DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

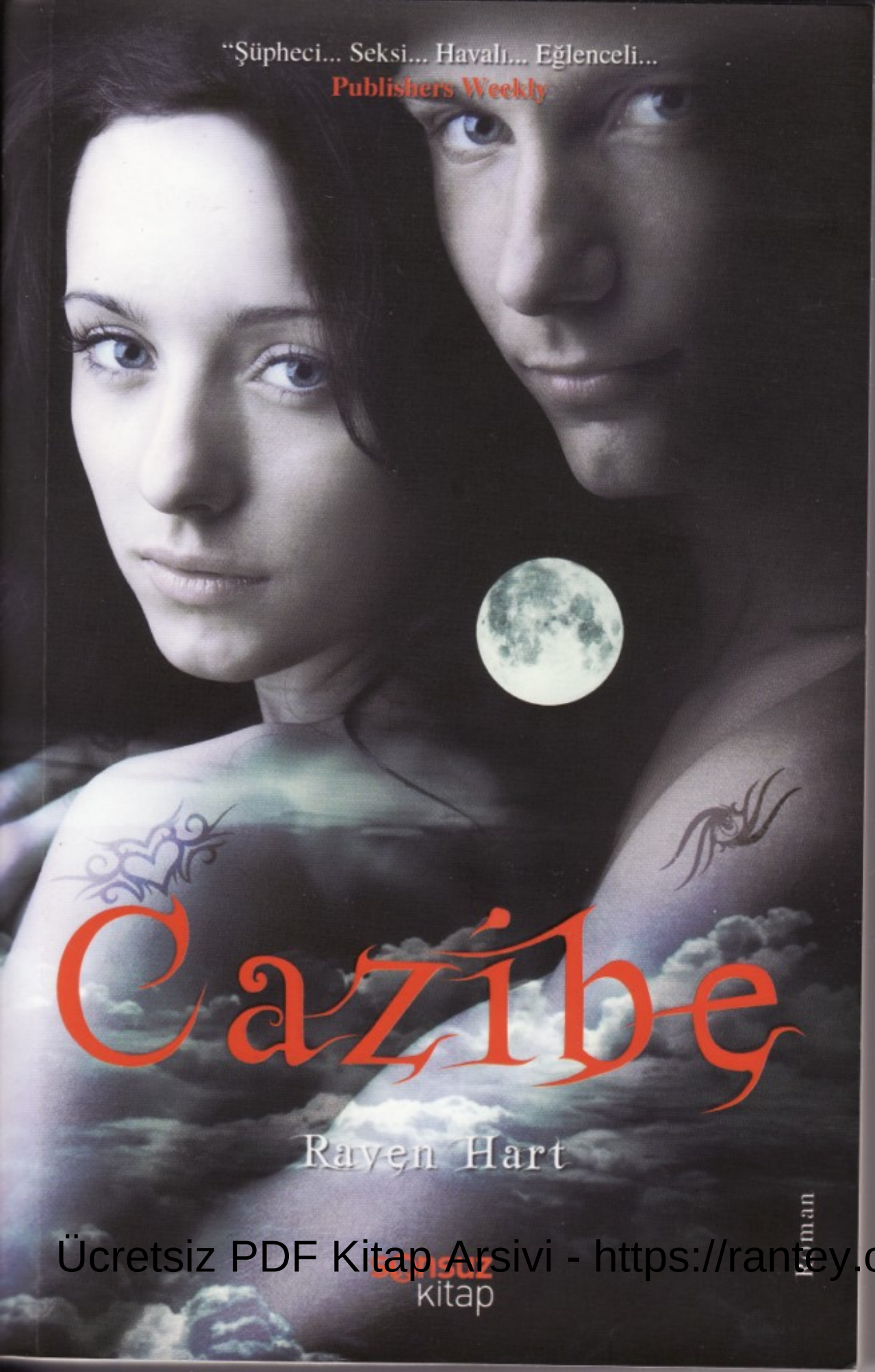
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.c

Savannah, Georgia

M.S. 2005

Bir Mektup, Vampir William'dan

Adım William Cuyler Thorne. Bir asker, bir âlim, bir serseri ve bir kadın avcısı oldum. Ama olduğum birçok şey arasında en önemlisi, sanırım, tereddüt etmeden insanları öldüren bir katil olmamdı. Bir avcı.

Ah, kadınlardan da payıma düşeni aldım; öfkede ve acımada, açlıkta veya huysuzlukta. Daha temel ihtiyaçlara yönelmeden önce, dünya üzerindeki en güzel cariyelerin dudaklarını öptüm. Ama damarlarımda soğuk bir şekilde akan vahşi kökenimin mavi kanı, sıcaklık ve yaşam için seslendi; hayatta kalmak için.

Ben bir kan içiciyim.

Beş yüz yıldır dünya üzerinde yürüyorum; beş on yıl eksik ya da fazla olabilir. O yılların iki yüzünde atamla avlandım; kalbine kazık saplanmasını hak eden dejenere bir vahşiydi o.

İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ama üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki dipsiz bir mezara uzatılan bir ipin umutsuzca çekilişi gibi ölümlü acının titreşimini hissediyorum. Ve bu zorlu çekiş artık beni duraksatmıyor. Ben ölümsüzüm; kutsanmış ve lanetli.

Hortlak yaşamımın başlangıcında bir asker olarak beslendim ve o zamandan beri sayısız insanın felaketine tanık oldum. Kan şehvetimi gece yaşayan biriyim ve Romalı savaş köpeklerininki gibi etleri parçalayan dişlerim, [illegible] resimlerini çizen akbabalarınki gibi keskin pençelerim var. Bu zayıflar öldürüyor, ölenler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arasında yaşam buluyor, insanın aptalca fetih arayışından doğan yıkımla besleniyorum.

İngilizler ve Fransızlar, yaklaşık iki asırdır gülünç çekişmeleri sayesinde karnımı doyurdular; ancak sonra gözümü Amerika'ya ve bir ülkeyi başkalarının elinden almaya çalışan insanların kanlı devrimine diktim. Yarı İskoç ve yarı İngiliz biri olarak, asi Yeni Dünyalı komşularımın verdiği isimle "Kırmızı Ceketlileri" seçmeliydim. Ama devrimcilerin kanının daha tatlı, daha canlı ve daha güçlendirici olduğunu fark ettim. Hayır, bir intikamcı ya da adalet getirici değilim. Olmak üzere yaratıldığım gibi sadist bir katil de değilim. Sadece, kararmış savaş alanında son uykularına dalmadan önce askerlerin gördüğü son hayali yüzüm.

1778 yılının kışında, bir çiçek gibi solmakta olan Savannah şehrine geldim. Yanımda hatırı sayılır miktarda altın taşıyordum ve yeni seçilmiş İngiliz soyadım beni destekliyordu: Thorne. İngilizler o yılın başlarında şehri ele geçirmişti ve onlarla çatışmak için herhangi bir nedenim yoktu. Etrafta yeterince kan dökülüyordu. Savannah civarında kalmamın birçok nedeni vardı ve bunlara başka savaşlar da dâhildi fakat nedenlerimi açıklamak için herhangi bir ihtiyaç duymuyorum. Sadece şehrin ve karanlık ortamının bana uyduğunu söylemekle yetineyim. Kışın da bana uyduğu gibi.

Bu güney bölgelerinde yaz öyle bir sıcakla gelir ki ölümlü yürekler bile kan şehvetiyle dolar. İnsan doğası olduğu gibidir ve bu ortamda dökülen kanlarda sürekli bir kaynak buluyordum. Tutkular yükselir ve insanlar ölür. "Kızıl kanlı Amerikalılar" teriminin kullanılmasının bir nedeni vardır ve onların öfkesini, akıntıda bir damla kanın izini süren köpekbalığı gibi izleyebiliyordum.

Bu yüzden, bir savaş köpeği gibi gezgin bir yaşam sürmekten vazgeçerek, denize yakın olan bu şehre yerleştim. Köpekbalıkları ve ben kardeşiz. Onlar da hiçbir şeyden korkmaz ve ölüme terk edilenleri izleyen sessiz leş yiyiciler gibi karanlık sularda dolaşarak, umutsuzluk şokunun kendilerini cinayete çekmesini beklerler. Bir beyefendi gibi yaşıyor, sosyal davetlere [illegible] ve özel kulüplerde veya seçkin genelevlerde içki âlemlerine katılıyorum. Kaderimi

gerçekleştirmek için karanlık sokaklarda yürüyorum.

Bu şehir, sahip olmak istediğim her şeyi bana sunuyor. Gerçek evim -ben kendim ata olduğumdan beri- Houghton Meydanı'ndaki bir semt. Bütün semt, nehir kıyısında uzanan işlerle birlikte bana ait. İş girişimlerini, zihnimi oyalamanın en zevkli yollarından biri olarak görüyorum ve bu süreçte nehir kıyısı Savannah limanı yakınlarındaki özel bir iskeleye ulaşım imkânı sağlıyor.

Canavarlar bile arada bir tatile çıkar.

Boş zaman geçirmek için başka neler yaptığım ve güvendiğim az sayıdaki kişiler hakkında bir şeyler bilmek isteyebilirsiniz. Burada bu tür şeylerden bahsetmek istemiyorum. Güneş yükseldiğinde ve sıcaklığını yaymaya başladığında nerede uyuduğumu ya da gerçek adımı açıklamaya da niyetim yok. Sırlarım bana ait; tıpkı hain, karanlık yüreğime konan ödül gibi. Bu satırlar, sadece sizi bazen yanınızda yürüyen diğer varlıklarla ilgili uyarmak için yazıldı. Hayal bile edemeyeceğiniz ya da yorumlayamayacağınız varlıklar. Yabancılara karşı dikkatli olun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savannah, Georgia

M.S. 2005

Bir Mektup, Vampir Jack'ten

Adım Jack McShane ve benden insan olduğum zamanı hatırlamam istendi. William'la karşılaşmamdan önceki günler.

Açlığı hatırlıyorum. Ve savaşı.

Boş midesi gece gündüz kendisini rahatsız eden bir çocuğu hatırlıyorum. Yiyecekleri hayal ederdim; gökyüzüne kadar yükselen ekmek ve et, sonsuz bahçelerde yetişen meyveler, millerce uzanan tarlalarda yetişen lahana ve patatesler. Şükretmek için yağ ve yumurtalar, şişman kardeşler ve kırmızı yanaklı bir anne hayal ederdim. Artık yüzlerini bile hatırlamıyorum. Lanet olsun, kendiminkini bile zor hatırlıyorum. Hatırladığım tek şey, çökmüş yanaklar, huzursuz bakışlı gözler ve donuk ifadeler. Annemin, hayatta kalamayanlarımızın ardından döktüğü zayıf iniltiler.

Günlerimi, küçük çocukların yapması gerektiği gibi misket yuvarlayarak ya da elim sende oynayarak geçirmedim. Bir göçmen çiftçi olan babam, çocuklarına bakmayı beceremeyeceği kölelermiş gibi davranmaktan başka bir şey bilmezdi. Amerika'ya göç edişinden önce, Belfast'ın nemli, karanlık şehir cehenneminde yiyecek toplar ya da karnını doyurmak için kavga ederdi. Kaldırım taşı döşeli sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşturur, kendisi kadar umutsuz ve aç daha büyük çocuklara görünmemeye çalışmak için çöp yığınları arasından yolunu bulurdu.

Zenginlik vaadinde bulunan bu yeni ülkede, kardeşlerim ve ben, hayatta kalanlarımız, mısır unu püreleri ve acımasız dayaklarla büyüdük. Bütün bu süre boyunca bize ne kadar şanslı olduğumuz söylendi. Yeterince hızlı süt sağamadığımda, satılabilecek bir elmayı çaldığımda, toplanan pamukta kotalarını doldurmaları için kardeşlerime yardım ettiğimde babam beni döverdi. Annem neredeyse yoktu çünkü babamın demirden eline karşı çıkacak iradeye ya da güce sahip değildi. Karşılık verebilecek kadar büyüdüğümde, bunu yapmaya başladım. On yedi yaşıma geldiğimde, birimiz ölmeden evden ayrılmamın daha iyi olacağına karar vererek, limanlarda iş bulduğum Savannah şehrine kaçtım.

Karnım doyduğunda ve cebime bir dolar girdiğinde, bu kez de hayatımı yine açlığa ve mücadeleye geri çekecek olan bir savaş patlak verdi. Zalim bir ambargo iş olanaklarını ortadan kaldırdı ve benim gibi yoksul işçilere Konfederasyon'a katılmaktan başka seçenek bırakmadı. 1864 yılında, sadece böcekli peksimetle ve kahve çekirdekleriyle şöyle bir tanışıklığı olan sıcak suyla yaşamaya başlamıştık.

İblis Sherman Atlanta'yı ateşe verdikten sonra ordusu Orta Georgia demiryolu üzerinden denize doğru yöneldi. Georgia'da aralarında bulunduğumuz üç tugaya, Augusta'ya ilerleyen Federallerin Macon'da yolunu kesmemizi ve cephanelerini ele geçirmemizi emrettiler. O dönemde Birleşik Devletler Generali Charles Walcott ve adamlarıyla çatışmaya giriştik; Sherman'ın sağ kanadının parçası olan bu grup Augusta'ya değil, Savannah'ya yönelmişti.

Konfederasyon Tuğgenerali Pleasant J. Phillips, asla karşılaşmadığım aptal isimli serseri, bir demiryolu bendinin arkasında mevzilenmiş olan düşmana saldırmamızı emretti: Açık alanda ve bayır yukarı! Hem korkudan hem de öfkeden titreyerek, Georgia birliklerinden geri kalanlara bakındım; benim gibi güçlü vücutlu bir avuç adamla yüzlerce ihtiyar ve çocuk. Tüfeğimi o sersem Phillips'e çevirmek istedim ama borunun çaldığını duyduğumda, silah arkadaşlarımla birlikte savaş alanında koşmaya başladım. Yankee'lerin Spencer otomatik tüfeklerinin mitralyözlerine karşı [illegible] acımasızlığı beynime bir mermi yemek için atlatmadığımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra göz kamaştırıcı bir parıltı gördüm ve karnıma inerek beni toprağa deviren darbeyi hissettim.

Hatırladığım son şey, gece olduğuydu. Karnımda yine o eski tanıdık boşluğu hissediyordum. Ancak bu kez kalbimin her atışında vücudumu zayıflatan şey açlık değil, derin bir yaraydı. Demek hepsi buydu. Hayatta kalmak için onca zaman savaş verdikten sonra öldürülmüş Konfederasyon askerleriyle sarılmış bir hâlde bataklık hâlindeki bir savaş alanında ölecektim. Son nefesime yaklaşırken, gençliğimde yaptığım gibi gökyüzüne lanet okurken, cehenneme gitmek umurumda bile değildi.

Bir an sonra yakınımda aynı anda hem sıcak hem de soğuk, hem canlı hem de ölü bir şey hissettim. Şeytani bir şey... ve tutku. Sonra bir cehennem köpeğininki gibi parlayan gözleriyle hafifçe üzerime eğildi ve uçlarından kan damlayan sivri dişlerini gördüm.

Bu William'dı.

"Artık onları kurtaramazsın" dedi, etrafımdaki silah arkadaşlarımın cesetlerini göstererek. "Yaşamak istiyor musun?" diye sordu.

İstiyordum.

"Dünyada var olduğun sürece bana hizmet edeceğine yemin eder misin?" diye sordu.

"Hiç aç kalacak mıyım?" diye sordum.

"Kutsal olmayan her şey adına" dedi, "kalmayacaksın."

"O zaman evet, yemin ederim."

Ölümlü hayatımdan hatırladığım son şey buydu. Geri kalanı, dedikleri gibi, tarih.

1

Savannah, Georgia

Ekim 2005

William

Masum, çıplaktı ve siyah deri döşemeli yüksek masanın üzerinde el ve ayak bilekleri bağlanmış hâlde yatıyordu. Siyah saten bir idam kukuletası çenesinin altından kopçalanmıştı; yüzünü örtüyordu ama çıplak boynu açıktaydı. Bir kurbanlık kuzu gibi sabitlenmiş hâlde yenmeyi bekliyor, beni göremiyordu. Ama iyi yalıtılmış odanın sessizliğinde nefesini duyabiliyor, bir kuş gibi titrerken saten kumaşın nefesiyle hafifçe dalgalandığını görebiliyordum. Ve o küçük yerde, korkusunu algılayabiliyordum.

Ev sahibem Eleanor, River Street'teki evin hanımı, kızın bağlarını tekrar kontrol ettikten sonra hafifçe kıkırdadı. "Akşam yemeği hazır."

"Artık vampir olma zamanım geldi" diye cevap verdim, fısıldar gibi ama her bir sözcüğün anlamını vurgulayarak.

Masadaki kuzu sesimi tanıyordu. Huzursuz bir iç çekişle sırtını gerdi ve deriyi çekiştirdi; davetkâr, istekli bir hâli vardı.

Kızın beklemesi gerekecekti. Bekleyiş, oyunun bir parçasıydı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Ev sahibeme dönüp gözlerine baktım. Karşılık olarak, normalde kendine [illegible] Eleanor'um bir bakire insan gibi gözlerini kıstı. Bir insandı zaten ama benden gerçekten kor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuyorsa bile, bunu asla göstermiyordu. Sağduyu eksikliği, başından beri beni ona çeken şeylerden biriydi.

"Bununla işimi bitirdikten sonra yukarı geleceğim" dedim. Bir parmağımla, Eleanor'un elbisesinin kenarını okşadım ve göğsünde, kalbinin üzerinde çizilmiş yılan dövmesinin kuyruğuna dokundum. Kalp atışları parmağımın ağırlığıyla savaşıyor, oyunumuzun beklentisiyle hızlanıyordu.

Pahalı dantel eteğini savurarak dönüp uzaklaştıktan sonra çıplak omzunun üzerinden bana baktı; dudaklarında şeytanın Çingene metresinin gülümsemesi vardı. "Keyfine bak. Bütün gece bizim." Eleanor odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapatıp kilitlerken vaat edilen seksin belli belirsiz kokusu geride kaldı.

Zihnimi önümdeki nefis lezzete odakladım. Vücudumun açlığı onu bir saniye bile unutmamıştı. Kendi serin damarlarımın beslenme beklentisiyle gevşeyip ısındığını hissedebiliyordum. Yine de direniyordum. İki yavaş adım beni yüksek masaya ulaştırdı. "Merhaba, et parçası" dedim, gömleğimin düğmelerini çözmeye başlarken. Kumaşı kan içinde bırakmaya gerek yoktu; tenlerin birbirine değmesi daha iyiydi. Sonrasında temizlenmek daha kolay oluyordu; bu da Eleanor'un personelinin bir nezaket gösterisiydi. Kumaşın omuzlarımdan süzülerek avımın çıplak kalçalarına dökülüşünü izledim. Ona dokunduğumda titredi.

"Merhaba" diye cevap verdi hafif bir fısıltıyla.

Parmak uçlarımı karnından kalbine doğru yavaşça kaydırdıktan sonra sol göğsünü kavradım. "Çok uzun mu bekledin?" diye sordum, soğuk tenimin temasıyla sertleşip irileşen göğüs ucunu izlerken.

"Sonsuzluk gibi geldi" diye fısıldadı.

Parmaklarım boğazını sarana kadar elimi yukarı kaydırdım. İri şahdamarı avucumun altında atarken kendimi tutmakta zorlandım. Korkunç bir ihtiyaç hissediyordum.

Ve solgun teninin altında... kan; sıcak ve yaşam dolu. Minicik bir delik o kanın ağzıma akmasını, onu öldürmesini sağlayacaktı. Sol elimin metal bir halkaya bağlı olduğu

yere doğru başımı eğdim ve arayan parmaklarından birini ağzıma aldım.

Isırıp hafifçe kanının tadına bakarken irkilerek sıçradı ve inledi.

"Lütfen..." diye yalvardı.

Tadı yaşam gibiydi; baş döndürücüydü. Kendi tenim şehvetle ürperdi ve içimdeki ıssızlığa karşı koymak için gözlerimi kapadım. *Hepsini al,* diye fısıldadığını duydum efendimin. Ve açgözlü bir çocuk gibi hepsini *alabilir,* yine de hâlâ doymayabilirdim. Ama bunu yapmayacaktım; kendi nedenlerimden dolayı. Küçük yarayı kapamak için dilimi üzerinde gezdirdim ve daha büyük tatmine geçmeye hazırlandım. "Sadece *lütfen.* Lütfen ne?" diye sordum, onunla oynayarak.

Henüz değil.

İnsanlar daima zevk ve acı için pazarlık etmek ister. Dünyanın tüm avcıları pazarlığın ötesindedir. İstediklerini istedikleri zaman alırlar ve kurbanlar umurlarında bile değildir. Kendi durumumda, yavaşlık ikimizin de zevk aldığı bir işkenceydi.

Masanın üzerinde yanına uzandım ve yüzümü saten örtülü yanağına yaklaştırdım. Aynı havayı soluyorduk; diğerinin verebileceği şeyin açlığını duyan ama bu odanın dışında birbirini hiç tanımayan iki yaratık. Sadece sesler ve iç çekişler. Kalp atışları... *küt... küt... küt...* Ve zevk.

"Lütfen ne?" diye sordum tekrar, kısık sesle kulağına yaklaşarak.

Cevap vermek yerine, başını diğer tarafa çevirdi ve nabzı atan güzel boynunu açığa çıkardı... hayır, *sundu.* Çene kaslarım ısırma ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Ama bunun yerine köprücük kemiğinden kulak memesine kadar yalayarak şaşkınlıkla irkilmesine neden oldum. Önceki gecelerden, başka sunuşlardan kalan hafif yara izlerini hâlâ görebiliyordum. Tatlı dikkat dağıtıcı imgelemlerle bu seferkinin tadını kaçırmaya gerek yoktu. Sapkın zevkleri için ölüm riskine bile giriyordu. Ama bu benim oyunumdu ve kendi istediğim şekilde ilerleyecekti.

Ve zaman gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda, ikimize de istediğimiz şeyi verecektim. Soğuk sağ elimi kalbinin üzerine yapıştırarak onu aşağı bastırdım. Dişlerimi derinlemesine gömüp ısırırken hafif çığlığı çabucak iniltiye dönüştü. Kendi acı dünyasında gurultulu bir ses çıkardıktan sonra tatlı kanı ağzıma akarken ağırlığını elime bıraktı. Yoğundu. Baş döndürücüydü. Yaşamla ölüm arasındaki çizginin ne kadar ince ve kalbini durdurana kadar kanını tüketmemin ne kadar kolay olduğunu bilip bilmediğini kestiremiyordum. Ölüm kapıyı çaldığında durmam için yalvarır mıydı? Yoksa devam etmemi mi isterdi?

Her centilmenin yapacağı gibi, kendimi tuttum. Yoğun yaşam özü içime dolarken kendi vücudumdaki değil, kurbanın vücudundaki değişimlere odaklandım.

Kana karşılık acı; yozlaşmış alışverişimiz.

Tırnaklarımı göğüslerinin üzerinde dolaştırarak derisini kaldırdım ve meme uçlarından birinin altında uzun, kanlı bir çizik bıraktım. Saten kumaşın altından süzülen gözyaşları kan damlalarıyla karışarak ağzıma ulaştı. Benden asla durmamı istemeyeceğini biliyor, dişlerimi daha derine gömme arzusuyla kavruluyordum.

Acı ve zevke karşılık kan.

Kendi belirlediğim sınırlara yaklaşırken elimi bacaklarının arasına sokarak ve ıslak, ılık parmaklarımı karanlığına daldırarak onu aşağı bastırdım.

Kaslarını gererek orgazma ulaşırken son bir sarsılışla ağzıma ödül olarak bir yudum daha kan gönderdi; geri çekilirken ondan ayrılmadan önce son damlaları da deliklerin etrafından yaladım. Hareket edemeyecek veya yardım isteyemeyecek kadar zayıf düşmüş hâlde olduğu yerde kalakaldı. Fısıldarken sadece saten kumaş kıpırdandı. "Ne zaman geri dönebilirim?"

"Ben seni çağırdığımda."

"Ne istersen yaparım…"

"Evet, et parçası, yapacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

Bu nehir şehri Savannah'nın bana ait olduğunu daha önce söylemiş miydim? Benim evim. Benim sığınağım. Varlığımla ötesinde kalan boş karanlık arasındaki uzun ömürlü bağlantı. Savannah, haklı bir şekilde, Amerika'nın en uğursuz yeri olarak adlandırılır. Burada kan dökülmüştür; bir kısmı benim tarafımdan. Ancak adil olmak gerekirse insanların kan dökme konusunda yardımıma ihtiyaçları da yoktu. Savaş üstüne savaşlarla bu işi iyi başardıklarını kanıtladılar. Geçmişte dökülen kan, kaldırım taşı döşeli Savannah'nın sokaklarını ve vahşi bahçelerini ıslak bir şekilde kaplamış; tıpkı bir mezarlığın üzerinde dolaşan yoğun sis bulutu gibi. Bunun etkisi… boğucu olabiliyor. Burada yaşayanlarsa sıra dışı olaylara alışmış. Öyle zamanlar oluyor ki hayaletler sokaklarda dolaşıyor ve görünmez dünyalar görünmez kapılarını bu dünyaya açıyor.

Ancak belki de bunların hepsi saçmalık. İnsanlar bazen fazla hayalci olabiliyor. Ben mi? Ben gerçekçiyim. Sihrin ve etkileyiciliğin ötesini görebiliyorum; insanı ve pek de insan olmayanı. Şehrin tarihi mekânlarında görünmezlere uyan adımlarla karanlıkta dolaşıyorum. Hayaletler beni engellemiyor çünkü ben de yedi yüz dolarlık ayakkabı giyen ölümüm.

Ama bu gece, beslenmiş olduğumdan, ilgim *sert bir şekilde* -açık sözlülüğümü bağışlayın- sekse odaklanmış durumda. Bu merdivenlerin üzerinde Eleanor'um bekliyor. O, elinden gelirse beni öldürmeye yemin etti. Kapıyı vurmadan tokmağı çevirip açtım ve özel yatak odasına girdim. Şafağa kadar altı saatimiz var. *Oyunlar başlasın.*

Odanın içinde mumlar yanıyor ve manolya kokusu yayıyor. Ancak onun kokusunu alabiliyorum. Onu bulmak için mum ışığına da ihtiyacım yok aslında. Bir zindanın karanlığında bile onun özgün kalp atışlarını tanıyabilirim. Stratejik bir şekilde yatağın karşı tarafına yerleştirilmiş Kraliçe Anne tarzı koltuğun üzerine gömleğimi fırlatıp attıktan sonra ayakkabılarımı çıkarmak için oturmadan önce bir an gözlem yapıyorum.

Biri izlemeyi sever. Ama bu gece değil.

Şişkin yatak her zamanki gibi satenler ve ipeklerle örtülü. Bu gece, Mısır pamuğu kar beyazı renge kavuşturulmuş. Bembeyaz kumaşın üzerine sıçramış kırmızı kanın görüntüsü beni hâlâ tahrik ediyor. Özellikle de o kan bana aitse.

Hepimizin kendimize özgü tuhaflıklarımız var; hortlaklar da bu konuda istisna değil.

Pantolonumu çıkarmak için ayağa kalkmadan önce sırt kaslarımı esnetiyorum. Çok erken olduğunu biliyorum. Ama belki de bu gece beni şaşırtır. Beş yüz yıldır yaşayan birini şaşırtmak gerçekten zordur ama yine de Eleanor'a belki bunu başarır diye avans vermekten her zaman hoşlanmışımdır. Sonrasında, onun coşkusuna güvenmek zorunda kalırım.

Çırılçıplak bir hâlde, tekne büyüklüğündeki yatağa acele etmeden uzanıyorum; bütün vücudum enerji ve şehvetle sızlıyor. Uyku, zihnimden geçen en son düşünce.

"Eleanor" diye fısıldıyorum. "Buraya gel. Her neredeysen buraya gel."

Sessizlikte nefesini tuttuğunu duyuyorum ama kıpırdamıyor. Sahte bir sıkkınlık ifadesiyle kollarımı başımın arkasına atıyor, göğsümü açığa çıkarıyor ve ölümsüz siyah kalbimi onun kaprislerine açıyorum. Oda giderek sessizleşiyor; Eleanor'um yatağın yanındaki zeminden bir yılan gibi yükselmeden önce nefesini tutuyor. Güzel vücudu, dövmeleri ve boncuklu uzun saç örgüleri dışında çıplak. Koyu renk gözlerindeki ateşli vaatlerden büyülenmiş bir hâldeyken bir erkek onun arkasına sakladığı ellerini fark etmeyebilir. Ama ben insan değilim -uzun süredir- ve fark ederim. Yine de bu, gözlerim ve irademle onu çağırmama engel değil.

Yavaşça, bir teslimiyet hareketiyle, ellerini öne çıkararak avuçlarını gösteriyor. Kınalı ellerinde silah yok. Sonra parmakları vücudumda dolaşmaya başlıyor. Ve ağzı. Sonuçta ne yaptığını biliyor. İkimiz de bu oyunu tanıyoruz. Baştan çıkarma becerisi efsanevidir ama sadece benim için bunda daha fazlası var.

Vücutlarımızın uzunluğu birbirine değdiğinde göğüs göğüse, cinsel organlarımızın üzerine vuran sıcaklığın hissediyorum. Dudakları

benimkilere uzandığında, dili benimkini izleyerek ağzımın içine dalıyor; dişlerimin üzerinde gezinirken artan heyecanını hissediyorum. Kanı tadıyor ve daha fazlasını istiyor. Onu çağırırsam, gölgeli bir gelecekte benim olmaya hazır. Ama bunu yapmayacağımı biliyor. Karşı çıkmam gereken antik bir nefretim var. Ayrıca kalıcı ölüm, ölümsüzlük umuduna üstün geliyor ve böyle bir riske girmem; sadece onun için. Muhtemelen kendim için de. Lanetlenmiş olmak, vicdanımın olmadığı anlamına gelmez.

Dilini dişlerimin sivri uçlarına değdirdiğinde, kanının tadını alıyorum. Niyetinin kokusu, bir vaat fırtınası gibi kan şehvetime karışıyor. Çok dikkatli olmazsam, kendi rızamla beni öldürmeyi başarabilir. Ya bunu başarır ya da bana kendini öldürtür.

Dilini emerek, varlığının özünü çoktan sersemleşmiş olan duyularıma çekiyorum. Bana daha sert sarılıyor ve vücudunun alt tarafını hareket ettirerek beni içine alıyor. Sessiz, ilkel bir ölüm ve seks dansında birbirimize kenetleniyoruz. İkimiz de uçuruma doğru sürükleniyoruz.

Cüretkâr bir tavırla gözlerime bakıyor. Çoğu insanın ölümün yüzüne bakacak cesareti yoktur. Benim güzel olduğumu söylüyor, onun gözünde öyle olmalıyım; ancak kendi yüzümü hatırlamıyorum. Ruhsuz bakışlarımın diğer dünyadan uzanan parıltısını görmedim hiç. Yaratıldığım gece, aynadaki görüntümü kaybettim. "Benim güzel, yeşil gözlü, katil meleğim" diye fısıldıyor.

Sonra özlem dolu bir gülümsemeyle benimle dalga geçiyor. "Yoksa ruhumdan geri kalanı çalmak için bir film yıldızının yüzüyle gelmiş bir şeytan mısın?"

O anda dikkatinin başka bir yöne kaydığını ve ellerinin hareket ettiğini hissediyorum. Biri saçlarımın arasına dalıp keskin tırnaklarını kafa derime bastırırken, diğeri hazırlanmam için fazla zaman bırakmıyor. Refleks olarak, sol elim boğazına sarılıyor ve onu yukarı itiyorum. Sadece parmaklarımı sıkmam bile onu öldürmeye yeter ama bacaklarımın üzerine ata biner gibi yerleşirken, darlığının sıcaklığıyla beni sararken, kolları başının üzerine kalkıyor ve güzel oymalarla süslü [illegible] yüzüme [illegible] hazırlanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarımız buluştuğunda, kendime neredeyse denk birini görüyorum. Sadece çoğu insandan daha güçlü veya zeki olmasından değil, aynı zamanda asırlar boyunca çok az kişinin başarabildiği bir şeyi yapmış olmasından: Savunmamda bir zayıf nokta bulmuş olmak. Eleanor, ölme isteğine duyduğum hayranlığı keşfetti. Cehennemin hortlak bir türevini, bir diğeriyle değiştirmek için.

Boğazını tutan elimin arasından nefes almaya çalışırken göğsü yükselip alçalıyor. Mum ışığında yılan dövmesi teninde canlanmış gibi görünüyor. Cleopatra göğsüne bir yılan bastırmıştı ve yılan onu öldürmüştü. İçinde sıcak ve sert bir şekilde gidip gelirken, öldürmenin şehvetinden de zevk alacağımı düşünerek duraksıyorum. Oyunumuzda ilk kez heyecanım onunkini aşıyor.

Bir çığlıkla, maşayı aşağı doğru savuruyor.

Hareketi ağır çekimde izliyorum; rüyada gibi. O birkaç saniye benim değişmiş algılarıma birkaç dakika kadar uzun geliyor. Bu yeti, hareketin her anından zevk almamı sağlıyor; çığlığından önce gelen küçük gülümsemesinden göğüs kaslarının hareketine ve o hareket sırasında yılan dövmesinin saldırıyormuş gibi görünmesine kadar.

Ben elinden çekip almadan önce maşa tenime saplanıyor ve göğüs kemiğime çarpıyor. İkimiz de az önce koşmuş gibi nefes nefeseyiz. Yaranın acısı çok az ve iliklerime kadar titrememin nedeni daha çok özlem ve nefrete dayanıyor. Ölümü istememe neden olan zayıflıktan nefret ediyorum; asi denklemimin sonucu bu. Ve bu kadın ikisini de anlıyor.

Eleanor'un bakışlarında zekice bir zafer pırıltısı belirirken boşta kalan eli uzanıyor ve parmak ucuyla, göğsümden süzülen kanı yakalıyor. Baştan çıkarıcı tavırlarına devam ederek parmağını ağzına sokuyor ve zayıflığımın kanıtını emiyor. Ardından ne geleceğini biliyor; benim de bildiğim gibi.

Öfke, seks ve kendi adıma teslimiyete yakın bir şey çünkü artık duramam. Sadece şehvet yüzünden olsa bile, yaramdan akan kanı emmesine izin vermem. Bildiğim tek bir hareketle onu sırtüstü yatırıyorum. Kollarımla oluşturduğum kafese onu hapsederek daha

fazlası için haykırana kadar birkaç kez içinde derinlemesine gidip geliyorum. Orgazmının tırmandığını hissederken ve kendiminkini beslerken, ağzımı onun boynuna indiriyorum ve tenini dişlerimle yakalıyorum. Bu kez çığlığı daha güçlü ve düşüncesizce. Ölüm ya da yaşam, ikisi de şu anda zevk gibi görünüyor. Kuzuyla ikisinin sandıklarından daha fazla ortak noktası var.

Eleanor'umu aşağıda tutarken ve beslenmeden içini doldururken, canlı bedenimi sarsan kasılmaları hafifletmek için ellerim yatak örtülerini kavrıyor ve o anda kendimi neredeyse bir insan gibi hissediyorum. İnsanların çok fazla... kusuru olduğundan... bu pek yüceltici bir düşünce değil. Ama bir zamanlar insandım ve kısa bir süre için de olsa mutluydum.

Jack

Hurda kamyonun penceresini indirdim ve soğuk rüzgârın yüzüme çarpışını hissederek gazı köklerken aracın '65 model Corvette 327'm kadar hızlı olmasını diledim. Radyoyu klasik country müzikleri çalan bir istasyona ayarladım. Merle Haggard* hapishanede yirmi bir yaşını dolduruyor, şartlı tahliyesiz yaşıyordu. Hayat. Yaşamak. Ne garip bir kavram.

Şehrin birkaç mil dışında bir müşterinin bozuk halde bıraktığı bir arabayı çekiyordum. Kendisi, cep telefonuyla bir arkadaşını çağırıp çoktan sıcak evine dönmüştü. Onu suçlayamazdım. Şehrin dışında karanlık bir gecede dolaşırken ne tür canavarlarla karşılaşacağınızı asla bilemezdiniz. Özellikle de Savannah gibi doğaüstü hikâyelerle dolu bir yerde.

Başımı arkaya yatırarak, saçlarıma daha fazla rüzgâr vurmasını diledim. Birçok güneyli eski çocuk gibi, benim de hıza ihtiyaç duyduğumu anlayabilirsiniz. Gün ışığında dolaşabilsem, şimdiye kadar çoktan kendimi bir NASCAR pistinde bulurdum. Bunun yerine,

* Ünlü bir country şarkıcısı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güneydoğu Georgia'nın toprak yollarında ve Savannah yakınlarındaki asfalt yollarda ay ışığında amatör yarışlarla yetinmek zorunda kalıyorum. Çam ormanlarının kenarlarında kalan kulübelerde kuşaklardır yaşayan nehir haydutları ve karides avcıları arasında bir efsaneye dönüştüm. Benim hortlak, Corvette'iminse bir tür hayalet araba olduğunu düşünüyorlar.

Onları kim suçlayabilir ki? Babaları ve büyükbabaları onlara yıllar boyunca benimle ilgili hikâyeler anlattı. Arabalar yokken beni baştan aşağı simsiyah kıyafetler içinde, gümüş mahmuz ve koşumlarla, dev bir siyah ata binerken görürlerdi. Atın koşumları Meksika gümüşleriyle süslüydü ve ay ışığında parlayışı, geceleri yollarda dolaşacak kadar talihsiz olanların ödünü patlatırdı. Bugünlerde sahil boyunca uzanan yollarda fener ışığında avlanırken beni en yüksek kalite dört Goodyear'ımın üzerinde görüyorlar. Ama polis çağırmaya gerek görmüyorlar. Kaçak viski ticaretiyle bir servet yaptığım yıllarda polisler beni yakalayamamıştı; şimdi de yakalayamazlar.

İti an çomağı hazırla; arkamdan gelen bir siren duydum. Lanet olsun! Corvette'imde olsaydım, onlara toz yuttururdum. Aracı kumlu yol kenarına çekip bekledim.

"İyi akşamlar, Jack" deyince tatlı bir sesle rahatladım ve kendimi olacaklara teslim ettim.

Savannah Polis Merkezi'nden Memur Consuela Jones gelip yanımda durdu. Kim olduğumu gayet iyi bilmiyormuş gibi el fenerini yüzüme tuttu. Gözlerimi kısarken parlak ışıkta göz bebeklerimin insanlık dışı siyah çizgilere dönüştüğünü görmemesi için dua ettim.

Connie'yi Savannah'ya geldiğinden beri tanıyorum. Bir gece spor arabalarımdan birini hurdaya çevirdiğim bir kaza yerine geldiğinde onunla karşılaşmıştım. Tybee yolunda bir timsaha çarpmamak için direksiyonu kırmış, birkaç takla atmış ve arabadan dışarı fırlamıştım. Connie ambulanstan önce gelmişti ve boynumun sinir bozucu açısı yüzünden öldüğüme o kadar inanmıştı ki nabzımı kontrol etmeye bile gerek görmemişti. Sarah Lick Gerard'ın [illegible] yok ve geri döndüğümde bunu açıklamanın zor olacağından emindim.

Hoş, boynumu nasıl düzelttiğimi açıklamam da yeterince zor olmuştu. Genellikle o kadar dikkatsiz değilimdir ama doğrulup otururken sırtım ona dönüktü. O anın bulanıklığında etrafımda herhangi bir insanın varlığını hissetmemiştim; dolayısıyla, ben farkında değilken başımı tutup boynumu yerine oturtuşumu izlemişti. Tıpkı bir basketbol oyununda burktuğunuz parmağınızı düzeltir gibi.

İniltisini duyduğumda orada olduğunu anlamıştım. Bunu nasıl yaptığımı sorduğunda, ona bu fikri Mel Gibson'ın sık sık çıkan omzunu yerine taktığı *Cehennem Silahı* filminden aldığımı açıkladım. İkna olmadı ve o zamandan beri de gözünü üzerimden ayırmadı. *Farklı* olduğumu biliyor ama bir türlü ne olduğunu anlayamıyor. Gece vardiyasında çalıştığından, arada bir beni kontrol etmek ve bazen de zaman geçirmek için garaja uğruyor. Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum ama hâlâ daha yakın ve daha ateşli şeylerin umudunu taşıyorum; ne demek istediğimi anlarsınız.

Ona çıkma teklif ederdim ama bana güvenmediğinin farkındayım. Bende bir terslik, anormal bir şeyler olduğunu biliyor. Ama kendisinde de bir tuhaflık olduğunu bildiğini sanmıyorum. Onun insanlığını hissedememem veya kokusunu alamamam tuhaf; tıpkı onunla ilk karşılaştığım gece olduğu gibi. Ama tam olarak bir biçim değiştiren gibi de kokmuyor. Belki de bir tür melezdir. Karışım her ne olursa olsun, yüzde 100 insan olmadığının farkında bile değil. Muhtemelen bu da sorun değil. Sadece geceleri çalışması tuhaf. Bunun bir nedeni olmalı fakat bu civarda çok fazla soru sormamak daima en iyisidir.

O gece özellikle iyi görünüyordu ve siyah uzun saçlarını başının arkasından sırtına dökülen bir örgü yapmıştı. Her zaman olduğu gibi, üniforma içinde muhteşem görünüyordu; özellikle de üzerine tam oturan gömleğiyle. Sağ kalçasının üzerinde standart bir polis tabancası asılıydı ve rozeti devriye arabasının yanıp sönen ışığında gümüşi bir mavilikle parlıyordu. Otorite yansıtan bir kadın. İnsanlık [illegible]

"Ah, meğer benim en sevdiğim polis memuresiymiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tatlı dil kanunların etrafından dolaşmanı sağlamaz." Bana tembelce gülümsedi ve kalın kirpiklerini vurgulayan bir şekilde yavaşça göz kırptı. "Sana aşırı hızdan ceza kesmek zorundayım." Göğüs cebinden bir kalem çıkardı ve ceza makbuzu defterinde yeni bir sayfa açmak için işaret parmağını gösterişli bir şekilde yalayıp ıslattı.

Göz kırptım. "Üzerimi aramak istemediğinden emin misin?"

Yazarken, şapkasının gölgeliğinden sırıtışını görmeyeceğimi düşünerek başını eğdi. "Buna gerek yok."

"Soyarak arama?"

"Vatandaşlık haklarını çiğnemek istemem."

"Ben senin soyunmanı kastetmiştim."

"Dikkatli ol, yoksa seni cinsel tacizden tutuklayabilirim."

"Bunun sivil bir konu olduğunu sanıyordum."

Ceza makbuzunu kopardı ve kabinin içine doğru uzandı; makbuzu göğüs cebime yerleştirirken yaladığı parmağını kasıtlı bir şekilde göğsüme bastırdı. "Ah, seni suçlayacak bir şeyler bulabileceğimden eminim. Arabayı dikkatli kullan, Bay McShane." Sonra sırtını döndü ve kalçalarını sallayarak yürüyüp uzaklaştı. Güldüm ve arabayı tekrar asfalta yönelttim. Beni istediği an tutuklayabilirdi.

Dişi insanlar biraz sıkıntılıdır ama dişi vampirler olmadığından, en azından görebildiğim kadarıyla, bir erkek başka nasıl zaman geçirebilir ki? İnsanlar benim birine bağlanmaktan korktuğumu sanıyor. Bu ironik, çünkü işler farklı olsaydı, kesinlikle yerleşik düzene geçerdim. Ama mevcut… durumumla… uzun süreli ilişkiler söz konusu bile olamaz. Gerçek doğamı dış dünyadan gizlemek bile yeterince zor. Bir kadınla birlikte yaşarken gerçeği gizlemem kesinlikle mümkün olmazdı. *Sen bana aldırma, hayatım. Gündüzleri uyurum ve geceleri avlanırım. Kan içtiğimi ve hiç yaşlanmadığımı söylememe gerek bile yok.* Dolayısıyla, ilişkilerim daima kısa ve tatlıdır. Yoğun (muhtemelen uzun sürmeyeceklerini bildiğim için) ve hatta tutkuludurlar ama kısa sürerler. Belki Connie'yle işleri zorlamamamın nedeni de budur. Onunla [illegible] Sanırım, "ölüm bizi ayırana kadar" tribine girmeyen kadınlarla kısa süreli ilişkilere girmekle yetinmek zorundayım.

Hortlak bir kadın avcısının bedeninde yaşayan tek eşli bir erkek. Aşk ne de harika!

On dakika sonra arabayı garaja çekip indim. Rennie, kahve makinesinin üzerindeki dolabı karıştırmakla meşguldü.

"Jack, hiç kahve kalmamış."

"Lavabonun yanındaki market torbasına bak."

Geceyarısı Tamircileri'ndeki ortağım Rennie, şişe dibi gibi gözlük camlarıyla dolaşır ve bu camlar daima öylesine yağ kaplıdır ki etrafını nasıl gördüğüne şaşarım. Kısa boylu, kısa saçlı, geniş göğüslü biridir ve sıfırdan bir motor yapabilir. O anda sürekli müşterilerden bazılarıyla poker oynuyordu.

Rennie onlara "sürekli müşteri" diyor ve hepsi, her nedense, bütün gece açık olan bir garajda zaman geçirmekten hoşlanan tuhaf tipler aslında. Bazen onları merak ediyorum; ne iş yapıyorlar, gündüzleri nereye gidiyorlar ve tam olarak *neler*? Ama hiçbiri bana soru sormuyor; örneğin kriko kullanmadan nasıl olup da bir arabanın ön tarafını kaldırabildiğimi soran birine rastlamadım. Bu yüzden, ben de bu nezaketlerine karşılık veriyorum. Sanırım garajda takılmak onları rahatlatıyor çünkü burada sürekli kahve içip kâğıt oynayabiliyorlar. Bazılarının insan olmadığını biliyorum. Bir biçim değiştirenin kokusunu yirmi metre öteden alabilirim. Dolunaylı gecelerde asla ortalıkta görünmeyen Rufus ve kıl gibi sert saçlı başını kaşımak için Braves kasketini çıkardığı her seferinde kulakları biraz fazla sivri görünen Jerry gibi. Acaba tam olarak ne tür biçim değiştiren bunlar? Kim bilir ve kimin umurunda? Müşterileri yemeye kalkmadıkları sürece, onları yargılama hakkım var mı?

Yalnızlığı seven biri olsam da arada bir birkaç arkadaşa hayır demem. Özellikle de meydanlardaki malikânelerin pencerelerindeki ışıklar karardıktan sonra neler olduğunu bana anlatabilenlere. İnsanlar kendilerini antika dört direkli yataklarına attıktan ve Tanrı'ya [illegible] gibi kötülüklerden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir vampir daima çok dikkatli olmalıdır. Garaja girerken Otis adında yılan görünüşlü bir adam, kâğıt masasında Huey'nin yanında oturuyordu. Huey araba çizimleri yapar ve genel bir aracı olarak ortalıkta dolaşırdı. Basit zihinli biri olduğunu söyleyemem ama çok üstün bir zekâya sahip olmadığı da ortada. Konu bir faturayı detaylandırmaya geldiğinde ne yapacağını şaşırsa da neşeli, keyifli biriydi ve müşterileri gülümseyerek karşılar, yağlı elleriyle onlarla tokalaşır ve sevilirdi.

Ben yanına otururken ve Rennie'ye bana da kâğıt vermesini işaret ederken Otis biraz yüzünü buruşturdu. Otis bana doğrudan asla bakmaz; daima biraz yandan bakar. Sanırım benden biraz korkuyor. Aslında, garajda tek olduğumda asla buraya uğramayacak üç-dört sürekli müşteri var. Onları suçladığımı söyleyemem. Tam anlamıyla insan olmayan bizler, bir ucube gördüğümüzde hemen tanırız. Ya da kokusunu alırız.

"Bugün cenaze evinden iki cenaze arabası aldım" dedi Huey, elindeki kâğıtları incelerken. "Biraz tuhaftı."

"Neden?" İki parmağımı kaldırdım ve Rennie bana iki kâğıt uzattı.

"Çünkü ölü insanları onlara koyuyorlar" dedi Huey. "Ölüler ödümü patlatır."

Kahvesinden az önce bir yudum almış olan Rufus neredeyse boğuluyordu ve ağzından püsküren kahve kâğıtların üzerine sıçradı. Diğerleri bana pek bakmamaya çalışıyordu. Rennie'nin ağzının kenarı seğirdi. "Ben bir gün hepimizin öleceğini düşünüyorum, Huey" dedi. "Bence hepimiz bir gün o uzun Cadillac'lardan birine bineceğiz."

Kendi adına konuş, diye düşündüm.

"Ben sadece kendi arabamla gömülmek istiyorum" dedi Huey neşelenerek. Yüzü yağdan öylesine parlıyordu ki neredeyse elindeki kâğıtların yansımasını görebiliyordum.

"Sen bir öl de" dedi Otis cebinden bir Red Man kesesi çıkarıp yanağına bir tomar tütün sıkıştırırken, "biz seni arabanla birlikte gömme işini hallederiz." Üzerinde yağlı bir Dickies ve BUD ismi yamalı bir iş gömleği vardı. Bud'un kim olduğunu kestiremediğimden değildi. "Nehir kenarındaki antika deposunu biliyor musunuz?

diye sordu.

O antika deposu William'a aitti. William'ın işinin, Huey'nin bir Chevy Corsica içinde gömülmesiyle ne ilgisi olduğunu anlayamadım.

"Bir saat kadar önce iskeleye bir tekne bağladılar ve depodaki adamların birbirlerine bağırarak ortalıkta dolaştığını gördüm. İçlerinden birinin, şey, bir sohbete kulak misafiri olduğunda hani bir kelime özellikle dikkatini çeker ya..."

"Neydi o kelime, Otis?" diye sordum temkinli bir tavırla. Ön dişlerinin arasından bir kâğıt bardağa ağzındaki tütün suyundan bir tutam tükürdü.

"Ah, 'tabut'" dedi. "Sizce biri teknesiyle gömülmek istemiş olabilir mi? Huey gibi?"

Bu, dikkatimi çekti. William'ın teknesi olmalıydı. koşuşturmalar, bağırışlar ve tabutlarla ilgili konuşmalar. Kâğıtlarımı elimde sıkıştırdım -zaten sadece bir çift sekizlim vardı- ve depoyu aramaya gittim. Neler oluyordu?

Altıncı çalışta nihayet biri telefona cevap verdi. "Jack. Ulu İsa, oradasın."

"Ulu İsa" bir cümle içinde adımla birlikte duymaya alışkın olduğum bir ifade değildi. William'ın depocularından biri olan Al Richardson'ın sesini tanımıştım. Bir an sonra söyledikleri, kanımı her zamankinden daha da dondurdu. "Onu bulacağım" dedim ve telefonu kapadım. Rennie'ye dönerek birazdan geleceğimi söyledim, en uçta park edilmiş olan Corvette'ime atladım ve vitese taktım. William'ı bir an önce bulmak zorundaydım çünkü az önce kıyamet kopmuştu. Tam anlamıyla.

Beni bulmak genellikle William'ı bulmaktan daha kolaydır; özellikle gece hayatıyla ilgili faaliyetlerinin benimkilerden çok daha tuhaf olduğu ve bir cep telefonu kullanma fikrini tamamen reddettiği düşünülürse. İnsanlar tarafından ulaşılabilir olmak DNA'sında yoktur. Gözden [illegible] bakılırsa, onu sürekli olarak bir şey için şehirde kovalayıp duruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve William'ı izlemek kolay değildir. Kravatlı, takım elbiseli; bir yardım davetinde yüksek sosyeteden insanlarla dirsek temasında bulunuyor veya ertesi sabah Colonial Mezarlığı'ndaki taş bir bankta solgun ve sersemlemiş hâlde uyanacak güzel bir sanat akademisi öğrencisinin peşinde koşuyor olabilir.

Birçok girişimi arasında, William'ın talihi ters dönmüş Avrupalı aristokratlardan antikalar toplayan tatlı bir ithalat işi de var. William aldığı şeyleri Savannah'daki yeni zenginlere satıyor; ancak yakın zamanda doğru dürüst bir şey edinmiş oldukları için kendilerine ait eski ve pahalı aile yadigârları olmayan sonradan görmelere.

Ama antika işi, gerçekten önemli Avrupa kargoları için bir paravan: Vampirler için. Buraya gelmek adına Avrupa'daki kalelerini ve şatolarını neden terk ettiklerini bilmiyorum ama William'ın kendi yatıyla tek tek taşıdığı zengin ve yaşlı vampirlerin ardı arkası kesilmiyor. Vampirler normalde birbirleriyle bir araya gelmekten hoşlanmazlar. Ve kimin daha yaşlı ve daha zengin olduğu konusundaki aptalca bir yarışmanın, denizin ortasında tam ölçekli bir vampir savaşına dönüşmesini istemezsiniz. Mürettebat, bir seferde tek bir tabutla başa çıkmak konusunda zaten yeterince gergindir.

William'ın istediği fiyat düşünülürse, vampirlerin gerçekten zengin olması gerekir. Bu Eski Dünya vampirleri, birinci sınıf bir yolculuk yapar. Etoburlar için bir karnaval gezisi gibidir. William tüm gereksinimlerini sağlar; soğuk ve sıcak kan dâhil. Hatta bildiğim kadarıyla, ay ışığında disk itme oyunu bile oynayabiliyorlar.

Üstelik anlaşmaya, Savannah sosyetesine tanıştırılmak da dâhil. Bir süre sonra genellikle sadece kendilerinin ve William'ın bildiği yerlere giderler ve William'ın bütün ülkedeki vampir topluluklarıyla bağlantıları vardır. Arada bir, düşük seviyeden bir Avrupalı kan emiciyi getirdiği de olur ama çoğunlukla gerçekten yüksek sınıfa dâhildirler. Ve bir de şu var: Kendi topraklarını da yanlarında getirebilirler.

Tabutlarını lanet olasıca Avrupa toprağına gömmekte o kadar özel ne olduğunu anlayamıyorum. Bana her zaman [illegible] orgia toprağı verebilirsiniz. Ama o eski toprakta güçle ilgili bir şey-

ler olmalı. William bana bunun ne olduğunu söylemiyor. Aslında William'ın bana söylemediği çok şey olduğunu da hissediyorum. Ona lanet olsun.

Ah, evet, bunun için çok geç. O zaten lanetli.

Bana kendi kişisel uşağı gibi davranmaya çalışıyor. Son birkaç haftadır, en son getirdiği vampir için verdiği şu büyük partiye hazırlanmasına yardım etmemi istedi. Bana sorarsanız, parti planlamak kadın işi ama en azından artık partilerinde arabaları park etmemi istemiyor. En azından kıçını tekmeleyeceğimi söylediğimden beri. 150 yıl önce (aşağı yukarı) ona hizmet yemini etmiş olabilirim ama onun uşağı olmaktan bıktım. Neyse ki ona çıkıştığımda sadece gülüyor. Sanırım çoğunlukla kendini iyi hissettiği için şanslıyım. Yaşlı, gerçekten yaşlı -ama ona baktığınızda bunu asla anlayamazsınız- ve vampir dünyasında bu, güç anlamına gelir. Beni böcek gibi ezebilir, bunu biliyorum fakat kişi arada bir kendini hissettirmelidir, değil mi? Bana eskisinden daha saygılı yaklaşıyor ama hâlâ emrine amadeyim ve bu ruhumu yoruyor. Yani lafın gelişi; sonuçta bir ruhum yok.

William ne zaman bir davet verse, bütün Savannah sosyetesi orada hazır bulunur. Hastanede yeni bir ek bina ve teknolojinin son harikası bir kan bankası inşa ediyoruz. Bu da para gerektiriyor. William'ın her zaman dediği gibi, kanlarını emmektense paralarını emmek daha iyi. Bu mavi kanlıların şimdiye dek gördüklerinden çok daha gösterişli bir ziyafet olacak. Ve en pahalı içkiler, Savannah Nehri'nin suları gibi akacak. Sadece tek bir sorun var.

William'ın depocusu bana onur konuğunun uyandığını ve ortadan kaybolduğunu söyledi.

Son virajı iki tekerlek üzerinde aldım ve saygın görünüşlü malikânenin büyük demir kapısının arkasındaki bir meşe ağacının altına park ettim. "Saygın" diyorum ama görünüş aldatıcı olabilir. Siyah Jaguar'ı orada olmasa bile, *onun* orada olduğunu biliyordum. William beni engellemediği sürece, tıpkı bir av köpeği gibi, bulun[illegible] bulabilirim. Adında beni bu hâle getiren vampir o olduğu için bu yeteneğimi engelleme gücü olup olmadığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilmiyorum. Dediğim gibi, William bana pek fazla şey anlatmıyor ama diğer vampirlerle böyle olmuyor. Spor arabanın kapısının üzerinden atlayarak inerken arka verandada bir hareket gözüme ilişti. Kızlardan ikisi verandadaki salıncak kanepede sallanıyor; zincirler, puslu bataklık gecelerinde duyulabileceğiniz hayalet kölelerin prangalarını hatırlatan bir şekilde gıcırdıyordu.

"Şu arabadan iniş şekline bayılıyorum, Jackie" dedi bebek yüzlü, sarı saçlı bir fahişe. "Beni bir ara gezdirsene."

"Ne zaman istersen, tatlım ama şu anda olmaz." Adının Sally olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Ona ve *People* dergisinin bir sayısını karıştırırken pahalı bir fahişenin olabileceği kadar ağırbaşlı görünmeye çalışan diğerine göz kırptım.

Kapıyı vurmadan içeri girdim. Sürekli bir müşteri değilim ama itiraf etmeliyim ki arada bir bu hanımların sattıkları şeyden yararlanmışımdır. William kan ve seks için gelir. Ben sadece seks için geliyorum çünkü canlı bir insanın etini ısırdığımda duyduğu acıdan doğan tadı pek lezzetli bulmuyorum. Kurban istekli olsa bile. Bir tamirci olduğumdan, özellikle *gerçekten* iyi hizmetler olduğunda, hizmet takası yapmakta bir sakınca görmüyorum. Seks için para vermek zorunda *olduğumdan* değil. 140 yıl önce yansımamı en son gördüğümden hatırladığım kadarıyla, gür siyah saçlarım ve mavi gaz alevi renginde gözlerim olmalı. Benimki gibi bir görüntüye Siyah İrlandalı derler; Fransızlarla (muhtemelen kaçakçılar ve korsanlar) İrlandalı kanının birleşiminden doğan bir melez. Yakışıklı olduğumu söylemiyorum ama genellikle çoğu kadına da itici gelmem; tabii dişlerimi göstermeye karar vermediğim sürece.

Aslında, kadın avcısı ve kalp kıran biri olarak ünüm var. Nasıl engelleyebilirim ki? Bütün gece açık bir tamirhane işletmek, ardı arkası kesilmeyecek zor durumda kalmış kızlarla her zaman karşılaşma fırsatı anlamına gelir. Bazen gerçekten ama *gerçekten* minnettar olabilirler. Haksız avantajdan yararlanmak istemem. Bir vampir olmak, daima vedalaşmak zorunda kalmak anlamına gelir.

William'ın aşk hikayeleri çok daha karmaşık. William'ın malikânenin

içinde yaptığı şeyleri düşünmek bile istemem. Bana kalırsa, kan oyunları oynayarak gerçek bir vampirmiş gibi davranmaya çalışan şu tuhaf gotiklerden biri olduğunu düşünmelerine izin veriyor. Eğer William dişlerini böyle kullanmak istiyorsa, tarzım olmasa bile, beni ilgilendirmez. Ona bir defasında neden dişi vampirleri getirmediğini sordum; ama bana "soru sormazsan, ben de yalan söylemek zorunda kalmam" diyen gözlerle bakınca ben de konuyu değiştirdim.

Belki de hiç dişi vampir yoktur; bu oldukça iç karartıcı bir düşünce.

Salona girerken kızlardan birkaçını nefes nefese kalmış ve kıpkırmızı kesilmiş işadamlarıyla konuşurken buldum; muhtemelen Bay Caddesi'nin altında kalan büyük otellerden gelmiş olmalıydılar. Diğer adamlar sürekli müşterilerin rahatlığını yansıtıyordu ve içki siparişi verdikleri barda otururken evlerindeymiş gibi görünüyorlardı. Mobilyalar ve dekor uygun bir imaj yaratıyordu; para ve ayrıcalık. Bir centilmen kulübünün pahalı saygınlığıyla döşenmiş bir genelev.

Güzel giyimli genç bir kadın, parmağıyla taradığı deri randevu defterinden başını kaldırarak fuayedeki antika yazı masasının arkasından ayağa kalktı. "Jack, seni görmek ne güzel. Bugünlerde buraya pek sık gelmiyorsun. Bu akşam ne tür bir arkadaş arıyorsun?"

Uzattığı eli sıktım. İnce parmakları yumuşak ve pürüzsüzdü; benim iri, nasırlı pençemin altında aşırı zarif ve narin kalıyordu. Parfümü, keskin vampir duyularıma baş döndürücü bir şekilde hücum etti. Oraya sadece acil bir iş için gelmiş olmam çok acıydı. "Bu gece eğlenmeye gelmedim hayatım. William'ı görmem gerek ve konu çok acil."

Ashley tavandaki döşemelerin içini görebilirmiş gibi bakışlarını yukarı dikti. "Korkarım onu uygunsuz bir anda rahatsız edebilirsin."

"Bunu bana bırak." Merdivene yöneldim ve daha ilk katta William'ı elinde bembeyaz gömleğiyle buldum; boynundaki, çenesindeki ve göğsündeki kanı üstünde adının baş harfleri yazılı keten bir mendille siliyordu. Benim ona baktığımı gördüğü anda benim varlığımı hissetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sorun nedir?"

"Gemi. Kargon ortadan kaybolmuş."

Düzgün yüz hatları keyifsiz çizgilerle kırıştı. "Limandaki antikalar çalınmış mı?"

"Hayır. En son Avru... yani, *kargon*, bütün mürettebatla birlikte ortadan kaybolmuş. *Kaymaktaşı*, Lazarus Burnu açıklarında nehirde kendi kendine yüzerken bulunmuş. Çocuklardan bazıları bulup gemiyi çekmiş. Bu bir hayalet gemi, William." Devam ederken sesimi kıstım. "Tabut boşmuş. Hiç insan cesedi de yok. Gelip kendin görsen iyi olur."

Yüzünde ölümcül bir ifadeyle beni omuzlayıp yanımdan geçti. Eğer bu olanların arkasında bir ölümlü varsa, yakında ondan geriye hiçbir şey kalmayacağı kesindi. Ama bunun bir insanın işi olduğuna inanmıyordum.

Gömleğini iliklerken uzun adımlarla yürüyen William'ın peşinden arabaya gittim. "Bir insan veya hatta birkaç kişi, böyle bir şeyi yapmış olamaz, değil mi? Bütün mürettebatı ve yaşlı, güçlü bir vampiri yok etmiş..?" diye sordum.

"Hayır" dedi William, yolcu koltuğuna atlarken.

"O hâlde vampirin kendisi olmalı. Ama neden mürettebatı yiyip karşılama partisini mahvetsin ki?"

William her an çivi kusacakmış gibi bir ifadeyle doğruca gecenin karanlığına baktı. "Hiçbir fikrim yok."

William'ın kızgın olduğu açıktı ama bana kızgın olmadığı sürece sorun değildi. Öfkelendiğinde, en iyi ve en keskin hâline bürünürdü. "Karşımızda başıboş bir vampir var, değil mi?" Kelimeler, daha ağzımdan çıkarken tüylerimi ürpertti.

"Soru sormayı kes ve sür."

2

William

Soyulmak bir şeydir, ilginç bir gecenin ortasında kaba bir şekilde bölünmek bambaşka bir şeydir. Eleanor ve ben "öl ya da öldür" oyunumuzun gerçekten heyecan verici kısmına yeni başlamıştık ve Algernon Rampsley'in -kayıp kargo- daha terbiyeli ve saygılı olmasını beklerdim. Ah ama vampirler, tıpkı insanlar gibi sanırım, yıllar içinde bencilleşebiliyorlar.

Ben bencillikten çok öfkeye yatkınım. Neredeyse beni kör edebilecek sık öfke patlamalarını kontrol altına almaya çalışıyorum. Eski insan dostum Tilly'nin dediği gibi, ruhun migreni. Ancak benim tedavi edilmez olduğuma inanmayı reddediyordu ve seksen beş yıldan uzun süren tanışıklığımız boyunca çeşitli tedaviler denedi. Son zamanlarda beni Doktor Phillip adında birinin televizyon programını izlemeye bile ikna etmişti. Adam öfke yönetimi hakkında söylevler veriyordu.

Doktor Phillip'in bu konuda söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Öfkemi Jack'ten veya benim için çalışan adamlardan çıkarmak olumsuz sonuç getirirdi. *Kayıp kargo.* Asıl suçluyu yakında bulacaktım. Eğer sorun Algernon'un kendisinden kaynaklanıyorsa, o zaman bunun sonuçlarıyla karşılaşacaktı. Son beş yılda ithalat-ihracat işim daha fazla önem kazanmıştı ve daha hızlı, daha iyi yapmak zorundaydık. Şeytan tüyü derisini [illegible] kapılarını açmış hâlde bizi bekliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jack, meşe ağaçlarının gövdesindeki İspanyol yosunlarını titretecek bir hızla Johnson Meydanı'ndan dönmeden önce daha yavaş bir arabanın etrafından dolaşırken öfke üzerine meditasyonum aniden kesildi. Bir an için Jaguar'ımı özledim. Gürültülü, agresif tasarımlı arabalar asla tarzım olmamıştır. Bence otomobilin icadı çok büyük bir hataydı. Her zaman için güçlü, sıcakkanlı bir safkan atı tercih ederim. Ama Jack bu makineleri seviyor.

"Ölümlü olsaydım, şu anda korkudan ölebilirdim" dedim.

Jack sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Ne diyebilirim ki? Para yığınlarının üzerinde uyuyan bu yaşlı sersemleri uyandırmayı seviyorum." Bay Caddesi'ne kırmızı ışıkta geçerek dalarken vites küçülttü. Daha fazla söylenmemeye karar verdim. Olur da uyku hâlindeki yerel polisin dikkatini çekerse, bu onun sorunu olacaktı. Ve limana ne kadar çabuk ulaşırsak, araçtan o kadar çabuk inebilirdim.

Biz 1902 yılında farazi atalarımdan birinin onuruna isimlendirilen Brampton-Thorne Marinası'nın kapısından geçerken gece vardiyasında çalışanlardan dördü bekliyordu. Kendi atam olmanın tarihe eşsiz bir bakış açısı sağladığını itiraf etmeliyim. Bunun çeşitli ödülleri var. Biri, 1700'lerde satın alınmış nehir kıyısındaki özel mülkün mevcut devlet otoritelerinin yetki alanı dışında kalması. Burada yasadışı bir şeyler döndüğünü düşünmedikleri sürece küçük, seçkin limanımda olup bitenlere hiç aldırmıyorlar. Sonuçta, iki yüz yıldan uzun süredir şehrin en eski ve en zengin ailelerinden birine ait bir yer; tabii bu aile de başlı başına *ben* oluyorum. Bu, hepsinin hayatından çok daha uzun bir süre.

Savannah'ya geldiğimden beri beş ev, iki ekim alanı ve çeşitli takma isimler edindim. Her kırk-elli yılda bir, bir evden diğerine taşınarak, isim değiştirerek ve bir dolu hizmetkârın yardımıyla görünüşümü değiştirerek bunu başardım. Giderek artan nüfus ve sosyal yapıya duyulan ilginin azalması, yıllar boyunca işimi kolaylaştırdı. Her zaman olduğu gibi, yeterince parası olan herkes, çok fazla soruyla karşılaşmadan iç çevrelere davet edilebilir.

Gerçekler [illegible], [illegible], [illegible] büyük bir

tedirginliğe yol açabilirdi. Ama böyle bir durumla karşılaşmaya hiç niyetim yok.

Tekerleklerin sıçrattığı çamurlu nehir suyu ve kaldırdığı toz bulutuyla, Jack'in canavar arabası kayarak durdu. İnsan efsanelerindeki vampirler sadece kanın kokusunu alır; yiyecek olarak canlıları izler. Ama insanken sahip olduklarımızdan belirgin şekilde ayrılacak kadar gelişmiş ve keskinleşmiş diğer duyularımıza ek olarak koku alma yetimiz hayal edilemeyecek ölçüde gelişkindir. Gerçek kokuları almakla kalmayız, aynı zamanda duyguların ve geçmişlerin kokusunu da alabiliriz. Savannah Nehri, İngilizler gelmeden, hatta Kızılderililerin döneminden bile öncesinden beri bu kıyılardan akıp gitmeye devam ediyor; kokular da buna uygun olarak değişiyor. Ama antik çamurun, bulanık suyun ve milyonlarca su yaratığının orijinal kokusu değişmiyor.

"Buradan, efendim" dedi on beş yıllık kâhyam Tarney Graham. İskeleye doğru döndü. Jack, diğerlerinden birinin, sanırım adı Richardson'dı, sırtına vurdu ve bizi takip etti.

Yirmi beş metrelik lüks yat *Kaymaktaşı*, dış iskeleye sağlam bir şekilde bağlanmış hâlde duruyordu. Servis pencereleri açılmıştı ama kamarada ışıklar yanmıyordu. Tekne aceleyle terk edilmiş gibi görünüyordu. Tarney ve mürettebatın neden onu da özel iskelelerden birine yanaştırmadıklarını merak ettim.

Tarney bana endüstri boyu bir el feneri verdi. "Sakıncası yoksa, efendim..." Bana önden yürümemi işaret etti. Korkuyordu; kokusunu alabiliyor, korku pırıltılarını gözlerinde görebiliyordum. Hayalet tekneyi geri getirmekle kendine düşeni yapmıştı. Artık geri kalanı bana aitti.

"Jack? Benimle gel" dedim. Diğerlerinden biri bir el feneri verdi ve biz iskele rampalarından tekneye binerken hepsi geri çekildi.

Ayağım güverte zeminine değer değmez, adamların neden korktuğunu anladım. Teknede doğaüstü bir duygu, tanıdığım cehennemi bir varlık vardı. Bir an için ben bile bir adım daha atmak istemedim.

"Nedir bu?" diye homurdandı Jack. Benim hissettiğimi kısmen o da hissetmiş olmalıydı ama kaynağını bilmiyordu. Kendi iyiliği için,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu aydınlatmaya da niyetim yoktu.

Ön güvertede, açık bir servis penceresinin yakınında kan vardı; dümenin yakınında da öyle. Ama parçalanmış fiberglas ve kararmış küllerle kıyaslandığında bu bir hiçti; o küllerin burun platformunun üzerindeki çapa zincirlerinin arasında yatan bir vampire ait olduğu şüphesizdi. Bir kazığın kalıntıları görünüyordu; o kadar sert saplanmıştı ki güvertenin pürüzsüz, kavrulmuş yüzeyine saplanarak bir kısmı yangından kurtulmuştu. Eğilip kazığı çıkardım.

"İsa adına" dedi Jack nefesini tutarak. Hayata İrlandalı bir Katolik çocuk olarak başlamıştı ve vampir olmadan önce bol miktarda kanlı olaya tanık olmuştu. Ama öldürülmesi neredeyse imkânsız olan bir şeyin cansız kalıntılarını görmek onun için ciddi bir sürpriz olmalıydı. Çoğu ölümsüz, kendi özgün zayıflıklarını unutma eğiliminde olurdu. Diğer yandan ben, kendiminkiyle oyunlar oynuyordum.

İngiliz meşesinin kararmış parçasını tutarken elimi kaldırarak Jack'i susturdum. Kötülüğün farkındalığının beni yönlendirmesine izin verdiğimde, eski, yasak bir dilde, sert bir tonla konuştuğunu hissettim. Bu kâfir dili tanımıştım. Ve eski bir düşmanımın varlığını hissetmiştim. Reedrek.

Sevgili Diana'mı son gördüğümde, o da oradaydı. Diana çığlıklar atarak ölüyordu. Yalvaran ellerini bana doğru uzatmıştı.

"William! Tanrı aşkına, bir şey yap. Bize yardım et!" diye ağlamıştı, Reedrek acele etmeksizin onun giysilerini ve boynunu pençeleriyle parçalarken.

Sonra oğlumuza dönmüştü.

Ve ben, uyanık ama konuşamayacak ya da hareket edemeyecek bir hâlde, onu, Will'i ya da kendimi kurtaramamıştım. Son anlarının böylesine zalimce olmasına izin vermektense, onları kendi ellerimle öldürmeyi tercih ederdim.

Onların yerine beni al, diye önermiştim, bir canavarla centilmen anlaşması yapmaya kalkışacak kadar aptal olduğumu göstererek. Pazarlığa uymak için [illegible] nazlıkla hareket etmişti. Sadece ailemi öldürmekle kalmamış, aynı

zamanda beni ölümsüz kılmış, onların acı verici ölümlerinin anısını sonsuza dek belleğime kazımıştı.

O günden sonra ateşli bir nefreti pelerin gibi taşımıştım. Ve hayatın kendisinden nefret etmiştim; çünkü beni dönüştürürken Reedrek kendini koruyacak insanlık dışı bir yardımcı kazanmıştı. Lanetli damarlarımda ne kadar öfke ve nefret dolaşsa da kanla dönüştürülmüş bir varlık asla yaratıcısını öldüremez.

Şimdi eski öfkem yine yüreğimde canlanmıştı... ve *Kaymaktaşı*'nı ziyaret eden ölümden çok daha kötü bir şeyin algısını güçlendiriyordu. Kararmış ahşap kazığı mendilime sardım ve göğüs cebime, atmayan kalbimin yakınına yerleştirdim. Odağımı korumalıydım. İskele rampasının tırabzanına dokunduğumda zihnimdeki çığlıklar güçlendi ve cilalı bakırdan yankılanmaya başladı.

Reedrek.

Yaratıcım, atam yani sözde babam, var olma nedenim ve ölümcül öfkemin hedefi. Ölümlü babam olmasa da Reedrek'in karanlık kanı damarlarımda dolaşıyordu. Hainliği, kalbimi sonsuza dek kararmıştı. Bu kıtaya ayak basmışsa, o zaman beni aradığı kesindi. Ama tekneme binmeyi nasıl başarmıştı?

Aşağısı karanlıktı. Işığı kamaranın içine tuttum ve oturma/yemek bölümünden geçtim. Özel yapım kargo ambarına açılan kapı aralıktı. Herhangi bir normal felakete dayanacak şekilde yapılmış olan en güçlü iç pencerenin çifte güçlü kilitleri kırılmıştı.

"Vay canına! Ne iğrenç bir koku" dedi Jack.

Bu, vampirlerin insanlara karşı diğer avantajlarından biridir; öldürülmesi zor olmalarının dışında. Vampirler ölürken tertemiz yanarak kül olur. İnsanlar yanamayacak kadar yağlıdır; çürümeleri gerekir.

Servis penceresinden kalanları kenara iterek kargo bölümüne girdim. Ambar geniş sayılırdı; tabii toprak dolu ve yükseltili platformun üzerinde duran oyma süslemeli, iki metre boyundaki maun tabut olmasaydı. Zihnimdeki çığlıklar azalıyordu. El fenerimi Jack'e verdim ve [illegible] altın döşeme boyunca elimi kaydırdım. Güzel bir işçilikti. Algernon daima zevkli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biri olmuştu. Ayağa kalkmadan önce bir avuç toprak aldım. İngiliz topraklarına ayak basmayalı bir ömürden fazla olmuştu. Ambarın o kötülük kokulu ortamında toprağı burnuma yaklaştırdım ve ailemin, evimin, Derbyshire'ın tanıdık kokusunu içime çektim. İnsan olarak, doğum yerlerimizin hücrelerimize bir şekilde kazındığını anlayacak kadar uzun yaşamıştım. Beş yüz yıldan uzun süredir hayatta olmak bile, o anıyı silemezdi.

"Sence yaşlı Ambrose kilitli tutulmaktan rahatsız olmuş olabilir mi?" diye sordu Jack. "Kapalı yer korkusu yoktu herhâlde?" Jack, kapıya böyle bir zarar vermek için ortalama bir vampir gücünden fazlasının gerektiğini en az benim kadar iyi biliyordu. "Belki de iştahı, seninle yaptığı sözleşmeyi unutmasına neden olmuştur."

Bunun için hiçbir neden yoktu. Kabinde, içinde canlı hayvanlar bulunan çok sayıda cam kafes vardı: Tavşanlar, rakunlar ve fareler. Üstelik bir vampiri bir aydan uzun süre memnun edecek kadar bol miktarda vardı. Ayrıca İrlanda sahillerinden açılırken içine mutlaka en azından on litre insan kanı yerleştirilen buzdolabı vardı. Jack kapıyı açtı. Geride sadece dört paket kalmıştı.

Toprağı bırakıp ellerimi silkeledim. "Adı Algernon... Ambrose değil." Bunu söylerken bile, adı Algernon *idi* demem gerektiğini biliyordum. Güvertedeki vampir kalıntılarının ona ait olduğu şüphesizdi. Ama ona ne olmuştu? Ona kim kazık çakmıştı?

Bir insan olamazdı; hatta dört kişi bile. Benim gözümde, geri kalan tek kişi Reedrek'di. Görünüşe bakılırsa başarılı küçük kaçakçılık girişimim ortaya çıkmıştı.

"Kokuyu bul" dedim.

Bir an sürdü. "Bingo" dedi Jack, odanın diğer tarafından. En yüksek kabin, kesilmiş bifteğe benzer bir şeyle doluydu. Bileğinde saat bulunan bir insan eli göze çarpıyordu. "Mürettebattan biri olmalı" dedi Jack.

Lanet olsun.

Peşimde Jack'le güverteye döndüm. Ben güverteye adım attığım anda, sezilebilir [illegible] ortadan kaybolduk. [illegible]

iz yoktu. Reedrek ortadan kaybolmuşsa ve Savannah'ya gidiyorsa, gecenin herhangi bir saatinde tekneden ayrılmış olabilirdi. Çok büyük olasılıkla Lazarus Burnu yakınlarında. "Burada yapacak başka bir şey yok" dedim, talimat bekleyen küçük gruba. "Tekneyi açıklara çekip batırmanızı istiyorum."

Tarney, kendisinden cinayet işlemesini istemişim gibi baktı. "Ama efendim, tekneyi içeri çekip tepeden tırnağa temizleyebiliriz."

Ambarın durumunu ve adamların verebilecekleri mantıklı tepkiyi düşündüm.

"Havaya uçurmanızı istiyorum." Göz ucumla, Jack'in yüzünde şaşkınlık ve heyecan karışımı bir ifade gördüm. Duygularını okuduğumda, *Kaymaktaşı*'nın kaybına en az benim kadar üzüleceğini anladım. Ama içindeki küçük çocuk, kendi deyimiyle, bu patlamayı büyük bir olaya çevirmekten en azından memnunluk duyacaktı. Doktor Phillip muhtemelen Jack'in içindeki çocukla asla bağlantısını kaybetmediğini söylerdi.

"Peki ya kanun?" diye sordu diğer adamlardan biri.

"Onları işime karışmaya davet edersem ilgilenebilirler ki bunu yapmaya hiç niyetim yok."

"Ya mürettebat?" diye sordu Tarney. "Buradan ayrıldığında teknede dört adam vardı."

İçlerinden biri hâlâ teknedeydi. En sevdiğim oyuncaklarımdan biri olan *Kaymaktaşı*'nın boş gövdesine baktım. İnsan mürettebatın geri kalanının da Alger gibi öldüğü şüphesizdi. Reedrek bu katliamla sadece soğuk kalbini biraz ısıtmış olmalıydı. "Evet, adamlar..." Bir kez daha Tarney'e döndüm. Yapılacak başka bir şey yoktu. Polisin bu suçu çözmekte bir yararı olmayacaktı. "Tekneyi yok ettikten sonra kayboldukları bildirin."

"Ama..."

"Hepiniz gibi onlar da sözleşmeyi okuyup imzaladılar. Kayıpları için yas tutun, şahsi dolaplarını açın ve borçlarını ödeyin. Yapabileceğimiz tek şey bu." Kanunun gölgeli tarafında kalan ve kimseyle bağ[illegible] adamlar [illegible] kalıyordu. Aileleri ve kökleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yoktu. Okyanusa düştükleri takdirde onları arayacak kimseleri yoktu. Çalışanlarıma iyi para ödeniyordu ve hepsi ünüm altında korunuyordu. Buna karşılık, marina ya da benimle ilgili her tür iş konusunda ağızlarını kapalı tutuyorlardı. Ancak o sözleşmeyi imzaladıklarında ruhlarını satmaya çok yaklaştıklarını hiçbiri bilmiyordu.

Bana.

"Bunu yapanı bulacağım."

Tarney başıyla onayladı ama mutsuz olduğunu görebiliyordum. Böyle bir şey tekrarlanırsa, karşılığı iyi ödenmiş sadakat yeterli olmayabilirdi.

Öfkem birkaç derece arttı. Bu pisliği yaratan kişi, kesinlikle beni daha da tehlikeli hâle getiriyordu. Ancak lanetli *babamla* aramdaki sevgide eksilen bir şey yoktu. Beni bulduğunda hazırlıklı olmam gerekiyordu. Reedrek kalbimin peşinde olmayacaktı; dengemi ve akıl sağlığımı bozmak isteyecekti. Ölümden daha kötü şeyler vardır ve Reedrek düşmanlarına uzun süreli işkence etmenin yollarını bulmakta ustaydı. Çıraklığımdan sonra üç yüz yıl boyunca ona karşı koymuştum ve tekrar kurbanı olmaya hiç niyetim yoktu.

Alışkanlıktan, cep saatimi çekiştirdim -sözde atalarımdan kalan bir aile yadigârıydı- ve saate baktım. Aslında buna ihtiyacım yoktur çünkü ayaklarımın altında dönen dünyanın hareketlerini ve yaklaşan yeni günü hissedebilirim. Şafağa dört saat vardı. "Jack, yapılması gerekenleri biliyorsun. Bulabileceğin bütün güvenlik görüntülerini, evrakları, tabloları, GPS kayıtlarını ve bilgisayar disklerini topla. Üç saat sonra Lazarus Burnu'ndaki yürüme yolundan seni alacağım."

Jack ilk kez benimle tartışmadı; arabasının anahtarlarını isteyene kadar.

"Hayatta olmaz. Bay Caddesi boyunca şanzımanımın parçalarını bıraka bıraka gidersin."

Jack'in benimle başkalarının yanında tartışmasından nefret ediyorum. Adamın bir şeyin yeri ve zamanıyla ilgili hiçbir anlayışı yok. Ama sonuçta [illegible] dan başka ne beklenebilirdi ki? Bazen hatırladığımdan daha insanca

davranıyor. Kendisi farkında olmadan onda titizlikle koruduğum şeylerden biri de bu zaten. Birçok karanlık konuda onu böylesine cahil bıraktığım için pişmanlık duyduğum zamanlar olmuştur. Bu o zamanlardan biri değildi. Anahtarları almak için elimi uzattım.

Anahtarları Richardson'a attı. "Seni eve Richey götürsün. En azından arabamı geri getirip burada bırakabilir."

Jack'in çağırdığı ismiyle Richey, küçük bir araçta benimle yalnız kalmaktansa *Kaymaktaşı*'na binip o boş tabutun içine girmeyi tercih eder gibi baktı. Ama açıkça reddedemeyerek, bana doğru hızlı bir bakış attıktan sonra iki adım geriledi.

İnsanlarla daha fazla uğraşacak durumda değildim. "Arabaya bin" diye emrettim kısık sesle ve Richey'nin öfkemin birazını hissetmesine izin verdim. Hemen Corvette'e doğru koşturdu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Jack başını iki yana sallayarak.

Jack'e öfkemin biraz daha fazlasını hissettirdim. O anda ihtiyacım olan en son şeylerden biri, Jack'in küçük isyankârlığıydı. "Egzersiz," diye cevap verdim. "Üç saat sonra."

Akıllıca bir tavırla başıyla onayladı.

* * *

Marinadan Houghton Caddesi'ndeki evime nispeten daha güvenli ve sessiz bir yolculuktan sonra Richey gergin bir şekilde başıyla onaylayarak ve lastikleri öttürerek uzaklaştı. Bunun, Jack'in tasvip etmeyeceği bir hareket olduğundan emindim. Sarmaşıklarla kaplı duvarların ve merdiveni korur gibi duran devasa beton aslanların yanından yürüyerek geçtim. Tam yaklaşırken kapı ardına kadar açıldı ve gardiyanlarımdan Reyha uzun kemikli ve zarif insan vücuduyla eşikte durdu. Eğer gündüz büründüğü biçimde bir kuyruğu olsaydı kesinlikle sallanıyor olurdu. Beni selamlarken gülümsedi ve yanağını pardösüme bastırdı.

"Burası sensiz çok ıssız" diye fısıldadı kulağıma, bir kitaba dalmış [illegible] evimizi yalnız hissediyoruz, değil mi?" diye sordu, kolunu koltuğun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkasına atarken. Deylaud anlaşılmaz bir şeyler hırıldadı ve bana kısaca sarılmak için ayağa kalktı.

"Burada bazılarımız diğerlerinden daha yalnız kalıyor" dedi kardeşine anlamlı bir bakış atarak. "Sana İngilizce kitaplar okumayı öğretmeme neden izin vermiyorsun?"

Reyha iri gözlerini devirdi. "Hah! Kitaplar. Kitaplarda başkalarının hayallerinden başka bir şey yok ki." Bir kez daha bana yaklaştı. "Kendim için yeterince hayalim var zaten."

"Benim de bu gece sana ayıracak zamanım yok, tatlım." Parmaklarımı uzun ipek gibi saçlarının arasında gezdirdim. "Birazdan tekrar çıkmam gerek."

Bir an hayal kırıklığıyla donup kaldı ama sonra gülümsedi. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Hayır. Sen burada Deylaud'la birlikte kalmalısın. Bütün ev size ait. Ben birkaç saat içinde dönerim; kesinlikle şafak sökmeden önce."

Sadece sızlanmalarına devam edeceğini bilerek ondan uzaklaştım. Lazarus Burnu'nda Jack'e katılmadan önce halletmem gereken işlerim vardı. Hayal kırıklığı yansıtan bir şekilde burnunu çeken Reyha, kanepeye çekilip minderlerin üzerine oturdu ve bacaklarını altına topladı.

Son üç basamağı inerken duvar alıcısına dokunarak bodrumdaki ofisime yöneldim. İleri teknoloji ürünü bilgisayar sistemlerinin elektronik sihirbazlığı canlandı ve yerden tavana kadar yükselen pencereleri örten ağır metal kapaklar vınlayarak açıldı. Karanlık bastıktan sonra kapalı yerlerde olmaktan nefret ediyorum. Geceler benim hâkimiyet zamanım. İşlerimle ilgilenmek için güneşten uzak çok az zamanım var zaten.

Avludan bir esinti mahremiyetimi koruyan bir bambu standın arasından süzüldü ve ay ışığı Japon ayna havuzdan yansıdı. Görüntü, okyanus dalgaları arasındaki küçük beyaz bir gemi gibi titreşti.

Kaymaktaşı

Okyanusun kükreyişini duyabiliyordum; denizkabuklarının beni

çağıran sesi.

Sırf alışkanlıktan, antika duvar büfesindeki gizli çekmeceyi yokladım. Dokunduğumda kayarak açıldı ve parmaklarım insan kemiklerine süründü. Kutu ve içindeki antika denizkabukları adımı ve kanımı tanıyordu. Bir Afrikalı voodoo rahibi tarafından babasının kafatasından oyulan kemik kutu, sahip olduğum şeyler arasında benden yaşlı az sayıdaki eşyadan biriydi. Denizkabukları, kafatasının sahibinin Lalee adındaki altı kuşaktan torununun bir hediyesiydi. Bana başka bir şey daha vermişti; kendi soyuna ait bir güç hediyesi. Kadının güçlü kanıyla birlikte onu da içmiştim; bu antik bir voodoo uygulamasıydı. Kapıdan geçip avluya çıktıktan sonra suya tepeden bakan taş banka oturdum. Başparmağımla bastırarak kutunun kapağını açtım ve içindeki sekiz beyaz deniz kabuğuna baktım. Gözlerimin önünde denizkabukları biçim ve boy değiştiriyor gibi görünerek çağrılarını artırdılar. Öfkeli bir okyanusun kükreyişleri kulaklarımı doldurdu. Cebimden *Kaymaktaşı*'nın güvertesinden aldığım kazık parçasını çıkardım ve elimde tuttum. Denizkabuklarını takırdayana kadar kemik kutuyu elimde salladıktan sonra onları ayaklarımın dibine saçtım.

Serin esinti avluyu yalayıp geçtikten sonra dindi. Ayna havuz tamamen düzleşerek ayı ve yıldızları yansıttı. Sonra gece, sanki gökyüzünde simsiyah kadife bir delik açılmış ve bütün ışığı yutmuş gibi tamamen karardı. Aniden kendimi gece uçarken buldum; ay ışığının dokunduğu dalgaların üzerinden hızlı ve alçak bir şekilde uçuyordum. Uzakta *Kaymaktaşı*'nın titreşen ışıklarını gördüm.

Ayaklarım güverteye değerken alçak tonda uzun bir iç çekiş ya da sanki alay eder gibi bir tıslama duydum. Bu imgelem, nadiren kullandığım bir büyücü numarasıydı. Ama bu gece denizkabuklarına aldırmazlık etmeyecektim. Uzakta sahil şeridini görebiliyordum. Tekne görünmez ayaklarımın altında sallanıyor, doğudaki ufuk çizgisinin üzerinde ay yükselip alçalıyordu ve yeni kan ışıkta ıslak bir şekilde parlıyordu. Biri çoktan ölmüştü. Merdivendeki seslere doğru uçtum.

[illegible] gibi [illegible] "[illegible]" dediğini duydum tanıdık bir sesin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Reedrek.

Bütün vücudum tiksinti ve nefretle sarsıldı. Parmaklarım refleksten kaynaklanan bir hareketle elimdeki kazık parçasını sıkıca kavradı. Kendimi kamara kapısına doğru zorlamak zorunda kaldım. Bu, değişmiş kanım için gerçek bir sınav olacaktı: Ya öfkem tarafından dikkatim dağılmadan onunla yüzleşecektim ya da Reedrek varlığımı hissedecekti.

Sonra Algernon Rampsley konuştu: "Sana dünyaya hükmedebileceğini düşündüren ne? İnsanların kendi türlerinin ayırım gözetmeden katledilmesine sessiz kalacağını mı sanıyorsun? Diğer klanlar Amsterdam'da yaptıklarını görmezden gelecek mi? Sana ve tiranlar grubuna boyun eğmektense, cehennem alevleriyle yüzleşmeyi tercih ederim."

Kapıya doğru yürüdüm. Şimdi ikisini de görebiliyordum; Reedrek bir şezlongda rahatça oturuyor, Alger açık tabutunun başına yakın bir yerde ayakta duruyordu.

"Aslında, şey..." Reedrek bir an için konsantrasyonunu kaybetti ve dikkatini görünmez bir şekilde izlediğim yere çevirdi. Kör bir adamın tutunmak için bir yer arayan eli gibi gücünün bana uzandığını hissedebiliyordum. Üzerimden geçip devam etti. "Bu durumda, sana getirdiğim şey cehennem olacak; ateş olmadan." Reedrek şezlongdan kalktı. "Lyone'a ne yaptığımı biliyor musun? Onu bir tabuta kapadım ve bir buz kalıbında dondurup kutuplara gönderdim. Antik bir tüylü mamut gibi buzullara gömüldü." Sonra Reedrek gülümsedi. "Altı ay gündüz, altı ay gece. Yarım yıl boyunca uyuyarak zayıflayacak. Ama sonra uyanacak ve yılın diğer yarısını o korkunç soğukta yatarak ve uzun gecenin kendisini kurtaramayacağını bilerek geçirecek. Ve yavrularını kurtaramayacağını da bilecek. Onlarla artık istediğimi yapabilirim. En güçlü iki erkeği öldürdüm ve iki dişiyi arkadaşlarıma hizmet etmeleri için Amsterdam'daki bir zindana kapadım. Engellenmedikleri sürece başka vampirlerin neler yapabileceğini [illegible] bileceği şeyler."

Reedrek, Alger'e küçümseyen bir bakış attı ve bir elini tabuta dayadı. "Bu kadar sorun olmasaydı, seni kendi el yapımı zaman kapsülünle aya gönderebilirdim. Belki daha sonra, Amerikan klanlarını ele geçirdikten sonra bunu yaparım. Ama şimdilik, balık klanının en yeni üyesi olman için seni okyanusa batırmakla yetineceğim. Şanslıysan seni tamamen unuturum. Ancak, *yavrularını* kesinlikle unutmayacağım." Reedrek'in vücudu düşünceden daha hızlı hareket etti. Tabutun kapağını bir kenara iterek Alger'ın boynunu yakalayıp bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı. Onu tabutun içine mühürlemek istediği belliydi. Ben orada çaresizce dururken Alger canını kurtarmak için çabalıyordu. Kamaranın bir yanından diğerine uçarak savaşırlarken tekne sallanıyordu. Ama Reedrek daha güçlü ve daha yaşlıydı. Alger her zaman nazik bir vampir olmuştu.

Gözlerimin önünde, Alger korkunç bir hızla yükseldi, Reedrek'in elinden kurtuldu ve onu geri itti. "Cehennemde görüşürüz" dedi içimden ve kapıdan geçip çıkarken. Reedrek, yere neredeyse değmeyen ayaklarıyla onun peşinden koştu. Onları yukarı doğru izledim ve dışarı çıktığımda, Reedrek'in elimde tuttuğum kazığı çekip Alger'ı çabucak öldürüşünü dehşetle izledim. Kaçamayacağını zaten biliyordum ve artık Reedrek'i kendisini öldürmeye zorlamakla neden kurtulmaya çalıştığını da anlıyordum.

Yanışını izlemek için kalmaya niyetim yoktu.

Israrcı bir tıkırtı duyularımı çekiştirdi ve gözlerimi açtığımda, kendimi havuzun yüzeyindeki ay ışığına bakarken buldum. Denizkabukları kutunun içine dönmüştü. Elimi açtım; dağılan kül tutamı dışında, kazık ortadan kaybolmuştu. İnkâr edilmez bir gerçekle baş başa kalmıştım.

Alger ölmüştü ve görünüşe bakılırsa, Reedrek yerimi öğrenmişti. Uşaklarından daha kaçı yoldaydı acaba?

Cam ofis kapısına baktım ve Reyha'nın içeride durduğunu gördüm. Beklentili bir tavırla beni izliyordu. Yaratıcımın teknelerimden biri[illegible] Alger hakkındaki korkunç haberi onun klanına da ulaştırmam gerekiyordu; ailesi değil,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yakınları ve maiyetindekilere. Havadaki değişikliği şimdiden hissettiklerinden emindim. Ve Amsterdam'dakilere, Lyone'u ve geri kalan yavrularını kurtarmak amacıyla bir operasyon düzenlemelerini de söylemeliydim. Banktan kalkarken kendimi beş yüz yaşımdan daha yaşlı hissediyordum. Lalee'nin hediye kutusunu ve denizkabuklarını yerine geri koyduktan sonra bilgisayarlarımın başına çöktüm; modern çağlarda sevdiğim ender şeylerden biri.

Çoğu insan, Anne Rice hayranları ve vampir olma sevdalıları, gerçek vampirlerin Net'i kullandığından habersiz.

Sessiz ama tanıdık adımlarla, Reyha halının üzerinden yaklaştı. Koltuğumun arkasına yaslanarak, kollarını boynuma doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Zamanı aşarken topladığım dünya dışı enerjiyi emecekmiş gibi bir kez kokladı.

Ona aldırmadım; bana yakın olmak onu yeterince memnun ediyor gibiydi.

Önce klanı alarma geçirmeliydim. Doğruca Alger'in kendisine yazdım. Emrindekilerden birinin mesajı göreceği kesindi.

Alger,

Kargo kayboldu. Kendi güvenliğini sağlasan iyi edersin. Lütfen en kısa süre içinde benimle bağlantı kur.

Cuy

Sadece en eski dostlarım çocukluğumdaki takma adımı kullanırdı. Alger, arkadaş olarak düşündüğüm birkaç vampirden biriydi.

Sonra bloodygentry.com'daki sohbet odasına girdim.

A.R. ile bağlantınız var mı? Türdaşlarımı arıyorum.

Hemen bir cevap geldi. *A kayıp mı?*

Burada değil. Bilgiye ihtiyacım var.

Sana geri döneceğim.

Ayrıca, kaçırıldı[illegible] gerek Amsterdam'daki klan üyeleri hemen benimle bağlantı kursun.

En çabuk şekilde.

Sonuçta Avrupa'da hâlâ yandaşlarım ve bağlantılarım vardı. Reedrek ve emrindekilere destek vermeyi reddedecek bir grup.

Ahizeyi kaldırıp İrlanda sahillerinde sahibi olduğum kargo ofisini aradım. Orada çoktan sabah olmuş olmalıydı.

Müdür Regan Andrews'un iş yarar bir bilgisi yoktu. Bildiği kadarıyla, her zamanki gibi kargoyu ay ışığında yüklemişlerdi. *Kaymaktaşı* denize açılana kadar depo ve liman kilit altında tutulup izlenmişti.

"Kovulan veya işe gelmeyen elemanlar var mı?" diye sordum.

"Hayır. Ancak..."

"Ne?"

"Şey, konuyla bağlantısı olduğundan emin değilim ama adamlarımızdan biri, James Dugan, tekne açıldıktan sonraki gün bir kazada öldü. Motosikletiyle işe geliyordu ve bir otomobil ona çarptı."

"Cesedini gördün mü?"

"Şey, hayır. Ama bana bir hayli kötü durumda olduğu söylendi."

"Bunu sana kim söyledi? Onu kim gördü?"

"Polis memurları, efendim. Yakılması için ölü olduğundan emin olmak zorundaydılar."

Yakılmak.

Ona şüphelerimi açıklamak yerine -elemanın kasıtlı olarak öldürüldüğü yönündeki düşüncem- sadece kargo operasyonunu kapamasını söyledim. Reedrek'in ne kadar bilgisi olduğunu öğrenene kadar, başka bir vampir daha getirme riskine giremezdim. "Elemanlarına maaşlarını öde ve hepsini evlerine gönder. Depoyu kilitle ve gözünü dört aç. Sıra dışı bir şey duyarsan beni ara."

"Peki, efendim. Bana güvenebilirsiniz, efendim."

Ben telefonu kapatırken Reyha iç çekti ve boynuma daha sıkı sarıldı. Kolunu okşadım. "Gidip Jack'i almam gerek, tatlım."

Bana biraz daha sokuldu ve iç çekti. "Burada kal..."

Kollarını çözüp ayağa kalktım. [illegible] bir üyesi olarak, ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğu yerde döndü ve bir kolunu bana dolayıp yan tarafıma sokuldu. Duygularını incitmektense, onu kendime bastırarak merdiveni çıktım. Garajın kapısına ulaştığımda, tezgâhtan anahtarları aldım ve Deylaud'a seslendim.

"Ben yokken kimse davet edilmeyecek" dedim. Reedrek'in Savannah'daki saklanma yerini bulana kadar. Bu düşünce beni kızdırdı ve doğrusu huzursuz etti. Ölüme duyduğum istek bunu memnuniyetle yerine getirecek birkaç kişiden birini çekerse, gerçekten acı verici bir ironi olurdu.

"Kimse gelmeyecek." Deylaud başıyla onayladı ve elini kaldırarak kardeşini çağırdı. "Gel, onu rahat bırak" dedi.

Bir an tereddüt ettikten sonra Reyha itaatkâr bir tavırla yanağımdan öptü ve hayal kırıklığıyla uzaklaştı. Kardeşinin yanına ulaştığında yine gülümsüyordu. "O berbat kitaplardan birini okumak yerine benimle oynayacak mısın?"

Kardeşi kolunu onun omzuna attı. "Anlaştık."

Deylaud olduğu yerden bana bakarken iznimi bekliyor gibiydi.

Başımla onayladım ve onları oyunlarıyla baş başa bıraktım.

Jack

William'ın Richey'le birlikte Corvette'ime binişini izlerken gittiğini görmek beni üzmüştü. Bir vampiri korkutmak zordur. Yani genellikle korkutan ben olurum. Ama o anda korktuğumu itiraf etmeliyim.

William'ın deposunun kilerindeki gizli malzeme bölümüne yöneldim. İnsan yardımcılarımızın görmemesi gereken acil durum malzemelerimizi tuttuğumuz yer orasıdır; çok sayıda tabut, yabancı ülkelerden getirilmiş toprak örnekleri, dondurulmuş insan kanıyla dolu bir buzdolabı ve Melaphia'nın büyü ve iksirlerinden oluşan bulunması zor malzemeler. Bu eşi [illegible] nin [illegible] güldüm; bunlar, orman yangınlarıyla mücadele eden itfaiyecilerin

ölümden korunmak için kullandığı özel torbalardır. William, gün ışığından korunup korunamayacağımı görmek için bunlardan birini bana giydirmişti. Ona bunun intikamını alacağımı söylemiştim.

Kablolar ve bir elektronik tetikleyiciyle patlayıcıları bir kumaş çantaya koyup yukarı çıktım. Yıllar önce kaçak içki yapımcısı olarak kazandığım patlayıcı becerilerimi nadiden kullanırım. (Baskınlardan önce küçük atölyeleri havaya uçurmak, iş tanımının bir parçasıydı.) Elbette ki bir şeyleri patlatma sanatı yıllar boyunca çok gelişip ilerledi ama becerilerimi güncel tutmayı başardım. Bir şeyi ne zaman havaya uçurmanız gerekeceğini bilemezsiniz.

Tarney, küçük bir balıkçı teknesi kullanarak *Kaymaktaşı*'nı Lazarus Burnu'nun açıklarına çekmeye hazırlanıyordu. İnsanlar iyi yardımcıydı ama o ambarın kilidini kıran şey geri döndüğü takdirde bir yararları olmazdı. Tekneyi tepeden tırnağa taramıştık ve bu işi yapan her kimse, uzun zaman önce gitmişti.

O hâlde, neden ensemdeki tüyler kabarıyordu? Ve bu koku neydi? İnsan leşinden fazlası olduğundan emindim. Tanımlanması imkânsızdı; kokudan çok bir *histi* bu. Ne kadar keskin olsalar da beş duyumdan hiçbiri içimi kemirenin ne olduğunu söyleyemiyordu. Boğucu, bıktırıcı, çıldırtıcı bir şeydi ve... tanıdıktı. Hafızanızdaki bir şey kadar tanıdık değil ama kemiklerinizdeki bir şey, parçanız olan bir şey kadar tanıdık. Beni ürperten de buydu.

Tarney bizi nehirde ilerletirken o kazıklanmış vampirin kalıntılarını incelemeye gittim. Teknik açıdan ölümsüz olsam bile hâlâ ölebileceğim gerçeği bana pek sık hatırlatılmaz. Ve ölümlülerin aksine, öldüğümde, olay sona ermiştir. Jackie için durum 'doğruca cehenneme gitmek'tir. Geçici bir gidiş değil. Geri dönüşü yoktur.

Uzak akrabamın küllerini karıştırarak, her zamanki hortlaklar arası bağlantıyı aradım. Hiçbir şey yoktu. Sıfır. Hiç. Her nereye gittiyse, karanlık ve derin bir yerdi. Gidebileceğimden çok daha derin... kendi zamanım gelene kadar.

Üç [illegible] bulunduğu bölmeye girdim. İçeriye patlayıcılar döşeyip kabloları düzenledikten ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tetikleyiciyi ayarladıktan sonra boş çantayı alıp William'ın istediği malzemeleri toparlamak için köprüye çıktım. Tarney tabloları, geminin seyir defterini ve William'ın ihtiyaç duyabileceği diğer evrakları toparlamıştı. Bütün kâğıtları, GPS aletini ve dizüstü bilgisayarı çantaya tıktım. İşim bitince William'ın verdiği isimle konuk kamarasını görmek için yine aşağı indim ve doğruca tabuta yaklaştım. William burada olanlarla ilgili bana söylediklerinden fazlasını mı biliyordu? Geri kalan kan torbalarından birini dişlerimle açtım ve büyük bir su bardağına doldurduktan sonra üzerine bol miktarda viski boşalttım.

Kesinlikle hazırlıksız yakalandığı açıktı. William öfkelendiğinde, yani *gerçekten* öfkelendiğinde, yaptığını fark etmeden yerden havalanırdı. Tekneye ilk bindiğinde bunu hafifçe yapmıştı. İnsanlar fark etmemişti ama ben görmüştüm. Öfkesini zorlukla kontrol altında tutabilmişti. Öfkelendiğinde William'da bir şeyler titreşirdi ve bunu genellikle on adım mesafeden algılayabilirdim.

Koyu kırmızı kokteyli ağzıma boşalttım ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim. William burada bulunan gizli kameradaki gözlem bandını da istemişti. Bandı almak için cesedi itmek zorundaydım. Ölü yiyeceklerin kokusundan nefret ederdim. Kuzey Savaşı'nda yeni vampire dönüştürülmüşken bazen William'ı izlemek zorunda kalır, daha önceki savaşlarda öldürülmüş askerlerin cesetleri üzerinde yürürdüm. Her seferinde midem bulanırdı.

Her gün kendi kendini sildiğinden, William'ın bu banttan ne elde etmeyi umduğunu bilmiyordum. Leşin kokusuna bakılırsa, burada olanların üzerinden en azından birkaç gün geçmişti. William'ın ileri teknoloji ürünü bilgisayarı, uydu aracılığıyla bu kamarayı izleyebiliyordu ama herhangi bir sorun beklediği için mi bunu yapmıştı? Bir bilgisayarda dijital olarak video kaydı yapmanın mümkün olduğunu biliyordum. William bunu mu yapmıştı? Yoksa burada olanların kanıtları tamamen ortadan kaybolmuş muydu?

Kanıtlar. Bunu neden daha önce düşünmemiştim ki? Sıkışmış hâlde duran cesedi tuttum ve boş tabutun önündeki küçük alana çektim. Cesedi [illegible] mak zor değildi. Ölmüş denizcinin boynunu kontrol ettim. Evet.

Oradaydılar; iki ısırık izi. Derin ve vahşi. Geniş aralıklı. Aniden, güvertede hissettiğim şey geri geldi ve daha da güçlendi. Midemi bulandırarak bütün vücudumda titreşiyordu.

Tıpkı… cehennem gibi kokuyordu.

Geri kalan üç kan torbasını ceketimin ceplerine tıktım (ziyan etmenin anlamı yoktu), bandı diğer malzemelerle birlikte çantaya attım ve oradan ayrıldım. *Kaymaktaşı* güzel bir tekneydi ama o varlığı da sonsuza dek beraberinde denizin dibine götürecekse, onu havaya uçurmaktan mutluluk duyacaktım.

* * *

Bir saat sonra *Kaymaktaşı*'nın uzakta bir milyon parçaya ayrılışını izlemek, bana umduğum zihin rahatlığını vermedi. Ama yine de hoş görünüyordu. Ve ses, aşırı duyarlı kulaklarımı acıtsa bile heyecan vericiydi. Sahil Koruma oraya ulaştığında, enkaz kalıntıları akıntıyla buradan Nags Head'e yayılmış olacaktı.

Bir iş daha tamamlanmıştı.

İçimi dürtükleyen rahatsızlığın bir kısmı yatışmıştı ama yerini izlendiğim hissi almıştı. Lazarus Burnu yakınlarında ilerlerken omzumun üzerinden yüzüncü kez baktım. Burun ıssızdı ve William henüz gelmemişti. Evrakların ve bilgisayarların bulunduğu çantayı yüksek yürüme yoluna bıraktıktan sonra gemide beni sarmalayan gizemli korkuyla birlikte pis kokuyu üzerimden atmak için suya atladım.

Paranoyaya eğilimli değildim. (Bu, vampir olmanın güzel yanlarından biridir; beslenme zincirinin bir hayli tepesinde rahat bir şekilde oturursunuz.) Ama Tarney'in teknesinin motor sesi uzun zaman önce uzakta kaybolmuş olsa bile, yalnız olmadığımı belirgin bir şekilde hissediyordum. Belki de patlama, Sahil Koruma'nın dikkatini sandığımdan daha çabuk çekmişti ve yakınlarda bir yerlerde bir tekne dolusu Yeni Çağ tutkunu dolaşıyor olabilirdi.

Tarney'in küçük Nuh'un Gemisi'nin yetkililer tarafından durdu[illegible] kültürü canlı hayvanları, hatta fareleri yanımıza almamız için ısrar ettiğinde, yüzünde beliren

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ifade görmeye değerdi. Özel ambara bir kez daha inmiş ve kamara perdelerini kullanarak yaptığım çuvala hayvanları doldurmuştum. Yemek için bir hayvanı öldürdüğümde, bunu zavallıcığa mümkün olduğunca acı vermeyecek ve hızlı bir şekilde yaparım. Elbette ki biz vampirlerin asıl açlığı daima canlı insan kanına yöneliktir. Ama bir canavar değilseniz, temel dürtülerinizi kontrol altında tutmayı öğrenir ve hayvan kanıyla beslenirsiniz. Savannah'da, neredeyse haftanın her gecesi o ya da bu mezarlıkta o ya da bu kan ayinleriyle ilgili yeterince voodoo faaliyeti vardır. Biri kasap dükkânınıza gelip çeyrek litre domuz kanı almak istediğinde, soru sormazsınız. Müşteri daima haklıdır. Özellikle de sizi zombiye çevirebilecek bir müşteri.

Her neyse. Sonuçta o küçük tüylü yaratıkların paramparça olması veya boğulması düşüncesine dayanamamıştım. Farelerin bile. Onları Burun'da bırakacak bir yer olmadığından, Tarney'den hepsini başka bir yere bırakmasını istedim. Sahil Koruma onu yakalarsa ne diyebilirdi? "Çok güzel bir gece, ben de tavşanlarımı, rakunlarımı ve farelerimi tekne gezisine çıkarmaya karar verdim. Bunu herkes arada bir istemez mi?"

Ama bunun olacağını sanmıyordum. Tarney saçı tutuşmuş gibi bir hızla yat limanına gidiyordu. Geri kalan tek şeyse sessizlikti. Yaz mevsimi olsaydı, etrafımı saran bataklık vahşi yaşam sesleriyle dolu olurdu. Etrafta dolaşan böcekler, böğüren timsahlar ve orman yaşamına ait tüm sesler. Ama sürüngenler ve amfibiler çamura gömülmüş hâlde kış uykusuna yatmıştı ve diğer her şey sonbahar soğukları başladığında vahşi hayvanların gittiği yere gitmişti.

Suda bata çıka William'ı beklerken bir kez daha omzumun üzerinden baktım. Belki de yalnız olmama duygusunun nedeni, bu civardaki huzursuz ruhlardı. Köle ticareti sırasında karantina istasyonu Lazarus Burnu'nda kurulmuştu. Atlantik'i geçen ama Savannah'ya asla giremeyen yüzlerce, binlerce ruhu düşünmemeye çalışıyordum. O gece birçoğunu bir daha asla göremeyecekleri anavatanlarını ararken hissedebiliyordum.

Bunun yerine [illegible] yaratık için, soğuk su özellikle zorlayıcıdır ama gece esintisinde ba-

taklık çimenlerinin salınışı beni yatıştırıyordu.

Düşünmeme yardım ediyordu.

Daha önce dediğim gibi, neredeyse asla insan öldürmem; yani gerçekten öldürülmeleri gerekmedikçe. Devamlı müşterilerim, bana arada bir civara gelen kötü karakterleri haber verirler. Herhangi bir seri katil veya tecavüzcü ölü bulunursa, bunu polisin uğraşacağı suçlulardan birinin daha eksilmesi olarak algılarım. Savannah genellikle huzurlu, küçük bir kasabadır. Vergi ödeyen bir vatandaş olarak, bu düzeni korumaya yardımcı olmanın görevim olduğunu düşünüyorum. Ama bir vampirseniz, çok gizli hareket etmeniz gerekir. Boyunlarında iki düzgün delikle Tybee'deki plaja vurarak veya nehirde süzülerek bulunan cesetlerin sayısı belirgin şekilde artarsa, bu sorun anlamına gelebilir. William ve benim kendi başımıza polislik yapmamızın bir nedeni de bu.

William ve ben, bu nehir kasabasında sürekli yaşayan iki vampiriz ve bizden başka vampir yok. Burnumuzu pislikten uzak tutmak için çok uzun süre ve çok fazla çabaladık. (Şey, çok çabalayan bendim. William'ın uğraştığı pek bir şey yoktu. Sonuçta o patron.) Dolayısıyla, oradan geçen birinin huzurlu toplum düzenimizi bozmasına izin veremeyiz. Arada bir, bir vampir kasabadan geçtiğinde, davranışlarına dikkat etmesini sağlarız. Yetkililer tarafından bulunabileceği bir yerde kanı kurutulmuş bir ceset bırakmak, herhangi bir vampirin hızlı bir şekilde kasabadan çıkarılmasına neden olur; genellikle Corvette'imin arkasına bir zincirle bağlanıp sürüklenerek.

Ama bu durum farklıydı. O ambara giren vampir her kimse, benden çok daha güçlüydü; hatta muhtemelen William'dan da. Teknedeki vampiri ve hiç şüphesiz mürettebatı öldürmüş, üçünü tekneden denize atmış ve sonuncusunu arkada bırakmıştı. O diş izleri ve ceset bir tür kartvizit anlamına mı geliyordu? Neden teknede iki vampir vardı ve neden birbirleriyle savaşmışlardı? Neden güçlü olanı açığa çıkmak yerine tekneden sıvışmıştı? Ve nereye gitmişti?

Sonra [illegible] daha fazla sorular. William cevapları biliyor muydu? Biliyorsa, [illegible] paylaşacak mıydı? [illegible] Bilginin güç ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğunu söylerler ve William bana hayatta kalmam için gerekenden fazlasını anlatmıyor. Ne olduğum ve neler yapabileceğim konusunda beni özellikle bilgisiz tutarak, bundan yararlanıyor. Ona meydan okuyabileceğimden korkuyor olabileceği düşüncesi beni biraz rahatlatıyor ama pek fazla değil. Üç insan ömrü boyunca sadık bir şekilde ona hizmet ettikten sonra güvenini kazanmış olmayı beklerdim. Ama hiç de öyle olmadı.

Uzakta William'ın Jaguar'ının sesini duydum ve sudan çıkarak kumaş çantayı kaptım. Muhtemelen Kara Lagün'den çıkan yaratığa benziyor olmalıydım.

"Üstün başın çamur içindeyken bu arabaya binmeyi düşünüyor olamazsın," dedi William. Soğuğa rağmen her zaman olduğu gibi arabanın üstü yine açıktı.

Çantayı arka koltuğa attım ve yolcu koltuğuna yerleştim.

"Yarın çocuklardan birine temizletirim." William bana bir an öfkeyle baktıktan sonra motoru gümbürdetti. *Kaymaktaşı*'nın sudan mezarına doğru kısa bir bakış attıktan sonra arabayı otoparktan çıkarıp Savannah'ya çevirdi. "Eh, bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum.

"Bazı araştırmalar yaptım. *Kaymaktaşı* açıldıktan sonra İrlandalı liman işçilerinden biri bir kaza geçirmiş ama görünüşe bakılırsa teknede olanlarla ilgisi yok. Daha fazla bilgi bekliyorum."

Yumuşak deri koltuğa yerleşerek, William'ın bana olanlarla ilgili bir teorim olup olmadığını ya da en azından teknede başka kanıtlar bulup bulmadığımı sormasını bekledim. Sormadı. Birkaç dakika sonra sessizliği bozan ben oldum. "Ambardaki dolaba tıkılmış cesedi inceledim. Derin ve geniş ısırık izleri buldum. Bir vampirin işi olduğu kesin. Büyük çocuklardan birini arıyoruz."

"O kırık ambar kapağını gördükten sonra ben de aynı şeyi düşündüm."

Yine sessizlik. Lanet olsun, öfkeden kuduracağını sanıyordum. Sonuçta değeri yedi haneli sayılarla ölçülen bir yat kaybetmişti ve bölgesinde güçlü bir başıboş vampir dolaşıyordu. Ama limanda hissettiğim öfkenin [illegible] yolu. Kanlı bir sefer [illegible] zihnimden uzak tutuyor, kan iletişimini kesiyordu. Birbirimizin zihinlerini

tam olarak okuyabildiğimiz söylenemezdi fakat kesinlikle aynı dalga boyundaydık. Bunun *babam* olmasıyla ilgisi vardı. Ama düşüncelerinin yönünü izlememi ve duygularını okumamı istemiyorsa, bunu yapamazdım.

Diğer yandan, daima doğrudan bir yaklaşım olurdu. "Eh, patron, bana söylemediğin nedir?"

"Bu noktada bilmen gereken bir şey yok."

"Lanet olsun, William, serbest dolaşan bir vampir katili var ve fark etmemiş olabilirsin diye söylüyorum, *biz vampiriz!*"

"Bunu yapanı bulacağım ve onunla ilgileneceğim. Nokta."

"Bundan daha fazlası olmalı. Peki ya..."

Oturduğu yerde dönerek sivri dişlerini gösterdi. "Uzun bir gece oldu. Tahmin edemeyeceğin büyüklükte bir kayba uğradım. Daha fazla bilgi edindiğimde bunu konuşacağız. Ama daha önce değil."

Arkama yaslandım. William'ı daha fazla zorlamanın anlamı yoktu. Uyku mekânıma uzanan yolun geri kalanını sessizce geçirdik; bu sürede sadece Richey telefonla arayarak Corvette'imi garaja bıraktığını söyledi ve başka bir şey olmadı. Bonaventure'a ulaştığımızda ve William arabayı durdurduğunda, inip kestirmeden gitmek için mezarlığa yürüdüm.

"Jack" diye seslendi William. Ona döndüğümde bana değil, dümdüz önüne bakıyordu. "Arkanı kolla." Bunu söyledikten sonra gazı kökleyerek ve arkasından çakıl taşlarıyla karışık bir toz bulutu kaldırarak uzaklaştı. "Ah, teşekkürler, baba" diye homurdandım evime gitmek için mezarlığa dalarken. Bonaventure, ek iş olarak sahibi olduğum kiralık deponun hemen yanındaydı ve buradaki birimlerden birini gündüz uyumak için kullanıyordum.

Bonaventure güzelliğiyle nefesimi kesmekten asla geri kalmazdı. Heykel melekleri ölü efendilerinin tepesinde ciddi bir muhafız edasıyla dikilir, denizi gözlerlerdi. Meşeler, İspanyol yosunundan sakal[illegible] eski [illegible] mezarların arasından yayılmış köklerinin üzerinde yükselirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şu çocuğun ölü insanları gördüğünü söylediği filmi hatırlıyor musunuz? Şey, ben de seslerini duyuyorum. Onlar da beni. Sonuçta ben de onlardan biriyim. Bazen huzursuz olanların ayaklarımın altında kıpırdandığını hissedebiliyorum. Sadece burada ve diğer mezarlarda değil, her yerde. Savannah'da yürüdüğünüzde, ölü insanların üzerinde yürürsünüz: İki savaşta ölenler genellikle düştükleri yere gömülürlerdi; sarıhummadan ölenlerin cesetleri yakılıp külleri karahindiba yaprakları gibi rüzgâra savrulurdu; kılıçla yaşayıp ölen korsanlar, her türde katil ve haydutlar, ayrıca köleler ve yaşamın ucuz olduğu çağlarda kurban giden diğer masumlar. Kendimi rahat bıraktığımda hepsini hisseder, bazen sözlerini duyar, bazen sadece duygularını algılardım.

Bu gece yalnız olmadığım konusunda beni uyarıyorlardı. Kaymaktaşı'nda, Lazarus Burnu'nda ve şimdi burada, Bonaventure'da hissettiklerimin hayal olmadığını söylüyorlardı. Oturup onlarla konuşmam için yalvarmalarına aldırmadan aceleyle yürüdüm çünkü doğudaki ufuk çizgisinin üzerinde günün ilk ışıkları belirmeye başlamıştı. Güneş ışığı tenimi yakmaya başlamadan önce dinlenme yerime girmek zorundaydım. Ve başıboş vampirin de aynı şeyi yapacağından emindim. Bonaventure, güçlü bir vampirin kaldırmakta zorlanmayacağı beton kapaklarla örtülmüş mezarlarla doluydu. Evet, bütün gün hepimiz deliksiz bir uyku çekecektik.

Yarın gece endişelenmeye başlayabilirdim.

Ekim 2005

Dişi Bir Vampir, Olivia'dan Mektup

İnsanken adım Olivia Margaret Spenser idi ve evet, talihsiz Galler Prensesi Diana Spencer'la uzaktan akrabay(d)ım. Modern Amerikalıların dediği gibi, daha baştan bir dişi olarak kendimi ayırmam size tuhaf gelebilir ama bu gerekli. Bir zamanlar, henüz genç bir kızken, bize modernler denirdi. Yirmili yıllarda Büyük Savaş'a ve kıtadaki grip salgını yüzünden ölümlere sert bir tepki vermiştik.

Yaşamaya kararlıydık.

Amerikalı gangsterler hakkında hikâyeler okuyarak, eteklerimizi dizlerimizin üzerine çekerek, saçlarımızı erkeksi bir şekilde kısa kestirerek çok eğleniyorduk. Canımız istediği gibi içip dağıtıyorduk. Ama tüm bunlar Alger'le karşılaşmamdan önceydi.

Ah, çok havalı bir fırlamaydı. Ve kendi açısından, tam bir eşcinseldi. Daha ilk görüşte onu sevmiştim. O benim Oscar Wilde'ımdı; ben de onun George Sand'i. Bana aldırmazlık etmesini istemediğimden, erkek gibi giyinir ve karşılaştığımız her seferinde peşinden gider, en azından bir kez yatmak için onu kandırmaya çalışırdım. Zengin, sıkkın ve güzel olmasının ötesinde başka ne olduğunu, uzun zaman bekledikten sonra o kanlı yatağa girdiğimde anladım.

Bir vampir!

Ben de tıpkı onun gibi olmak istiyordum; daha doğrusu, onun dişi versiyonu. Kan içen, çılgınca eğlenen bir parti kızı. Erkek kıyafetleri giyip açlığını duyduğu türden cinsel deneyimlere izin vereceğime söz verdim. Ama tatlı Alger bunu istemiyordu. Eğer beni bir kan emici [illegible] izin vermeyeceğini söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra iki şey açıkladı. Birincisi, biz dişiler genellikle bu işlemde hayatta kalmayı başaramıyorduk. Ve ikincisi, hayatta kaldığımız takdirde, insan kanıyla beslenen avcılardan başka bir şeye dönüşüyorduk. Sonra bana *şeytan* tanımını açıkladı. Bir dişi vampire dönüştüğünde, doğum yapma yeteneğini kaybeder. Kazandığı yetenek, erkek kan içicilerle seks yaparak güç kazanmaktır; diğer bir deyişle, yaşam gücü. Bizden beslenip zevk alabilirler ama biz de ihtiyaç duyduğumuzda onlardan yardım alabiliriz.

Etrafındaki erkekleri memnun etme yönünde doğal bir dişil dürtü taşımayan, utangaç ve çekingen bir kız olarak, Alger nihayet pes edene kadar sızlanmalarımı sürdürdüm. Sanırım sırf sesimi kesmemi sağlamak için beni dönüştürdü.

Sözümü tuttum. Dönüşümümden beri, Alger aklına gelen her türlü yeni deneyimleri bana tattırdı; hatta arada bir beni arkadaşlarına sundu. Ona itaat ettim ama gücünü de paylaştım. Ve her anına bayıldım. Aynı zamanda kendi "kan kardeşlerimi" yaratarak gelecekteki organizasyonumu oluşturma planlarım üzerinde de çalıştım. Gezegendeki bütün dişi vampirlerin izini tek tek sürmeye başladım; soyağaçlarını ve bağlantılarını araştırdım. Evlerini ve sevgililerini.

Sonuçta, biz kızlar birbirimize destek olmalıyız.

3

William

Yanımda Reyha'nın tanıdık ve ılık ağırlığıyla uyandım. Gün henüz tam olarak sona ermemişti, bu yüzden köpek biçiminde kalmış, başını göğsüme dayamıştı ve nefesi sıcak bir şekilde boynuma vuruyordu. Hafifçe horluyordu. Gözlerimi açtım ve vücudumun geri kalanının hareketlenmesini bekledim. Aceleye gerek yoktu. Tam o sırada güneş batıyor, mor gökyüzünde altın bir küre gibi alçalıyordu ve İspanyol yosunları alev gibi renkleriyle güne veda ediyordu.

Son gün batımımı hatırlamıyorum. Son görüşüm olduğunu bilseydim daha fazla dikkat ederdim. Ama gün ışığını yitirmeden önce başkaları da oldu ve elleri olmayan bir ressam gibi, gün batımıyla ilgili bütün anılarımı beni memnun eden alevli bir görüntüye dönüştürmüştüm. Kişi her gün birçok şeyden zevk almayı başarmalıdır; yoksa uzun bir hayatın sürekli sevimsizlikleri boğucu olabilir.

Tabutun dışında bir hareket duydum. İnsan ve köpeklere ait ayak sesleri ve kısık sesle konuşan biri. Deylaud'u selamlayan Melaphia olmalıydı; ikisi de muhtemelen benim kalkmamı bekliyordu.

Reyha uyanarak yüzünü buruşturdu. Tabutun kapağını kaldırdım ve kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

"İyi akşamlar, Kaptan," dedi Melaphia. Artık gemilerimle denize açılmasam bile, Melaphia birlikte geçirdiğimiz yıllarda atası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Lalee'nin yaptığı gibi bana "Kaptan" derdi.

Dik sırtlı ve gururlu görünüşlü güzel Melaphia, ellerini önünde buluşturmuş hâlde duruyor, soyunun esmer güzelliğiyle atalarını hatırlatıyordu. Melaphia'nın yanında duran sekiz yaşındaki kızı Renee, -kraliçe tavırlı diğer bir güzel fidan; ama hâlâ her açıdan bir fırlamaydı- Mısırlı bekçi köpeği biçimindeki Deylaud'un boynunu okşadı. Deylaud'un türü, firavunların mezarlarını beklemek üzere yetiştirilen bir cinsti. Onu gördüğünde, Reyha oyuncu bir tavırla kardeşini karşılamak için üzerimden atladı.

"Hava kararmadan önce ikisini de dışarı çıkar" dedi Melaphia kızına.

Bana safça bir gülümsemeyle bakan Renee, olduğu yerde döndü ve başları neredeyse kendisininkiyle aynı hizada olan iki köpekle birlikte yer altı koridorunda koşarak uzaklaştı. Köpekler her zaman kazansalar da saklambaç en sevdikleri oyundu. Tabii bunu karanlık bastığında ve insan biçimine dönüştüklerinde yapıyorlardı.

"Bu gece gökyüzü gri-yeşil" dedi Melaphia, ceketime yapışmış birkaç köpek kılını silkelerken. "Bela geliyor."

"Evet, bela..." *Reedrek.*

"Bir uyarı yapacağım. Kötü niyetli hiç kimse arazimize giremez."

Lalee'nin voodoosunun güçlü bir yandaş olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim; bu ve ailesinin sarsılmaz sadakati. "Teşekkür ederim." Melaphia ve atalarına olan borcumu asla ödeyemezdim. İki yüz yıl önce, Lalee ölümsüzlük teklifimi reddettiğinde, bu reddedişin benim için ne kadar yararlı olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama Lalee kendi zihnini tanıyor, izlemesi gereken kaderi biliyordu.

"Güçlü bir büyü olsun" dedim çok fazla detaya girmeden. Melaphia giysilerimle uğraşmayı bırakarak bana baktı. "Düşman o kadar güçlü mü?" diye sordu.

Sevimsiz gerçeği gizlemenin yararı yoktu. "Evet. Korkarım öyle. Babam."

"Seni öldürmeye mi geldi?"

"Hayır, beni yok etmeye geldi; arada küçük bir fark var."

Bakışlarını az önce düzelttiği kol ağızlarıma indirdi. "Maman Lalee'nin kemiklerine ve kanına ihtiyacım olacak."

Melaphia'nın hayatında ilk kez Lalee'nin kişisel güçlerini kullanmaktan söz ediyorduk ama tereddüt etmedim. Melaphia bu tür şeylerle ilgili en iyisini bilirdi. "Evet, elbette. Git, anahtarını al."

Şöminenin yakınındaki düz taşın arkasındaki duvara kasa içinde bir kasa yerleştirilmişti. Gizli kilitleri açan birbirinin eşi iki anahtar, saf altından yapılmıştı. Ölümlülerin dünyasında altın anahtarların kullanıldığı bir kilidin ardına gizlenen bir şey, tarifi imkânsız bir değere sahip demekti; bir firavunun mezarı gibi. Ama benim en değerli şeyim altın veya mücevher değildi.

Kandi!

Bir saygı ilahisinden sonra Melaphia örümcek ağlarını temizledi ve antika şişeyi Kutsal Kâse'ymiş gibi dikkatle çıkardı. Lalee'nin bana ve soyundan gelenlere verdiği hediye, zararsız görünüyordu: Kahverengi sıvı dolu bir şişe. Eski bir eşya olduğu belliydi ama onun dışında herhangi bir özelliği yok gibiydi. Ama bu zararsız görünüşlü nesne, ne yaptığını bilen ellerde voodoo *loa*sının gücünü çok tehlikeli bir silaha dönüştürebilirdi.

"Sanırım alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak" dedim.

Melaphia başıyla onayladı. "Bunu halledeceğim."

Soğuk elimi onun ılık elinin üzerine koydum ve şişeden yayılan gücü hissettim. "Halledeceğini biliyorum."

* * *

Jack bir saat sonra geldi. Rahat bir şekilde içeri girdiğinde ve Jaguar'ımın anahtarlarını istediğinde, artık insan biçimine dönüşmüş eşlikçilerimle birlikte ofisimden yeni yukarı çıkmıştım. Deylaud anahtarları vermeden önce iznimi almak için bana baktı.

"[illegible] Aşağı kilitli yerütün bayan aşağı elden geçirecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İki kez elden geçirsin" dedim. "Deri döşemeler bataklık gibi kokuyor." Deylaud'a dönerek başımla onayladım ve anahtarları Jack'e attı. "Ona hemen gidip gelmesini söyle. Etrafta dolaşmak yok. Ve taklit parfüm kullanmasınlar. Bundan nasıl nefret ettiğimi biliyorsun."

Jack bana bakarak alaycı bir şekilde selamladı. "Birazdan dönerim."

Jack geri döndüğünde, Reyha kapının önünde bekliyordu. Jack eşikten geçerken bir defans oyuncusu gibi Jack'in üzerine atladı.

"Offf!" diye üfledi Jack, onun oyununa katılarak. Sonra Reyha'yı kaldırıp göğsüne bastırdı. "Sanırım şişmanlıyorsun" diye ekledi, onu benim önümden çalışma odasına taşırken. Bu ikisini birlikte izlemek beni daima şaşırtmıştır. Benim yanımdayken Reyha hep zarif ve çekingendir... Ve itaatkâr. Ama Jack yüzünü gösterdiğinde, hemen oyun oynamak isteyen arsız bir kıza dönüşür. Jack'in asi doğasının onları etkisi altına almamasını umuyordum çünkü Deylaud bile daima onu gördüğüne memnun oluyor gibiydi.

Jack, rahat bir tavırla Reyha'yı deri kanepenin üzerine attı ve onu iterek oturmak için kendine yer açtı. Reyha hemen döndü ve kucağının yarısına yerleşti.

"Yerinizde olsam dikkatli olurdum" dedim. "Sonuçta ikiniz farklı türdensiniz. İnsanlar konuşmaya başlayabilir."

Bana yabancı bir dilde konuşmuşum gibi baktılar. Sanırım böyle hafif bir şeyler söylemeyeli bir hayli uzun zaman olmuştu. Elbette ki Jack beni ciddiye aldı.

Reyha'yı bir eliyle iterek bana döndü. "Şu büyük pencerelerinden içeri bakmaya cesaret edecek insanla tanışmak isterdim. Yoksa komşuların gece gözlüklerine mi yatırım yapıyor?"

Başımı iki yana salladım. Açıklamaya çalışmanın yararı yoktu. Böyle bir zamanda şaka yapma ihtiyacı duymam oldukça sıra dışıydı. Ve asırlardır ilk kez, korku duyuyordum. Reedrek nihayet gelmişti ve onunla tek başıma yüzleşmek zorundaydım.

Biraz sıçlık [illegible] Reyha, Jack'in [illegible] Kolumu boynuna dolayarak kulağına fısıldadım. "Soruh değil, tat-

lım." Jack'le oynamak için iznimi aldıktan sonra bir an bana daha sıkı sokuldu ve sonra dans eden adımlarla uzaklaştı. Onun duygularını yatıştırdıktan sonra bara yaklaşıp bir martini doldurdum. Yıllar boyunca martiniyi sevmeye başlamıştım. Birçok açıdan, kan kadar yoğun ve koyuydu. Asla dinmeyen açlığımı biraz olsun yatıştıracak karmaşık, antik bir lezzet. Jack için buzdolabını açıp insan kanıyla dolu bir serum torbası çıkardım. Jack'in beslenmesi gerekiyordu; ikimizin de iyiliği için.

"Kadeh ister misin?"

Jack, iyice gıdıklamak için Reyha'yı yere mıhlamakla meşguldü. Başını kaldırdı ve gözlerine düşen saçları kenara itti. Cevap vermek yerine, Reyha'nın yanaklarına birer öpücük kondurdu. İtalyan çapkınlara benziyordu ve Reyha'yı bir hayli güldürdü. Sonra kanepeden uzaklaştı.

"Evet, bir kadeh. Ve biraz da Dewar's."

Elbette ki ne içmeyi sevdiğini zaten biliyordum. Aslında onunla ilgili her şeyi biliyorum ama bunun farkına varmasını istemiyorum. "Şimdi hatırladım" dedim, yüz yıllık bir kristale kanı doldurmadan önce şişeyi ona uzatırken. "Alkol ve kan; çok güzel bir bileşimdir."

"Hmmm" dedi Jack belirsiz bir tavırla. Kafasında hesaplar yaptığını, gün batımından sonra bu kadar erken ve ben çağırmadan gelmesinin gerçek nedenini açıklamak için doğru zamanı kolladığını görebiliyordum.

"Neler planladığını bilmem gerek" dedi içkiyi kabul ederken. "Ve bana gerçekleri söylemeye niyetin yoksa, en azından ne yapmamı istediğini bilmek zorundayım."

Planlar. Demek mesele buydu. O anda tek planım beklemekti. Reedrek kendi seçtiği zamanda gelecekti. Savannah'dan ayrılırsam, bu sadece gerilimi artırırdı. Ondan sonsuza dek kaçamazdım.

"Bekleyeceğiz."

"Beklemek? Yani arkamıza yaslanıp, bir canavarın *bizim* kasabamızda bir [illegible] olunca [illegible] Jack kırılgan kristali elinde tutuyordu ama içmemişti. Bunun yerine öfkesini bastırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Yemin ederim, sanırım onu Bonaventure'da hissettim." Günah çıkartan bir günahkâr gibi huzursuz görünüyordu. "Uyuyanlar şarkı söylüyor, onun mezarlarının üzerinde yürüdüğünü söylüyorlardı."

Sakin yüz ifademi korumak için gücümü kullandım; tedirginliğimi gizlemek için. Evet, Reedrek Jack'i bulur ve onu takip ederek bana ulaşırdı. Ama Jack'in mümkün olduğunca konunun dışında tutulması gerekiyordu. Bu nedenle, onu kasıtlı olarak bilgisiz bırakmıştım. Neyle karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve Reedrek'in yapabileceklerine karşılık verebilecek şekilde eğitilmemişti.

"Senin tüm bunların dışında kalmanı istiyorum" dedim kesin bir tavırla.

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Bana bildiklerini bile anlatmayacak mısın? O kadar güçlüsün ki benim acınası yardımıma ihtiyacın yok, öyle mi? Ah, ama bu olayda kendim de tehdit altında olduğumdan eminim; herhangi bir imada bulunmuyorum. Ve benim konunun dışında kalmamı bekliyorsan, beni derin ve sessiz bir yerde, bir kutuya hapsetmen gerekecek çünkü sen bana bilmem gerekenleri anlatana kadar gitmiyorum." Cesurca bir tavırla ekledi. "Bak ne diyeceğim..." Sonra içkisini tek yudumda bitirip boş kadehi bana uzattı. "Belki de yeterince beklersek, merhaba demek için kapını çalabilir."

Gerçeğe sandığından çok daha yakındı ve tam ona öfkemi belirgin bir şekilde göstermek üzereydim ki biri gerçekten evin kapısını çaldı.

Deylaud meşe panele yaklaşıp dışarıda dikilenin kim olduğunu anlamaya çalışırken Jack bir kahkaha patlattı. Reyha onun birkaç adım arkasında duruyordu.

"Bu kokuyu tanımıyorum" dedi Deylaud. Hem o hem de Reyha emirlerimi bekleyerek bana bakıyordu.

Varlık tanıdık değildi. Ama Reedrek ya da bir insan da değildi.

Sadık gardiyanlarıma yana çekilmelerini işaret ederek kapının tokmağına uzandım. Jack sağımda dururken kapının dışında bekleyen her neyse, onunla benimle birlikte hesaplaşmaya karar vermiş görünüyordu.

Kapıyı hızla çekip açtım.

Kısa kesilmiş gümüş beyazı saçları ve iri gri gözleriyle sıra dışı güzellikte bir kadını bana bakarken buldum. Altında siyah deri pantolon, üzerinde aynı deriden özel tasarım bir mont vardı ve maiyetini yanına almadan dışarı çıkmış bir pop yıldızına benziyordu. Yanındaki tek şey, ayaklarının dibinde duran büyük deri çantaydı.

Ama en inanılmaz olanı, tarihi bir semtte kaybolmuş güzel bir turist olmamasıydı.

Bu kadın bir vampirdi.

Jack hafif bir ıslık çaldı. Ben bir şey söyleyemeden, kadın bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

"Karşınızda durduğuma inanamıyorum" dedi kısık ve yoğun bir sesle. Başını kaldırıp büyüleyici gözleriyle bana baktı. "William Cuyler, efsane!" Sesinde öyle bir hayranlık vardı ki bir saniye sessizliğimi bozamadım. Benim dünyamda bir saniye, kişinin çenesinin tutulması için uzun bir süredir.

"Ayağa kalkın" diye emrettim. "Burada soyadım Thorne."

Ayağa kalktı ve içeri davet etmemi bekledi. Hâlâ sersemlemiş gibi görünüyordu. "Evet," dedi zorlukla. "Özür dilerim. William Thorne. Cuy değil."

"Demek Algernon'un soyundansınız?" Öyle olmalıydı çünkü insan adımı biliyordu. Ama nasıl olup da bu kadar kısa süre içinde kapıma gelebilmişti?

"Evet. Adım Olivia. Alger babamdı."

"Onu içeri davet etmeyecek misin?" diye dürttü Jack, o araba dediği canavarı ilk gördüğünde kullandığı sersem ses tonuyla.

Ben de çok etkilenmiştim ve neredeyse onun orada olduğunu unutmuştum. Ama haklıydı. İşlerimi çok az insanın görebileceği bir yerde yapardım ve Bayan Olivia, ben davet etmediğim sürece eşikten geçemezdi.

Hemen kendimi toparladım. "İçeri girin, lütfen!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Jack

Vay canına, dişi bir vampir. Çenem yere yapıştı. Hiç şüphem yoktu. Vampirler daima birbirini tanır. Her nasılsa, başka bir kan emici gördüğümüzde onu tanırız. Ama daha önce hiç dişi bir vampirle karşılaşmamıştım. William bana türümüzün dişilerinin ender olduğunu söylemişti ama nedenini hiç açıklamamıştı. Ve şimdi karşımda gerçek, canlı -kendi çapında- ve bir ressamın kaleminden çıkmış gibi görünen dişi bir vampir duruyordu.

Kapıdan geçerken benim verdiğim isimleriyle Rin Tin Twinler dikkat kesildiler, sorun kokusunu algılamak için burunlarını havaya diktiler ve herhangi bir tehdit belirtisinde harekete geçmek için hazır beklediler. Reyha daha iyi koklayabilmek için kadına yaklaştı. Mükemmel beyaz dişlerini gösterdi ve William ona uyaran bir bakış attı.

Olivia uzandı ve nazikçe Reyha'nın çenesinin altına dokundu. "Sen ne güzel bir şeysin" dedi. Öyle bir sesi vardı ki o anda içimden ayağa fırlayıp ulumak geldi; ne demek istediğimi anlarsınız. Ama sonra William her şeyi mahvetti.

"Jack, hanımefendinin çantasıyla ilgilen."

Elimde olmadan ona çatık kaşlarla baktım. Muhtemelen bu yarımküredeki tek dişi vampir kapısına geliyordu ve tek kelime bile etmesine gerek kalmadan kadına önünde diz çöktürmüştü. Siyah deri giysili bu sarışın bomba -yani tam benim tipim- William'a Frank Sinatra, Prens William ve Beatles üyelerinin tamamı tek bir bedende birleşmiş gibi bakıyordu. Peki o ne yapıyordu? Bana kölesiymiş gibi davranıyordu. William her nasıl bir 'efsane'yse, uşağı -yani benonunla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Ama deneyebilirdim. "Deylaud, hanımefendinin çantasını alır mısın? Ben Bayan Olivia'ya içki hazırlayacağım." Kollarımı göğsümde kavuşturarak, William'a meydan okuyan bir tavırla baktım.

William bana karşılık vermek yerine kütüphanenin kapısını açtı ve güzel yabancının içeri davet etti. "Bayan Olivia, lütfen buyurun evinizde hissedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kadın kütüphaneye girdi ve William gizlenmesi gereken eşsiz bir mücevher parçasıymış gibi kapıyı arkasından kapadı. Ön kapı açıktı ve Deylaud izin verilmeden eşiği geçmeyeceği için William ona doğru dönerek başıyla onayladı. "Çantayı al." Sonra bana yaklaştı. "Bu genç hanıma babasının öldüğünü açıklamam gerek." Sesi kısıktı. "Çok üzülecek..."

"Yani benim ayak altında dolaşmamamı istiyorsun."

"Lütfen. Yapacak başka işlerin olduğunu biliyorum." William'ın ev dediği mozolede çok fazla zaman geçirmekten hoşlanmadığım doğruydu. Kendi hayatım ve kendi arkadaşlarım olması bana gurur veriyordu. Ancak şimdi benim suyuma gidiyordu. Beni asıl şüphelendiren kısmı da buydu.

"Şimdilik beni köpeklerle birlikte dışarıda bırakabilirsin fakat hiçbir yere gitmiyorum. Onunla konuşmanı bitirene kadar bekleyeceğim. Sonra bazı cevaplar istiyorum; örneğin, bu Olivia denen pilicin senin hakkında benim bilmediğim neleri bildiği gibi, Bay Efsane."

William bana ters bir bakış attı. Dişlerini göstererek beni korkutmayı denedi ama yerimden kıpırdamadım bile.

"Göreceğiz" dedi, bana sırtını dönüp kütüphaneye girmeden önce. "Ah, Jack!" diye ekledi duraksayarak. "İçkiyi unutma."

Peşimde Reyha'yla bara yürüdüm. Deylaud da elinde çantayla arkamdaydı. Kadehlerin ağır kurşundan yapılmış olması iyiydi. O kadar öfkeliydim ki cam olsa muhtemelen elimde parçalanabilirlerdi.

"Ondan hoşlandın mı? Ben hoşlanmadım" dedi Reyha.

"Bunu söylemek için henüz çok erken, kızım." Kadehe kan doldurdum. Sonra içine biraz alkol katıp buz ekledim. Kadının görünüşü kesinlikle hoşuma gitmişti. O uzun, seksi bacakların vücuduma dolanmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Deylaud dirseğimde belirdi. "Bence burada biraz heyecan yaratmanın zamanı geldi. Bu arada, kadın adadan geliyor. Buzdan hoşlanacağını sanmıyorum."

Ona baktım. Ada mı? İngiltere yi kastediyor olmalıydı. "Sen gar-

diyan mısın, barmen mi?" Kaşlarımı çatarak kadehe baktım ve buz konusunda muhtemelen haklı olabileceğini düşündüm. Sonuçta zamanının büyük bölümünü bir kitaba dalmış hâlde geçiriyordu. Canı cehenneme. Birkaç yudumda içkiyi kendim içtim ve yeni bir kadehe uzandım.

"Tuhaf kokuyor" dedi Reyha.

"Deriden" dedi Deylaud. "İtalyan. Ne farkı olduğunu bilmiyorum ama..."

Fuayeden geçip kütüphane kapısına doğru yürüdüm ve tıklattım. William kapıyı açtı, bana teşekkür etti (her zamanki gibi centilmendi), içkiyi aldı ve kapıyı kapadı ama o aralıkta Olivia'yı şöminenin yanındaki yüksek sırtlıklı geniş koltukta otururken görebildim. Berbat görünüyordu. Ya benim babama, William'a bir şey olsaydı? Bunu düşünmek bile istemezdim. Onunla sorunlarım vardı, evet. Ama onsuz hayatta kalabilir miydim? Bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordum. Kasabadaki tek vampir olmak ister miydim? Hiç sanmam.

Bara dönüp bir içki daha doldurdum ve pencerelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek yudumlamaya başladım. Sonbahar yaprakları meydandaki parka yağıyordu. Sokak lambaları yanıyordu ve yeşilliğin ortasındaki havuz, manzarayı bir gece yürüyenin kartpostalı gibi gösteriyordu. *Alger, ihtiyar, keşke burada olsaydın.*

İkizler beni rahat bırakıyordu ama hâlâ tetikteydiler. Pencereden dışarı bakarken gözlerini hâlâ sırtımda hissediyordum; sanki dönüp onlara kemik atmamı bekler gibiydiler. William içeride kadına neler anlatıyordu? Babasının öldüğünü çoktan açıklamış olduğundan emindim. Söyleyecek başka ne vardı?

Döndüm ve kanepenin üzerinde duran çantayı gördüm. Hâlâ kapalı durumdaki kütüphane kapısına bir bakış attıktan sonra yarı dolu kadehi bara bıraktım ve çantaya doğru yürüdüm. Ya bu kadın söylediği kişi değilse? Belki de başından beri Savannah'daydı. Hatta beni izleyen o da olabilirdi. "Deylaud, şu duvarın dibinde dur, fuayeyi gözle ve kütüphane kapısı açılıp çıkıldığında başka bir iş yaparak ilgilen."

Hemen söylediğim yere geçti. "Sen ne yapacaksın?"

"Neye benziyor?" Çantanın fermuarını açtım.

Reyha hemen yanıma geldi ve zarif eliyle ağzını kapadı. "Ah, yaramaz."

Çantanın hemen tepesinde sıradan görünüşlü bir tutam toprak duruyordu. Bunu tahmin etmiştim. Bu ithal vampirlerin hepsinin yanında toprak olurdu. Anavatanlarının toprağı. Ama Olivia kendi tabutunu getirmemişti ve William'ın yedek tabutu olmadığını biliyordum. Peki nerede uyuyacaktı? William'la birlikte uyuması olasılığını düşününce dişlerimi sıktım. Aynı tabutta iki kişi biraz fazla yakın olurdu.

Deylaud omzunun üzerinden bize baktı. "Toprak, anlıyorum. Başka?" Yaptığım şeyin doğruluğu ya da yanlışlığı konusunda bir yorumda bulunmadı. Bu ona düşmezdi. Ama merakı da hizmet duygusu kadar doğaldı.

Çantanın aceleyle hazırlandığı belliydi. Giysiler parfümler ve pudralarla birlikte katlanarak değil, tıkıştırılarak konmuştu. "Burada bir şey var" dedim. Deylaud, fuayeyi izleme göreviyle merakı arasında kalarak, yavaşça bana ve Reyha'ya yaklaştı. "Bu bir defter. Eski bir defter." O kadar kırılgan görünüyordu ki neredeyse açmaya korkuyordum ama içinde ne olduğunu görmeliydim. Sayfalar zamanla kararmıştı ama isimler kalın çivit mavisi mürekkeple yazılmıştı. Sadece isimler. Bir sürü isim, birbirleri arasında çizgiler çekilmiş halde listelenmişti; sanki biri bir tür hiyerarşi veya ilişki tablosu oluşturmaya çalışmış gibi. Bir şey tüylerimi ürpertti. Gerçi ortalıkta tüyler ürperten çok fazla şey oluyordu.

Tam defteri geri koyacakken Reyha'nın merakına yenik düştüğünü ve çantanın içine uzandığını gördüm. Kırmızı bir ipek parçası çıkarırken bileğini yakaladım.

"Bu da ne böyle?" dedi Reyha.

Deylaud diğer dirseğime yaklaşmış, izleme görevini unutmuştu. "Bu bir sanga. Televizyonda görmüştüm."

"Yine o yaramaz kanalı mı izliyordun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kumaş parçasını Reyha'nın elinden kaptım. "İkiniz de sakinleşin."

"Koklamayacak mısın?" diye sordu Reyha masumca. "Kokusunu ezberlemelisin. Onu izlemen gerekebilir."

"Hayır, o şeyi asla koklamam!" Yarı köpek yarı insan bu yaratıkları üretmeyi ilk kim düşündüyse, hastalıklı zihnini muayene ettirmeliydi.

"Ben koklarım" dedi Deylaud.

"Hayır, koklamayacaksın. Ben..."

Tam o sırada başımı kaldırdım ve Olivia'yla William'ı fuayenin girişinde dururken gördüm. Olivia'nın gözyaşlarıyla dolu yüzü, yanaklardan başlayarak hafifçe büzüldü ve sonunda yüzünde bir sırıtış belirdi; o zamana dek gördüğüm en tatlı gamzelerle birlikte.

Diğer yandan William, az sonra köpeklerini üzerime salacakmış gibi bakıyordu. Bir defasında, yıllar önce, aptal bir serseri, William'ın işçilerinden birini öldüresiye dövmüştü. William, ikizler ve ben, bir sabah şafak sökmeden hemen önce serseriyi su kıyısında bulduk. William ve ben oradan ayrıldık. İkizler kaldı. Daha sonrasında, adamdan geri kalanları limandan kazımak zorunda kaldıklarını öğrendim. Hemen tangayı çantaya geri koyup fermuarını kapadım.

"Olivia, Jack'in davranışı için özür dilerim. Bazen biraz... görgüsüzce... davranabiliyor."

"Sadece seni korumaya çalışıyordu" dedi Olivia. "Bu açık."

O anda, dilimin ucunu o gamzelere sığdırıp sığdıramayacağımı düşündüğümü fark ettim. Birkaç saniye sonra nihayet dilim hareket etti: "Özür dilerim. Kaybın için de üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Merak ediyorsan, gizleyecek bir şeyim yok."

William rahatlamış gibiydi. "Lütfen otur, Olivia."

Deylaud, Olivia'nın kanepenin ortasına oturabilmesi için çantayı yere itti. William onun sağına, ben de soluna oturduk. İkizler birbirinin aynı olan deri koltuklara oturdu. William ona bir şey ikram etmek istediğini söyledi ama Olivia kabul etmedi. "Sana söyleyecek lım, buraya bu kadar çabuk nasıl gelebildin?"

"Sen aradığında, Alger'in insan personeli beni uyandırmaya geldi. Orada gündüzdü tabii ki. En yakındaki havaalanında yapılan hızlı bir araştırma, özel uçağıyla bir cesedi ülkeden çıkarmayı kabul edecek bir pilot bulmamızı sağladı. Böylece işçiler içeriden kilitlenen tabutumu taşıdı ve jete yükledi; böylece havalandım."

"Pilotla herhangi bir sorun yaşandı mı?" diye sordu William.

"Ona 'soru sorulmayacak' talimatıyla birlikte bol miktarda para verdik. Tabutta gerçekten ceset olduğunu düşündüğünü bile sanmıyorum. Muhtemelen kaçak bir şey olduğunu düşünmüş olmalı." Ölümlü soruları önemli değilmiş gibi elini salladı. "Her neyse, Grönland'da yakıt ikmali yaptık ve sonra da buraya geldik. Savannah'ya ulaştığımda, özel havaalanı karanlıktı. İndikten hemen sonra tabuttan çıktım. Pilot kargo bölümüne geldiğinde bekliyordum." Olivia bana bakarak gülümsedi. "Üzerimde o kırmızı tangaya ek olarak çok az şey vardı. Karşılıklı olarak tatmin olduğumuzda onu uçuşu hatırlamayacağı ölçüde besledim ve tabutu Grönland'daki bir adrese geri götürmesini ısrarla tembihledim. Ne yaptığını veya neden yaptığını kesinlikle bilemez."

Çok fazla sorum vardı ama William'ın öfkelendiğini gördüğümden, sessiz kalmaya karar verdim. William'ın asla hoşgörü göstermeyeceği şeylerden biri, varlığımızla ilgili sır konusunda başka vampirlerin dikkatsiz davranmasıydı. Ve bu vampir sadece birkaç bin kuralı çiğnemekle kalmamış, aynı zamanda William'ın yerini işaretlemişti. Şimdi kendisinin ve gamzelerinin, William'ın öfke nöbetlerinden birine nasıl dayandığını görecektik. William ayağa kalktığında, gözleri cehennem iblislerininki gibi parlıyordu. Ama sesi sakindi.

"Yol boyunca bir sürü şey ters gidebilirdi. Ne düşünüyordun ki?"

Bu sakin ses tonu, sırtımdaki bütün tüyleri ayağa dikti. William'ın daha önce bağırarak emirler verdiğini görmüştüm ama bu kadar ölümcül bir şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Havalanmaya başlamıştı. *Hay lanet.*

Onunla konuşmak için [illegible] oynama fırsatını değerlendirebilirdim. Çantayla yaşadığım hiyasdan sonra o kırmızı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tangayı bir daha görmek istiyorsam, toplayabileceğim bütün puanlara ihtiyacım vardı. İkizler bile huzursuz görünüyordu. O anda köpek biçiminde olsalar, kesinlikle kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış olurlardı.

Olivia'nın gülümsemesi yüzünden silindi ama William'ın bakışları karşısında dağılmadı. Sakin bir şekilde karşılık verdi. "Babam kayıptı. Riske değeceğini düşündüm. Bu konuda hemfikir olmamanıza üzüldüm."

Artık halıdan yarım metre havalanmış olan William, öfkeyle parlayan gözlerle ona baktı. "İzlenmediğini nereden biliyorsun?"

"Nasıl izlenebilirdim ki?"

"Sen... sen... *çocuksun*. Yaşlı büyüklerin bazılarının gücünü anlayacak kadar uzun süredir hortlak değilsin. Şimdi bütün operasyonu ve gizlenen bütün kayıp ruhları tehlikeye attın."

Yaşlı büyükler? Gizlenen kayıp ruhlar? Bu da ne demekti? Neden söz ettiğini sormak için ağzımı açtığım anda, cep telefonum çaldı. Reyha şaşkınlıkla haykırdı ve William öfkeli bakışlarını bana çevirdi. Telefonu kemer tokamdan çıkarıp açtım. Arayan Rennie'ydi.

"Jack, Huey hangi cehennemde? Bay William'ın Jaguar'ını getirmeyecek miydi? Bir saat önce gelmiş olması gerekirdi."

"Lanet olsun" diye homurdandım.

* * *

Bu gerçekten görülecek manzaraydı. Ben Corvette'imin direksiyonundaydım ve William, kucağında sarışın bir vampirle yandaki koltukta oturuyordu. Huey kayıptı. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

"Belki de bir şeyler içmek için bir barda durmuştur" dedi Olivia.

"Huey bunu yapmaz" dedim. "İçki içmez. Eskiden içerdi ama karısı bir voodoo kraliçesine ona büyü yaptırdı. Bir daha içerse, bağırsaklarını kusacak."

"Çok fazla içtiklerinde birçok insan bunu yapmıyor mu?" diye sordu Olivia.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bağırsaklarını gerçekten kusacak. Yanlış hatırlamıyorsam, karısı 'kargalar iç organlarınla ziyafet çekecek' demişti. Sorun şu ki karısı on yıl önce öldü ve Huey'in üzerindeki büyü hâlâ devam ediyor."

Olivia bir an bunu düşündü. "Çok zekice" dedi.

William sabırsızlanıyordu. Nedenini bilemiyordum; sonuçta kucağında görebileceğim en güzel vampir piliç oturuyordu. "İzlememiz gereken yolun bu olduğundan emin misin?"

"Evet. Ona doğruca garaja gidip gelmesini söylemiştim. Bir dakika. Şu nedir?"

İleride, bir villa restore ediliyordu. Şu Victorian dönemi malikânelerinden biri eski görkemine kavuşturuluyordu. Bahçedeki büyük, profesyonelce hazırlanmış bir tabelanın üzerinde, THORNE TARİHİ TRÖSTÜ TARAFINDAN FİNANSE EDİLMİŞTİR yazıyordu. William'ın küçük projelerinden biri. Ön basamaklarda gördüğüm şey tüylerimi ürpertti. Veranda direğine üzerinde ISLAK BOYA yazılı bir tabela yerleştirilmişti. Altında göğsü kan içinde bir halde Huey'i gördüm.

Corvette'i evin önünde durdurdum ve hepimiz döküldük. "Ah, hayır" diye mırıldandım. "Zavallı Huey." En üst basamakta, verandа direğine yaslanmış hâlde oturuyordu; boğazı yırtılmış, gözleri uzaklara dikilmiş gibi iri iri açılmıştı. Uzandım ve nazikçe gözlerini kapadım.

Olivia eğildi ve zarif parmaklarından birini Huey'in boynundan süzülmeye devam eden kana batırdı ve tadına baktı. "Yarım saatten fazla olmamış."

"Onu rahat bırak!" diye emrettim. Birinin Huey'i yediğini düşünmek midemi bulandırıyordu. Olivia'ya bakamadım bile.

Olivia'nın William'a fısıldadığını duydum. "Jack birçok ölümlüyle arkadaş oluyor, değil mi?"

"Evet" dedi William kısık sesle. "Bu aslında benim için bırakılmış bir kartvizit." Ben Huey'in önünde çömelirken William ellerini [illegible]. Hemen."

Başımla onayladım ve bagajı açmak için arabaya yürüdüm. William, Huey'i kollarına almış hâlde hemen arkamdaydı. Cesedi dikkatle bagaja bıraktıktan sonra elimdeki anahtarlara baktı.

"Sürebilecek misin?" diye sordu.

Çok şaşkın görünmüş olmalıyım. Kesinlikle öyle hissediyordum. Giysimin koluyla gözlerimi sildim. "Elbette, uykumda bile araba kullanabilirim." Kâbus görsem bile.

"Güzel, hemen yola çıkmanı istiyorum."

"William, ya sen? Bunu yapan serseriyi bulmak zorundayız. Jaguar'ın onda."

"Evet, biliyorum. Ama şu anda sen Huey'le ilgilenmelisin."

4

William

Jack'in arabamla ilgili endişelenmesi ne kadar tipik. Arabanın canı cehenneme. Beni asıl endişelendiren Jack'di. Reedrek'in lanetli bakışlarının üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Bu his o kadar güçlüydü ki damarlarım kaşınıyordu. Meydan okuma o kadar güçlüydü ki onu bulana kadar karanlığı taramaktan başka bir şey istemiyordum. Ya da daha fazla bir şey istemiyordum. Önce Jack'in güvende olmasını istiyordum.

Olivia da tehlikedeydi ama en azından neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bir fikri vardı. Eğer ayrılırsak, Reedrek'in Olivia'yla beni izlemeyi tercih edeceğinden bir hayli emindim.

Bir elimi Jack'in omzuna koydum ve bütün ikna yeteneğimi kullanarak, onu tartışmadan emirlerimi izlemeye zorladım. "Huey'i eve götür" dedim. En yakındaki sokak tabelasına baktım. "Eleanor'un evinden sadece birkaç blok ötedeyiz. İşin bittiğinde bir araçla bizi orada karşıla. Ve Jack, benim için saklamanı istediğim şu boncuklu tılsımı hatırlıyor musun? Lalee'den kalan?" Cevap vermesini beklemedim. "Onu da yanında getir."

Jack'in bakışları Olivia'ya döndü. "Eleanor'un evine onu da mı götüreyim?"

"Evet, şimdi git. Ve tılsımı unutma. Bul onu. Ve tak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçekten de o kadar şaşkın durumdaydı ki Jack sadece başıyla onayladı ve arabasına bindi. Kızıl canavarın gümbürtüsü uzakta kaybolurken Olivia'ya sessiz olmasını işaret ettim; sonra yavaşça 360 derecelik bir dönüş yaptım ve düşmanımı aradım. Evin yarı inşa edilmiş temellerinin yakınlarındaki çalıların arasında bir hareket vardı ama görünüşe bakılırsa, havlayamayacak kadar uykulu bir bekçi köpeğiydi sadece. Reedrek daha sinsiydi; çok iyi gizleniyordu ya da uzun zaman önce gitmişti. Bu onun oyunu olduğundan, kuralları da o koyuyordu. Ve sonuca ulaşmak için de acele etmeyecekti.

Bir kolumu korumak için Olivia'nın omzuna attım. Kanım belki onu da gizleyebilirdi. "Buradan" dedim onu yanımda sürükleyerek.

Endişelenmekten çok mest olmuş gibi görünüyordu. "Bu şehir aslında çok güzel" dedi. "Hiçbir yer Londra'yla kıyaslanamaz ama yine de..."

"Şu anda bizi izleyen başıboş bir vampir var. Hayatta kalmak konusunda en küçük bir endişen bile yok mu?" diye sordum. Olivia'nın genç olduğu ve daha vampirliğini keşfetme aşamasında olduğu acı verecek ölçüde açıktı. Görünüşe bakılırsa Alger onu bir hayli şımartmıştı. Kendi güçlerini keşfetmenin heyecanıyla ve ölemeyeceğine olan inancıyla, *umursamazlığın* anlamını bilmiyordu. Sonuçta, Jack'in yarı yaşındaydı ve Jack bazen ergenliğin kendi versiyonuna dönebiliyordu. Kendimi onu korumak zorunda hissetmemin bir nedeni de buydu; hatta gerektiğinde kendi cehaletini kullanarak. Malikânedeyken Olivia'ya benimle -veya genel olarak bir vampir olmakla- ilgili bildiği şeyleri Jack'e anlatmamasını emretmiştim; özellikle de böylesine genç bir yaşta dönüştürüldüğü yerden bu kadar uzaklara nasıl gelebildiğini. Şimdiye kadar ailedeki tek asi bendim.

Olivia bana hayranlıkla baktı. "Endişeli değilim. Seninle birlikteyim. Alger'in katiliyle başa çıkmamızın bir yolunu bulursun."

"Ah, evet, doğru. *Efsane* William. Öyle değil mi?"

Şaşırmış gibiydi. "Şey, evet. Alger senin ihtiyarlara meydan okuduğun birçok [illegible]. Kaçtıklarını duyduğumda bana Alger ki en güçlü ve en zekinin sen olduğunu söyledi. Birçok defasında,

köle yavruları babalarından çalıp serbest bırakmışsın." Durup bana döndü. "Senin özel olduğunu söyledi. Bu konuda yalan söylemez."

Alger'in beni kendi tarzıyla sevdiğini ve bu sevgi yüzünden benimle ilgili gerçekleri göremediğini nasıl söyleyebilirdim ki? Yavruları çalarken aslında kendimi serbest kılmaya çalıştığımı? Gücümün yavrularımın sayısından çok kendi öfkeme dayandığını? Bunları açıklamak, onun kafasını daha fazla karıştırmamdan başka bir işe yaramayacaktı.

"Hayır, sanırım söylemez. Zaten berbat bir yalancıydı. Bir defasında Paris'e gittiğimizde, bana anı olarak Napoleon'un başını getireceğini söylemişti. Bana bir baş getirdi ama Napoleon'la hiçbir benzerliği yoktu; görünüşe bakılırsa, büyük adamı iş üzerinde yakalamak için Josephine'in yatak odasına girmişti ama kadını âşıklarından biriyle yakalamıştı."

Olivia, ona bir kan hediyesi vermişim gibi gülümsedi. O birkaç saniyede, birinin bana cenneti sunduğunu sandım; ya da asırlardır gördüğüm şeyler arasında cennete en yakın olanını.

"Yürümeye devam edelim" dedim ve uzaklaştım. İstediğim en son şey, birini haddinden fazla umursamaktı.

Hemen yanıma geldi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir arkadaşımın evine. Benim düşünmeye ihtiyacım var; senin de beslenmeye."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim" diye cevap verdi ama sesi yavaş ve derindi. Beslenme sözü edildiğinde bile kan şehvetinin arttığını hissetmiştim.

"Mümkün olduğunca güçlü olmanı istiyorum. Yardımına ihtiyacım olabilir." En çok ihtiyacım olan şey, Reedrek'e odaklanabilmem için Olivia'nın kendini savunacak kadar güçlü olmasıydı. Kendim beslenemeyecektim. Babam olduğu için, kendi gücümdeki artış, Reedrek'e de yararlı olurdu; onu daha da güçlü yapardı. Kendimi açığa mahkûm ederken ona da aynı şeyi yapıyordum.

Bir [illegible] dönerken Jaguar'ımın nehre giden kavşağa saptığını gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

Daha eşikten geçerken Eleanor'un şaşkınlığının kokusunu alabiliyordum. Beni görmekten duyduğu şaşkınlığı gizlemedi; özellikle de bir kadınla olmama rağmen. Genellikle akşamlarımızı düzenlemek için önceden arardım ve daima yalnız gelirdim. Eleanor, özel dikimli pantolon ve ceketten oluşan bir iş takımı giymişti ve dağınık Çingene saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Pahalı ve becerikli görünüyordu.

"Haber vermeden geldiğim için özür dilerim" dedim konuşmasına fırsat vermeden. "Arabayla bir sorunumuz oldu ve Jack dönene kadar bizi ağırlayabileceğini düşündüm." Sesim resmîydi; Eleanor ve benim normalde kullandığımız seksi tondan eser yoktu. "Girebilir miyiz?"

"Elbette, William" dedi Eleanor kendini toparlayarak. "Kapımın sana *daima* açık olduğunu biliyorsun."

"Bu bir... arkadaşım" dedim. "Olivia, Eleanor'la tanış; burası onun evi."

"Merhaba" dedi Olivia kapıdan girerken. Eleanor'a kısa bir bakış attıktan sonra iyi giyimli adamların arasında neredeyse çıplak dolaşan kadınlarla dolu salona baktı. Sanki özel bir parti veriliyor gibiydi.

"Burası nedir böyle? Bir genelev mi?"

Eleanor olduğu yerde dikilince yakın zamandan bir anı -çıplak bir hâlde kalbime kazık saplarken- zihnimde belirdi. Sesi son derece sakindi. "Biz buna centilmenler kulübü diyoruz. Ama sen bir zevk evi olduğunu düşünebilirsin."

Olivia bütün dikkatini Eleanor'a çevirdi.

"Ya da acı" dedi Eleanor hafifçe gülümseyerek. Yine, onun korkusuzluğu hoşuma gitmişti ama bir çocuk vampir olan Olivia'nın bu aşağılamayı görmezden mi geleceğini yoksa onu orada paramparça mı edeceğini bilmiyordum.

Aralarına girdim ve Eleanor'un kulağına yaklaştım. "Buradaki arkadaşıma bir kuğu ayarlayabilir misin?"

"Elbette" dedi Eleanor ve hafifçe kulağımı emdi. "Biz de kendi oyunumuzu bitirelim mi?"

Sözleri kendi ateşimi artırmıştı. Kendimi zevklere odaklamıştım. "Hayır" dedim zorlukla.

Bana bakmak için geriledi. Gözlerindeki hayal kırıklığını ve asla itiraf etmese de incindiğini görebiliyordum. "Neden?" diye sordu. "O..."

"Bunun Olivia'yla bir ilgisi yok" dedim.

Eleanor bir yalan yakalamaya çalışarak bakışlarıma karşılık verdi. İstersem nasıl kolaylıkla yalan söyleyebileceğim konusunda bir fikri yoktu. Ama bu durumda, onun gerçeği görmesine izin verdim.

"Benimle gelin" dedi.

Bizi rahat bir oturma odasına götürdü ama oturmamayı tercih ettik. "Burada bekleyin de birilerini çağırayım." Sonra tekrar Olivia'ya baktı. "Tercihin nedir?" diye sordu. "Erkek mi, kadın mı?"

Olivia şimdiden şişmeye başlamış olan dudaklarını yaladı. Bir avcıya dönüşüyordu. Islak dudakları, herhangi bir ölümlünün öpmeye karşı koyamayacağı kadar çekiciydi ve birçok erkek bu uğurda ölümü göze alabilirdi. Onu izlerken bana kanını önerdiğinde Eleanor'un üzerinde de böyle bir etki yapıp yapmadığımı merak ettim. Olivia solgun elini uzattı ve Eleanor'un çıplak boynunda parmaklarını dolaştırarak öpecekmiş gibi yaklaştı. Bunun yerine, başparmağını Eleanor'un ağzına dayadı.

"Senin gibi güzel kaltakları severim" dedi, Eleanor'un dudaklarını ayırarak. Eleanor'un, Olivia'nın dokunuşu altında titrediğini hissettim. Ben bile etkilenmediğimi söyleyemezdim. İştahımı o kadar uzun süredir kontrol ediyordum ki bu aşırı yük nefesimi kesmişti.

"William'ın burada oynamaktan neden hoşlandığını anlıyorum," dedi Olivia.

Üçümüz bir an olduğumuz yerde donup kaldık. Biri bana dokunmuş gibi hissettim ve boğazımı temizleyerek kapıyı kilitleyip ikisini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de halının üzerine yatırma dürtüme karşı koymaya çalıştım. Olivia, Eleanor'u isteksizce bıraktı. "Ama aynı zamanda yemeğimle düzüşmek de isterim; dolayısıyla sanırım bir erkek daha iyi olur."

Eleanor konuşabileceğinden emin değilmiş gibi başıyla onayladı ve kapıda gözden kayboldu.

Bu kadının bir çocuk olduğunu mu düşünmüştüm? Öyleyse, Jack'in dediği gibi, büyük köpeklerle aşık atabileceğini kanıtlıyordu. Şimdi onu görse Jack ne düşünürdü?

Olivia, yaramazca ve şehvetle parlayan gözlerle bakarak güldü. "Sen de onu tatmin etmelisin. Senin için ölüyor." Cevap vermediğimde bana yaklaşarak kedi gibi vücuduma süründü. "Aç olmadığımı söylediğimi biliyorsun ama aniden açlıktan öldüğümü fark ettim. Umarım arkadaşın Eleanor acele eder." Yüzüme bakarak gülümserken bir elini aşağı doğru kaydırdı ve gizleyemediğim sertliğimi okşadı. "Yoksa konuyu kendi elime almam gerekebilir."

Jack

Garaja dönerken Huey'in başına gelenleri çocuklara nasıl anlatacağımı düşünüyordum. En azından, haber vermem gereken bir akrabası yoktu. Huey'in karısı ölmüştü ve bildiği ya da itiraf ettiği herhangi bir akrabası yoktu. Yolcu koltuğunda, bir marketten aldığım iki on ikilik bira kasası ve cips duruyordu. Daha önce böyle bir şey planlamamıştım ama içecek bir şeyler olması gerektiğini düşünüyordum.

Garaja yanaştığımda, görebildiğim tek şey devamlı müşterilerdi. Rufus, Otis ve Jerry kâğıt oynuyor, Rennie de bir şanzıman üzerinde çalışıyordu. Beni çok iyi tanıyan Rennie, hemen bir terslik olduğunu hissetti.

"Sorun nedir, şef? Huey'i buldun mu?" diye sordu Rennie. Yüzde 100, birinci sınıf insan olmadığına kesinlikle inandığım Jerry ve Rufus, yüzlerini havaya kaldırarak burun deliklerini iri iri açtılar. Ölümün kokusunu hissediyorlardı. Benim kafa iyi bir şekilde [illegible]

Kâğıt oyunu dururken Otis bir ona, bir diğerine baktı.

"Evet, onu buldum. Ona bir şey saldırmış. Kötü bir şey. Şehre yeni gelmiş; William ve ben onu yakalayacağız."

Bir an bu haberi sindirmeleri için bekledim. Yağ değiştiren, arabalarla uğraşan ve dükkândaki tuhaf işleri yapan Huey, devamlı müşterilerin gözdesiydi. Kafası iyi çalışmıyordu ama iyi bir dosttu ve asla soru sormazdı. Aslında hayatın poker oyununda, arkadaşlarının tuhaflığı konusunda blöf yapacak kadar yeteneği vardı; sadece meraklı bir doğası yoktu. İstesem, buraya bir uyuşturucu satıcısı getirebilir, onu yağ çukurunda kızartabilirdim ve Huey asla tek kelime etmezdi. Bir insanda bu hayranlık uyandıran bir özellikti.

Sonunda bagajı açtım ve çocuklar arkadaşlarını görmek için yanıma geldi; Huey şimdi gözleri kapalıyken oldukça huzurlu görünüyordu.

"Doğal görünmüyor mu?" diye sordu Otis.

"Boğazında bir Mack kamyonu geçirebileceğin genişlikte bir delik varken hayır" dedi Rufus.

"Ah, evet, haklısın..." diye mırıldandı Otis.

Bir an duraksadıktan sonra Jerry araya girdi. "Bunu yapan kişiyi bulmanıza yardım edebilir miyiz?" Güçlü ve sert görünüşlü biri olan Jerry, muhtemelen kavgada işe yarardı. Huey'e saygısını göstermek için Braves kasketini çıkardı ve bir kez daha kulaklarının normal bir insan için fazla sivri olduğunu fark ettim. İşler sertleşirse, gerçekten yararlı bir şeye dönüşebileceğini düşündüm. Ama bu onun savaşı değildi ve William'la ben sonunda Huey'le Alger'i öldüreni bulduğumuzda, ikimiz birlikte bile onu durduracak kadar güçlü olup olamayacağımızı bilmiyordum.

"Teşekkürler ama bunu William'la birlikte halledeceğiz."

Rufus iki işaret parmağını eğip ağzının iki yanına yerleştirdi. Bu, onun *vampir* deme şekliydi ve bu kelime asla benim yanımda söylenmezdi. Kesin olarak bilmektense, gerçeklerin etrafında dans etmek daha iyiydi.

"Jack değil. Bu tam size göre bir iş.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bir an sessiz kaldılar ve bu yeni, kötü ruhlu kan içicinin ciddiyetini düşündüler. Sonra onlara daha fazlasını anlatacaktım ama o anda sadece Huey'i düşünmemiz gerekiyordu. Huey'in cesedine bir cenaze evindeki tabutun etrafına toplanmış gibi bakmaya devam ettiler; bu arada ben de oyun masasına bira ve cipsleri bıraktım. Her biri soğuk bir bira aldı ve biraların kralı Budweiser kutumu kaldırıp "Huey'e" dedim.

"Huey'e" dedi diğerleri. Hepimiz aynı anda biralarımızı kafaya dikerken yirmi bir pare silah atışı gibi sesler çıktı.

"Huey sarhoş olup da yağ çukuruna düştüğünde nasıl küfrettiğini hatırlıyor musunuz?"

"Unutabilir miyim? Hastane faturasını ben ödemek zorunda kalmıştım" dedim. "Vücudundaki kemiklerin neredeyse hepsini kırmıştı. Hatta çenesi bile kapanmıştı."

"En kötüsü o da değildi" dedi Rennie. "Birkaç ay bütün vücudu hareketsiz bir şekilde oturmuştu ve bu arada rahmetli karısı bu kadar aptal olduğu için ona söylenip durmuştu. Çenesi kırıldığı için cevap da verememişti. Ayağa kalkıp gidemiyordu da. Sadece oturup hepsini dinlemek zorunda kalmıştı."

Rufus araya girdi. "Bu, onu deli etmişti."

Hepimiz güldük ve bu bize iyi geldi. Biraz suçluluk duymuş olabiliriz ama iyi hissetmiştik. Ölümlülerle iyi zamanların yanında kötü zamanları da paylaşmak iyiydi. Duyguları o kadar gerçek ve samimiydi ki. Bazen onlardan biri olmadığımı unutuyordum.

"O olaydan sonra karısı ona büyü yaptırmıştı" dedi Rufus. "Elbette ki kurtulmaya çalışmıştı. Haftada yedi gün yirmi dört saat boynunda bir *gris-gris* taşımıştı ama yine de içki içmeye korkmuştu."

"Evet" dedi Jerry. "İnsan bağırsakları olmadan yapamaz ki."

Bu çok ciddi bir düşünceydi. Birkaç kutu bira içtikten sonra bunu düşünen kişiyi ayıltacak kadar ciddi. "Bu bir gerçek" dedi Rufus.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Rennie.

"Onu [illegible] gömüp [illegible] istediği gibi Corsica'da içmeye gi-

mebileceğimizi düşünüyorum."

"O arabayı severdi" dedi Rennie.

"Mükemmel bir Chevy ziyan olacak" dedi Jerry.

"O bir *Corsica*" dedim, belki anlamamış olabilir diye.

"Şanzıman çıkarılmıştı" dedi Rennie.

"A, tamam o zaman" dedi Jerry, bir bira daha açarken.

* * *

Dükkân en yakın yerleşim bölgesinden birkaç blok ötede olduğundan, kimse arka bahçede araba büyüklüğünde çukur kazan bir kepçenin sesinden rahatsız olmazdı. Nihayet arabayı çukura yerleştirdiğimizde, Huey'i direksiyona yerleştirdim ve sol elini direksiyona dayadım. Otis'in ısrarlarıyla, sağ eline de bir kutu bira verdik. Sanırım bundan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

"Belki ona yeni kıyafetler almalıydık" dedi Rufus. "Bir takım elbise filan, bilirsiniz. Cenaze evlerinde öyle yapıyorlar."

Jerry, Rufus'a cenaze geçidinde yağmaya hazır bekleyen kara bir bulut gibi baktı. "Şey, Rufus, *muhallebi çocuğu*, Huey'in tulumuyla gidemeyeceği nereye gittiğini düşünüyorsun ki?"

Rufus bir şey ısırmış gibi ensesini kaşıdı. "Sana kaç kez bana öyle demememi söylemiştim" diye homurdandı ve sessizleşti.

Durduğumuz yerde Huey'e bakarken Rennie araya girdi. "Sanırım birinin birkaç kelime etmesi gerekiyor." Sonra herkes bana baktı.

Bir yandan, sonsuzluğa mahkûm bir yaratığın ölen birinin cenazesinde konuşması tuhaf görünüyordu. Diğer yandan, Huey'in arkadaşı ve patronu olarak, sanırım bu iş bana düşüyordu.

"Huey burada yatıyor." Hepsi hüzünlü gözlerle bakan ve burnunu çekiştiren dört adama baktım. Rennie'nin gözleri kalın gözlük camlarının arkasında nemlenmişti. "Lütfen, ee, Tanrım, onu cennetine al ve ona iyi bak çünkü iyi bir dosttu ve bildiğimiz kadarıyla, bir sinegi bile incitmedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Amin" diye mırıldandı diğerleri.

Sonrasında, çocukların ikinci kasa biranın geri kalanının bitirmek için masanın etrafına oturuşunu izlerken yapmak zorunda olduğum şey için kendime lanet ettim. İnsanlar ve yarı insanlar bana çok zayıf görünüyordu. Her şeyden önce kısa olan yaşamları, günlük düzenlerine biraz tehlike eklediğinizde rüzgârda sönen mum gibi sona erebiliyordu. Huey'e olanların onlara da olmasına izin veremezdim.

"Çocuklar, birkaç günlüğüne dükkânı kapamak zorunda kalacağım. Sadece William'la birlikte Huey'i öldüren şeyi bulup ortadan kaldırana kadar."

İtiraz edecek oldular; bunu yapacaklarını biliyordum. Rennie'nin özellikle iyi bir nedeni vardı. İş ortağımdı ve bu, onun geçim kaynağıydı. "Ya müşteriler ne olacak? Üzerinde çalıştığımız dört araba var."

"Üç. Valinin arabasını bitirdim ve bu gece ona teslim edeceğim. Diğer üç müşteriyi ara ve onlara tamirin birkaç gün daha uzun süreceğini söyle. Eğer bu onlar için bir sorun olacaksa, arabalarını başka yere çektirebileceklerini de ekle."

Yıllardır benimle çalışan Rennie, konuyu zorlamaması gerektiğini bilecek kadar beni tanıyordu. Diğerleri o kadar iyi tanımıyordu. Jerry ayağa kalktı. "Jack, biz başımızın çaresine bakabiliriz. Rennie'ye göz kulak oluruz ve kimsenin onu rahatsız etmemesini sağlarız. Dükkânı kapamak doğru değil."

Jerry sert olduğunu düşünüyordu ve belki ölümlülerin geneliyle kıyaslandığında öyle olabilirdi ama insanların dışındaki dünya onu çok aşıyordu. Yıllar boyunca, birçok insana dostum demiştim ve birkaçı, bu adamlar da dâhil olmak üzere, özel durumumu aşağı yukarı anlamıştı. William diğer vampirlere yaklaşmama izin vermediğine göre, ya insanlarla bir arada olacaktım ya da münzevi hayat yaşayacaktım. Ama arada bir, biri boyundan çok büyük bir işe kalkıştığında, onlara kimin patron olduğunu göstermek gerekirdi. Açıkçası, bu egoyla ilgili bir durum değildi. Kendi iyilikleri içindi.

"Gelip seni kaçırdıklarında, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya bile fırsat bulamazsın. Sizi koruyabileceğimden bile emin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

değilim. Kendimi koruyup koruyamayacağımı bile bilmiyorum. Bu şey peşime düşerse, yoluna çıkanlarla ilgili çok da seçici davranmayacaktır; Huey'e olduğu gibi. Yeni bir emre kadar, kimsenin buraya yaklaşmasını istemiyorum. Çok ciddiyim."

"Lanet olsun, Jack, biz..."

Dudaklarımın arasında sivri dişlerim görünmeye başladığında, Jerry'nin lafı ağzında kaldı. Göz bebeklerim büyüdü ve ölümcül bakışlarımı yüzüne diktim. "Kes artık."

Jerry hemen susup oturdu. Daha önce onlara gerçek yüzümü asla göstermemiştim. Benliğimi kaplayan hüzünle iç çektim. Devamlı müşteriler asla bir daha bana aynı şekilde yaklaşmayacaktı; bunu biliyordum. Bu küçük korkutma hareketi kendi iyilikleri içindi ama kendi evimde kendimi yabancı gibi hissetmiştim. İnsanları seviyordum. Tenlerinin pembeliğini, melodik seslerini, samimi insan kokularını, normalliklerini seviyordum. Benim görebildiğim, koklayabildiğim ve duyabildiğim şeylerden habersiz bir şekilde yaşamlarını sürdürebilmelerini seviyordum; göz ucumdaki bir hareket, yaşlı, ölü şeylerin kokusu, kaybolmuş ruhların sesleri gibi. Bunların hiçbiri onları rahatsız edemezdi. Bazen yine onlardan biri olmayı özlüyordum.

Rennie araya girerek gerginliği dağıttı. "Pekâlâ. Anladık. Kötü birisin."

* * *

Çocuklar kendi yollarına dağıldıktan sonra Rennie çekingen bir tavırla koluma dokundu ve kendime dikkat etmemi söyledi. Endişeli olduğunu görebiliyordum. Ben de endişeliydim.

Sonunda yalnız kaldığımda, garajın köşesinde tuttuğum küçük kasaya doğru yürüdüm. Büyük alet kutularından birini üzerinde tuttuğumdan, büyük ölçüde görünmez kalıyordu. Bazı daha tuhaf müşteriler kredi kartları yerine nakitle çalışmayı sevdikleri için bu kasayı tutuyordum. İnsan olmadığında, kredi kartı almak veya banka hesabı açmak [illegible] Sosyal Güvenlik kartı aldığımdan, ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Yıllardır yarar-

larını görüyor, herhangi bir insan gibi gelir vergimi ödüyordum. Ne dediklerini bilirsiniz. Ölüm ve vergiler dışında hiçbir şey kesin değildir. Ben ikisini de halletmiştim.

William'ın yıllar önce saklamam için bana verdiği kolyeyi çıkardım. Bunun tılsım olduğunu düşünüyordu ama pek güzel olduğu söylenemezdi. Aslında oldukça çirkindi. Sadece bir dolu deniz kabuğu ve boncuk, bir çocuğun yaz kampında proje olarak yaptığı şeyler gibi, kirli bir deri kordon üzerine dizilmişti. Kan gibi kokması dışında bunun neden o kadar özel olduğunu düşündüm. William'ın gizemli saçmalıklarından biri daha. Aptal tılsımı cebime koydum, kasayı kilitledim ve garajı kapadım.

Valinin aracını alıp Eleanor'un evine yöneldim. William'ın bağlantıları sayesinde, valinin şehir dışında olduğunu ve William'ın parti vereceği geceye kadar dönmeyeceğini biliyordum. William'ın da Jaguar'ı kayıpken iyi bir arabayla gezmeye devam etmek isteyeceğinden emindim. Pek evcil bir şey ona uymazdı ama Escalade yeterince büyüktü ve işe yarardı. En azından, Olivia ve William'ı ortalıkta dolaştırırken Corvette'imin küçük koltuğunda giderek daha yakınlaşmalarını izlemek zorunda kalmazdım.

Arabayı Eleanor'un evinin önüne park ettim, indim ve basamakları tırmanmaya başladım. O sırada William'ın zamanlamamla ilgili her zamanki sabırsızlığıyla karşılaşacağımı sanıyordum. Yarı yolda durdum ve kıçımın üstüne oturmamak için tırabzana tutunmak zorunda kaldım. Kan şehveti ve sadece *şehvet*, bana Daytona 500'deki lider araba gibi çarptı. Zevk ve acı öylesine yoğundu ki nefesim kesildi. William'ın benden gizlediği şey bu muydu? Muhtemelen o kadar dalmıştı ki kendini bana kapamayı unutmuştu. Bu bir ilkti. Yerimden kıpırdayamadan, binanın temellerine baktım. William aşağıdaydı. Olivia ve Eleanor'la nasıl bir parti verdiğini kestirmek mümkün değildi. Ve kim bilir başka kim davet edilmişti? Ben bu tür bir şeyi kaldıracak durumda değildim. En azından bu gece. Sendeleyerek basamaklardan indim, arabanın kapısını açtım, William'ın tılsımını [illegible] ve yüzüyerek uzaklaştım.

Gidecek bir yerim ve kimsem olmadığından meydanda bir taş

banka oturdum ve vücut sıcaklığımın normale inmesini bekledim. Kendimi bu kadar yalnız hissettiğim başka bir zamanı hatırlamıyordum. İnsan dostlarımdan ve William'dan uzakta, karşılaşacak başka vampirler olmadan, kendimi yersiz yurtsuz biri gibi hissediyordum. Ah, insanların hep sözünü ettiği şu uzaylılardan biri gibiydim. Korkunç bir yaratığın bizi öldürmek için oralarda beklediği gerçeğini de eklerseniz, iyi günümde olmadığım açıktı.

İnsan sesleri duyunca başımı kaldırıp baktım. Şu hayalet turlarından biri meydana yaklaşıyordu. İç Savaş çağı kıyafetleri giymiş bir rehber, turistlere güya o ya da bu canavar hakkında korkunç hikâyeler anlatıyordu. Bana yaklaşırlarken içlerinden biri beni çekti ama durdum. İnsanlar genellikle halka açık yerlerde yabancılarla dost olmaz; en azından ayıkken.

Bunun yerine, bütün vampir yüzümü göstermeden, sadece belli belirsiz bir şekilde sivri dişlerimi gösterdim. Rehber kadın lafı ağzında kalarak durdu ve turistler şaşkın yüzlerle donup kaldı. Ama kadın hemen kendini toparladı ve beresini düzeltti. "Burada her türde insan vardır" dedi. "Cadılar Bayramı yaklaşıyor. Eminim bu bay da bir partiye hazırlanıyordur."

Cadılar Bayramı mı? Benim bir Cadılar Bayramı vampiri olduğumu mu düşünmüştü? İşte *bu* beni kızdırmıştı. Ama şu da bir gerçek ki insanlar kendi gözleriyle görebildikleri ve kendi kulaklarıyla duyabildikleri tuhaf şeylere bile tuhaf açıklamalar getirebilirler. Bu, akıl sağlıklarını korumak için kullandıkları inanılmaz bir beceri. Ama iyi bir hayatta kalma becerisi olduğu kesinlikle söylenemez. William bir defasında insanlar bir vampirle ilk karşılaştıklarında o önemli anı zihinlerinde tehlikeyi açıklamak için bir kavram aramakla geçirdiklerini anlatmıştı. Ama o kısacık an, hayatlarını kaybetmeleri için de yetiyor. İnsanların ne zaman ne yapacağını kestirmek gerçekten kolay. Yanımdan geçerlerken mırıldandım: "Partin tam burada kızım." Beni göremeyecekleri anda, dudaklarımı en uç noktasına kadar gerdim. Söylemekten nefret ediyorum ama etki bir hayli iğrenç olmalı. [illegible] bir yolunu düşünün.

Dişlerimi hafifçe göstermemi açıklayabilirlerdi ama onlara gerçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzümü olduğu gibi gösterseydim, hepsi çil yavrusu gibi dağılırdı. Zihin gözümle, rehberin eteğini sıyırdığı gibi koşmaya başlayışını görebiliyordum. Hayal eğlendiriciydi ama gerçekte olacağı kadar tatmin edici değildi. Neredeyse bowling lobutları gibi dağıldığını görmeye değebilirdi.

Yine yalnız kalmıştım. Belki de değildim. Aynı duygu tüylerimi ürpertiyor, sırtımdan boynuma yükseliyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. İzlendiğimi hissediyordum.

William

Bütün iyi kuğuların yapacağı gibi adam dizlerinin üzerine çökmüştü. Çırılçıplaktı, gözleri kapatılmıştı ve elleri sağlam bir şekilde arkadan bağlanmıştı. Çaresizdi. Eleanor kendini aşmıştı. Atıştıracak bir şeyler istenmişti ama o gerçek güneyli konukseverliğini kanıtlayarak, Olivia'yı uzun süre meşgul edecek bir ziyafet sunmuştu. Eleanor rekor sürede gönüllü bir erkek bulmakla kalmamış, aynı zamanda oldukça yakışıklı birini seçmişti; en azından, güzel bir vücudu vardı. Bu, solgun tenli bir gotik kulüp faresi değildi. Bu kuğu geniş omuzlu, uzun boylu, etkileyici *donanımlıydı*. Muhtemelen şehir dışından biri olmalıydı; belki okul takımında oynayan ve buraya biraz yaramazlık yapmaya gelen bir futbolcu olabilirdi. Aslında yaramazlıktan fazlasını bulmuştu. Olivia'nın gözlerine bir kez bakabilse, gönüllü olmak konusunda bir kez daha düşünebilirdi.

Eleanor'un izleme odalarından birinde, aynalı camın arkasın da oturuyorduk. Rahat koltuklar ve uzun bir deri kanepe, izleyicilerin bütün süreci görmesine olanak tanıyacak şekilde yerleştirilmişti. Kuğu camın diğer tarafında, insanların bugünlerde *zindan* dediği bir yerde bekliyordu. Bu komikti. Orijinal versiyonları görmüştüm; aşağı yukarı, yere açılmış bir delikten ve ağır ahşap bir kapaktan oluşurlardı. Eleanor'un zindanı, yerel bir hastanenin ameliyathanesine veya pahalı bir mutfağa daha çok benziyordu. Hiçbir yemek pişirilmiyordu. Ses geçirmez odaya yerleştirilmiş paslanmaz

çelik ve deri aletler, kişiyi hareketsiz bırakmak veya acı vermek için tasarlanmıştı. Boğa kırbaçlarından dokuz kuyruklu kedilere, kelepçelerden kilitli zincirlere kadar, içeride herkesin zevkine hitap edecek işkence aletleri vardı. Amsterdam, Paris veya New York'taki bu tür yerlerle elbette ki rekabet edemezdi ama dünyanın bu küçük köşesinde, Eleanor'un hiçbir masraftan kaçınmadığı açıktı. Neşterler ve özel yapılmış bıçaklar bile başlı başına bir servet olmalıydı.

Eleanor ceketini çıkarmıştı ve şimdi üzerinde boynundan açık beyaz ipek bir bluz vardı. Olivia'yı odaya yönlendirdi. Resmî tanıştırma olmadı. Olivia ellerini kuğunun titreyen omuzlarına ve sırtına sürterek, malı baştan aşağı inceleyerek yavaşça ısıttı. İşinden memnun kalan Eleanor gitmek için döndü. Ama Olivia onun elini yakaladı.

"Sen de kal" dedi belirgin bir ikna yeteneğiyle. "İkimiz birlikte oynayabiliriz. Paylaşmakta sakınca görmem." Sonra dudaklarını açılmaya zorlayarak Eleanor'u öptü; dilleri karşılaştı, birbirlerini inceledi ve kabullendi. Uzun bir andan sonra Olivia onu bıraktı.

Eleanor'un temkinli gözleri aynalı cama döndü; bana bakarken izin mi, yoksa yardım mı istediğini anlayamadım. Olivia'ya vereceği cevabı merak ederek bekledim. Bu öpücük son derece baştan çıkarıcıydı.

"İzlemeyi tercih ederim." Bakışlarını Olivia'nın gözlerinden ayıramadan, zor çıkan bir sesle konuşmuştu.

Olivia, Eleanor'un elini dudaklarına götürdü ama öpmeden önce duraksadı. Eleanor dokunuşla irkilince Olivia güldü. "Sana çok farklı bir dünya gösterebilirim" dedi.

Eleanor elini çekti ve gitmek için hevesli bir şekilde uzaklaştı. Tanıdığı tek vampirle -ben- paylaşımlarında yaşadığı sağduyu eksikliği onu terk etmişti. Eleanor'um, Olivia'dan *korkuyordu*. "Eminim gösterebilirsin" dedi Eleanor sinik bir tonla. Sonra beni şaşırtan bir şekilde duraksadı; sanki gitmek için izin bekler gibiydi.

Olivia sinir bozucu ilgisini kuğuya çevirdi ve Eleanor odadan dışarı süzüldü.

Son Aşama'nın kuğu kostümü yavaş yavaş üstünü çıkarmaya başladı. Kollarını kaldırıp ipek bluzunu başının üzerinden çıkarırken ve yere

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bırakırken gözlerimi ayıramadan izledim. Göğüsleri dik ve iri, göğüs uçları açık pembeydi. İzlemem için bana meydan okurcasına aynaya bakarak deri pantolonunun fermuarını açtı ve kalçalarından aşağı indirip paçaları tek tek ayaklarından çıkardı. Sonunda üzerinde cinsel organını örten kırmızı bir dantel parçasından başka bir şey kalmadı.

Vücudu bir tanrıçanınki gibiydi. Hayır, dişi bir avcınınki gibi: Diana.

Diana.

Zihnimdeki isim bir sürü anıyı getirdi.

Diana… Eteğini beline kaldırmış hâlde arpa tarlasından koşarak geçen Diana'm. Gülerek, izlemem için beni kışkırtarak… Ve arzusuna kapılırdım; ikimiz de nefes nefese, sarmaş dolaş ve birbirine susamış iki yaratık kadar azmış bir hâlde yerlerde yuvarlanırdık. Güneş sırtımı ısıtıp altın arpa tarlası altımızda uzanırken onun beni sıcacık karşılayan kalçalarının arasına daldığımda iç çekişini duymaktan çok hissederdim. Sonra, telaşlı bir şekilde, ikimiz de tatmin olana kadar bacaklarının arasında gidip gelirdim.

"Tatlı William'ım, kalbim." Gökyüzünden düşmüş bir kuş gibi arpa tarlasının ortasında sırtüstü yatarak gözlerini kapatır ve gülümserdi.

"Beni kışkırtmaya devam edersen tarlada asla çalışamam" derdim nefes nefese ve mutluluktan kendimi kaybetmiş bir hâlde. "Evli olalım ya da olmayalım, peder bizi burada, gün ışığında böyle yakalarsa başımız derde girer." Bu anı, zevkle birlikte acıyı da getirmişti. O anda ölsem, şanslı bir adam olurdum. Bunun yerine, karanlıkta yaşayan lanetli bir ölümsüze dönüşmüştüm.

Canlı bir el sırtıma dokunarak zihnimdeki acı verici vizyonu dağıttı. Eleanor'un sesi adımı fısıldadı. Sevgili Diana'mın görüntüsü silindi.

Cam engelin diğer tarafında, belki de zihnimin uzaklaştığını hisseden Olivia, uzandı ve küçük bir çabayla kuğuyu ayağa kaldırdı.

"Çok güzelsiniz, hanımım," dedi adam, korkuyla.

"Korktun mu?" diye sordu Olivia, avucunu adamın çıplak göğ-

sünden aşağı kaydırıp hayalarını avuçlarken.

Adam korkuyla yutkundu. "Evet, hanımım."

"Korkmalısın." Olivia'nın sesi mırlar gibi çıkmıştı ama bir kedininkinden çok bir kaplanınkini andırıyordu.

Camın benim bulunduğum tarafında, Eleanor'un eli gömleğimin altına süzülmeye çalışıyordu. Onu durdurmayı belli belirsiz düşündüm ama sonra Olivia, kendi zindanında bir örümcek gibi kuğuya sımsıkı sarılıp onu ısırdı.

Vahşi bir akrabalık veya lanetli kanımdaki sihirli özellikler olsun, adamın tadını ben de alabiliyordum; ağzımda ılık kanını hissedebiliyordum. Dudaklarımdan ve boynumdan aşağı süzülen ıslaklığı hissedebiliyordum. Hiç düşünmeden Eleanor'u kollarıma aldım ve isimsiz vücuduma yüzünü sürmesine izin verdim. Bir tren motorunun güçlü yoğunluğuyla yumuşak bir emme sesi zihnimi doldurdu. Onu kendime bastırırken Eleanor yüzünü buruşturdu.

Tensel uyarılmanın neredeyse tehlikeli bir seviyesine ulaşırken Olivia avını bıraktı. Yaradan kan süzülürken parmaklarını değdirerek ellerini ıslattı. Kuğu nefes nefese bir hâlde ve dev gibi ereksiyonuyla ayakta duruyordu.

"Oh, oh, oh" dedi Olivia, elini penisin üzerinde uzunlamasına kaydırarak adamı kendi kanıyla ıslatırken. Kuğu inledi. Ben büyülenmiş hâlde durduğum yerde izlerken Eleanor dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumu çözmeye başladı.

Olivia, kandan kıpkırmızı olmuş dudaklarının arasından dişlerini göstererek gülümsedi. Oyununu kendi için değil, bana ve hatta kuğuya zevk vermek için sürdürür gibiydi. Adamın organını tekrar pompaladı ve Eleanor'un aç dudaklarının üzerime kapandığını hissettim. Ellerimi aynaya yerleştirerek öne eğildim ve yüzümü cama dayadım. Bu arada Olivia da kuğuyu acıdan inletene kadar sıkıyordu. Bırakmadan önce, aynı ses benden çıktı. Zarif bir şekilde, kırmızı dantel külotunu çıkarıp adamın ağzına tıktı.

Artık iyice heveslenmiş olan adamı kalçaları deri kaplı masaya ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pışana kadar iterek emretti. "Sırtüstü uzan." Boğuk bir sesle cevap veren kuğu, bağlı ellerinin izin verdiğince itaat etti. Adamın hareketlerindeki sınırlamadan rahatsız olan Olivia, tepsideki bıçaklardan birini aldı ve adamın bağını çözdü. Ama adam çok erken gevşeme hatasına düştü. Ancak başka bir vampirin görebileceği bir hızla, Olivia ustaca bir kesinlikle bıçağı aşağı indirdi ve adamın bileğindeki bir damarı açtı.

Eleanor beni emerken o da adamın bileğini emerek gözlerini bana dikti. Bu deneyim, geniş hafızamdaki hiçbir şeye benzemiyordu. Bütün kontrolümü kaybetmiştim ve kendimi sarsıcı bir orgazma doğru hızla sürüklenirken bulmuştum. Homurdanarak boşalırken nefesim camda buğu yaratacak kadar ısınmıştı. Buna cevap olarak inleyen Eleanor, her şeyimi yutarak emmeye devam etti.

Ama Olivia bir kanarya yutmuş kediye benziyordu. Sinsice gülümseyerek, kuğunun üzerine oturdu ve adam titremeye başlayana kadar kalkıp oturmaya devam etti. Eleanor'u ayağa kaldırdım ve göğsümle camın arasına sıkıştırdım. Birlikte orgazma ulaşırlarken Olivia adama çullandı ve kanlı dişlerini boynunun diğer tarafına geçirdi.

Yine sertleştiğimi ve dolduğumu hissettim. Eleanor'un giysilerini parçalayarak üzerinden çıkarırken ipeğin yumuşak hışırtısını duydum. Beslenme ihtiyacım öylesine şiddetlenmişti ki dişlerimin Eleanor'un boynuna yöneldiğini fark ettim. Kalbi kapana kısılmış bir kuşunki gibi atıyordu. Her şeyini bana sunarken şehvetle inledi.

Kanının kokusu açlığımı daha da artırmıştı. Kan yaşam demekti; kan güç demekti.

Bir rüyadan uyanır gibi, bana yaslanarak kıvranan ve kendisini almam için yalvaran Eleanor'a baktım. Aniden bütün vücudum gerçekliğin soğukluğuyla sarsıldı. O anda tuhaf görünse de Jack'i düşündüm. Tuhaf, sızı gibi bir endişe. Ama önce tatlı Eleanor'uma zevk vermeliydim; bunu fiziksel olarak yapabilirdim. Jack'in yanında Lalee'nin tılsımı vardı. Bir süre daha kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı.

Jack

"Her neredeysen çık ortaya seni katil orospu çocuğu!" diye bağırdım, son insan da köşede gözden kaybolduktan sonra. Oldukça iyi görebiliyor, daha da iyi duyabiliyordum. Hiçbir şey olmadı. Peşimde dolaşan her kimse, hazır ve avantajlı duruma geçene kadar karşıma çıkmayacaktı. Sürprizlerden nefret etmeye başlıyordum.

O gece bağlantıya girdiğim bütün insanları kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım ve diğer vampirler bensiz kan emerek seks oyunları oynuyordu. Ben de ölülerle takılabileceğimi düşündüm, benden kaçmayacak olanlarla. Kendime acımamı izleyecek kişiler. Bu yüzden birkaç blok ötedeki Koloni Mezarlığı'na yöneldim. Oraya ulaştığımda, demir parmaklıkların üzerinden mızraklara takılmadan kolayca atladım.

Yumuşak toprağa ayak basar basmaz, ölüleri hissettim. Koloni Mezarlığı'ndaki ölüler, Bonaventure'dakiler gibi huzursuzdu. Gözlerimi kapadım ve duyularımı açtım. Evet, hepsi huzursuz ve rahatsızdı. Civarda yürüyerek onları anlamaya, hissetmeye, huzursuzluklarının derinliğini ölçmeye çalıştım. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Beni uyarıyor gibiydiler. Uzun zaman önce ölmüşlerin tavsiyelerine güvenmem gerektiğinde, işler kötüye gitmişti. Ama kendi babama da güvenemiyordum. William o zevk evinde öylesine meşguldü ki düşüncelerini engellemeyi bile unutmuştu. Zihninin katil yerine kadınlara odaklanmış olması çok kötüydü, yoksa belki işe yarar bilgiler alabilirdim. Bunun yerine öyle sert ve vahşi bir cinsel enerji hissetmiştim ki soğuk bir duşa ihtiyacım olduğunu hissetmiştim.

Mezarlığın ortasından yürüyüp gece için doğal olan hışırtıların ve hayvan seslerinin arasında ilerlerken bir Jaguar'ın kendine has motor sesini duydum. Benden uzaklaşarak doğudaki okyanusa doğru gidiyordu. Ayaklarımın altındaki ruhların yavaş yavaş yerleşmesi, zaten tahmin ettiğim şeyi anlatıyordu. William'ın arabasındaki bayan arkadaşı [illegible] gizlenmiş olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç yüz yıl önce at nalları arasında kalarak ölen Gerald Hollis Jennings adında birinin mezar taşının yanına çöktüm; en azından, onu ilk ziyaret ettiğimde bana öyle öldüğünü anlatmıştı. Ruhu daima sessizdi; bu yüzden de iyi bir dinleyiciydi. İster inanın, ister inanmayın, bazen insanlar hiçbir işlerini yarım bırakmadan ölür.

"Gerald, dostum. Yakın zamanda burada herhangi bir kötülük sezdin mi? Yani, *büyük* bir kötülük? Buralara her zaman uğrayanları kastetmiyorum."

Onun yüksek sesle konuştuğunu hiç duymamıştım. Bir homurdanma ve hafif bir titreşim olunca bunu evet olarak algıladım. Ölüler benimle iletişim kurduğunda, genellikle dolaylı yoldan olur. Her şey zihnimdedir. Gözlerimi kapadım ve kelimeler neredeyse haykırırcasına zihnimde biçimlendi: *Tehlike, Jack.*

Tehlikede olduğumu elbette ki biliyordum ama Gerald'ın bu mesajı beni irkiltmişti. Gerald kadar eski bir ruh bile hissedebiliyorsa, ne kadar kötü olabilirdi?

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Öfkeli bir hışırtı hissettim; sanki bütün psişik enerjisini başka bir mesaj iletmeye harcıyor gibiydi ama aynı zamanda son beyin fırtınasını da tükettiğini hissediyordum. Beyni ben daha doğmadan önce toz olmuş birinden başka ne bekleyebilirsiniz ki? Belki daha zevkli bir konu onu yine doldurabilirdi.

"Seksi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Zihnimde, utangaç bir tavırla gülümserken göğsü kalkıp inen bir hizmetçinin görüntüsü belirdi. Onu kızıl saçlarından tutup kendine çekerken Gerald'ın elinin kadının eteğinin altına uzandığını hissettim. Kadın öpücüğe karşılık vermek için gözlerini kapadı. Sonra Gerald bir eliyle kadının eteğini kaldırdı.

Tam da soracak soruyu bulmuştum. Şimdi başka bir soğuk duşa ihtiyacım vardı.

Bir dakika, sesli mi? Zihnimde hissettim ve bir anlığına gülümsedim. Ama bir çığlık duyarak sustum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Errrrmmmmppph" dedi biri... ya da öyle bir şey.

"Gerald?" diye sordum. Ama bu ses bir insanınki gibiydi. Boğuk çıkıyordu ama insan sesiydi.

"Aaarrrruuuhh" dedi.

Sesi izlediğimde, siyah deri ceketli ufak tefek biriyle karşılaştım. Yakası mezarlığın demir parmaklığının mızraklarından birine takılmıştı. *Lanet olsun!* İnsanlar geceleri mezarlıkta dolaşmayacak kadar akıllı olmalıydı. karşılarına çıkabilecek türden tiplerle uğraşacak donanıma sahip değillerdi; örneğin benim gibilerle. Yabancının yüzündeki zorlanma ifadesini görerek sordum. "Burada ne işin var?"

Diken diken siyah saçların altından, far kadar iri bir çift kahverengi göz bana baktı. İki kulağında ve uzun burnunun bir kenarında çok sayıda küpe vardı. Parmaklığın onu yakasından yakalamasından dolayı boynu gözden kaybolmuş, kabuğundan çıkmaya çekinen bir kaplumbağa gibi görünüyordu. Onu omuzlarından tutarak sarstım ve yakası başının bir bölümünü daha yuttu; sanki simsiyah giysileri bataklık çamuruymuş da onu yutuyormuş gibi. "Cevap ver bana seni küçük serseri!"

"Adım..." Sesi kesildi ve titremesini bastırıp kendini toparlamaya çalışarak tekrar denedi. "Adım Lamar Nathan Von Werm ama aşağı dünyalılar beni Talihsizler Prensi olarak tanır. Sizinle tanıştığıma sevindim." İnce elini uzattı; parmaklarından birinde kurukafa şeklinde büyük gümüş bir yüzük vardı. Elini sıkmadım; bazı şeyler bir vampiri bile ürkütebilir. "Aşağı dünya mı? Talihsizler Prensi mi? Ne biçim bir ucubesin sen ve benden ne istiyorsun?"

Gücendiyse bile bunu göstermedi. Aslında, yüzünde keyifli bir ifade belirdi. "Isır beni" dedi.

Bu da ne... "Seni ısırmak mı? Haydi oradan!"

"Anlamıyorsun. Senin gibi olmak istiyorum. Beni kan kardeşliğine katmanı istiyorum. Bir vampir olmak istiyorum!"

Şaşkınlıktan donakaldığımı söylemek bile yetersiz olur. Daha önce hiçbir [illegible] Evet, bazı insanlar William ve benim ne olduğumuzu biliyordu ve hepsi de devamlı

müşteriler gibi güvenilir, kendini kanıtlamış sırdaşlardı. Bizim için çalışanlara sessizlikleri ve sadakatleri karşılığında iyi ödeme yapılmasa bile, bize ihanet etmeye korkarlardı. Ya da karşımıza gelip böyle bir şey söylemeye. Bu serseme bakarken onunla başa çıkmak için iki seçeneğim olduğunu düşündüm. Ona deli olduğunu ve vampir diye bir şeyin olmadığını söyleyebilirdim ya da inkârı bir kenara atıp icabına bakabilirdim. Ama önce nereden bildiğini öğrenmeliydim.

"Benim bir vampir olduğumu nereden çıkardın?"

"İki yıl önce annem, babam ve ben, keman resitalimden dönüyorduk ve araba, Houghton Caddesi'ndeki Melfrey mağazasının önünde bozulmuştu. Hemen önünde büyük vitrini olan mağaza. Babam cep telefonuyla konuşurken ve annem ajandasını karıştırırken ben de hidrolik kancayla arabayı kaldıran çekicinin yansımasını izliyordum. Ama senin yansıman yoktu. Gerçekten orada olup olmadığını anlamak için dönüp baktım. Muhteşemdi! Ayrıca, seni biraz önce dişlerini açmış hâlde sokakta gördüm."

Ah, lanet! Küçük sersem beni izliyordu. Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyordum. Genellikle aynalara da çok dikkat ederdim: Kasıtlı olarak kamyonumun dikiz aynalarını kırmıştım. Ama bütün sokağı yansıtan bir vitrinin önünde işimi yaptığımı fark etmemiştim. Çocuk bir vampir olduğumu açıkça anlamıştı. İnkâr etmem mümkün değildi. Şimdi gösteri zamanıydı.

Hızlı bir hareketle, çocuğu parmaklıktan alıp havaya kaldırdım. "Dinle, evlat, inan bana bunu istemezsin." Onu yıldızları görmesine neden olacak kadar sert bir şekilde parmaklıklara çarptım ve sonra dişlerimi çıkarıp yüzüne eğilerek gözlerimi gösterdim. Dişlerimi uzatmamla birlikte oluşan istem dışı bir hareketti ve geceleri avlanmamıza yardımcı olurdu. En azından, ben öyle olduğunu sanıyordum. Sonuçta, dişlerin uzaması ve gözlerin kızıl siyah renge bürünmesi, her insanın yüreğini ağzına getirmeye yeterdi. Uzaktan bakarken bu ona bir gösteri gibi gelmiş olabilirdi ama yakından bakıldığında kesinlikle dehşet verici bir görüntüydü.

Ve bu kez işe yaradı. Adı her neyse, ucube baymalık gibi oldu.

Elbette ki bu ceketinin önünü o kadar sıkı kavrayıp solunumunu engelliyor olmamdan da kaynaklanmış olabilirdi. Ama sonunda başını dimdik kaldırdı ve meydan okudu. "Evet, istiyorum. Sizden biri olmak istiyorum" diye inledi.

"Hayır, istemiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"Ne dediğini bilmiyorsun sen. Bir mezarlıkta tek başıma oturduğumu fark etmedin mi?" *Sadece onlar dinlemeye istekli olduğu için sorunlarını ölülere anlatarak.* "Güven bana. Böyle bir hayat istemezsin."

Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Evet" dedi daha güçlü bir sesle. "İstiyorum."

Yakasını bıraktım. Yere kayarken çenemi ovaladım. "Pekâlâ, yani seni bir vampire dönüştürmemi istediğin için beni takip ediyordun. Neden bir kan içici olmak istiyorsun peki?"

Ceketini düzeltti ve biraz rahatladı. "O gece yaptığın şeyi görünce bizi eve bırakmandan hemen sonra dışarı sıvışıp garajına geldim. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde, kriko filan kullanmadan tamponundan tutup arabayı kaldırışını izledim. O anda, vampir hikâyelerinde okuduğum şeyin doğru olduğunu anladım; vampirlerin ne kadar güçlü olduğuyla ilgili. Savannah'da çok fazla vampir olmadığını, yoksa her yerde cesetler bulunacağını düşündüm. Bu yüzden, tek vampirin sen olduğun sonucuna vardım. Bu da seni buradaki en kötü adam yapar."

"Şey, evet." Ona William'dan söz etmeyecektim. Eğer bilmiyorsa, muhtemelen asla tahmin edemezdi. William benim yaptığım türden hatalar yapmazdı. Hoş, William hiç hata yapmazdı.

"O geceden beri, vampirlerle ilgili bulabildiğim her şeyi inceledim. Elbette ki çoğu kurgu ama kurguda bile bazen bir gerçek payı bulunur. Bulabildiğim bütün verileri izledim. Daha fazlasını öğrendikçe vampir olmayı daha da çok istedim."

Ay ışığında onu baştan aşağı süzdüm. Doğal bir solgunluğu vardı ama [illegible] havasıyla destekliyordu. Deri ceketinin altında ince kolları ve düz, çocuksu bir göğsü vardı. Okuldaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğer çocuklar onu her gün dövüyor olmalıydı; bu dünyanın genel prensibiydi. Kötü olmayı istemesine şaşmamak gerekirdi. Muhtemelen bir muhallebi çocuğu ve ucubeydi ama ona vampir yüzümü tam olarak gösterdiğimde bile altını ıslatmadan gözümün içine bakabilecek cesareti sergilemişti. Her ne olursa olsun, bir korkak değildi.

İç çektim. "Dinle, evlat. Sana yardım etmek isterim. Gerçekten. Ama sana bu *kardeşliğin* ya da adına her ne diyorsan, göründüğü kadar hoş olmadığını söylemek zorundayım. Ayrıca, birini vampire dönüştürmek kolay değildir. Daha önce hiç yapmadım. Nasıl yapacağımı bildiğimden bile emin değilim."

"Sen vampire dönüştüğünde neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Aslında hatırlamıyordum. Tam olarak değil. Ölümlü hayatımdan hatırladığım en son şey, çamurlu, kanlı bir savaş alanında yatarken William'ın bana gelip dişlerini açtığıydı... İnanılmaz bir acı ve zevk hissetmiştim. Bunu tanımlamanın başka yolu yoktu. Sonra bir süre hiçbir şey hissetmemiştim. Ardından bütün açlığım ve susuzluğumla tekrar geri dönmüştüm. Sesler, dokunuşlar, tatlar ve kokular çok keskinleşmişti; daha önce olduklarından daha büyük, daha derin ve her nedense daha gerçektiler. "Bu uzun zaman önceydi" dedim.

Çocuk öne eğilerek kısık sesle konuştu. "Kan takası. Hepsi bu. Elbette ki çoğu kimse dönüşüm aşamasında sağ kalamıyor ama..."

"Ha? Bu çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Artık iyice sabrı taşmış gibi görünüyordu. "Biliyor musun, bunları gerçekten bilmen gerekir."

Haklıydı. Lanet olasıca William. Nasıl vampir olunacağı konusunda ince detayları bana asla anlatmamıştı. Bana sadece hayatta kalmam için gereken asgari bilgileri vermişti. Karşımdaki bu sersem yaratığın, iki yıl boyunca okuduğu kitaplardan sonra vampirler hakkında benden daha çok bilgisi olması mümkündü.

"Çok şey biliyorum" dedim. "Aslında, seni sınayacağım. Vampirler hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu da bilmen gerekir. Öylelikle bir birini nasıl tespit edersin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Pekâlâ, bir vampir olabilirsin, eğer..."

"Çok komik."

"...sarımsaktan korkuyorsan" diye devam etti.

Güldüm. "Ben sarımsak severim." Kan içmeye ek olarak gerçekten yediğim tek şey kırmızı etti. Sarımsaktan korkup korkmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neden sarımsaktan korkacaktım ki?

"Güneşte dışarı çıkamıyorsan vampir olabilirsin."

"Bu tamam."

"Sadece ateşle, tahta kazıklarla ve gümüş kurşunla öldürülebilirsin."

"Evet, evet. Gümüş çoğunlukla kurtadamlar içindir ama teknik açıdan, evet." Onu bir sonraki maddeye geçirdim.

"Uçabiliyorsan bir vampir olabilirsin."

"Evlat, sen uyuşturucu mu aldın?" Bütün bu süre boyunca böyle bir yeteneğim olmuşsa ve William bana söylememişse, kalbine kazığı kendi ellerimle saplayacaktım.

"Son zamanlarda hayır. Anne Rice'ın vampirleri uçabiliyor."

"Ah, saçmalık. Sen bilgilerini ona mı dayandırdın? Anne Rice'ın vampirleri seks bile yapamıyor. Saçma!"

"Yani seks yapabiliyor musun?"

"Elbette." Gerald'ın yine güldüğünü hissedebiliyordum.

"Güzel." Bu haberle çocuk biraz neşelenmiş gibiydi. Hayatı boyunca hiçbir kadınla yatmadığına dişlerim üzerine bahse girebilirdim. Belki de vampir olmak istemesinin gerçek nedeni, piliç toplamaktı. *Ya da erkekler,* diye düşündüm, kulaklarındaki küpelere tekrar bakarak.

"Başka?" diye sordum.

Bu bir süre devam etti. Tabut kısmını doğru anlamıştı. Ayrıca haçlar (onlara yaklaşamıyordum). Kutsal suyun canımızı yakabildiğini söyledi ama bildiğim kadarıyla su suydu. Ayrıca davet edilmeden [illegible] geçemeyeceğimi de biliyordu. Ne de ki üzerinde deney yapmam gereken bir sürü şey saydı. Onu başka zaman biraz daha

sınayabileceğimi düşündüm ama vakit geç oluyordu; daha doğrusu, uyku alışkanlığınıza bağlı olarak çok erkendi.

"Van Worm nedir?" diye sordum.

"Von Werm" diye düzeltti. "W-e-r-m. Ailem Savannah'nın eskilerindendir. İlk toprak sahipleri ve şimdiki bankerler."

Şimdi hatırlıyordum. Von Werm'ler, William'ın partilerine düzenli olarak katılan yüksek sosyete çiftlerinden biriydi. Çocuklarının nelerin peşinde olduğunu öğrendikleri takdirde nasıl heyecanlanacaklarını tahmin edebiliyordum. Aslında, muhtemelen her gün Cadılar Bayramı'ymış gibi dolaşmasının nedeni de bu olmalıydı. Sırf anne ve babasını sinir etmek için.

"Peki, ailen küçük oğullarının büyüdüğünde bir vampir olmak istemesi konusunda ne diyor?"

"Onlara hiçbir şey söylemedim ki. Benim varlığımdan bile neredeyse habersizler. Kurtlar tarafından büyütülsem, daha iyi bir eğitim alırdım."

"Demek mesele bu. Annenin ve babanın dikkatini çekmek mi?"

"Seni ilk fark ettiğimde, ölüler dünyası zaten ilgimi çekiyordu. Gotik kültür mükemmel bir zemindi. Onları kabilem bildim. Bir yıl sonra okuldan ayrıldım; geceleri çalışabilmeli, oynayabilmeli ve gündüzleri uyuyabilmeliydim. Bu yüzden perakende satışlarda iş buldum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Alışveriş merkezindeki Spencer'da gece vardiyasında çalışmaya başladım, anlamadın mı?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi." En yakındaki mezarın üzerine oturdu ve sürmek için siyah rujunu çıkardı.

Elini yakaladım. "Ah, hayır, yapma."

"Neden?"

"Vampirler bunu yapmaz" dedim ama kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülmüştü. Bu çocuğun beni korkuttuğunun farkındaydım. Ve dediğim gibi, vampir olan bendim. Sadece tuhaf görünmüyor, aynı zamanda tuhaf konuşuyordu. Bir dakika normal bir çocuk gibi konuşuyor ve bir an sonra "seninle tanıştığıma sevindim" gibi tuhaf laflar ediyordu. Zavallı çocuğun ilgisiz bir ailesi, cılız bir vücudu, komik görünüşlü bir yüzü vardı ve Lamar Von Werm gibi gülünç bir isimle dolaşıyordu. Lanet olsun, vampir olmak istemesine şaşmamak gerekirdi.

"Pekâlâ. Neden seni bir vampire dönüştüreyim? Benim bundan çıkarım ne?"

"Hizmetkârın olacağım. Tıpkı *Drakula*'daki Renfield gibi. Ve değerimi kanıtladıktan sonra o zaman beni bir kan içiciye dönüştürebilirsin."

Drakula'daki -Coppola versiyonu- Renfield'ı hatırlıyordum. Tom Waits'i kim Renfield olarak düşünebilirdi ki? İşte rol seçimi diye buna derim. Belki Werm gerçekten de yararlı olabilirdi. Diğer yandan, ayak bağı da olabilirdi. Şu anda hayatımda karmaşaya hiç ihtiyacım yoktu. "Bilmiyorum."

"Muhbir olabilirim. Çok sert adamlarla takılıyorum ve onlar bir sürü şey bilir."

Güldüm. "Ne gibi şeyler? Alışveriş merkezindeki hangi mağazada en siyah kotları bulabileceğin gibi mi?"

Koyu renk gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Şehirdeki yeni vampirin kim olduğu gibi."

Şimdi dikkatimi çekmişti. Şehirdeki tek vampir olduğumu düşündüğüne göre, şimdi kimden söz ediyordu? William mı, Olivia mı, katil mi? "Pekâlâ, kimmiş?"

"Bilmiyor musun?"

"Bilsem sorar mıydım?"

"Beni dönüştüreceğine söz verirsen söylerim."

"Bu çok saçma" dedim ama kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülmüştü. Bu çocuğun beni korkuttuğunun farkındaydım. Ve dediğim gibi, vampir olan bendim. Sadece tuhaf görünmüyor, aynı zamanda tuhaf konuşuyordu. Bir dakika normal bir çocuk gibi konuşuyor ve bir an sonra "seninle tanıştığıma sevindim" gibi tuhaf laflar ediyordu. Zavallı çocuğun ilgisiz bir ailesi, cılız bir vücudu, komik görünüşlü bir yüzü vardı ve Lamar Von Werm gibi gülünç bir isimle dolaşıyordu. Lanet olsun, vampir olmak istemesine şaşmamak gerekirdi.

"Bu tılsım, Voudoun tarafından kutsandı. Bu noktada korunabileceğin ölçüde seni korur. Nasılını şimdi söyleyemem. Çok karmaşık." Hafifçe gülümsedi. "Lütfen tak. Benim için."

Olivia basamaklardan inerken seks kokusu burnuma geldi. O kokunun bir kısmı insandı. Beslenmişti ve kim bilir başka neler yapmıştı. Arabanın içine uzanıp dikiz aynasına asılı tılsıma baktı. "Uslu çocuk ol, Jackie" dedi kolyeyi boynuma takarken. "Şu güzel kolyeyi tak." Yumuşak pembe dili kan kırmızısı dudaklarının arasından çıktı ve şeker yalayan bir çocuk gibi yanağımı yaladı. "Güzel lolipop" diye mırladı. O gece üçüncü kez, lanet olasıca soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

"Şimdi Algernon öldüğüne göre, bakıyorum hep yanlış yerlerde aşk arıyorsun" dedim tepkimi gizlemek için.

Gözlerinde soğuk bakışlar belirdi. "Ben her zaman aşk ararım, tatlım. Ayrıca Alger benim eşim değil, ilhamımdı."

William aramıza girdi. "Huey'in icabına bakıldı mı?"

"Hmm?" Büyülenmeye başlamıştım. William'ın konuştuğunu fark etmem bir-iki saniyemi aldı. "Evet, o... olması gerektiği yerde."

Arka koltuğa yerleştim. William ve Olivia öne geçti. William arabayı vitese takarken Olivia, Eleanor'a öpücük gönderdi. Lanet olsun; bir insan bile -baştan aşağı bir dişi- benden daha çok ilgi görüyordu. Olivia'nın dudaklarını düşünmek de kasıklarımı germişti. William'a Werm'le karşılaşmamdan söz etmemeye karar verdim. Sonuçta William bana bir şey anlatmıyorsa, ben neden ona bir şey anlatacaktım ki? Küçük Werm gerçekten yararlı olabilirdi.

Havadan sudan konuşacak durumda olmadığımdan depoya giderken yolda ağzımı kapalı tuttum. William, Olivia'ya Savannah hakkında tur rehberlerini kıskandıracak ölçüde bilgi veriyordu. Sanki benim yanımdayken kadının kendisi ve durumuyla ilgili herhangi bir şey söylemesini engellemeye çalışıyor gibiydi. Uyuduğum yere ulaştığımızda, arabadan indim ve kapıyı çok sert bir şekilde çarptım.

"Yarın gece görüşürüz, Jack" dedi William. "Tılsımla ilgili söylediklerimi unutma."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Evet" diye cevap verdim arkama bakmadan. Odamın kapısını açarken, arabanın hâlâ orada olduğunu fark ettim. Ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar William bekledi. Bunu yapmasının bir nedeni vardı. Neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda kesinlikle bana söylediklerinden daha fazlasını biliyordu. Ben sadece bilmediğim şeyin beni öldürmemesini umuyordum.

Yeni arkadaşım Werm'le konuşmak için sabırsızlanıyordum. Küçük serserinin bir kan emici, güçlü ve korkutucu biri olmayı ne kadar istediğini tekrar düşündüm. Onu bir vampire dönüştürebilirsem, belki gerçekten dertleşebileceğim birini bulabilirdim. Ama bunu yaparsam, o da William ve benim karşı karşıya olduğumuz tehlikeye düşmez miydi? Ona dediğim gibi, daha önce kimseyi dönüştürmemiştim. Ve muhtemelen bu başlamak için kötü bir zamandı.

olmalıydı. Onu yıldıramayacağımı hissediyordum. Dahası, zaman yoktu. Sabah yaklaşıyordu ve depoya gidecek araba bulmak için Eleanor'un evine dönmeliydim. Bu konuşmayı erteleyip onu başımdan savmalıydım; uyumam gerekiyordu. Ve bana hizmet etme teklifine gelince; benim William'a hizmet ettiğim gibi o da bana hizmet eder miydi?

"Pekâlâ, seni küçük sıçan, beni takip etmekte başarılıysan, yarın gece gelip beni bul. Bunu biraz daha konuşacağız."

"Beni hemen vampire dönüştür!" diye üsteledi sesini yükselterek. "Zaman var. Senin gibi olmak istiyorum!"

Onu yine omuzlarından yakalayarak yerden havalandırdım. Artık beni kızdırmaya başlıyordu. Onunla birlikte parmaklıkların üzerinden atladım ve yakasından mızraklara astım. Dışarıda daha güvende olacaktı. "Seni gün ışıyana kadar burada bırakacağım. O zaman birini seni indirmesi için yardıma çağırabilirsin. Bu arada, gecenin geri kalanını bir vampir olmanın gerçek anlamını düşünerek geçirmeni istiyorum." Algernon'un kararmış ve kazıklanmış kalıntılarını William'ın teknesinin güvertesinde nasıl bulduğumu hatırlayınca ağzım kupkuru oldu. "Daha güçlü bir vampirin seni burada halledip, kazıklanmış cesedini yükselen güneşte yanıp kül olmaya bıraktığını bir düşün.

"İnsanların dünyasında yaşarken bir daha asla o dünyanın bir parçası olamamanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeni istiyorum; bir daha asla ruhlarının sıcaklığını ve kıvılcımını paylaşamamanın. Bir insanın sıcaklığının seni sarışını hissetmenin ama asla yanında onunla uyanamayacağını bilmenin. Bir daha asla güneşi göremememenin. Sonsuza dek soğuk ve karanlığa mahkum olmuş bir hâlde, güzel, iyi ve saygın olan her şeyden uzak kalmanın. Daima dışarıdan bakmanın."

"Peki ya kardeşlik?" diye sordu.

Gülerken kendi sesimdeki acıyı duydum. "Bir vampire dönüştüğünde, bir tür kardeşliğe katılacağını filan mı sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim, evlat. Sadece kan emici oldun diye, bu birilerinin seni rahat bırakacağı anlamına gelmez. Şu anda yalnız olduğunu, dışlandığını, bir ucube olduğunu sanıyorsan, hortlaklar arasına katılana kadar bekle. O zaman gerçek yalnızlığın ne demek olduğunu anlarsın."

Onu orada parmaklıklara asılmış, ağzı açık, gözleri iri iri açılmış halde bıraktım. Eleanor'un evine yürürken bir daha da sesini duymadım.

Sabah işe giden biri Welm'i bulur ve indirirdi. Ama umarım bu kariyer tercihlerini uzun uzadıya düşünmeden önce olmazdı. Bir vampir olmak, bir alışveriş merkezinde Cadılar Bayramı maskeleri satmaya benzemezdi.

Birkaç dakika sonra Eleanor'un evine dönmüştüm. Olivia ve Eleanor verandadaki sallanan kanepede rahatça oturuyordu. William bekçi gibi basamakların tepesinde dikiliyordu. Beni gördüklerinde kadınlar ayağa kalktı ve William, Olivia'yla birlikte basamaklardan inmeden önce Eleanor'un alnına bir öpücük kondurdu.

"Jack, bu araç kim olduğunu tahmin ettiğim kişiye ait, değil mi?" Cevabımı beklemedi. "Valinin arabasını ne demeye kötü ünü olan bir evin önüne park ettiğini sorabilir miyim?"

"Sanki haftada iki kez park etmiyormuş gibi" dedi Eleanor sinirli bir sesle.

"Ah" dedi William. "Pekala, o zaman."

William arabaya yürürken yüzü öfkeyle kırıştı. "Neden kolyeni burada bıraktın? Onu takman gerekiyordu. Onu daima üzerinde tap, anladın mı beni?"

"Hayır. Anlamadım. Neden açıklamayı denemiyorsun? Hatta başlamışken bence diğer her şeyi de açıklamalısın. Bu adamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Kimi aradığımızı tam olarak biliyorsun." Şimdi göğüs göğse duruyorduk. Beni tutup fırlatmasını bekliyordum ve aslında bunu gerçekten isterdim. Sonunda en azından onunla çatışmak için bir bahanem olurdu. Ama daha fazla öfkelenmek yerine, William'ın yüzünde derin bir keder belirdi. Onu kızdırmak yerine duygularını incittiğimi anladım.

Çoğu zaman onun duygusuz olduğunu düşünmüşümdür oysa.

5

William

Jack uyku yerinde gözden kaybolurken Olivia yolcu koltuğunda bana döndü. İyi beslenmiş ve cinsel dürtülerden arınmış bir hâlde, yine neredeyse tam olarak insana benziyordu. Ölümcül ama güzel. "Bize bir şeyi er ya da geç söyleyeceksin" dedi başını elektrikli kapıya doğru eğerek.

Arabayı eve doğru çevirirken ellerim direksiyonun üzerinde gerildi. "Biliyorum. Soru 'ne?'"

"Neden her şey olmasın?" Gülümsedi. "Konu yardım olduğunda, elindeki tek şey biziz."

"Sen ve Jack fazla umursamazsınız. Bilgi bu durumda avantaj sağlamak için tek gücümüz; ölümsüzlük, fiziksel güç ya da sadakatin bir anlamı yok."

"Jack senin için bir ejderhayla bile savaşır."

"Evet ve o ejderha muhtemelen onu kahvaltı niyetine yer." Reedrek'i bir ejderhayla kıyaslamak doğru bir bakış açısıydı. O soğukkanlı, ateş kusan ve hiçbir merhamet belirtisi göstermeden öldüren canavar kadar antik ve tehlikeliydi. Belki de Kazıklı Voyvoda'nın ilk kan emici olduğu konusundaki söylentiler yersizdi. Belki de son ejderha ateşi söndüğünde, geri kalan canavarlar iki ayak üzerinde

yürümeyi ve kan içerek yaşamayı öğrenmişlerdi.

Jack bu hikâyeye bayılmaz mıydı? Ejderha olan bir büyükbaba! Muhtemelen Eleanor'un evindeki kızlara pullarını saydırırdı.

Zavallı Jack... Ertesi akşam uyandığında bir sürprizle karşılaşacaktı; bütün ayarlamalar çoktan yapılmıştı.

"Ona gerekli olduğunu hissettiğim kadarını anlatacağım. Ama önce biraz uyumam gerek."

"Uyumaktan söz etmişken..." Olivia bir eliyle kolumu okşadı.

Dokunmasına izin verirken zihinsel olarak mesafemi korudum. "Bu gece benimle uyuyacaksın ve sabah kendi geçici tabutunun ayarlanmasını sağlayacağım."

Memnun görünüyordu ama şaşırmışa benzemiyordu. "Hmm, ne güzel rüyalar göreceğiz..."

* * *

Eve geldiğimizde, Deylaud bizi kapıda karşıladı. Yapmaması gereken bir şeyle uğraştığını hemen anladım. Onu zorlamak yerine, itiraf etmesini bekledim. Bana yalan söylemesi imkânsızdı; onu cezalandıracağım için ya da büyü yüzünden filan değil, beni herkesten daha çok sevdiği için; belki Reyha dışında. Bu sevgiyle, dürüstlük ve benim isteklerime uyma konusunda güçlü bir arzu duyuyordu.

Doğudaki ufuk çizgisi üzerinde şafağın yükseldiğini görebiliyordum. Katil babamın bilmecesini çözmeye uğraşmak için daha fazla zamanım yoktu.

"Reyha, Olivia'ya uyku yerimi göster ve yerleşmesine yardım et. Ben de birazdan gelirim." Reyha memnuniyetsizliğini gösterirken yüzünde beliren ifadeye gülümseyebilirdim ama onu teşvik etmiş olmazdım. "Şimdi git, lütfen" dedim. "Çantasını al."

Her zaman itaatkâr olan Reyha omuz silkti ve deri çantayı alarak alt kata yöneldi. Deylaud'la baş başa kalmıştım. Bir kalem ve defter alarak Melaphia'ya bir mesaj yazdım. O akşam çok özel bir şey teslim alacaktık. Ayrıca, Cumartesi geceki yardım daveti için kontrol

listesini gözden geçirmesini de istiyordum. İşin çoğunu Jack'in yaptığını düşünmesini sağlasam da gerçekte Savannah'nın sosyal açıdan en tepesinde olanları ağırlamak için nasıl bir organizasyon gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hastaneye fon oluşturma davetinin üçlü bir amacı vardı: Kan bankasına destek sağlamak, Alger'i Lord Bilmemne olarak tanıtmak ve diğer Amerikan vampir klanlarının liderleriyle tanışmasını sağlamak için bir paravan sunmak. Bunu şimdi iptal etmek çok fazla soruya neden olacaktı; Olivia, Alger'in yerini almak zorunda kalıyordu. Bir kağıt ağırlığının altına mesajı sıkıştırırken Deylaud'un evin ön tarafında gözden kaybolduğunu fark ettim.

Onu izlediğimde ve salondaki doğu halısının üzerinde otururken bulduğumda, halının altından pot yapan bir şey dikkatimi çekti. Halının kenarını kaldırdım ve bir kitap buldum; çok eski bir kitap.

"Neden kitaplarını buraya gizliyorsun? Nereye konmaları gerektiğini biliyorsun." Kütüphaneyi işaret ettim. Cevap vermedi; sadece daha suçlu gözlerle baktı.

Parmaklarım cilde dokunduğu anda irkildim. Sayfalar fısıldıyor ve uyarıyor gibiydi. *Senin değil. Senin gözlerin için değil.* Belli ki benim kitaplarımdan biri değildi. Kitabı aldım ve avucumda açılışını izledim.

İsimler -çoğu kadın ismi- çizgilerle birleştirilmişti. Bir tür soyağacıydı bu. "Bunu nereden aldın?"

Deylaud başını eğdi. "Çantadan."

"Hangi çantadan?"

"Bayan Olivia'nın çantasından" diye cevap verdi acıklı bir ifadeyle. Ellerini kaldırdı ve hafifçe kızarmış parmaklarını gösterdi; sanki ocağa fazla yaklaşmış gibi bir hâli vardı. "Okudum. Özür dilerim. Ben..."

Aniden Olivia kapıda belirdi. "Ben de onu arıyordum" dedi. Kitabı almak için elini uzattı.

"Deylaud'un kusuruna bakma" dedim kitabı iade ederken. "Kitaplara bayılır. Sanırım ilk efendisi bir yazar veya bir kütüphaneciydi."

"Papirüs" diye fısıldadı Deylaud bakışlarını Olivia'nın ayaklarından ayırmadan.

"Bu bana ait" dedi Olivia. "Dokunmayın." Gergin bir tavırla gülümseyerek çekildi.

İçten içe, Olivia'nın ikimizi de uyardığını hissettim. Üzerinde düşünecek bir bulmaca daha. Peşimde Deylaud'la Olivia'yı izleyerek aşağı indim ve her sunakta mumların titreştiği geçitten geçerek yatak odama ulaştım. Olivia'nın kitabıyla ve toprak torbasıyla tabutuma yerleşmesini bekledim. Sonra Deylaud'un suçluluk duygusunu yatıştırmak için sarıldım ve kardeşiyle uyumak zorunda kaldığı için surat asan Reyha'yı öptüm. Ardından beş yüz yıldır birlikte uyuyacağım ilk ve tek kadının yanına uzandım.

Olivia talihsiz bir dikkat dağınıklığıydı. Deylaud tabutun kapağını üzerimize kapadı ve tatlı, güvenli karanlık vücutlarımızı örttü. Reedrek'le nasıl savaşacağımı planlamayı düşünmüştüm; en azından, dışarıdaki güneş ışığı beni uykuya çekene kadar. Ama tabut arkadaşım rahat durmadı. Elini gömleğimin altına atarak bacağını benimkinin üzerine koyarken kulağıma doğru tısladığını duydum. Elini çıplak tenimden ittim ama hiç tereddüt etmeden geri döndü.

"Sakıncası var mı?" diye mırıldandım kısık sesle.

Aldığım tek cevap, memnun bir iç çekişti. Görünüşe bakılırsa çoktan uykuya dalmıştı bile. Bilinci yerinde değilken bile birine yakın şekilde uyumak yönündeki doğal eğilimini düşününce İngiltere'de ne gibi bağlantıları bırakıp geldiğini merak ettim.

İngiltere.

Karanlığın içinde el yordamıyla taradım ve getirdiği toprağı buldum. Bu, vatanından gelen topraktı. Yavaşça torbayı kaldırıp içindekileri kokladım.

Ev.

Zihnimden görüntüler geçmeye başladı. Sert ama sevgi dolu insan babam, aygırından düştükten sonra kollarımda ölmüştü. Annem kendini onun mezarına atmış, oradan çıkmak istememişti ve ben onu kucağıma alıp yatağına götürmek zorunda kalmıştım. İkisi de

İngiliz topraklarına gömülmüştü. Ve elbette Diana da. Elinde bir mum ve yanında oğlumuzla. Oğlumuzun doğumunda mutluluktan ağlarken... Reedrek onları gözlerimin önünde öldürürken hissettiğim dehşetle ağlarken...

Daracık yerde toprak torbasını kendimden olabildiğince uzağa ittim. Tekrar soluklanabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Hayır, Yeni Dünya'da, Savannah'da kalmakla doğrusunu yapmıştım. Eve dönmek daha fazla acıdan başka bir şey getirmezdi.

Ve şimdi acımın yaratıcısı burada da peşimdeydi.

Jack ve Olivia, benim korumama muhtaçtı. Lalee'nin kanının yardımıyla, Reedrek'i engelleyebilir ve canını yakabilirdim. Ama onun oğlu olduğum için, onu öldüremezdim. Bu, onunla mücadelemde ciddi bir zayıf nokta oluşturuyordu. Tek şansımız, üçümüzün güçlerimizi birleştirmemiz olabilirdi ama Jack'in potansiyelini bulmasını engellemiştim ve şimdi bunun için çok geç olabilirdi.

Reedrek'in er ya da geç beni bulacağını tahmin etmeliydim. Ne kadar insan gibi yaşamış olsam da. Gerçek şu ki ölümsüz olayım ya da olmayayım, onunla yüzleşmek için yeterince uzun süre hayatta kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Şimdi önümde her şeyi sona erdirmek için bir fırsat vardı; korkunç anılarımı, geceleri süren yarım hayatımı, kurtarılmaz durumdaki karanlık kalbimi ve en önemlisi, bütün öfkemi. Ama beni devam etmeye zorlayan da o öfkeydi ve şimdi bile Reedrek'in kaderimin geri kalanına karar vermesi düşüncesi içimde ateşli dalgalar yaratıyordu.

Ona beni öldürme mutluluğunu tattırmayacaktım.

Ama düşündüğü şey beni öldürmek de olmayabilirdi. Denizkabuklarının yardımıyla, Alger'i öldürmeyi değil, tuzağa düşürmeyi planladığını öğrenmiştim. Tuzağa düştüğünde, Alger'in yavrularını halletmek kolay olacaktı çünkü üzerlerinde koruma kalmayacaktı.

Tuzağa düşmemem gerektiğini biliyordum.

Ve Reedrek'in eline geçmesine izin vermektense, Jack'i kendim öldürürdüm. Jack bunun için bana teşekkür edebilirdi. Ama onu daha fazla bilgisiz bırakırsam, teşekkür etmeyeceği kesindi. Onun aptal

veya değersiz olduğunu düşündüğüme inanmaya başlamıştı ve ona karşı dürüst davranmadığım için pişmanlık duyuyordum. Ona eğitim vermeyi reddetmekle ikimizi de koruduğumu düşünerek kendimi kandırmıştım. Onu çıraklıktan çıkarmayı düşündüğüm her seferinde, bunu ertelemek için başka bir neden bulmuştum.

Jack aptal değildi. Bazı şeyleri kendi başına da öğrenebilirdi. Sadece, edindiği bilgileri bana karşı kullanmamasını umabilirdim. En azından, Jack'e kanıyla ilgili bilgi verebilirdim; bir kutsama ve bir lanet daha. Benim kanım kadar güçlü değildi ama aynı ölçüde değerliydi. Şansımız yaver giderse, kökenine ait bazı nimetleri kontrol etmeyi ona öğretebilirdim. Ama lanet –Reedrek- bize yetişmeden önce hızlı hareket etmeliydim.

* * *

Uyandığımda, Olivia'nın dilini boynumda dolaşırken buldum. İzin vermeden beni ısırmaya cesaret edemezdi ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum. Kuğuyu ısırışının görüntüsü zihnimde hâlâ canlıydı. Onu öldürerek doğal saldırganlığını bastırmaktansa güvenli oynamak daha iyiydi.

"Beni rahat bırak" dedim.

Sözlerim onu sadece eğlendirmiş gibiydi. Gülerek üzerime tırmandı ve sonunda vücutlarımız birbirine yapışmış hâlde yüz yüze kaldık. Dudaklarını dudaklarıma dayadı ve nefesini ağzıma üfledi. "İstediğini sen de biliyorsun. Dün gece beni nasıl izlediğini gördüm." Dudaklarını ıslattıktan sonra benimkileri emdi. "Yakında birlikte olacağız" dedi. "Buna güvenebilirsin."

Kanım ısınmaya başlamıştı. Sadece vücudumun uyanması değil, Olivia'nın sesi ve ağzının dudaklarımın üzerindeki hareketi de vücudumu uyarıyordu. Kalçalarını yavaşça sürterek beni tamamen erekşiyona geçirdi.

"Hmmmm." Elleri giysilerimi itmeye başladı.

Haklıydı. Önceki gece onu izlemiştim ve çılgınca bir hırsla onu istiyordum. Sadece ne kadar iyi olabileceğini görmek için bile beni

almasına izin vermek niyetindeydim. Bunun yeni bir deneyim olacağı şüphesizdi.

Tabutumun kapağı sertçe vurulunca Olivia sıçradı ve başını kapağa vurdu.

"Lanet olsun!" diye homurdandı kapağı açabilmem için üzerimden kayarken.

Jack'in öfkeli yüzü karşımda belirdi.

Ona kötücül bir tavırla gülümsedim. "Sürpriz!" dedim ve "yatağımdan" kalktım. Jack'in haklı öfkesiyle karşılaşırken ayakta olmak daha iyiydi. Yine küstahlık ettiğimi biliyordum. Jack buna alışmış olmalıydı ama yüzündeki ifade aksini söylüyordu.

"Burada..." Olivia'ya ve her normal insanın kalbini durduracak güzellikteki çıplak vücuduna baktı. "...neler oluyor?" diye sordu.

Cevap vermek yerine, gösterişli bir tavırla, Olivia'nın tabuttan çıkmasına yardım ettim. Jack'in meydan okumasını çok çabuk kabullenmek işe yaramayacaktı. Olivia'nın ayakları taş zemine değer değmez, odadaki diğer tabuta şaşkınlıkla baktı. Bu Jack'in tabutuydu ve önceki gece orada değildi.

"Günaydın, Jack" dedi bir an tereddüt ettikten sonra. "Ve evet" dedi, "neler oluyor?" Jack'in tabutunun pürüzsüz metal yüzeyine doğru yürüdü ve elini siyah boyanın üzerinde gezdirdi. "Üç sayısı ne anlama geliyor?" diye sordu.

Olivia'yı etkilemekle beni paramparça etme isteği arasında kalan Jack öfkeyle bana baktı. Sonunda Olivia'ya döndü. "Bu, Dale Earnhardt'ın yarış arabasının numarası." Olivia cevap vermediğinde Jack devam etti. "Tarihteki en iyi NASCAR pilotuydu."

"NAS..." Olivia başını iki yana salladı. "Yani bu, ünlü biri olduğu anlamına mı geliyor?"

"Şey, evet" diye cevap verdi Jack ellerini beline koyarak. Sonra beni hatırladı.

"Hep şu lanet olasıca numaraların. Tabutumu çalma fikri de nereden çıktı? Üstelik de içinde ben varken?"

Omuz silktim. "Ortalıkta kendi başına dolaşıp hepimizi tehlikeye atmanı istemedim. Bu yüzden, limandan birkaç adama tabutu buraya taşıttım."

"Bu konuda fikrimi almak hiç aklına gelmedi mi?" Ellerini kaldırdı. "Ama ne gerek var? Sanırım köleler kendi hayatlarıyla ilgili söz hakkına sahip değildir."

Melaphia, yanında Reyha ve Deylaud'la dış avluda iyi gizlenmiş kapıdan içeri girdi. Reyha bana aldırmadan hemen Jack'e yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. Küçük bir isyan daha. Jack bir kolunu Reyha'nın omzuna attı ama onun dışında Reyha'nın varlığına aldırmadı.

"Kaptanın kölesi yok" dedi Melaphia gücenmiş bir tavırla. "Etrafında onu sevenler var."

"Ve sevmeyenler" dedi Jack.

Bu sözleri, olması gerekenden daha çok acıttı. Ne bekliyordum ki? Teşekkür mü? "Sevgi asla bir zorunluluk olmadı" dedim. "Ama dediğimi yapacaksın." Melaphia bir gardırop açtı ve elinde mavi kadife bir ceketle geldi. Kollarımı uzattım ve Melaphia ceketi giymeme yardım etti.

"Ya sen, Melaphia? Emir almaktan bıkmıyor musun?" diye sordu Jack.

Melaphia duraksadı ve Jack'e uzun bir bakış attı. "Aptal gibi davranmayı bırak. Ben sevgim ve sadakatim için hizmet ediyorum" dedi başka bir şey yokmuş gibi. Ceketi üzerime yerleştirmeye devam ederken bana döndü. "Mavi kutsandı; sunum yapıldı."

Kan şişesi...

"Teşekkür ederim."

Deri giysilerini ve dantellerini üzerine geçiren Olivia, Jack'in diğer tarafına geçti. Jack'in elini tuttuğunda, Reyha dişlerini göstererek karşılık verdi. Olivia ona aldırmadı. "Öfkelenme, Jackie. Bize her şeyi anlatacağına söz verdi. Bu, şehrin öbür ucundan gelmene değer."

"Konu bu değil" dedi Jack. "Hiç sormuyor; sadece canının istediğini yapıyor."

"Huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırakırsan çok memnun olacağım. Haydi, yukarı çıkıp konuşalım." Yolu göstermek için elimi kaldırdım. Olivia, Jack'i sürüklerken Reyha da kendini geride bırakılmış hissederek yanıma geldi ve gecikmiş bir sabah öpücüğü verdi. En azından kin gütmüyordu. Saçlarını okşadım. "Dün gece seni özledim." Her zamanki neşesi geri döndü. Birlikte kol kola geçide girdik ama Olivia'yla Jack'in yolu tıkadığını gördük. Kaya duvara oyulmuş birinci ve ikinci sunağın arasında durmuşlardı.

"Bu nedir?" diye sordu Olivia, sürekli yanan mumların altındaki ahşap rafta sıralanmış el yapımı bebeklerden birini alarak. "Bunları dün gece gördüm ama sormak aklıma gelmedi."

Ben cevap veremeden Melaphia araya girdi ve bebeği Olivia'nın elinden aldı. "Bu *loa*ya bir sunumdur. Bir kurbanla kutsanmıştır ve kâfirlerin dokunmaması gerekir."

Olivia, koridor boyunca uzanan diğer on bir rafa baktı. Her birinde mumlar, bebekler, yiyecekler veya içecekler vardı. Bana döndü. "Neye inanmamız gerekiyor ki?"

"*Hounsis canzo*" dedim kelimelerin bir yararı olmayacağını bilerek. "*Les invisibles* ruhlar."

"Voodoo" dedi Jack itirafıma şaşırmış gibi.

Bu konuda bir şeyler bilmesi beni memnun etti. Kanının Lalee'nin gücünün herhangi bir ifadesine neden ve nasıl karşılık vereceğini açıklamanın daha kolay olacağını umuyordum. "Daha iyi anlayacaksınız." Onları yürümeye teşvik ettim. Koridorun diğer ucuna ulaşırken dönüp arkama baktım ve Melaphia'nın rahatsız edilmiş sunağın önünde diz çöktüğünü gördüm. Olivia'nın saygısızlığından dolayı *loa*yı memnun etmek için ilahi söylemeye başlıyordu. Neyse ki Olivia ölüm *loa*sının sunağını kirletmişti. Ah, neyse. Sorunu Melaphia'nın becerikli ellerine teslim edecektim.

Dışarıda karanlık henüz tam olarak çökmemişti; bu yüzden, evdeki bütün perdeler hâlâ çekiliydi. Giderek büyüyen küçük ailemiz salonda yerleşirken ben de bara geçerek içki hazırlamaya başladım. Jack içkisini sessizce kabul etti ama artık sabrının taşmaya başladı-

ğını görebiliyordum. İçkileri servis yaptıktan sonra kanepeye bakan deri koltuklardan birine oturdum. Reyha sağ tarafımda bir mindere yerleşirken Deylaud da solumdaki koltuğa geçti. Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım.

"Bildiğiniz gibi, Savannah'da dolaşan başıboş bir vampir var. Alger'i ve çalışanlarımdan bazılarını öldürdü; dostlarımızı." Arkadaşı Huey'i kastettiğimi belli etmek için Jack'e dönerek başımla onayladım. Jack de karşılık verdi ama bir an önce konuya girmezsem, ayağa fırlayacak gibi görünüyordu. "Size söylemediğim şey şu ki o, eski, şiddet eğilimli ustalardan biri. Ve buraya beni öldürmeye geldiğini düşünüyorum."

Jack oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ama dokunmadığı içkisiyle öne eğildi. "Neden sen? Kargolar yüzünden mi?"

Gerçeğe sandığından daha çok yaklaşmıştı. Yolun geri kalanında ona rehberlik edebilirdim. "Evet, kısmen. Olivia benim bir efsane olduğumu söylediğinde kastettiği şey buydu. Daha bağımsız hayatlar sürebilmeleri için vampirleri babalarından kaçırıyordum." Jack'in zihninde öylesine yoğun sorular uyandı ki neredeyse devam edemiyordum. Jack'in iyi ve güzel bir hayatı vardı. Diğer yavrular onun kadar şanslı değildi. Ancak Jack'in bu ayrımın farkında olmadığı da açıktı.

"Bunu anlayabilirim" dedi Jack. Sonra, diğer yavrulardan daha sert olduğunu kanıtlamak istercesine içkisini bir yudumda bitirdi ve sesli bir şekilde geğirdi.

"Başıboş vampirin adı Reedrek ve benim babam."

Olivia oturduğu yerde dikildi. "O hâlde yardım istemeliyiz. Reedrek ve zorbalarını duymuştum."

Jack'e söylemek istemediğim şeyi biliyordu. Kendi babamı öldüremeyeceğimi biliyordu. Bunu yapmam fiziksel açıdan imkânsızdı. Vampirlerin harika dünyasında, babalar yavrularını öldürebilirdi ama tersi mümkün değildi. Jack'i karanlıkta tutmak yönündeki kararım boğazımda düğümlendi. Ama Reedrek'e karşı ne kadar savunmasız olduğumu öğrenirse, Jack ne yapardı? Muhtemelen aptalca bir şey yapardı. Hatta beni kurtarmaya kalkabilirdi.

Olivia'nın, Jack'in yavrular ve babalar arasındaki ilişkiyle ilgili detayları bildiğini düşünmesini ve yüksek sesle bir şey söylememesini umuyordum. Ayrıca Olivia'ya olan güvenimin trajik bir hata olmamasını da umuyordum çünkü ona en gizli sırlarımdan birini açmak üzereydim. "Ona karşı kullanabileceğim bir şeyim var" diye devam ettim. "Geçitteki sunakları gördünüz. Şey, iki yüz yıldan uzun zaman önce, Lalee adında bir kadınla karşılaştım. Bir *mambo*, yani voodoo rahibesiydi." İki asır önceki anılarımı düşündüm ve Lalee'yi karanlıkta parlayan bir el feneri gibi hatırladım; bir gece yarısı, sarıhumma kurbanlarının yeni kazılmış mezarlarının arasında... Gördüğüm en güzel insanlardan biriydi; altınımsı bir ten ve beline kadar inen simsiyah saçlar. Sonrasında, onu mezarlıkta benim mi bulduğumu, yoksa onun mu beni oraya çağırdığını anlayamamıştım. Her ne olursa olsun, onunla konuşmak, ona yaklaşmak, ona dokunmak zorunda olduğumu hissetmiştim.

"Ne olduğumu biliyordu" diye devam ettim yavaşça. "Ve bir anlaşma yaptık." Öneren kişinin kendisi olduğunu söylemedim. Onun inancı karşısında ne kadar zayıf kaldığımı itiraf etmek istemiyordum. Ruhlara ve tılsımlara olan inancı. Günahkârları cennete taşıyabilecek şarkılara veya hemen cehenneme postalayabilecek fısıltılara olan inancı. "Jack, boynunda onun benim için yaptığı bir tılsımı taşıyorsun. Bu bir korunma tılsımıdır. Ama gerçek korunma, onun kanındaki armağandı; benim değişen kanım ve çok büyük olasılıkla, kan bağımız olduğu için, senin kanın."

Lalee'nin damarlarımdaki kanının ne kadar güçlü bir etkisi olabileceğini açıklamak için henüz çok erkendi çünkü henüz derinliklerine kendim de inmemiş, doğasını serbest bırakmamıştım. Onu sadece talihsiz yavruları babalarından kurtarmak için kullanmıştım. Reedrek bu gücü kullanmak zorunda kalacağım en güçlü ve ilk düşman olacaktı; sonuncu olmasını umuyordum.

"Büyünün bana nasıl hizmet edeceğini bilmiyorum ama bu gece test etmeyi düşünüyorum. Reedrek'i bulacağım veya beni bulmasını sağlayacağım ve neler olacağını göreceğim."

Ortamda uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jack konuştu. "Yani hepsi bu mu? Planın bu mu? Bu canavara yaklaşacak ve sana neler yapabileceğini göreceksin, öyle mi?" Ayağa kalkarak bara yöneldi. "Bu şimdiye dek duyduğum en aptalca plan."

"Korkarım Jack'le hemfikirim" dedi Olivia. "Reedrek yalnız olmayabilir."

"Şu anda yapabileceğimin en iyisi bu. Onunla karşılaşana ve ne yapacağıma karar verene kadar, daha iyi bir plan hazırlayamam." Jack açıkça artan bir öfkeyle bana baktı. "Reedrek beni öldürürse, ikiniz de kaçmalısınız. Ne şekilde olursa olsun, Savannah'dan gidin. Aslında, muhtemelen hemen bu gece gitmelisiniz."

Jack kadehini bara vurarak bıraktı; o kadar sert vurmuştu ki barın yüzeyindeki cam çatladı.

"Lanet olsun! Şehirdeki en güçlü adamın bana eteğimi toplayıp karı gibi kaçmamı söylediği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Olivia'ya baktı. "Üzerine alınma."

"Alınmadım" dedi Olivia. "Ve büyük William Cuyler'ın -İngiltere ve Avrupa'nın idolünün- bu şekilde konuştuğuna da inanamıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Benim Lalee'ye güvendiğim gibi, siz de bana güvenmek zorundasınız. Reedrek'i durdurmanın bir yolu varsa, bu benden ve dolaylı olarak da ondan gelmeli. Ama sözüme inanın; eğer Reedrek kazanırsa, sizin peşinize düşecektir. Neler yapabileceğini bilmek istemezsiniz."

Reedrek'in sapkın zihninin yaratabileceği işkenceleri düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu; zalimliğinin ne boyutlara varabildiğini çoktan görmüştüm bile. Onun Jack'in hâlâ birçok açıdan insanca olan kalbini parçalaması düşüncesi içimi kemiriyordu. Ve Olivia, dikbaşlılığının kısa sürede bastırıldığını görürdü. İkisi için de yazık olurdu. Ama Reedrek'i beni öldürmek zorunda bırakırsam, en azından Jack'in peşini bırakabilirdi. Babası öldükten ve konseri izleyemeyecek olduktan sonra yavruya işkence etmenin ne anlamı vardı ki? Alger'in bu konuda bana katılacağını düşünüyordum.

"Ben kendim neler yapabileceğimi bile bilmiyorum ki" diye homurdandı Jack.

"Eğer içini rahatlatacaksa, ben de bilmiyorum" diye itiraf ettim.

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Yani bana onunla nasıl savaşacağını bile bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Denemene izin veremem."

"Veremem mi, vermem mi?"

"Aslında ikisi de."

"Bu konu çözülene kadar hiçbir yere gitmiyorum" dedi Jack.

Olivia ayağa kalkıp Jack'in yanına gitti. "Ben de öyle" dedi. "Bizi burada bırakır ve onunla tek başına yüzleşmeye gidersen, seni takip edeceğimden emin olabilirsin."

"Ben de" dedi Jack. "Ve bu iş bittikten sonra seninle çok gecikmiş bir baba-oğul konuşması yapmamız gerekecek. Karanlıkta bırakılmaktan bıktım artık."

Tehdidin arkasındaki sağlam kararlılığı hissedebiliyordum. Jack'i engelleyebilirdim. Ya Olivia'yı? Emin değildim. Sanırım onları gözümün önünde tutmak daha iyi olacaktı. Ama Jack'le aynı yerde olmam -özellikle de bu kadar savunmasızken- Reedrek'in direnemeyeceği bir davet olacaktı. Sonuçta, zaferlerinden biri, ilk ailemi gözlerimin önünde öldürmekti.

"Bu bittiğinde hepimizin hayatta ve zarar görmemiş hâlde olacağımız konusunda çok iyimser görünüyorsun."

"Evet. Annem hep gördüğün öcünün hayal ettiğinden daha az korkunç olduğunu söylerdi. Sorun şu ki kendi öcüsüyle, babamla yaşıyordu; kırık bir kalple ölene kadar."

Ellerimi ovaladım. "Şey, bu iyimser açıdan, bir anlaşmaya vardığımızı söyleyebilirim."

Melaphia ya bizi dinliyordu ya da doğaüstü güçleriyle doğru bir zamanlama yapmıştı çünkü tam o anda elinde bir dosyayla içeri girdi.

"Gitmeden önce, bir şeyleri imzalaman gerekiyor. Ayrıca bilgisayarına bakılırsa sana e-posta mesajı gelmiş."

"Teşekkür ederim" dedim. Dosyayı her zamanki şekilde işimizi sürdürüyormuş gibi elinden aldım. Belgelerin çoğu parti hazırlıklarıyla ilgiliydi; yiyecek ve içki sözleşmeleri. Okumadan imzaladım çünkü hiçbirinin beni aldatmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum. Jack ve Olivia'yı yaralarını yalamaları ya da planlarını oluşturmaları için baş başa bırakarak alt kattaki ofisime indim.

Kaçırıcılardan bir mesaj vardı. Amsterdam'da üç farklı yeri araştırdıklarını ve yakalanan iki dişi yavruyu kurtaracaklarından emin olduklarını yazmışlardı. Aylardır, yerleriyle ilgili söylentiler vardı ve şimdi somut bilgilere ulaşılmıştı. Diğer üç mesaj, Kıta'da Reedrek'le ilgili mevcut politik tutumu açıklıyordu. Söylentiye bakılırsa, babam Doğu Avrupalı adamlarıyla fikir ayrılığına düşmüştü. Görünüşe göre, kendisiyle Hugo adında biri arasında çatışma vardı.

Daha fazla zamanım ve endişelenecek daha az şeyim olsaydı, Avrupa'yla ilgili haberleri daha fazla araştırırdım. Ama şimdi onu bana her ne getirmişse, Savannah'da Reedrek'le ilgilenmek zorundaydım. Ve bunu, Amerikan klanlarının liderleri partiye gelmeden önce yapmak zorundaydım.

Mesajların son ikisi Alger'in çevresinden geliyordu. Biri Olivia'nın güvenli bir şekilde gelip gelmediğini soruyor, ikincisi de -bu gerçekten şaşırtıcıydı- şöyle diyordu: "Alger, daha önce Olivia'nın seninle bağlantı kurmasını yasaklamıştı. Olivia'nın kendi planları olduğunu bil."

Onu yakından izlemem gerektiği açıktı. Onu uzun süre Jack'le baş başa bırakmak akıllıca olmayacaktı. İkisinin neler planladığını bilmem mümkün değildi.

Başıboş bir vampiri aramaya başlamak için en iyi yer neresi olabilir? Tuhaf tiplerin toplandığı yerler. İstekli olan ve olmayan kanların buluştuğu bir yer. Savannah'da buna uygun *Dokuz* adında bir gotik kulüp vardı.

Jack

"Lanet olsun!" İki yumruğumu birden kapıya indirdim. "Lanet olsun sana, William! Ev ödevini yapıp odasını temizleyene kadar hapsedebileceğin bir çocuk değilim ben!"

"Öyle mi?" dediğini duydum. "Bugünlerde gençler ne diyor? 'Sakin ol' mu? Neden bir süre bunu denemiyorsun? Biraz dinlen. Ben daha sonra dönerim."

"Ya dönmezsen? Ya Reedrek'le karşılaştığında senin canına okursa? Ya seni kazıklayıp Alger'e yaptığı gibi ateşe verirse? Olivia'ya ne olacak? O nerede?"

William cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Melaphia burada. Gün ışımadan dönmezsem, yarın gece odayı açacak. Ben yokken, bu zamanı kendini ve tabutunu Savannah'dan nasıl çıkaracağını planlamak için kullan. İşte sana benden ve kurallarımdan kurtulmak için bir fırsat. Başka bir yere gitmek istersen, limanımdan uzak dur. Reedrek'in benim kargo operasyonumdan haberdar olduğu açık. Sana Avrupa'dan da uzak durmanı öneririm. Güney Amerika'yı deneyebilirsin ya da belki..."

"Kes şunu! Hiçbir yere gitmiyorum. Beni buradan çıkar da seninle gelebileyim. İkimiz aramızda..."

"Olivia'yı yanımda götürüyorum. Hoşça kal, Jack."

Uzaklaşan ayak seslerini duyduğumda bağırdım ve sırtımı kapıya atarak geçidin en üst basamağına çöktüm. Deylaud ince, insan görünümlü elleriyle kulaklarını örtmüştü. Dışarı çıkmam mümkün değildi. Avluya açılan kapının dışarıdan kilitlenebileceğini biliyordum. Şakaklarımı ovalayarak düşünmeye çalıştım.

Başım, gün batımından beri olanlar yüzünden dönüyordu. Sanki tabutumla birlikte buraya getirilmem yeterince büyük bir şok değilmiş gibi, babamı kendi babasının yarattığı bir tehlikenin ortasında bulmuş; tuhaf bir kan meseleleri olduğunu ve ikimizi de kurtarmak için voodoo numaralarına güvendiğini öğrenmiştim. Bardaki kanın yanında durduğunu bildiğim Jack Daniel şişesini alıp geceyi alkol ve kanla geçirmeyi düşünüyordum. Ama aklım başında olmalıydı.

Deylaud çok gergin görünüyordu. Efendisinin tehlikede olduğunu biliyordu ve William'ı canından çok seviyordu. Ve beni koruma-

sı için geride bırakılmıştı. Ona kendini kötü hissettirmekten nefret ediyordum ama bu mezardan çıkmak için her türlü fırsatı değerlendirmek zorundaydım. Normalde, asla William'ın isteklerine karşı gelmezdi ama efendisinin yardıma ihtiyacı olduğundan, belki onu bizi serbest bırakmaya razı edebilirdim.

"Deylaud, buraya gel." Hemen yanıma oturdu. Omzunu güven veren bir tavırla sıvazladım ve gözlerine baktım. Bu onu daha da endişelendirdi. Kızdırmak istemiyorsanız, bir bekçi köpeğinin gözlerinin içine bakmazsınız; insan biçimindeyken bile. "William'ın başının dertte olduğunu biliyorsun, değil mi?" Deylaud kalbine bıçak saplamışım gibi baktı. Boğazından zayıf bir inilti süzüldü ve gözleri sulandı. Başıyla onayladı.

"Üzülme, oğlum. Bence ona yardım edebilirim. Ve tıpkı senin de yapacağını bildiğim gibi, ya bunu yaparım ya da ölürüm."

Yanaklarından hızla gözyaşları süzüldü ve başparmağıyla onları sildi. "Çıkış yolunu bilmiyorum Jack, yemin ederim. Reyha'dan bile yardım isteyemem. Kapının diğer tarafında Melaphia'yla birlikteyken ona ulaşamam."

Voodoo saçmalıklarının durduğu geçide baktı. Bu tür şeylere kendim asla inanmazdım. Huey, bu büyünün etkisi altına girdiğini bildiğim tek kişiydi. Ama içkiden uzak durma nedeninin gerçekten korkması olup olmadığını söylemek zordu. William ve Melaphia'ysa, kesinlikle inanıyordu. "Üst kattaki o voodoo kitaplarından herhangi birini okudun mu hiç?" Deylaud'un fotoğrafik hafızası vardı. Bir kitapta okuduklarını size kelimesi kelimesine söylemekle kalmaz, aynı zamanda sayfa numarasını da söyleyebilirdi.

"Ah, evet."

"O küçük sunaklardaki bütün şeyler arasında en önemlisinin hangisi olduğunu söyleyebilir misin bana?"

Uykudan uyanmış küçük bir çocuk gibi, yumruklarıyla gözlerini ovaladı. Ayağa kalktı ve sunakların bulunduğu duvara yürüyüp hepsine dikkatle baktı. Yanına gittim. "Sanırım bu. Ama okuduklarımdan bunu bilmiyorum. Sadece önemli olduğunu hissediyorum. Buradaki

her şeyin üzerinde Melaphia'nın kokusu var ve en yoğun bundan geliyor ama dahası var. Sanki... titreşiyor." Gösterdiği şey küçük bir şişeydi ve o kadar eskiydi ki camı sararmıştı. İçi zor görünüyordu ama içinde kahverengimsi bir sıvı vardı. Cam elle yapılmış gibi görünüyordu ve tepesinde siyah balmumundan bir mühür vardı.

Şişeyi aldığım anda irkildim. Bir aküye dokunmaya benziyordu ama ondan da kötüydü. Neredeyse düşürüyordum; Deylaud bir çığlık attı. "Yavaş, dostum. Yakaladım" dedi.

"Ne yapacaksın?" Şimdi ellerini ovalıyordu. "Başımızı derde sokma."

"Endişelenme, bana yardım ettiğini William'a söylemeyeceğim. Kendi başıma bulduğumu söyleyeceğiz."

Deylaud şaşırdı. "Neyi?"

"Melaphia'nın bizi serbest bırakmasını nasıl sağlayacağımı. İzle." Şişeyi alıp kapının yanına geçtim. "Melaphia! Buraya gel!" Birkaç saniye sonra dışarıdaki halı zeminde iki hafif ayak sesi duydum. Reyha da onun yanındaydı.

"Unut bunu Jack. Seni serbest bırakmayacağım" dedi. "William beni öldürür. Ayrıca, şu anda çamaşır ve evrak işleriyle uğraşıyorum. Bu yüzden, sadece sakin ol, çünkü..."

"Şu son sunaktaki küçük şişenin içinde bulunan kahverengi sıvı nedir?"

"Ona sakın dokunma, Jack."

"Çok geç."

"Yerine koy."

"Hmm?"

"Dedim ki yerine koy onu hemen. Neyle uğraştığını bilmiyorsun." Melaphia sinirlenmeye başlamıştı ki bu asla olmazdı.

Reyha'nın inlediğini duydum. Melaphia'nın sıra dışı gerginliğini hissetmişti.

"Bunun senin için değeri nedir?" diye sordum.

İmalı tehdidimi anlamaya başlamış gibi, Melaphia duraksadı. "Bir

savunma büyüsü yapıldı. Yerinde kalman gerek, Jack. Ciddiyim."

"Ben de öyle. Beni bırak, yoksa bu küçük iksirin ne işe yaradığını görmek için içeceğim."

Melaphia neredeyse beni bile kızartan küfürleri peş peşe sıraladı ki ben liman işçilerinin arasında uzun zaman geçirmiş biriydim. Deylaud bile ellerini kulaklarına kapadı. Reyha'nın kapının diğer tarafında küçük daireler çizerek koşturduğunu duyabiliyordum. Sonunda, Melaphia derin bir nefes aldı ve sakin ama tehditkâr bir ses tonuyla konuştu. "Dinle beni. O şişenin içinden tek bir yudum bile içersen, bu sana, bana, Renee'ye, William'a, Olivia'ya, kısaca herkese zarar verir. Aslında, muhtemelen seni öldürür."

Bunu duyunca derin bir nefes aldım. Renee, Melaphia'nın sekiz yaşındaki kızıydı ve hepimizin gözdesiydi. Ertesi gün okula gittiği için akşamları erken yattığından, William'la ben onu pek sık görmüyorduk ama hepimiz, ikizler dâhil, ona tapıyorduk. Melaphia'nın ve ondan önce annesinin büyüdüğünü gördüğüm gibi, onun da büyüyüşünü izlemek istiyordum. Hepsini dizlerime almıştım ve bu, kendi çocuklarımın olmasına en yakın deneyimimdi. William'a bir şey olduğu takdirde, Melaphia ve Renee'nin hayatlarının nasıl değişeceğini düşündüm. Reedrek çoktan William'ın diğer insan çalışanlarından bazılarını öldürmüştü bile. Melaphia da tehlikede miydi?

"O hâlde beni bırak da gidip William'a yardım edeyim" dedim.

"Kaptanın sana söylediğini yapmalısın. O en iyisini bilir. O şişeye gelince, onunla ilgili en iyisini de ben bilirim. İçindeki şey, hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Bu korkunç yaratıktan kurtulmanın anahtarı olabilir. William'ın öğrenmeye gittiği şey de bu."

"Nedir ki bu?"

"Şu anda sana söyleyemem. William doğru zaman geldiğinde sana söyler."

"Ya şimdi ya da hiç." Melaphia yine bir sürü küfür sıraladı. Durum o kadar kötü olmasına rağmen gülmekten kendimi alamadım. Bir uçtan bir uca bütün ailemi sırayla küfür yağmuruna tuttu. "Gerçekten" dedim bir boşluk bulup konuşabildiğimde. "Beşe kadar sayıyorum; beş dediğimde içeceğim."

Bunu hissettirmek için duraksadım. "Bir!"

"Sana lanet olsun, aptal serseri!"

"İki!"

Kapı tokmağının tıkırdadığını duydum. "Bunu gerçekten yapacak kadar aptalsın, değil mi, seni inatçı sersem?"

Ben tam, "Evet, hanımefendi" diyecekken kapı açıldı. Melaphia, altın kahverengi gözleri öfkeden kısılmış hâlde karşımda belirdi. Şişeyi ona vererek yanından geçtim. "Sana lanet olsun" diye homurdandı.

"Bunun için çok geç."

İkizlerle Melaphia'yı bana bir sürü şey sıralarken bırakıp merdiveni ikişer ikişer çıktım.

* * *

Corvette'imi almak için William'ın evinden garaja kadar yürürken asıl amacım zihnimi netleştirmekti. Bir su yılanı gibi, gidip kendimi nehir kıyısındaki kayalara sürtmek, içimdeki bütün sevimsiz duygulardan arınmak istiyordum. Tabutumu bana sormadan taşıttığı için William'a hâlâ kızgındım. Ama aynı zamanda, bunu benim adıma korktuğu için yaptığı fikriyle de mücadele etmek zorundaydım.

Bir vampir olarak geçirdiğim bütün yıllar boyunca William'ın korktuğunu asla görmemiştim. Şimdi, sadece korkmuyor, aynı zamanda bana da hissettiriyordu. Hissetmemi *istiyordu*. Asıl korkutucu olan da buydu. Biz vampirler, en sert adamların en sertleriyiz. Eğer herhangi bir erkeğin duygularını göstermekten hoşlanmadığını düşünüyorsanız, bizlerden bazılarını tanımanız gerekir. Gecenin yaratıkları korkunun kokusunu alabilir. Kelimenin tam anlamıyla. Birinin korkusunun kokusunu almak, bütün avcı dürtülerinizi harekete geçirir. Eğer o zayıf titreşimleri yayan kendinizseniz, kaçmayı öğrenseniz iyi olur. William'ın yapmamı istediği şey buydu: Kaçmak. Ama kutsal olmayan varoluşumun tüm hücreleri buna karşı çıkıyordu.

Corvette'ime bindikten sonra hız ihtiyacı duymaya başladım.

Otobana çıkıp Stingray'imin gazını köklemek istiyordum. Saçlarımda biraz rüzgâr, ön camımda böcekler... Ama buna zaman yoktu ve Savannah meydanlarından geçerken insan yeterince hızlanamazdı. William'ı bulmak zorundaydım. Reedrek'le karşılaşmak için nereye giderdi? Hmm, okyanusta dolaşan, yavrularını öldüren, aşırı kötü bir kan içici olsaydım, nereye giderdim?

Parmaklarımı direksiyona vurdum. Demek William beni korkutmak istiyordu. Ve lanet olsun, insanlıktan çıktığımdan beri ilk kez korkuyordum. Aslında, bu pek doğru sayılmaz. Bir defasında Jeannie Sue Gribble ile birlikte bir marinanın yanındaki parka gitmiştim ve uyandığımda güneş ışığı neredeyse suyun üzerinde belirmek üzereydi. Üzerinde SATILIK tabelası bulunan bir karides teknesinin kargo bölümüne sığınmak zorunda kalmıştım. Ertesi gece gün batımından bir saat sonra eve döndüğümde, bütün günü tabutumun dışında geçirdiğim için sersemlemiş bir haldeydim ve yarım ton çürümüş karides gibi kokuyordum. William beni neredeyse öldürüyordu; Jeannie Sue'dan söz etmeye bile gerek yok.

Jeannie Sue'yu, saçlarının yumuşaklığını, teninin pürüzsüzlüğünü düşünürken güçlü bir gürültü duydum. Bütün araba fırtınaya yakalanmış kızılcık ağacı gibi sallandı. Eski kiralık araba reklamlarındaki gibi, biri aniden yan koltuğa düşüverdi. Biri hazırdı ve benim hazır olup olmamam onun için önemli değildi.

Arabayı tekrar kontrol altına aldığımda (sanırım kaldırımdan fırlayıp birkaç bahçe saksını devirmiştim) sağ tarafıma baktım ve yeni yolcumu gördüm. Normal bir kalbim olsa, muhtemelen atışları hızlanırdı. Adam buydu. Kesinlikle oydu.

Üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve boynunda ip kravat vardı. Batı tarzında bir ip kravat değil, eski Avrupa tablolarında göreceğiniz türden bir ip kravat. Aynı döneme uyan bir saç modeli vardı; orta uzunlukta ve alnından yukarı, arkaya taranmış şekilde. Buraya geldiğinden beri mezarlıklarda dolaştığından olsa gerek mezarlık toprağı kokuyordu. Başka bir koku daha vardı. Evet, teknede aldığım koku; o mide bulandırıcı, antik ama tanıdık leş kokusu. Lanet olsun, bu adam gerçekten ürkütücüydü. William ve benim aksime, kimse onun insan olduğunu düşünmezdi. Aniden yanımda belirmiş, sarı dişlerini göstererek sırıtmaya başlamıştı ama sivri dişleri bembeyaz parlıyordu.

Beni tanıyordu. Bunu anlamak, üzerime bir ton gübre boşalmış gibi hissetmeme neden oldu. Bir şey söylemeye, en azından durumu sınamaya karar verdim.

"Uğraman iyi oldu, büyükbaba."

Kaşlarını çattı. "Benimle küstahça konuşmaya nasıl cüret edersin, seni sümüklü kırma!" Boynuma o kadar hızlı uzandı ki elini zorlukla görebildim ama William'ın tılsımına on santim kala, uzun, kirli tırnaklarında mavi bir kıvılcım dans etti. Bütün vücudu geri çekildi ve bir an şaşkınlığa kapılmış gibi göründü. Sonra avcı tavrı geri döndü. Beni bir bütün olarak tek lokmada yutacakmış gibi hırladı. Melaphia'nın tavsiye ettiği gibi hapishanemde kalmış olmayı dilemeye başlıyordum.

"Demek William bir şeyler öğrenmiş" dedi. "Yeni Dünya'daki zamanını tamamen boşa harcamadığına sevindim."

"Seni öldürecek" dedim, olabildiğince cesur görünmeye çalışarak.

İğrenç bir şekilde güldü. "Seni cahil aptal. Yanında bir hortlak ordusu olsa bile, William beni öldüremez. Ama ben William'ı senin hayal bile edemeyeceğin şekillerde öldürebilirim. William'ın benimle ilgili korkusu ölüm değil. Onu sonunda öldürmeye karar verdiğimde, bir an önce ölmek için yalvaracak. Ama bu işkence yöntemlerinin hiçbirini sen bilmiyorsun çünkü William seni eğitmedi. William'a tek bir günde, sana bir asırda öğrettiğinden çok daha fazlasını öğrettim. Neler yapabileceğin konusunda hiçbir fikrin yok senin."

Şimdi gerçekten korkmaya ve sinirlenmeye başlamıştım. Bu adam, bu *şey*, beni iyi tanıyordu. Beni, William'a olan kırgınlığımı bilecek kadar iyi tanıyordu. "William'ın bana neler öğrettiğini sen nereden biliyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi biliyorum ben, çocuk." Sesi yumuşadı ve sivri dişleri yerine girdi. "Sana öğretebileceğim çok şey var."

"Neyle ilgili?"

"Her yanından güç akıyor ama onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Başka birini kan emiciye dönüştürmediğine bahse girerim."

Beni yokluyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Hayır, dönüştürmedim."

Hemen bakışlarını kaçırdı ama yüzünün öfkeyle gerildiğini görebilmiştim. Tekrar baktığında, kendini toparlamıştı. "Evlat, sana gerçek bir kan emici olmayı öğretebilirim. Kendi dünyandaki herkesi, ölümlü ya da ölümsüz olsun, nasıl titreteceğini öğretebilirim."

"Nasıl titretmek?"

"Senden daha zayıf olanları kontrolün altına alabilirsin. Onlara emirler verirsin ve her istediğini yaparlar."

Boncuk gibi gözleri parladı ve paylaşacak büyük bir sırrı varmış gibi gülümsedi. Eğer söyledikleri doğruysa, oldukça güzel olduğunu itiraf etmeliydim. Arabayı sürmeye devam ederken bu fikri hazmetmeye çalıştım. Sonra bir siren duydum. Lanet olsun. Belki de polislerin yaklaşmasına izin verirsem, yolcum ortadan kaybolabilirdi.

Corvette'i kaldırıma çektim ve dönüp arkama baktım (hatırlarsanız dikiz aynalarım yoktur). Connie'ydi. *Çifte lanet.*

"Yine merhaba, Bay McShane. Ama giderek dikkatsizleşiyorsunuz. Bir haftada ikinci kez ceza yiyorsunuz" dedi. "Ne kadar hızlı gittiğinizi biliyor musunuz?"

Reedrek'e bir bakış attım. Yüzünde masum bir ifade vardı. Sakin duracağı kesindi. Sadece beni ve William'ı istiyordu; yerel halkla işi yoktu. Ama Connie benim için önemliydi. Bunu anlamak için ne uygun bir zaman. Daima duygularıyla bağlantıda olan o duyarlı Alan Alda* tiplerinden biri olmaya başlamam gerekiyordu. Bu kargaşadan kurtulabilirsem, belki bir kursa filan katılırdım. Ama şimdi asıl soru, Reedrek'in onun benim için önemli olduğunu anlayıp anlamayacağıydı.

"İyi akşamlar, hayatım. Dışarıda yeterince soyguncu veya hırsız yok mu ki benim gibi önemsiz hız düşkünleriyle uğraşıyorsun?"

* Aktör, oyuncu, yönetmen.

"Senin için daima ayrıcalık yaparım, Jackie. Ve bu arada, az önce kendini ele verdin."

"Sana asla yalan söyleyemem zaten, bebeğim."

Makbuz koçanını çıkarmak için arka cebine uzandı. "Yangın nerede?"

"Ah, hiçbir yerde. Ben sadece... sadece... amcam... Fred'le konuşuyordum. Sanırım o arada ne kadar hızlı gittiğimi fark edemedim."

Reedrek gerçek yüzünü göstermeden Connie'ye gülümseyerek baktı. "Nasılsınız?" dedi kibar bir tavırla.

"Tanıştığımıza sevindim" dedi Connie.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama oradan çıkmak istediğimden emindim. "O hâlde cezamı kes. Ortalıkta başıboş dolaşan serseriler ve suçlular varken değerli zamanını daha fazla almak istemem."

Yaşlı kan emiciye yandan bir bakış attım. Kötülükten söz etmişken...

"Acelem yok ki. Terbiyen nerede kaldı, Jackie?"

"Fred amca, bu Memure Consuela Jones, Savannah'nın en iyi polisi."

Birbirlerine bakarak başlarıyla selamlaştılar. "Sanırım en iyilerden biri demek istedin."

"Demek istediğimi söyledim, şekerim."

"Ne de tatlısın!" Makbuz koçanını açtı ve kalemini hazırladı.

Reedrek araya girdi. "Bunu yapmak istemezsin." Düz düz ona baktım. Bu sersem ne yapmaya çalışıyordu?

Connie şaşkın gözlerle baktı ama öfkeli değildi. "İstemez miyim?"

"Hayır, istemezsin. Bu aracın yolcu tarafına gel."

Oturduğum yerde Reedrek'e dönerken Connie'ye yönelmiş herhangi bir tehditkâr hareketinde üzerine atılmaya hazırdım. Connie sakince onun tarafına yürürken yeni talimatlar bekliyor gibiydi.

"Bana doğru eğil, kızım" dedi Reedrek tatlı bir sesle. Connie bunu yaptı. Reedrek korkunç eliyle onun çenesine uzandı ve parmaklarını yanağında gezdirdi. Öpecekmiş gibi ona doğru uzandığında, korkunç dişlerinin uzadığını gördüm. Onu ısıracaktı ve Connie kaçmaya çalışmıyordu. Reedrek'e izin verecekti.

Reedrek'in üzerinden uzandım ve hızlı bir hareketle tılsımı boynumdan çıkarıp Connie'nin boynuna geçirdim. Aynı anda Connie'yi omzundan iterek doğrulup geri adım atmaya zorladım. Arabayı geri vitese takarak, Connie'nin kendisine gelmesine fırsat vermeden gazı kökledim. "Bu kadar yeter."

"Şimdi bana inandın mı, ufaklık?"

"Evet." Az önce gördüğüm şeyin ifade ettikleri, zihnimde çok renkli havai fişekler gibi patlıyordu. William bana vampirler hakkında başka neler öğretmemişti?

"Gidip William'ı görelim" dedi Reedrek.

Reddedemeyeceğimi güdüsel olarak biliyordum; özellikle de artık boynumda tılsım olmadığı için.

"Evet" dedim.

* * *

Reedrek'in talimatlarını izleyerek Dokuz adında bir gotik kulübe yanaştım. Korkudan ödümün patladığını söylesem, hissettiklerimi yeterince anlatamam. Reedrek ve William yüz yüze geldiğinde her ne olacaksa, yanlarında olmak istemiyordum. Ayrıca William'a yine gerçekten öfkelenmeye başlamıştım. Büyükbabama bana öğretmek istediklerini öğretmesi için izin verirsem, karşılığında ne isterdi? William'ın başını mı? Bunu neredeyse düşünmeye başlayacağım bir noktaya yaklaşıyordum.

Reedrek kapıya yöneldiğinde peşindeydim. Girişin yakınında siyahlar giymiş bir sürü tip sigara içiyordu; genç gotikler. Werm öne çıkarken olduğum yerde donup kaldım. Bir bana, bir büyükbabama baktı ve yüzünde bir huşu ifadesi belirdi. Reedrek'in vampir olduğunu anladığını biliyordum. Girişe birkaç basamak kala onu kolundan yakaladım. Reedrek artık onu izlemediğimi fark ederek durdu.

"Buradan olabildiğince uzaklaş" diye tısladım Werm'e.

"Neden? Neler oluyor?"

"Bilmek istemezsin. Şimdi *defol*!" Onu iterek kendimden uzaklaştırdım.

Werm'in gözleri iri iri açıldı. "O kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Defol git buradan, yoksa pestilini çıkarırım senin."

Werm, Reedrek'e hayran olmuştu. "Hayatta olmaz."

Ne de korkutucuydum ama. Küçük sıçanı tokatlamamak için kendimi zor tuttum. Ama bu Reedrek'in dikkatini daha çok çekerdi. Kan emiciyi kulübe sokmak daha iyiydi; en azından Werm kalabalığa karışabilirdi. İçimden bir ses onun bu konuda iyi olduğunu söylüyordu. Werm'e arkamı döndüm ve Reedrek'le birlikte girişe yürüdüm.

Tanrı hepimize acısın.

William

Müzik aşırı yüksekti. Jack'in gürültülü makinelere duyduğu insan tutkusu burada coşardı. İnsanların müziğe hiçbir şekilde benzemeyen gürültüleri kasıtlı olarak kulaklarına doldurmalarını asla anlayamıyordum. Gerçek müzik, iyi akort edilmiş enstrümanlardan çıkardı; bozuk sesli elektronik kutulardan değil.

Jack benim demode olduğumu söylerdi. Sanki bu kadar sinir bozucu bir şeyle ilgilenmem gerekirmiş gibi.

Tek güzel tarafı, ritimdi; havayı atan bir kalp gibi dolduruyordu. Güçlü ve sert. Kendi dürtülerime çok yakın ilkel bir ses. Ve Olivia'nınkilere. Suya atılmış balık gibi dans pistine dalmıştı ve ölümlülerin arasında bir köpekbalığı gibi dönüp dans ediyordu.

Sırtımı duvara dayadım. Kendi çaplarında korkunç görünmek için ellerinden geleni yapan ölümlüler benden uzak duruyordu. Onlar

için iyiydi. İçsel tehlike duyguları onlara iyi hizmet ediyordu. İnsanlarla bir arada olmak için uygun bir ruh hâlinde değildim. Kafamda daha önemli konular vardı. Jack'in ihanet duygusunu ve öfkesini hissedebiliyordum. Ama onu koruduğum için suçluluk duymaya niyetim yoktu. Öfkesine artık alışmıştım ama sevgisini değilse de, dostluğunu kazanabilmeyi umduğum zamanlar vardı. En azından, sadakatine güvenebilirdim. Onu kilitlemek bu sadakati ciddi şekilde sınayacaktı ama işe yaramamıştı.

Koluma dokunan bir insan, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kehribar gözlü güzel bir sarışın beni baştan aşağı süzdü; sanki o bir gece yaratığı, ben de onun ayıymışım gibi. Casusluk yaparken yakalanmış gibi bakışlarını kaçırdı. Yüzünü hiç görmemiş olsam da onu hemen tanımıştım. Kanının kokusu tanıdıktı. Önceki gecelerde yemeğim olmuştu.

Çenesini yakaladım ve gözlerime bakmaya zorlayarak beni bilinçli olarak hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştım. Bir şey yoktu. Sadece hayvani bir tanışıklık; vücutlarımız birbirini tanıyordu. Teni, kasları ve kemikleri, zevkin anısını saklıyordu ve insanlarla dolu bu ortamda o zevki kendisine veren kişiyi bulmuştu.

"Merhaba..." Yine bakışlarını indirdi ama eli ceketimin yumuşak kadifesi üzerinde kaydı. "Adım Shari."

"Merhaba, Shari" dedim.

Sesimi duyunca giysilerimiz birbirine değecek şekilde bana sokuldu. Çenesini kaldırıp kulağıma fısıldadı. "Benimle dans eder misin?"

Herhangi bir insan onu duymazdı. Bense sadece kelimeleri duymamış, aynı zamanda kendisinin bile farkında olmadığı özlemi hissetmiştim.

"Hayır" dedim ama göğsüme yaslanmasına izin verdim. Vücudu suya dönüşmüş gibi, kadın aşağı kaydı. Onu bir kolundan yakaladım ve önümde diz çökmeden önce yanıma çektim. Sonra yine gözlerine baktım. "Beni tanımıyorsun."

"Tanımak istiyorum" diye inledi.

Güçlü müziğe rağmen, sanki Eleanor'un gizli odasında çırılçıplakmışız gibi kalp atışlarını duyup hissedebiliyordum. Yüzümü eğdim ve boynunda en sevdiğim noktayı gizleyen saçlarını kokladım. Birkaç saniye için, kimin kimi baştan çıkardığından emin değildim çünkü açlığım avı sezen bir kobranın başı gibi yükselmişti.

Ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Aç düşüncelerimi dağıtmak için üç adam ve bir kadının bizi izlediği yere baktım. Adamlardan ikisi bilgiç ve şehvetli tavırlarla gülümsüyordu. Jack bunu nasıl ifade ederdi? Gol atmak üzere olduğumu düşünüyorlardı.

Benim yemeği daha çok düşündüğümü nereden bilebilirlerdi ki? Bu düşünceyle gülümsedim.

"Başka bir zaman" diye söz verdim, kendimi toparlayarak.

"Yanında kalayım." İç çekti ve kollarını belime dolayıp yüzünü boynuma gömdü. Tatlı cinsel dürtüleri bir parfüm gibi benliğimi sarıyordu.

Onu göndermek zorundaydım ama bir ödül vermeliydim. Eğildim ve kulağının ucunu dişlerimin arasına aldım. İnledi ve her iyi kuğu gibi hareketsiz kalarak ısırmamı bekledi. Dişlerimi tenine geçirmeden basıncı artırdım ve iyi eğitimli vücudu hızlı bir şekilde orgazma ulaşarak sarsıldı. Yüzünü göğsüme gömerek inlerken onu sıkıca tuttum. Kan yoktu; sadece gizli bir acı ve zevk.

Kendimden memnun bir hâlde başımı kaldırdım ve o anda -kilitli kapılar ardında kalması gereken- Jack'in içeri girdiğini gördüm. Korkusunu karanlıktaki bir bıçak gibi hissedebiliyordum. Sonra bir anda Reedrek'i onun yanında dururken gördüm.

Bir anda, Reedrek salonu geçti ve neredeyse dokunacak kadar yakınımda durdu. Küçük kuğumu o kadar ani ittim ki en yakındakilerden birinin kollarına savruldu. Sonra sessiz nefretimi bir pelerin gibi etrafıma sardım. İnsanların dünyası gözümden silindi ve kendi doğaüstü boyutumuzda Reedrek'le baş başa kaldık. Müzik bile susmuş gibiydi.

Reedrek her zamanki gibi hâlinden memnun görünüyordu. Birkaç yüz yıl bile tavırlarını değiştirememişti; benim ona olan nefretimi de.

Etrafımızdaki hava düşmanlıkla doluydu. Lalee'nin denizkabuklarının büyüsü sayesinde, babamın görünüşü beni olması gerektiği kadar sarsmamıştı. Onu Alger'le görmüştüm. Geldiğini biliyordum.

"Yaşlanmış görünüyorsun," dedim, sırf onu sinirlendirmek için. İçimde, zihnime uzanan bütün kapıları kapatıyor, savunmamı topluyordum. *Beni ele geçiremeyeceksin.*

"Yaşlıyım zaten" dedi. İğrenç gülümsemesi, bin yıl boyunca kanla cilalanmış sivri dişlerini ortaya çıkardı. Etrafımızda ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünen kalabalık kulübe bakındı. "Demek bu küçük kasabanın halkı bunlar. Seni bundan daha iyi şeyler için yaratmıştım."

"Yeterince iyiler." Savannah'nın avantajlarını onunla tartışmaya niyetim yoktu. Bunun yerine, şehirden nefret edip korkmasını tercih ederdim çünkü yokluğu şehri yeterince iyi hâle getirecekti. Gerçek yaşamımı ve sevdiğim her şeyi elimden almıştı ve ondan yayılan mezar kokusu midemi bulandırıyordu. "Ne istiyorsun?"

Bir korkumu, zayıflığımı aradığını hissedebiliyordum. "Şu ana kadar tiksindirici bir hayal kırıklığı oldun" dedi. "Artık potansiyelini ortaya koyma zamanın geldi."

Kasıtlı bir şekilde aptal görünmeye karar verdim. "Potansiyelim mi?"

"Evet. Buradaki imparatorluğunun efendisi olabilirsin ama hiçbir şey yapmıyorsun."

"Ah. Sanırım hayal kırıklığı, kan bağlantımız aracılığıyla seni daha güçlü kılmamamdan kaynaklanıyor."

Yüzü güçlü bir öfkeyle kardı. "Bu doğru; kendi gücünü artırmak için hiçbir şey yapmamakla, benimkine daha da az katkıda bulundun. Ama bu değişmek üzere."

Hayranlık duyan bir öğrenci gibi başımı yana eğdim ve devam etmesine izin verdim.

"Bu gece ve her gece besleneceksin. Bunun olmasını sağlamaya geldim. Ve küçük yer altı kaçış operasyonunu da sona erdirdim." Sanırım vurgusunu güçlendirmek için duraksadı. "Yoksa kalbini sökerim ve o çok sevdiğin meydanın ortasında seni bir kazığa geçiririm."

Ölüm ya da teslimiyet; seçeneklerim bunlardı. Burada şaşılacak bir şey yoktu. Ne yazık ki hâkimiyet ve teslimiyet dünyasında, doğal olarak zirvede yer alırdım. Her açıdan baskındım. Teslimiyet kişiliğime aykırıydı. İşte babasının oğlu. Ve ölüm; ölüm en çok istediğim şeydi. Şimdi beni bekleyen diğer cehennemleri keşfetme zamanı gelmişti.

"Alger'i neden öldürdün?" diye sordum, onu en azından entelektüel bir tuzak olacağını umduğum bir noktaya sürükleyerek.

Hafif bir tereddüt, gelen yalanı kanıtladı. Bunu görebilme becerim kendimi bile şaşırttı. "Onu öldürdüm çünkü bir korkaktı ve soyu için utanç kaynağıydı."

"Ve onun için büyük planların yok muydu?" diye sordum.

"Hayır. Kesinlikle değersizdi."

"Öldürdüğün başkaları yok mu?"

"Sadece Alger; onun söndürülmesi gerekiyordu."

Hakaretini görmezden geldim. Daha sonra Alger'in intikamını alma zamanı gelecekti. Kontrol etmek için yaklaştım. "Lyone'dan ne haber?"

Reedrek itilmiş gibi arkasına yaslandı.

Onu şaşırtmıştım; mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi bu. Bu küçük başarıyı, kendi yarı gerçeğimi biçimlendirmek için kullandım. "Yerinin bulunduğunu bilmek hoşuna gidebilir. Onu kurtarmak için bir operasyon başlatıldı." Son darbenin tadını çıkarmaya kararlıydım. "Frederica ve Gaelan da kurtarıldı ve Amsterdam'dan çıkarıldı."

İşte, onu gerçekten hazırlıksız yakalamıştım ve bunu gizleyemiyordu.

"Sen nasıl..."

En gösterişli ölümcül duruşumu alırken öfkemi altına kapadığım kapak şiddetle zangırdıyordu. Sadece niyetimin görüntüsü bile herhangi bir insanı korkudan öldürmeye yeterdi. Ayaklarımın yerden ayrıldığını hissettim. Reedrek benden yarım adım uzaklaştı.

"Oradaydın. Hissettim. Oraya nasıl gelebildin?" diye sordu kendi duyularına inanmakta zorlanarak.

"Gidiş gelişlerimi sana haber vereceğimi mi sanıyordun? Bana asla sahip olamadığını hâlâ anlayamadın mı?" Ölümcül darbe için bekliyordum.

"Hayır. Sana asla sahip olamadım. Ama seni ben yarattım ve ben yok edebilirim." Saçları kıvranan yılanlar gibi hareket ederken o da yükseldi. Pençeli eli öne doğru fırladı ama boynuma birkaç santim kala donup kaldı. Ani hareketiyle oluşan hava akımı tenimi okşadı ama darbe hedefine inemedi.

Gülümsediğinde, bir hata yaptığımı anlamıştım. Ama üzerime gelmek yerine döndü. İnsanların bulanık görünen dünyası aniden netleşti ve Jack'in yüzü hepsinin arasında öne çıktı.

Jack'i öldürmeye niyetli olduğu açıktı ama önce onu beni itaat etmeye zorlamak için kullanacaktı. Reedrek kalabalığa uzandı ve küçük kuğum Shari'yi kendine çekti. Bakışlarını üzerime dikerek, boynunu vahşice ısırdı. Kan ceketime sıçradı ve Reedrek onu zehirli zihniyle susturmadan önce Shari şaşkınlıkla inledi.

Sonrasında ne olduğundan pek emin değilim. Görüşüm bulandı ve içimde kızıl bir sis yükselmeye başladı. Ardından, bir silah patlamasıyla birlikte o kadar zaman içimde tuttuğum öfke bir ses bombası gibi patladı. Etrafımızdaki kalabalık aniden değişti. Ölümlülerin yarısı, yumruk yumruğa diğer yarısına girişti; yumruklar savruluyor, sandalyeler uçuşuyor, masalar ters dönüyordu. Bir el kolumu yakaladı ve solgun teni minik kan damlalarıyla dolmuş olan Olivia'nın yüzünü gördüm. Ayaklarım tekrar yere değene kadar beni aşağı çekti.

"Reedrek nerede?" diye bağırdı gürültünün arasında.

Ancak o zaman Reedrek'in Shari'yle birlikte gözden kaybolduğunu anladım. Toprağın yarılıp Reedrek'i cehenneme çektiğini düşünmek boş bir hayal olurdu. "Jack nerede?" dedim.

Bir sandalye bize doğru uçtu ve Olivia onu itti. Vücutlar yere yuvarlanıyordu ve kalabalığın tam ortasında Jack duruyordu; bir eli yumruk atmaya hazır hâlde kalkmış, öbür eli siyah deriler içinde

cılız bir insanı tutuyordu. Kalabalıktan patlayıcı ses dalgaları gibi öfke yayılıyordu.

"Bir şeyler yap!" diye bağırdı Olivia.

Öfke benim hassas noktamdı. Beni hem çeker hem de midemi bulandırırdı. O anda, kendi öfkem bu yeri ve içindeki herkesi yok etmeye eğilim yaratıyordu.

Bu yüzden öfkemi geri çektim.

Gömleğimin önünü açıp kutsanmış mavi korunma tılsımımı kenara ittim ve sürekli dostum, yaşam gücümü çağırdım. Bir insan gözünün izleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde, yıkıcı sis bir spiral hâlinde dönerek kalbime, nefret kuyusunun kaynağına geri döndü.

Kasırga benzeri kükremenin ardından mükemmel sessizlik geldi.

Son zerreleri de tenimin altında kaybolurken göğsümdeki kan damlalarına baktım ve uzakta Olivia'nın sesini duydum. "Onun peşinden gidiyorum."

Başımı kaldırdığımda, salondaki herkes bana bakıyor gibiydi ve Olivia gözden kaybolmuştu.

6

Jack

Werm'i bırakarak William'a yaklaştım. "Olivia nereye gitti?"

"Görmedim. Reedrek'in peşinden gittiğini söyledi." William bana öyle bir öfkeyle baktı ki geri adım atmak zorunda kaldım.

"Gidelim. Onu bulmamız gerek" dedi.

Kapıya yürürken ben de peşindeydim. O zamana kadar Werm bana yetişmişti.

"Az önce neler oldu?" Yerinde zor duruyordu. Bana o küçük ve sinirli köpekleri hatırlattı; Chihuahuaları. Her an insanların ayaklarına işemeye başlayabilirdi.

"Seni ilgilendirmez. Sen sadece kulübe dön ve gördüklerini unut."

Werm alçak sesle konuştu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? İçeride gördüğüm hortlakların ciddi bir özel efekt gösterisiydi. Öyle bir şeyi unutamam! Daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

"Şimdi olmaz."

"En azından beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Haydi."

"Kaybol."

Dışarı çıktığımızda, William durdu ve ağır bir küfür savurdu. "Valinin arabasını almış."

"Lanet olsun. Yine mi?" Korkunç bir orospu çocuğu olmasının ötesinde, sevgili büyükbabam azılı bir araba hırsızıydı. Bir kaçak araba dükkânı açsam, iyi bir aile işi kurabilirdik. "Corvette şurada" dedim William'a.

"Ben de gelebilir miyim?"

Olduğum yerde döndüm ve hâlâ peşimde olan Werm'e inanamayan gözlerle baktım. Yerden bitmenin tekini bile korkutamıyorsan, vampir olmanın ne anlamı vardı ki? "Sen söylediğimin nesini anlamadın? Burada meşgulüm!"

"İçeride bir güç hissettim."

"Evet. Ve birazdan kaybolmazsan kıçında çizmemin gücünü hissedeceksin."

"Gerçekten, Jack, sadece neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır, Werm, istemiyorsun."

William yolcu koltuğuna yerleşmişti bile. Direksiyona geçip kontağı çevirdim.

"Sizinle gelmeme izin ver."

"Burada boş koltuk görebiliyor musun?"

Werm arabanın üst tarafına sıkıca tutundu. Bu kadarı delilikti artık. Kanının son damlasına kadar emip onu oracıkta öldürebilirdim.

"Kurtul ondan, Jack" dedi William.

Werm'e baktığımda, yerinden kıpırdamayacağını kesinlikle söyleyebilirdim. Kendine gerçek, canlı bir vampir bulmuştu ve sülük gibi yapışmıştı. O anda Reedrek'in Connie'ye yaptıkları aklıma geldi. Bunu nasıl yapmıştı? Umutsuzlukla (insanların William'ın yanında beni küçük düşürmelerinden nefret ederdim) Werm'in gözlerinin içine baktım ve elimden geldiğince konsantre oldum. "Hemen gitmek istiyorsun."

Dudakları titredi ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "İstiyor muyum?"

"Evet. Kulübe geri dön ve arkadaşlarınla takıl."

Tek kelime etmeden veya hiç arkadaşı olmadığı konusunda tartışmadan birkaç adım geriledi ve binaya doğru robot gibi dönerek uzaklaştı.

"Şey, ben..." diye mırıldandım kendi kendime. Corvette'i geri viteste takıp otoparktan çıktım ama bu arada William'ın yüz ifadesi gözüme ilişti.

"Sana başka neler öğretti?" Sesinin soğukluğu bir heykelin bile kanını dondururdu.

Tüylerim diken diken oldu. "Neden benimle o ses tonuyla konuşuyorsun? En azından bana yapabileceklerim hakkında bir şeyler öğretmeye istekliydi ki bunu senin için söyleyemem, *baba*!" William'a ancak onu gerçekten kızdırmak istediğimde böyle hitap ederdim. Sanırım araba kullanmasam, bana sert bir yumruk patlatabilirdi.

"Son bir buçuk asır boyunca sana söylediğim ve söylemediğim her şey, kendi iyiliğin içindi. Umarım bir gün bunu anladığını görürüm."

"Bana manevi baskı yapıp bir de beni kullandığın için sana minnet duymamı mı bekliyorsun? Beni karanlıkta bıraktığın için? Hatta bu gece beni kilitlediğin için? Sen aklını mı kaçırdın? Belki de seninle bağlantılarımı koparıp şu Reedrek'in peşine takılmak daha doğru olurdu."

William direksiyonu yakaladı ve ben bir küfür savurarak frene asıldım ama en yakındaki kaldırıma çıkmaktan kurtulamadım. Aracın ön tamponunu güçlendirmekle iyi etmiştim.

Direksiyonu bırakıp boynuma yapıştı. "Sakın bunu söyleme. Bunu *asla* söyleme. Hiçbir fikrin..."

"Bu doğru! Hiçbir fikrim yok! Bu adamın kim olduğu, neden geldiği veya başka şeyler hakkında hiçbir fikrim yok çünkü bana anlatmıyorsun. Senin öğretmeyeceğin her şeyi bana öğretmesine izin vermemem için bana tek bir iyi neden söyle."

William bıkkın bir tavırla arkasına yaslandı. "Jack, bütün bu onyıllar boyunca bana güvendin; güvendeydin ve iyi yükseldin. Sadece bana güvenmeye devam etmeni istiyorum. Çok zaman geçmeden bilmen gereken her şeyi bileceksin."

Bir an birbirimize baktık. Sahip olduğum her şeyi gerçekten de ona borçluydum. O olmasa, şimdi Konfederasyon mezarlığının herhangi bir yerinde üzerimde papatyalar açıyor olurdu. İç çektim. "Pekâlâ; fakat yakında bir şeyler anlatmaya başlasan iyi olur."

William boynumu bıraktığı yere baktı. "Jack, Lalee'nin tılsımı nerede?"

"Birine verdim."

"Ne yaptın?"

Stingray'i kaldırımdan uzaklaştırdım; hem konuyu hem de yönümüzü değiştirdim. "Nereye gidiyoruz?"

"Olivia'yı bulmak zorundayız. Koloni Mezarlığı'na."

"Orada olduğunu sana düşündüren ne?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama eğer Reedrek'i izlediyse, Reedrek onu uyuma yerine götürüyor olabilir. Ve soruma cevap vermedin. Neden tılsımı başkasına verdin? Ve seni koyduğum yerden nasıl çıktın?"

"Lanet olsun." Uzun bir gece olacaktı. "Kapıyı kırdım."

"Hayır, kırmadın."

"Oradan nasıl çıktığımı sana söylemeyeceğim çünkü yine kilitlemeye kalkabilirsin. Tılsıma gelince, onu Connie'ye verdim." William'a, Reedrek'in arabama gelişini, tılsımın nasıl işe yaradığını ve Connie'yle olanları anlattım.

"Yani sadece bir kez uygulandığını gördükten sonra etki gücünü mü kullandın?" William'ın gözleri ilgiyle parladı. "Çok etkileyici. Sanırım birçok yeteneğini daha kısa süre içinde keşfedeceksin, Jack."

"Adı bu mu? Etki gücü mü?"

"Güçlerimize karşı savunmasız olan insanların ve daha zayıf varlıkların zihinlerinde dans edebilme yeteneği. Bir vampirin bu yetenekte ustalaşması genellikle yıllar alır. Bazıları asla başaramaz. Oysa sen daha ilk denemende becerdin."

Çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım. "Bütün bu süre boyunca, gerçekten yoğunlaşırsam insanlara istediğimi yaptırabilirdim ve bunu bilmiyordum. Bana hiç anlatmadın. Harika. Gerçekten harika."

"Sen her zaman insanları kolayca etkileyebildin, Jack. Sadece kendi kişiliğini kullanarak."

"Sanırım bu aileden geliyor. Diğer yeteneklerim neler?"

William soruma aldırmadı ve başka bir soruyla karşılık verdi. "Reedrek sana başka neler anlattı?"

"Hiçbir şey. Ama her şeyi anlatacağına *söz verdi*."

"Eminim sana karşılığında ne istediğini söylememiştir. Belki benim başım. Ya da Olivia'nınki? Tılsımı Memure Jones'a neden verdiğini anlıyorum fakat bunu yapmamalıydın. Şimdi öncekinden daha savunmasız durumda çünkü Reedrek senin ona değer verdiğini biliyor." William hesapçı bir bakış atınca omuz silktim. "Kuğumu bu yüzden aldı; ona dokunuşumun kokusunu algıladı. Bağlantılar kurmanın, özellikle de insanlarla, sakıncası budur. Haydut vampirler aileni öldürür..." Bir an çok şey söylemiş gibi duraksadıktan sonra devam etti. "Tılsımı geri almalısın."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Connie'nin tehlikede olduğunu az önce kendin söyledin. Ayrıca, benimle birlikte arabadaydı; senin oturduğun yerde. İsteseydi beni her an öldürebilirdi." Ama sonra beni yakaladığında bunu neredeyse yapmak üzere olduğunu hatırladım. Tılsım onu durdurmadan önce.

"Küçük karşılaşmamızda niyetlerini açıkça belli etti. Sana ulaşmak için Consuela'nın peşinden gitmek yerine, bana ulaşmak için senin peşine düşecektir. Sana söyledim, istediği biziz. Tılsımı geri al."

Bakışlarımı yoldan ayırmadım.

"Jack? Bana söz ver!"

"Tamam. Tamam." Elbette ki tılsımı geri almak gibi bir niyetim yoktu. Ama takmaya ikna etmek için Connie'yle bir an önce konuşmam gerekiyordu. Aklı başına geldiğinde ve boynunda o iğrenç şeyi bulduğunda, muhtemelen en yakındaki çöp bidonuna atmak isteyecekti.

Koloni Mezarlığı'na gelmiştik. Parmaklıkların üzerinden atladık ve hızlı bir tarama yaptık; bütün bu süre boyunca, voodoonun görece yararları ve tılsımlarla ilgili bütün hikâyeyi bilmemin neden önemli olmadığı konusunda tartıştık. Mezarlıkta başka vampir yoktu. Varsa bile, muhtemelen tartışmamızla onları korkutup kaçırmış olmalıydık. "Şimdi nereye?" diye sordum, arabaya döndüğümüzde.

"Bonaventure" dedi William.

Arabaya atladık ve benim uyuma yerime yöneldik. "Shari'yle ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Onu arkadaşın Huey'in durumunda bulacağımızı tahmin ediyorum."

"Ya Olivia? Ya Reedrek onu yakalarsa?"

Olivia'nın başının ne kadar büyük dertte olduğunu tahmin edemiyormuşum gibi William, ondan asla duyacağımı düşünmediğim bir şey söyledi.

"Gazı kökle!"

William

Bonaventure birçok açıdan bizi çıkmaza sürükledi. Jack ve ben her yeri araştırdık ama Reedrek'in kokusu dağılmıştı. Hiç şüphesiz oraya gelmişti ve yine geri dönebilirdi ama varlığını o anda hissedemiyordum.

Ama Jaguar'ımı bulabildik. Saygın, eski mezarlığın bataklıkla birleştiği yerde, doğu sınırında bırakılmıştı. Güneşin doğuşunu izlemek için mükemmel bir yer olurdu. Jack arabanın içinde anahtarları ararken ben de havayı koklayarak tuzak olup olmadığını kontrol ettim.

"Anahtarlar yok. Düz kontak yapmak gerekecek. Ama Corvette'imdeki aletlere ihtiyacım var."

Jack'in karanlıkta gözden kayboluşunu izledikten sonra bakışlarımı suya çevirdim. Ay yükselmişti ve neredeyse dolunaydı. Sazlıkların arasında suyun titrek yansımasını inceledim ve Lalee'nin denizkabukları-

nın yardımı olmadan elimden geldiğince bağlantı kurmaya çalıştım.

Diğer varlıklar çağrımı duydu ve sanırım sadece meraktan olsa gerek, bana doğru yüzmeye başladı. Soğuk taşların veya toprağın altında kalmaktan yorulmuş kansız biçimler ve silik yüzler. Melek heykellerinin etrafındaki küçük su birikintilerinde toplandılar ve bataklıktaki ağaçların sallanan püskül gibi dallarının üzerinde ve etrafında uçuşmaya başladılar. Onlara aldırmadım; istedikleri kadar eğlenebilirlerdi.

Eve dön, Olivia, bize dön. Birlikte çok daha güçlüyüz.

Onun varlığını hissetmiyordum ama en azından esintideki çağrımı duymasını umuyordum. Bunun yerine, gürültülü arabasıyla Jack geri döndü ve Jaguar üzerinde çalışmaya başladı. İki dakikadan kısa süre içinde, arabanın motoru çalıştı.

Binmem için kapıyı açtı. "İhtiyarın kokusu sinmiş ama görebildiğim kadarıyla herhangi bir hasar yok."

Kapıya dokunduğumda, aniden küçük Shari'nin vizyonuyla karşılaştım. "Bagajı aç, Jack."

Bana dalga geçmişim gibi baktı. "Kilidi kırmam gerekir; fark ettiysen, anahtarımız yok."

"Kır."

Jack homurdanarak arabasından bir levye aldı ve ucunu kilide dayadı. "Böyle gösterişli bir arabaya zarar vermek çok üzücü" dedi levyeye vururken. Kilit içeri doğru göçtü ve bagaj kısmen açıldı. Jack iterek geri kalanını da açtı. "Şimdi tam olarak..." Cesedi gördüğünde donup kaldı. "Hay lanet!" Levyeyi bırakıp nazikçe kızın cesedini çevirdi.

Yeni ay ışığında öyle solgun görünüyordu ki sanki buzlu camdan yapılmış gibiydi. Boynundaki yaralardan hâlâ kan süzülüyordu ama mutlu bir ifadesi olduğu söylenebilirdi. En azından çığlık çığlığa ölmemişti.

"Hey" dedi Jack, elini kızın boynuna bastırarak. "Hâlâ hayatta."

Ancak o zaman dehşetin gerçek boyutlarını anladım. Reedrek beni beslemeyeceğine, gücümü ve dolayısıyla da onunkini artırmaya zorla-

yacağına söz vermişti. Bunu ancak türümüzü çoğaltarak belirgin bir şekilde yapabilirdim. Dolayısıyla, ya Shari'nin ölmesine izin verecektim ya da onu dönüştürecektim.

"Onu yolcu koltuğuna oturt" diye emrettim ve arabaya bindim. Ona dokunmamam daha iyiydi; daha az tehlikeli olurdu. Ama kanının kokusu başımı döndürmeye başlamıştı.

Mavi kadife ceketimi çıkardım. Jack geri döndüğünde, ceketi ona attım.

"Bu ceketi daima giymeni istiyorum. Reedrek'e karşı bize küçük bir avantaj kazandırır; muhtemelen geçici ve Lalee'nin tılsımı kadar güçlü değil ama hiç yoktan iyidir."

Elbette ki itiraz etti. "Yani Savannah'da bir eşcinsel kulübünden kaçmışım gibi görünerek dolaşmamı mı istiyorsun? Hayatta olmaz! Ya da vampir terimleriyle; sonsuz hayatta olmaz." Sebze yemeyi reddeden bir çocuk gibi, ellerini arkasına koydu.

"Jack..."

"Beni zorlayamazsın."

Buna gerçekten zamanım yoktu. Her zamanki gibi, beni nasıl kızdıracağını iyi biliyordu. Jack'in inadını kırmak için tehdit kullanmak zorundaydım. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Uzunca bir an gözlerini ayırmadan bana baktı. "O zaman beni pataklaman gerekecek. Bunu unut."

Lanet olsun! Ceketin sakinleştirici etkisi olmadan ve geçirdiğim geceden sonra öfkemin gerçekten kabardığını hissediyordum. Ayaklarım yerden kesilirken Jack'i boğazından yakaladım ve kendimle beraber kaldırıp, ölülerin üzerinden yükselen dev bir meşe ağacının gövdesine dayadım.

Jack mücadele edemeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Daha önce ona asla öfkeliyken dokunmamıştım ve bunu yapmayı şimdi de istemiyordum. Ama seçeneğim yoktu. Ter gibi gözeneklerimden süzülerek gömleğimi ıslatan kana hayret dolu gözlerle baktı.

"Ceket nasıl işe yarıyor?" diye tısladı, boğazını kavradığım için zorlukla konuşarak.

"Kutsandı" dedim, öfkemi kontrol altında tutarken. Jack'i, kolayca işbirliği yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Kararını kendi vermek zorundaydı. "Voodoo mavisi; göklerin ve lanet olasıca inatçı gözlerinin rengi. Kötülüğün eşikten geçmesini önler. Baban olarak, Lalee'nin tılsımını geri alana kadar sana bunu giymeni emrediyorum."

Esintide sallanan bir bayrak gibi, genç bir kadının hayalet yüzü meşenin yosunlu dallarından birinin yanında belirdi. Önce bana, sonra Jack'e baktı ve olacakları görme hevesiyle gülümsedi. Jack toprağa ulaşmak istercesine ayaklarını meşenin dev gövdesine vurdu.

"Gecenin geri kalanı boyunca seni burada tutabilirim. Bütün bu süre boyunca, Consuela, Olivia'yla birlikte tehlikede olur..." Başımla Jaguar'ı işaret ettim. "Ve şu ölmekte olan kız da. Şu lanet olasıca inadını aşana kadar burada kalacağız."

"Pekâlâ" dedi sonunda boğuk bir sesle. "Bırak beni. Lanet olasıca şeyi giyeceğim."

"Nasıl istersen" dedim ve onu bıraktım. Yere yuvarlanırken ağır küfürler savurduğunu duydum. Hayalet kahkahaları, soğuk rüzgârda takırdayan dal sesleri gibi etrafımızda yankılandı.

Ceketi ona attım ve gitmeden önce giymesini bekledim. Bu gönülsüz müttefikimle yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Şimdi Shari'yle ilgilenmem gerekiyordu; ya vücudundaki son damlaları içip ölümünü kolaylaştırarak ya da onu bir kan emiciye dönüştürerek.

Jack

Güneşin doğmak üzere olduğunu anlamak için saate ihtiyacım yoktu. Bütün vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Ve iyi bir şekilde de değil. Yarım saattir Connie'nin koridorunu arşınlıyordum. Gece vardiyasında olduğu için, sabah yediden önce işten çıkmayacağını unutmuştum. Yani tam güneş doğumuna yakın. Binada bir iç kori-

dor bulunması iyi bir şeydi, yoksa her an küle dönüşebilirdim.

Vazgeçmek ve koridordan çıkmak üzereyken Connie üzerinde polis üniformasıyla köşeden döndü. Tılsım artık boynunda değildi. Ah, Tanrım!

"Bu cekete uygun mavi süet ayakkabıların da var mı?" Kapının anahtarını tuttuğu elinin işaret parmağıyla üzerimdeki ceketi işaret etti.

Lanet olasıca mavi kadife cekete baktım. "Bir bahsi kaybettim; bu yüzden Cadılar Bayramı'na kadar bunu giymek zorundayım" dedim.

"Hmmm. Elvis'in hayaleti olarak mı katılacaksın? Kan nereden geldi?"

Büyük kan lekelerinden birine hafifçe dokundum. "Ah, ceketi giymeyi kabul ettim ama önce adamı patakladım; prensip meselesi."

"Hiç centilmence değil. Adil bir şekilde kaybettin, değil mi?"

"Şey, evet, uzun hikaye. Hey, bir dakika içeri girebilir miyim? Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Tabii." Kapıyı açtı ve peşinden içeri girdim. "Keyfine bak. Kahve filan ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Daha önce evine hiç gelmemiştim. Takıldığımız tek yer, tabii takılmak denebilirse, garajdı ve genellikle yanımızda en azından devamlı müşterilerden birkaçı olurdu. Bunun da pek romantik olduğu söylenemez. Onunla evinde baş başa olmak tuhaftı. Güzeldi ama tuhaftı. Dekorasyonu tahminimden daha kadınsıydı. Diğer mobilyalara pek uymayan birkaç parça antikası vardı ama yine de ortama uymuş gibi görünüyordu. Her şey düzenli ve temizdi; tam düşündüğüm gibi. Ama doğrusu, en çok yatak odasını merak ediyordum (kan kırmızısı satenler) ama buradan göremiyordum.

Oturamayacak kadar gergindim; bu yüzden o da oturmadı. Ben onun gelmesini beklerken tılsımı nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalışıyordum ama aklıma gelen her şey son derece aptalcaydı. "Sana verdiğim tılsım hâlâ yanında mı?"

"Bunu mu kastediyorsun?" Çantasını bir sehpanın üzerine koyup açtı. İğrenç şeyi çıkarıp bana uzattı. "Ah, bunlar düşündüğüm şey mi?" Antika görünüşlü deri kordona dizilmiş boncukların yanından sarkan iki tavuk ayağını işaret etti.

"Hı-hım" dedim. Ne diyebilirdim ki? Tavuk ayağı tavuk ayağıdır.

"Biliyor musun, nankör gibi görünmek istemem ama bu, gardırobumdaki hiçbir şeye uymuyor. Geri ister misin?"

"Hayır. Sende kalmasını istiyorum. Aslında, takmanı istiyorum." Konu bu kadar ciddi olmasa, yüzündeki ifade beni kahkahalara boğabilirdi. Ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. "Hiç çıkarma."

Bana inanamayan gözlerle uzun uzun baktı. "Yani bu sürekli bir ilişkiye başladığımız anlamına mı geliyor?"

Umutla gülümsedim. "İster misin?"

"Bana karşı açık ol, Jack. Aptal değilim. Bu bir *gris-gris*. Kara büyüyle ilgileneceğin aklımın ucundan geçmemişti. Burada neler oluyor ve neden bir voodoo tılsımı takmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Ah, tıbbi deney hikâyesi, yeğenimin kolejde antropoloji ödevi hikâyesi ve aklıma gelen diğer tüm hikâyeler pencereden uçup gitmişti. Geride kalan tek şey gerçeklerdi. Ya da ona yakın bir şey. Derin bir nefes aldım. "Fred amcayı hatırlıyor musun?"

"Bu gece tanıştığımız adam mı? Benimle flört eden?"

Böyle olduğunu mu sanıyordu? Tanrım, kızı gerçekten etkilemişti. "Hmm, evet. Şey, o oldukça kötü biridir."

"Nasıl kötü?" Gözlerini kıstı. Aniden yine polis olmuştu.

"Bak, o kara büyüye filan inanır ve şu anda aramız pek iyi değil. Bir tür aile kavgası."

"Demek bu yüzden onun yanında öyle gergindin." Yavaşça başıyla onayladı.

"Evet, bu doğru." Ruh hâlime duyarlıydı ve bunun beni ne kadar memnun ettiğini anlamak şaşırtıcıydı. Olduğum yerde dikildim. "Şey, ben voodooya filan inanmam ama açık fikirli olmaya çalışıyorum, bilirsin."

"Hmm" dedi yüzünde belirsiz bir ifadeyle.

"Yani takmanı istiyorum."

"Ama kavgası seninle, benimle değil ki."

"Evet ama... şey... sana ilgim olduğunu sanıyor." Yüzümün kızardığını hissederek bakışlarımı kaçırdım. Panjurlu pencereyi gördüğümde, kızarmamın sadece mahcubiyetten kaynaklanmadığını anladım. İncecik güneş ışınları panjur katlarının arasından süzülüyordu. Kapıya doğru geriledim. Işınlar doğrudan bana ulaşmadığı sürece sorun olmazdı. "Bu binada bir bodrum var mı?"

Connie bana akıl hastanesinden kaçmış biriymişim gibi baktı. "Kileri var." Ben kapıya doğru gerilerken Connie bana yaklaştı. "Şimdi sana üç sorum var, Jack. Birincisi, neden amcan bana ilgin olduğunu düşünüyor? İkincisi, bunun tılsımla ne ilgisi var?" Ellerini omuzlarıma koydu. "Ve üçüncüsü, bana gerçekten ilgin var mı?"

Sırtım duvara dayanmıştı ve güneş ışınları bana doğru kayıyordu. Canları cehenneme. Kollarımı Connie'nin beline sardım. "Birinci sorunun cevabı; sanırım bu açık. İkincisinin cevabı; birazdan söyleyeceğim. Üçüncüye gelince..." Onu kendime çekip öptüm. Dudakları yumuşacıktı ve çilek tadındaydı. Canlı vücudunu kendi soğuk hortlak vücuduma bastırdım ve canlı sıcaklığını soludum. Beni iyice kendine çekti ve kotumu zorlayan sertlik olmasa, onun nerede bıraktığını ve benim ne zaman başladığımı anlayamayacaktım.

Geri çekilirken ve dudaklarını bırakırken kendimi uyuşturucu almış gibi hissediyordum. Lanet olasıca güneş ışınları. "İkinci sorunun cevabı; Fred art niyetli bir orospu çocuğudur. Şimdi benim... sana ilgimi bildiğinden... beni incitmek için sana zarar vermek isteyebilir. Onu tekrar görürsen hemen kaç ve *lütfen* tılsımı tak. Gülünç göründüğünü biliyorum ama bunu benim için yap. Söz ver, Connie." Elini tutup dudaklarıma götürdüm. Dişlerimin hemen altında nabzını hissedebiliyordum. Sadece biraz kendime gelmek için oracıkta Connie'yi ısırmayı düşündüm ama bu dürtüyle savaştım.

"Çok tatlısın" diye fısıldadı. "Ama kurallara aykırı."

"Üniformanın altında kalsın" dedim.

"Şu tavuk ayakları çok kaşındıracak gibi görünüyor."

"Dalga geçmiyorum." Gözlerinin içine baktım. "Söz mü?"

Başını yana yatırdı. "Söz."

Ellerimi kalçalarına koydum ve nazikçe ittim. "Artık gitmem gerek."

"Bir dakika. Bana az önce ilgin olduğunu söyledin ve şimdi böyle... çekip gidecek misin? Seni ararım demeyecek misin? Sinemaya ya da yemeğe davet etmeyecek misin?"

"Şey, evet, hepsi." Hey, işler gayet iyi gidiyordu. "Ama kötü bir şey olmadan önce Fred amcayla işleri yoluna koymam gerek."

"Onu tutuklamamı gerektirecek bir şey mi?"

Reedrek'in gücünde bir vampirin kapalı bir polis merkezinde neler yapabileceğini düşündüm. "Umarım öyle bir şey olmaz."

Connie uzunca bir an bana baktı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Bana karşı dürüst olduğunu hissetmesem, seni asla öpmezdim. Ama aynı zamanda bir şeyler gizlediğini de biliyorum. Bu aile meselen biter bitmez, bana gerçekten yakın olmak istiyorsan, neler olup bittiğini anlatacaksın. Ve neden söz ettiğimi tam olarak anladığından eminim." Kahverengi kaşları öyle bir şekilde kalkmıştı ki her kelimesinde ciddi olduğu açıktı.

Zorlukla yutkundum. "Anlaştık" dedim ve parmaklarımı arkamda çaprazladığımı hissetmemesini umdum. "Yakında görüşürüz." Gitmek için döndüğümde, kolumu yakaladı.

"Bekle" dedi. Odanın köşesinde, daha önce görmediğim bir sunağa doğru yürüdü. Connie'yi izlemeye başlamıştım ki aniden geri çekildim. Duvarda, üzerinde Bakire Meryem heykeli, bir tespih ve daha bir sürü dinî eşya bulunan bir rafın üzerinde, kocaman bir haç asılıydı.

"Ben tılsımı takacaksam, senin de korunmaya ihtiyacın var. Rahibelerden biri Kutsal Topraklara gitti ve Ürdün Nehri'ndeki suyla doldurulmuş bu şişeyi getirdi. Sonra yolculukta karşılaştığı bir piskopos tarafından kutsanmış. Korunma açısından, kutsal suyu her zaman için voodoo tılsımlarına tercih ederim."

Şişeyi bana uzattı. Bildiğim kadarıyla, kutsal suyun üzerimde herhangi bir gücü yoktu. Kutsal su ve vampirlerle ilgili fikrin sadece Drakula filmlerine has olduğundan emindim.

Şişeyi aldım ve anında ısınıverdi.

Her an kaynamaya başlayacağından korkarak bir elimden diğerine hızla aktarmaya başladığımda, bunu fark etmemiş gibiydi. "Teşekkürler" dedim. Şimdi ne yapacaktım? Ceketi hatırlayarak önüme baktım ve küçük şişeyi patlamasına fırsat vermeden ceketin ceplerinden birine attım. Güvenlik için cebi kontrol ettiğimde, şişe hemen soğumuştu. İşe yaramıştı. İkisi de işe yaramıştı. Kötü varlıklara karşı kutsal su ve William'ın voodoo mavi ceketi.

Connie'nin alnına bir öpücük kondurdum ve dizlerimin bağını çözen bir gülümsemeyle karşılaştım. "Seni ararım" dedim ve daireden çıkıp kapıyı kapadım. "Mavi Süet Ayakkabılar" şarkısını mırıldanarak merdivene yöneldiğimde, Elvis'in gözlerinin benimkiler kadar mavi olup olmadığını merak ediyordum.

7

William

Kollarımda ölmek üzere bir hâlde yatan Shari, yünlü bir kış parkasından daha ağır görünmüyordu. İçinde çok az sıcaklık, çok az yaşam kalmıştı. Havaya atsam ve rüzgârla süzüldüğünü görsem şaşırmazdım; rüzgâra kapılarak direğinden kopmuş bir bayrak gibi. Kısa sürede bir şeyler yapmalıydım, yoksa ruhu çabucak düşüncelerimi izleyecekti.

Sunduğum şey cennet mi, yoksa ceza mı olacaktı? Tatlı kuğum minnettar bir alıcı yerine acı veren biri olmak ister miydi? Bunu öğrenmek için onu yaşama döndürmek zorundaydım. Bu tercihin ellerimden alınmış olması muhtemeldi ama Reedrek'in onu ölümün eşiğine getirirken ne yaptığını bildiğinden emindim. Sonuçta, kaderleri değiştirmek konusunda bir usta olduğunu çok uzun zaman önce kanıtlamıştı.

Deylaud garajın kapısını açtı ve eve girmem için açık tuttu. "Arabanı buldun mu?" dedi ve havayı kokladı. "Ölüm kokuyor. Bu ölmüş mü?"

Kollarımda başka bir dişi gören Reyha, odadan fırladı ama hemen arkasında Melaphia'yla geri döndü. Herkes evde bir yabancı daha bulunmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Henüz ölmedi. Tarney, Olivia için tabut getirdi mi?" diye sordum, onları evin arka tarafına sürüklerken. Merdivenlere ve uyuma yerime yakın.

"Evet" diye cevap verdi Melaphia. "Diğerlerinin yanına yerleştirildi." Koridorda beni izledi.

"Olivia geri döndü mü?" diye sordum.

"Hayır, Kaptan. Jack de dönmedi."

Jack'in nerede olduğunu bildiğimi umuyordum. Sonuçta sadece umut edebilirdim çünkü yaşamlar gerçek anlamda bana bağlıydı.

"Sıcak bir banyo hazırla ve kızın giysilerini çıkarmama yardım et."

Shari'yi banyoya bırakırken gözkapakları titreşti. Sıcaklık vücuduna geri dönerken iç çekti ve yine bilincini kaybetti. Yüzünü suyun üzerinde tutarak dikkatle, boynundaki deliklere özellikle özen göstererek, tenindeki ve saçlarındaki kanı temizledim. Kötü amaçla kullanılmıştı ve bunun tek suçlusu Reedrek değildi. Parmaklarımla, göğsünde benim elimle açılmış uzun yara izine dokundum.

"Jack'le ilgili üzgünüm" dedi Melaphia arkamdan. "O..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Biliyorum. Seni gözlemen için bıraktım, gardiyan olarak değil. Bir daha sefere onu yarış tabutunun içine hapsedeceğim."

"Nasıl istersen" dedi. "Ama kıçı tutuşmuş bir adamı bile oturduğu yere mıhlayacak bir bağlama büyüsü yaptım."

Bu sözleri dikkatimden kaçmadı. Okülte öylesine dalmış birini kızdırmak zor olmazdı ama bir voodoo rahibesini kızdırmak için gerçekten önemli bir şey yapmak gerekirdi.

Önümdeki soruna döndüm. "Shari?" diye fısıldadım kulağına. İnleyerek başını bana doğru çevirmeye çalıştı ama hareket etmesine izin vermedim. "Shari, gözlerini aç." Gözkapakları titredi ama kirpiklerindeki su damlaları ağırlık yapıyor gibiydi. Onu hafifçe sarstım ve sözlerimi daha güçlü vurguladım. "Bana bak."

Her zaman itaatkâr olan Shari, gözlerini açarak bana baktı ve görüşünü netleştirmek için bir kez gözlerini kırpıştırdı. Güzel kehribar gözleri solgundu ve rengini kaybetmişti. Normal beyaz yerine, sol korneasında parlak kırmızı kan toplanmıştı; demek bir damar çatlamıştı. Hiç şüphesiz Reedrek'e direnirken olmuştu. Acıktığımı hissettim.

"Lütfen beni kurtar. Senin beni kurtaracağını söyledi."

Her zamanki ortağım öfke içimde gürlemeye başladı. Reedrek beni sağlam bir tuzağa düşürmüştü; kıza bana hayatını kurtarması için yalvarmasını tembihlemişti. "Sonsuza dek ışıktan vazgeçmek ve benim gibi karanlıkta yaşamak ister misin?" diye sordum.

"Seninle kalmak istiyorum." Sırtını yay gibi gerdi ve göğüsleri sudan fırladı; muhtemelen beni baştan çıkarmak için.

"Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Kendini tekrar suya bırakırken, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Hiç şüphesi kalmaması için ona doğru eğildim ve dişlerimi gösterdim.

"Hayır!" dedi zayıf bir sesle. "Canımı yakmasına izin verme!"

Demek Reedrek'in kötülüğünü hatırlıyordu. Kendimi toparlayarak teklifimi tekrarladım. "Bizden biri olursan, seni korumak için elimden geleni yaparım." Bunları söylerken bile, insan kalarak ve ölüme karşı mücadele ederek daha iyi korunabileceğini biliyordum. Onu vampire dönüştürmeye çalışmak da ölümüne neden olabilirdi çünkü dişilerin dönüştürülmesi zordu. Onu gözlerime bakmaya zorladım. "Seni kendi hâline bırakmamı ister misin?" Evet demesini umuyordum.

"Seninle olmak istiyorum" dedi sesi zayıflayarak. Gözleri kapandı. Yine bayılıyordu.

Lanet olsun.

"Hemen bir battaniye gerek" dedim Melaphia'ya. "Sonra tören için bir hazırlık masası ve mumlar. Jack döner dönmez başlayacağız."

Reedrek'i amacından mahrum etmek için, Shari'yi dönüştürme işini Jack'e verecektim. Onu ben dönüştürürsem, Reedrek babam olduğu için bundan yararlanırdı ve bu da karanlık kalbimi daha da öfkeyle

doldururdu. Kız hayatta kalırsa, Jack gücün aslan payını alırdı. Benim payım daha az olurdu. Dolayısıyla Reedrek'e çok az şey kalırdı.

Melaphia bir battaniyeyle döndü ve Shari'yi yine kaldırarak battaniyeye sardım.

"Benimle gelin" dedim, Reyha ve Deylaud'a dönerek. Shari'yi en yakın yatak odasına götürdüm ve Reyha'nın yatağı açmasını bekledikten sonra baygın kuğumu çarşafın üzerine bıraktım. "Yanına girin ve onu sıcak tutun" diye emrettim, Reyha ile Deylaud'un yatağa uzanması için yatak örtülerini kaldırırken.

Ve beklemeye başladık.

Bekledik.

Bekledik.

Bekledik.

Bir saat sonra Melaphia salona geldi. "Güneş doğuyor" dedi sistematik bir şekilde her pencerede asılı iki kat perdeleri kapatmaya başlarken.

Tenim şimdiden kaşınmaya başlamıştı ve güneşin ağırlığı kendini hissettiriyordu. Melaphia yaklaşarak önümde durdu. İkimizin de zihninden geçen soruyu kelimeye dökmedi. Jack hangi cehennemde? Reedrek onu mu beklemişti? Jack ondan istediğim şeyi yapmak yerine, oyalanmış mıydı? Geri kalan azıcık azmimi kullanarak, Shari'yi bıraktığım yatak odasına girdim.

Reyha ve Deylaud onun yanındaydı ama şimdi köpek biçimine dönüşmüşlerdi. Hiç kıpırdamadan, Reyha benim Shari'nin nabzını kontrol edişimi izledi. Zayıftı ama hâlâ atıyordu.

Yatak örtülerini kaldırdım ve onu dikkatle kollarıma alarak sunak mumlarının yanından geçip bodruma indim. Bir süre sonra öldürülüp tekrar yaşama çağrılacağı masanın yanından geçtim. Melaphia gelip Olivia için hazırlanmış siyah-krom tabutu açtı. Yastığı kabartmasını bekledikten sonra Shari'yi içi minderli tabuta yatırdım.

Shari'nin yanındaki yastığı kabarttım. Reyha tabuta girdi ve kuğunun yanına kıvrıldı. "Deylaud, benimle gel." Jack kendi başına

dönmezse, o zaman gidip onu bulmam gerekecekti. Reyha arkamızdan bir kez sızlandı.

Savannah'nın benim şehrim olduğunu söylemiş miydim? Bu şehri kendi damarlarımdan daha iyi tanırım. Bütün karanlık köşelerini ve gizli sırlarını bilirim. Birçok kişi, şehrin daha eski kısmının, orijinal caddelerin ve sokakların üzerine kurulmuş olduğunu genellikle anlamaz. Şehre zenginlik getiren nehir bazen hainleşerek caddeleri kaplar, yaşamları alır ve ticareti mahveder. Bozuk mallar, maddi zarar anlamına gelir. Bu yüzden, açıkgöz tüccarlar gemilerle getirdikleri taşlarla kayalık adını verdikleri bir duvar ördürmüştü. Bu duvar o kadar yüksektir ki sel ya da kasırga olsa bile, nehir asla Savannah'nın merkezini tehdit edemez. Tüccarlar duvarı uygun yüksekliğe ulaştırdığında deniz kumu taşıyarak duvarın arkasını doldurmuşlar, böylece şehrin bazı yerlerinin seviyesini de altı metre kadar yükseltmişlerdi. Sonra yeni şehri inşa etmişlerdi. Şimdi bile bazı rögarları incelediğinizde terk edilmiş düzenekler ve eskiden kalmış Arnavut kaldırımlı sokaklar görebilirsiniz. Korsanlar geri kalan gizli alanlardan yararlanmış, daha sonra gizlice yüklenmek üzere kaçak mallarını buralara saklamışlardı.

Alt şehrin sokaklarında dolaşmıştım; şimdi hepsi daha çok tünel gibidir. Kilerimde, Savannah'nın yer altı dehlizlerine açılan bir kapı vardır. Gece yaşayan birinin gün ışığında sokaklarda dolaşmasının tek yolu budur.

Ama alt şehirde karşılaşılabilecek tek şey karanlık değildir. Korsanlık sona erdiğinden beri geçen yıllarda, gölgelerden ve gizlilikten yararlanan başkaları da ortaya çıktı. Taze hava için belirli açıklıklarda toplanan evsizlerin, tehlikelerin en küçüğü olduğunu söyleyebilirim. Koloni Mezarlığı'na çok yakın olan tünellerde, bazen bir bacak kemiğine veya dökülen duvarlardan sırıtan kafataslarına rastlayabilirsiniz. Ya da kaderini ve mezarında kalmayı kabullenmeyen huzursuz biriyle karşılaşabilirsiniz. İnsan kulaklarının duyamayacağı sesler vardır. Benimki gibi yüzler karanlıkta gizlenir, dolayısıyla insanların uzak durması daha iyidir.

Tünellerin gerçek uzunluğu ve genişliği, Jack'ten gizlediğim diğer

bir sırdı. Gürültülü arabasıyla yüzeyde yarattığı kargaşa, endişemi haklı çıkarıyordu. Gündüz saatlerinde Jack yeraltına inmeden de yeterince sorunum vardı zaten. Ama şimdi başka çarem yoktu.

Ağır demir kapıyı açıp peşimde Deylaud'la serin karanlığa girdim. Deylaud başını kaldırıp mezarımsı havayı içine çekerken tavandan ince tozlar döküldü. "Gidip Jack'i bulalım" dedim.

Jack

İşte bu güzel bir hatır sormaydı.

Connie'nin binasının bodrumuna giden yolu bulmuştum ve yer seviyesindeki iki pencereden süzülen güneş ışığından korunmak için karanlık bir köşeye sıkışmıştım. Binada yaşayanların artıklarını bir yığına doğru itmiştim ama yine de uzanıp uyuyabileceğim kadar yer açamamıştım. Lanet olsun. Tabutumun dışında uyuduğum için zaten sersemleyecektim.

Havanın kararmasına daha saatler varken o öpüşmeyi hayal ederek zaman geçirebileceğimi düşündüm. Hmm! Ne kadındı. Yumuşak ve sert noktaları yerli yerindeydi. Ve sıcak; canlı, nefes alan, ölümlü insan sıcaklığı. Kanın damarlarında dolaşımını hâlâ hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım ve başımı sıva duvara dayadım. Tatlı-tuzlu ağzını ve vücudunun kıvrımlarını yeniden hatırladım.

Öyle ya da böyle rahat edebileceğim bir şekilde yerleşmek üzereydim ki duvarın diğer tarafından gelen hışırtıları duydum. Fareler. Lanet olsun.

Bir defasında, 1. Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, İspanyol grip kurbanlarıyla dolu bir hastanenin deposunda iki gün kapalı kalmıştım. Yeni oluşturdukları kan bankasını ararken yanlış odaya girmiştim ve biri içeri girdiğinde saklanmak zorunda kalmıştım. Kapıyı üzerime kilitlemişlerdi ve düşüncelerimle baş başa kalmıştım; tavuk büyüklüğünde bir düzine lağım faresiyle birlikte. Onlar beni yemeden, ben onları yemek zorundaydım. İnanın bana, bunun dört yıldızlı bir mutfak olduğunu söyleyemem.

Hışırtılar giderek güçleniyordu. Bu fareler köpek büyüklüğünde olmalıydı.

Aniden, duvardan fırlayan uzun parmaklı bir yumruk uzanıp beni boynumdan yakaladı. Daha ne olduğunu anlayamadan, şapkadan çıkarılan tavşan gibi duvarın içindeki açıklığa çekildim. Doğmak da böyle bir şey miydi acaba? Gezegendeki herkesin bu anıyı bastırmasına şaşmamak gerekirdi.

Bir an sonra, William'la burun buruna geldim. Ayaklarım yere değince beni bıraktı.

"Hay lanet, gelirken bir haber veremez miydin?" diye gürledim. "En azından üçe kadar sayabilirdin. Duvarın diğer tarafından seni duyardım, değil mi?"

"Neden sana söylediğim gibi hemen geri dönmedin?"

Mavi kadife ceketin omzundaki ve göğsündeki sıva parçalarını temizlerken büyük ölçüde gerçeği söyledim. "Connie'yle konuşma fırsatı yakaladığımda, çoktan güneş doğmuştu. Karanlığa kadar burada beklemeye karar verdim." Deylaud kotumun dizlerini hevesle kokladı. Ben başını okşarken kırmızı dilini sarkıttı. En azından biri beni gördüğüne sevinmişti.

"Tılsımı geri aldın mı?"

"Ona tılsımı saklamasını ve korunmak için takmasını söyledim."

"Jack!" Bir an için havaya yükselip tılsımı kendisinin alacağını sandım. Şu anda mutlu olmadığı belliydi. "Onun için kendi korunmandan vazgeçeceğini tahmin etmeliydim." Bana baktı ve yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Sanırım tehditler, şimdi yukarı dönüp tılsımı geri almanı sağlamayacak."

"Evet." Daha önce mezarlıkta ona meydan okuduğumda yaptığı gibi, yine beni boğazımdan yakalayacağını sanarak kendimi hazırladım. Çok gergin olduğunu görebiliyordum. O anda Shari ve Olivia'yı hatırladım. Ve eski dostum Reedrek'i.

"Olivia'dan haber var mı?"

"Hayır."

"Shari nasıl? Başaracak mı?"

"Bunun için sana geldim. Yardımına ihtiyacım var. Gel."

Peşinde Deylaud'la bir tür tünelde yürümeye başladı ve etrafı ilk kez fark ettim. "Hey, burası da ne böyle? Neredeyiz biz?"

"Burası, Savannah'nın altındaki tünel labirenti."

Olduğum yerde durup etrafıma bakındım. Bir tarafımda koloni döneminden kalma taş bir binayla, kaldırım taşı döşeli bir sokakta duruyordum. Antika bir makine, bir tür el arabası, geçidin diğer tarafında terk edilmişti. Bir-iki ceset taşıyabilecek büyüklükteydi. William, başımızın üzerindeki bir mazgaldan süzülen güneş ışığının kenarından geçti. Yukarıdaki caddeden sabah trafiğinin sesini duyabiliyordum. Ağzım açık kalmıştı.

"Ne?" diye sordum zayıf bir sesle.

William ve Deylaud'a yetişmek için koştum. "Burası, gündüz saatlerinde şehirde dolaşmak için harika bir yer!" dedim.

"Evet" dedi William.

Ses tonuyla anlatmak istediği şeyi kavramam bir-iki saniyemi aldı. Elbette ki burayı başından beri biliyordu. Muhtemelen yüzlerce yıldır. Durdum ve William'ın kibirli başının arkasına baktım. Tam başka bir ışık hüzmesinin altından geçerken üzerine atıldım, ıskaladım ve mazgalın altına uçtum. Kafa derime bıçak saplanmış gibi hissettim.

William bir an dönüp bana baktı ama yavaşlamadı bile. "Saçın alev aldı, Jack."

"Biliyorum, lanet olsun!" Ona yetişmek için koştururken iki elimle başıma vurarak ateşi söndürmeye çalıştım. Daha önce saç ürünleriyle aram hiç iyi olmamıştı ama sürdüğüm azıcık jöle görünüşe bakılırsa kolay tutuşuyordu. Bundan böyle daha doğal görünmeye karar verdim.

"Neden bütün bu yıllar boyunca bana tünellerden hiç söz etmedin? Yani, nehir boyunca uzanan birkaç korsan tüneli olduğunu biliyordum. Oralara kaçak içki saklardık. Ama bu..." Kolumu sallayarak işaret ettim. "Bu bilmeme izin vermen gereken bir şey."

"Bu bilgiyle ne yapacaktın? Gündüzleri alışverişe mi çıkacaktın? Belki arkadaşlarınla öğle yemeği yerdin, ha?"

"Hey! Gerçek erkekler alışveriş yapmaz!" dedim meydan okuyan bir tavırla.

"Sadece dalga geçiyordum."

"Vampirler de öğle yemeği yemez."

"Bu da doğru. Biz vampiriz ve dinlenmek için gündüzleri uyumamız gerekir. Bu tünelleri sadece acil durumlar için kullanıyorum; belki asırlar boyunca en fazla birkaç kez kullanmışımdır. Onları bugün kullanman gerektiği için varlıklarını öğrendin." William elini sallayarak tartışmayı kesti.

Onun gırtlağına sarılmakla etrafın güzelliğine ve temsil ettiği özgürlüğe hayran olmak arasında kalmıştım. En azından, Connie'nin bodrumuna dönüş yolunu hatırlamalıydım. Olasılıklar kesinlikle heyecan vericiydi. Bir kavşağa geldik; William aynı yönde ilerlemeye devam etti ama ben yan tünelin karanlığına bakmak için duraksadım. Nereye gittiğini merak ediyordum.

"Başka zaman araştırmaya çıkarsın, Jack. Şimdi Shari'nin yanına gitmemiz gerek."

Shari'yi neredeyse tüm kanı çekilmiş hâlde bulduğumuzdan beri uzun zaman geçmişti. Ama görünüşe bakılırsa hâlâ hayattaydı. "Kan değişimi yapılması gerekmez mi? Neden onu hastaneye götürmedin?"

"Doktorlara ne diyecektim?" William sonunda durdu ve bana döndü. "Bak dostum, kadının boynundaki iki büyük deliğe aldırma. Sadece vücudundaki kanın tamamen boşaldığını ama bu arada üzerine veya giysilerine hiç kan sıçramadığını gör. Bu arada, kalıp polisle sohbet etmek isterdim ama güneş doğmadan gitmem gerek."

"Ah, evet" diye mırıldandım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Reedrek onu işaretledi. Herhangi bir hastane yerine bizimle şansı daha yüksek olur."

William neşesiz bir kahkahayla yürümeye devam etti. "Şuraya bak, sanki daha dün ölümlüymüşsün gibi davranıyorsun. Bütün bu onyıl-

lardan sonra, hâlâ bir vampir gibi değil, bir insan gibi düşünüyorsun."

Bazen William'ın beni yakınında tutma nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. Onu eğlendiriyordum sanırım. Bir şekilde insanlığına yakın tutuyordum. Ama aslında anlamı yoktu. Yani, insan olarak Melaphia ve Renee vardı yanında. Onlar gerçek insanlardı. Belki de ben William'ın kayıp halkasıydım.

"Onunla ne yapacağız?"

Şimdi William'ın yanında yürüyordum. Bana asık yüzle baktı. "Onu dönüştüreceğiz."

"Dönüştürmek mi?" Biraz düşündüm ve sonunda durumun ağırlığını kavramaya başladım. "Onu vampir mi yapacağız yani?"

"Evet. Ama ben yapmayacağım." Yine dümdüz karşıya baktı.

Bu deliceydi. Kadını vampire dönüştüremezdik. Bu William'ın inandığı her şeye tersti. Sonuçta dönüştürdüğü tek vampir bendim ve bunu sadece...

...beni ölümden kurtarmak için yapmıştı.

Sonra söylediklerinin geri kalanını kavradım. "*Senin* yapmayacağını söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Geçidin sonuna ulaşmıştık. Kayaların arasına yuvarlak, krom tokmaklı çelik bir kapı yerleştirilmişti. William kapıyı açtığında karşımıza ahşap bir panel çıktı. Paneli içeri doğru itti. Kapı gürültüsüz bir şekilde açıldı.

"Dediğim gibi, Jack, ben yapmayacağım. *Sen* yapacaksın."

* * *

Her duvarda mumlar yanıyor, yorgun gözlerimin önünde ateş böcekleri gibi dans ediyordu. Kendim göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanırken birini nasıl vampire dönüştürebilirdim ki? William, Shari'yi daha önce görmediğim bir tabuttan çıkarıp masanın üzerine yerleştirdi.

Kadın çıplaktı.

Başka bir zaman olsa, görüntü hoşuma gidebilirdi. Kadın vücudunu hayranlıkla izleme fırsatını asla tepmemişimdir. Ama baygın, yarı ölü bir kıza bakmak seksi ya da eğlenceli değildi. Ürkütücüydü. Bir vampir olmakla ilgili her şeyi bilmek istediğimi söylediğimi biliyorum ama bu tuhaf bir durumdu. Bir şeyin anlatılması bir şeydir; oysa onu anlatılmadan yapmak başka bir şeydir. Melaphia bile Renee'yi okula götürmesi gerektiğini söyleyerek bir bahaneyle yanımızdan ayrılmıştı. Ve Melaphia hiçbir şeyden korkmazdı; canlı ya da ölü.

Savunmasız, cansız bir şekilde yatan Shari'ye baktım. İlkel, kâfirce bir kurban gibi görünüyordu; belki de öyleydi. Biz tam olarak ne yapıyorduk? Bu, ruhu olan bir insandı. Ve biz ruhunu elinden almak üzereydik.

"Dinliyor musun?" diye sordu William.

Yapmak üzere olduğumuz şeyin ciddiliği, bana onuncu viteste giden bir tır gibi çarptı. "Ha?" dedim.

"Odaklan, Jack. Töreni tamamlamak için çok kısa bir süremiz var. Kızın varlığı söz konusu."

"Bundan emin misin? Yani, bizden biri olmak isteyeceğini mi düşünüyorsun? Ruhuna ne olacak?"

William'ın yüz ifadesi yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Bilincini kaybetmeden önce ona sordum. Bunu istiyor. Reedrek ona, benim kendisini kurtarabileceğimi söylemiş. Sana gelince, sadece elinden geleni yap. Geri kalanı yazgının işi olacak."

Bu, ruh konusundaki sorumun tam cevabı değildi ama başka bir şey söylemeyeceğini anladım. "Peki ne yapacağım?"

"İçindeki kanın tamamını kurutmalısın..."

Bu zor olmazdı. Uzun zamandır beslenmemiştim, dolayısıyla zaten kendimi zayıf hissetmeye başlıyordum. Tam düşüncesini tamamlarken William'a başlayıp başlayamayacağımı sormak üzereydim.

"...onu kalbinden ısırarak" dedi.

Oh, işte bu biraz fazla ürkütücüydü. "Neden boynundan değil?"

"Çünkü o bir dişi. Haydi. Yapabilirsin." William, ellerini Shari'nin omuzlarının altından kaydırdı ve göğsünü havalandırdı. "Zamanı geldi" dedi. "Yap."

"Kalbi" diye mırıldandım. William'a kararsızca bir bakış attıktan sonra yavaşça kadının üzerine eğildim. Dudaklarım beyaz tenine yaklaşırken vücudunda hafifçe dolaşan yaşamı hissettim. Kalp atışları hızlı ve zayıftı. Gözlerimi kapayarak insan kanına duyduğum açlığa odaklandım.

Bu, kendimi mahrum bırakmaktan gurur duyduğum bir açlıktı; rahiplerin seksten uzak durması ya da daha doğrusu uzak durması gerektiği gibi. Elbette ki zaman zaman insanlardan besleniyordum; hatta son yüz yılda birkaçını öldürmüştüm de. Ama asla insan kanına duyduğum susuzluğu tatmin etmek için bir masumdan beslenmemiştim.

Şunu bilin ki insan kanı, hayvan kanından farklıdır. Daha önce dediğim gibi, ben kasap dükkânlarından aldığım kanla hayatta kalıyorum ama bir vampir insan kanı içmek için yaratılmıştır ve kanımızı, kemiklerimizi ve iliklerimizi güçlendiren şey insan kanıdır. Bizi güçlendirir. Eğer kontrolü ele almasına izin verirseniz, bu açlık sizi yönlendirebilir. Ama benim vücudumda kontrol sahibi olacak sadece bir kişiye yer vardı.

Dudaklarım ete değerken dişlerimin neredeyse acı verecek bir şekilde uzadığını hissettim. Gurur duymadığım bir cinsel dürtü, vücudumu alarma geçirdi. İçimdeki vampir, kalbin ne kadar derinde olduğunu güdüsel olarak biliyordu ve kan dişlerimi kaplayıp ağzıma dolana kadar ısırdım. Kadın, kapana kısılmış umutsuz bir hayvan gibi inledi. Susuzlukla, hevesle, iştahla emdim ve sonunda, son yudumumda, içinde bir şeyin serbest kaldığını algıladım. Kalbi durdu ve vücudu soğumaya başladı. Artık gerçekten ölmüştü. Ama uzun sürmeyeceğini umuyordum.

Tatlı bir şarap içmişim gibi başım dönüyordu. Mide bulantısı ve esrime hâli arasında gidip geliyordum. Dünyanın kralıymışım gibi hissediyordum. Vücudumdaki damarların hepsi şişiyor gibiydi. Az önce yaptığım lanetlenmiş şeye tepki olarak, cebimdeki kutsal suyun ısındığını hissediyordum. Bu beni gerçekten ayılttı. Az önce birini öldürmüştüm ve şimdi ruhunu alıp Tanrı'yla bağlantısını sonsuza dek kesmek üzereydim. Kendimi hiç bu kadar lanetli, kötü ama aynı zamanda da bu kadar canlı hissetmemiştim. İlk kez vampir olmanın ne demek olduğunu anlıyordum.

"Odaklan, Jack! Şimdi onu kendine geri çağırmalısın. Kendi karışmış kanından biraz al ve kızın tenine ruhun dört rüzgârının sembolünü çiz. Bu kanın kutsanmasıdır." William, Shari'nin kalbine, alnına ve omuzlarına dokundu.

İçimde dolaşan çılgın enerjiyle, dişlerimi göstererek sırıttım. Sanki biraz daha uzamışım gibi geliyordu ve bu yüzden, gerçekten havalanıp havalanmadığımı görmek için aşağı baktım.

William öfkeyle pöfleyerek bileğimi yakaladı ve başparmağının tırnağını tenime batırdı.

"Ah!" diye bağırdım, içimdeki coşku kayalardan yuvarlanan araba gibi düşerken.

Başparmağını yaradan akan kana batırdı ve Shari'nin alnına dokundu. "Çağır onu Jack" diye emretti.

Bir an "Jack" demeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. William böyle bir anda mizah duygumu yakalayamayabilirdi. Ve Shari'nin de şaka kaldıramayacağından emindim. Az önce öldürdüğüm kıza baktım.

"Shari?" Omzunu sarstım. "Shari, uyan!"

William kaşlarını çattı ama bana yeni emirler vermek yerine eğildi ve yüzünü Shari'nin kulağına yaklaştırdı. "Shaaari?" diye fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu. O çağrının gücünü hissetmişti. Bir defasında beni de aynı şekilde çağırmıştı. Elimi çektim ama William yakaladı ve avucumu Shari'nin göğsüne bastırdı.

"Shari? Bize geri dön, aşkım. Artık bize aitsin." Sesi fısıltı hâlindeydi ama William Bonaventure'da Olivia'ya seslendiğinde hissettiğim titreşimin aynısını hissetmiştim. Karanlık köşelerdeki hışırtılar dik-

katimi çekti ama aynı zamanda da gözlerimi kapamak istiyordum. Odada ölüler vardı; onları hissedebiliyordum. William'ın tatlı sesine çekilen huzursuz arılar.

William beni Shari'nin diğer kulağına doğru çekti. "Söyle, Jack. Ona onu istediğini söyle."

Yutkundum. O anda istediğim tek şey, şu işin bitmesiydi. Ses tonunu elimden geldiğince taklit ettim. "Shari, hayatım? Artık bize geri dön. Biz... eee, ben... seni bekliyorum." Tenime bir hava akımının süründüğünü hissettim.

"Shari?"

Kızın vücudu hafifçe titredi. Kalbi avucumun altında çok hafif bir şekilde atmaya başladı.

William doğruldu. "Şimdi ona kanını içirmelisin. Bileğindeki damarı yar ve dudaklarına daya. Nabzı kulaklarında atmaya başlayana kadar içmesine izin ver. Sonra dur. Ama seni çok fazla zayıflatmasına izin verme."

Paylaşma zamanı. Kotumun ceplerini yoklayarak bir çakı aradım ama bulamadım. Canı cehenneme.

Kendi bileğimi vahşice ısırdım. "Orospu çocuğu!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Shari'nin umurunda bile değildi. "Feci acıttı!"

Shari'nin başını arkaya yatırdım ve kanımı açık ağzına akıttım. Ağzı neredeyse taşacak kadar doldu. "Yut, güzelim" dedim. "Jack baba için yut." Ben tam endişelenmeye başlayacakken Shari dediğimi yaptı.

Mavi cekete doğru kan püskürerek öksürdü ve sonra tekrar yutkundu. Gözleri aniden açıldı. Kehribar rengiydi; hatta neredeyse sarı. Vahşi bir kedininki gibi. Kim, nerede veya ne olduğunu bilmediği açıktı. Bildiği tek şey, kana ve sunduğu yaşama susamış olduğuydu. Elleri koluma kenetlendi ve damarımı emen dudaklarını ayırmak için bir levyeye ihtiyaç duyacağımı sandım.

Gözlerimin önünde uçuşan benekler görmeye başladığımda, serbest elimin ayasını alnına dayayarak dudaklarını ayırmaya çalıştım.

Kesinlikle tam zamanıydı. Tutuşunu gevşetmek için bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım.

"Tamam. Başka?"

"Onu Olivia için getirttiğim tabuta koy. Aslında, onu içeri kilitle. Gündüz saatlerinin geri kalanında uyumalı. Bu süreçte dönüşümü gerçekleşecek. Acı dolu bir süreçtir. Sana bağırabilir, küfredebilir, çığlık atabilir. Ama her ne derse desin, *sakın onu tabuttan çıkarma.* Bunu yapmak, fiziksel bedeninin ölmesine yol açar ve ruhu inanılmaz ölçüde acı çeker. Acı dinene kadar orada kalmalı. Anladın mı?"

"Evet. Anladım" dedim. "Yani hepsi bu mu? Uyanacak ve pat, bizden biri olacak, öyle mi?"

"Bir dişinin hayatta kalmasını garantilemek için yapman gereken bir şey daha var."

"Söyle bakalım" dedim.

"Tabuttan çıktıktan hemen sonra onunla sevişmelisin."

"Ha? Neden? Bu kızı daha önce hiç görmedim bile."

William, Shari'nin güzel ve solgun yüzüne düşen sarı bukleleri okşadı. Yaşama tutunmaya çalışan ama sonsuz karanlığın eşiğinde olan bir kız için küçük bir şefkat gösterisiydi bu. "Hepsi güçle ilgili. Bir kadının gücü, özü, yaşam yaratabilme becerisidir. Bir dişi vampire dönüştürüldüğünde, bu yetisini kaybeder. Değişim sırasında üreme gücü kaybolduğunda, bir boşluk yaratır. Doğa boşluktan nefret eder. Ve bu doğaüstü süreç bile doğa tarafından yönetilir. Bu boşluk, onu dönüştüren kişinin gücüyle, ölümlülerin yaşam yarattığı şekilde doldurulmalıdır. Bu yüzden dişi vampirleri dönüştürenler erkek olmalıdır. Bu, kadının gebe kalma gücünün tazmin edilmesidir; yaşam yaratmak için erkeğin tohumunu almak yerine, gücü alırlar. Böylece bir ölçüde doğanın dengesi sağlanır.

"Hepsi iyi ve güzel ama Shari'ye güç vermek beni zayıflatmayacak mı?" Şüpheci görünmemeye çalışıyordum ama Shari'yi William yerine neden benim dönüştürdüğümü merak etmeye başlıyordum. William'ın zihninin hızla çalıştığını görebiliyordum. Ne düşündüğünü biliyordu.

"Hayır, Jack" dedi. "Olivia'yla seks yapmak seni zayıflatır. Ama ilk kez Shari'yle kaybedeceğin güç, onu vampire dönüştürmekten elde edeceğin güçten daha azdır. Baban olarak, o gücün bir bölümünden ben de yararlanırım ama böyle bir dönüşümün Reedrek'e sağlayacağı katkı önemsiz. Bu yüzden Shari'yi ben değil, sen dönüştürüyorsun."

8

William

"Sen de dinlensen iyi olur, Jack. Shari'nin dönüşümü artık bizim elimizde değil. Karanlığın bekçileri ya ona yardım edecek ya da onu kendilerine alacak..." *Sonsuza dek ruhsuz ve tek başına dolaşması için.*

Tabutun içinden çılgınca bir sürtünme sesi geldi. Jack yüzünü buruşturdu ama neyse ki daha fazla soru sormadı. Açıkçası, Jack kabul etsin ya da etmesin, bu dünyada kişinin bilmemeyi tercih edeceği şeyler var ve birini vampire dönüştürmek de bunlardan biri. Sevgili Diana'mın ölümünde bulduğum tek teselli, şimdi Shari'nin çektiği gibi acı çekmemiş olmasıydı. Ve benim de. Tanrı'ya şükür, oğlum Will de Reedrek'in yiyecekten başka bir şey için kullanmak istemeyeceği kadar küçüktü.

Daima, Reedrek.

Jack'i kendi tercihleriyle baş başa bıraktım. İnsanlara böylesine yakın birine iğrenç gelecek bir şey yapmayı kabul ettiği için onunla gurur duyuyordum. Ama şimdi kendimizi kutlamaya zamanımız yoktu; Kaçırıcılardan gelen mesajları kontrol etmeliydim. Reedrek ve Olivia'yı da bulmalıydım. Evin üst kısmına çıkmak için kapıyı açtığımda, içeride bekleyen Reyha ve Deylaud'un neredeyse üzerlerine yuvarlanıyordum. Arkamdaki koridordan bir çığlık daha yankı-

landı ve sunaklardaki mumların alevi titredi. Etrafımızda soğuk bir esinti oldu. Reyha halıya kapandı ve patilerini kulaklarına kapadı. Deylaud, yardım etmek istermiş gibi üzgün bakışlarla beni izliyordu. Başını okşarken yüzünü bana bastırdı. "O yolculukta. Şu anda beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Benimle birlikte ofise girdiler; amaçları beni rahatlatmak mı, yoksa korkunç seslerden kaçmak mıydı, bilmiyorum. Önemi yoktu; onların sessiz dostluğuna alışmıştım. Benimse ilgilenmem gereken kendi karanlık işlerim vardı.

Bilgisayarım bir e-posta mesajım olduğunu söylüyordu.

Frederica Amsterdam'dan çıktı; güvende ama yaralı. Lillith onunla ilgileniyor.

Demek Reedrek'e söylediklerimde o kadar da haksız değildim. Güzel. Vampirler esareti hoş karşılamazdı. Frederica'nın tek başına karşılaştığı ve Reedrek'in hayal gücünün ürünü olan dehşeti tahmin etmek mümkün değildi. Onu dişilere teslim etmek daha iyiydi. Lillith ne yapacağını bilirdi. Zavallı Frederica'yı kurtaramazsa, onu öldürerek acısına son verirdi.

Cevap vermek için yeni sayfa açarken Yeni Dünya'daki dostlarımı Reedrek'in Savannah'da olduğu konusunda bilgilendirmemin iyi olup olmayacağını düşündüm. Bilmek ve yardım etmek isteyecekleri şüphesizdi. Ama bu tam ölçekli bir savaş anlamına gelebilirdi. Henüz bağlantılarımı açığa çıkarmaya hazır değildim. Temsilcileri yakında burada olacaktı; Cadılar Bayramı kutlamamızda. Onlar gelmeden önce Reedrek'in planlarını bozmak için neler yapabileceğimi görmek daha iyiydi.

Bunu yapmak için önce onu bulmak zorundaydım.

"Gidip Bayan Olivia'nın çantasını bul ve bana giydiği bir şeyi getir" dedim Deylaud'a. Mavi buz kristalleri kadar kırılgan görünen dantelli bir iç çamaşırıyla döndü.

Kemik kutu her zamankinden daha sıcak görünüyordu; sanki dokunmamı bekliyormuş gibi. Denizkabukları daha önce beni Reedrek'e götürmüştü; doğru soruları sorarsam, yine aynı şeyi yapacaklarını tahmin ediyordum. Ama önce Olivia'yı bulacaktım. Oturdum ve yorgunluğumu hafifletmek için gözlerimi ovaladım. Güneş doğalı üç saat olmuştu ve uykusuzluğumun Lalee'nin hediyeleriyle bağlantımı zayıflatmamasını umuyordum.

Olivia'nın iç çamaşırını yüzüme yaklaştırıp kokusunu içime çektim. Sonra kutuyu salladım ve denizkabuklarını ayağımın altındaki cilalı ahşap zemine döktüm.

Olivia? Neredesin, Olivia? Denizkabukları yuvarlanıp kendi büyülü şifrelerine göre sıralandı.

Ofisimin görüntüsü hemen silindi ve kendimi şehrin altındaki tünellerde buldum. Uçuyordum. Karanlıkta yarasaların kanat çırpışı gibi fısıltılar kulağıma geliyordu. Önce sağa, sonra sola döndüm. Gri havada ölü yüzler beni izliyordu.

Olivia...

Onları en derin tünelde buldum. Benim bile ender ziyaret ettiğim bir yerde. Bu bir mezarı ziyaret etmeye çok benziyordu. Bir tabut rahatlatıcıydı ama ıslak, solucanlarla dolu toprağa gömülmek, sonsuz bir cehennemi hatırlatıyordu. Tünelin taş duvarında derin sıyrıklar vardı ve içeride bir oyuk açmak amacıyla toprak kazılmıştı. Köşelerde kış uykusuna yatmış yılanlar vardı. Eşikte tereddüt ettim. Her yer ölüm kokuyordu; eski cesetler ve çürümüşlük. Olivia'yı sıcaklıktan böylesine yoksun bir yere getirenin ne olduğunu merak ettim.

Sonra karanlığın içinde ışık gibi parlayan gümüşi saçlarını gördüm. Can düşmanım Reedrek'in kollarında kıvrılmış hâlde bebek gibi uyuyordu.

Olivia...

Uykusunda titreyerek başını kaldırdı. Bir an bakışlarıyla karanlığı taradı ama yukarıdaki dünyanın gün ışığının ağırlığı onu güvenli karanlıklara itti. Reedrek'e sokularak yine uykuya daldı. Reedrek'in parmakları nazikçe Olivia'nın bileklerine kapandı. Sesini duymaktan çok hissettim.

Kal.

O anda, gözlerinin açık olduğunu fark ettim. Boş havaya bakıyor, sanki bir şeyi bekliyordu. Canavar babam gerçekten benden, asi oğlundan biraz korkuyor olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Bu olasılık bana büyük bir zevk verdi.

Görünmez özümü kullanarak ona saldırıp öldürememem çok acıydı. Acaba moleküllerim ciğerlerine dolarak onu içeriden boğabilir miydi? Bu düşünce beni gülümsetebilirdi ama Reedrek'in uyaran tıslaması beni kibrimden sıyırdı. Gerçek bir yılan bile niyetini bu kadar açık ifade edemezdi. Ama kıpırdamadı. Emin değildi. Kesin olan tek şey var gibiydi: Olivia'yı kaybetmiştik. Onu şimdiye kadar öldürmediyse, Reedrek kesinlikle onu kendine saklamak ve kullanmak istiyordu. Bu fikir zihnimi kılıç gibi kesti.

Ben bundan daha güçlüyüm, diye fısıldadı Olivia'nın zihni.

Aptal, aptal Olivia. Kesinlikle daha güçlü değilsin. Alger ve sen korumam altındaydınız ama ikinizi de koruyamadım. Yine de senin için geleceğim.

Öne doğru bir adım atarken niyetimin ne olduğunu kendim bile bilmiyordum. Havadan Reedrek'e uzandım ama sadece boşluğu tutabildim. Bu tanıdık bir duyguydu. Vampir yaşamımın büyük bölümünde ona sık sık saldırmış, her seferinde ciddi bir darbe indirmekten uzak kalmıştım. Bu acı düşünceyle birlikte, havayı yaran bir vınlama kulaklarımı doldurdu ve ne olduğunu anlayamadan etrafımdaki tüneller hareket etmeye, hızlı bir trenin penceresinden görünen ağaçlar gibi kaymaya başladı.

Denizkabukları beni yönlendiriyordu ve görünüşe bakılırsa gittiğim yer karanlıktı. Sessizlik, pamuk topakları gibi kulaklarımı doldurdu.

Gözlerimin açık olduğunu biliyordum ama hiç ışık olmadığından, üstün vampir gözlerimle bile hiçbir şey göremiyordum. Yalnız ve kör bir şekilde bekledim. Bu, karanlık varlıkların sınırsız, ıssız âlemiydi. Lanetli ruhlar ve kayıp varlıkların mekânı. Bu anlayışla birlikte, öfkeli hışırtılar, fısıltılar ve lanetler duydum. Araştırmaya hiç niyetim yoktu. Lalee'nin beni böyle bir yere nedensiz sürüklemeyeceğine inanmak zorundaydım.

Gözlerimin önünde minik bir ışık noktası belirdi; ardından sol tarafta bir tane daha. Çok geçmeden, gözlerimin önünde pırıltılar dans etmeye başladı. Işık bir biçime büründü. Ani ışığa karşı gözlerimi kıstım.

Bu Jack'ti. Ama tanıdığım dost, sadık Jack değildi. Bu Jack, üzerinde mavi ceketimle bir efendi, incelediği şeylerin kralıydı ve o anda ben hizmetkârı olarak yanındaydım. Hayatım onun ellerindeydi. Hatta Lalee'nin kutsanmış kanının durduğu şişeyi Reedrek'e vererek bana ihanet ederken gülümsüyordu. Beni olduğum yere mıhlayan acımasız, görünmez bağlara karşı koymaya çalışırken her birimizin -Jack, Reedrek ve ben- kendi nedenlerimizle güneşi beklediğimizi biliyordum.

Jack

"Aman Tanrım!" diye bağırdım korkuyla, alev almış gibi tabuttan geri çekilirken.

Korkunç çığlık hiç bitmeyecek gibiydi; uluyor, yalvarıyor, küfürler yağdırıyordu. Savaş alanında yaralanmış askerlerden duyduğum iniltilerin bu kızınkilerle hiçbir benzerliği yoktu. Avuçlarımı kulaklarıma kapadım ama yararı olmadı. Korkunç bir hata mı yapmıştım? Çok fazla mı kan içmiştim? Yeterince içmemiş miydim? Sanırım William böyle olacağını söylemişti. Tabutun kilitlerini kontrol ettim. Tabutlar normalde kilitlenmez; yani ne gerek var? Bir düşünsenize ama bu tabut özel yapımdı; hepimizin tabutları gibi.

William tam olarak ne demişti? Bir an paniğe kapılarak hatırlamakta zorlandım. Doğru. Kızın çıldıracağını söylemiş ve hiçbir şekilde tabutu açmamam gerektiği konusunda beni tembihlemişti.

Çığlık sadece ciğerlerini tekrar havayla doldurmasına izin verecek kadar bir süre kesildikten sonra dişlerimi titreten bir şekilde tekrar başladı. Bara gidip kendime içki hazırladım. Yarı yarıya kan ve

Dewar's. Kadehi bir seferde boşalttıktan sonra şişeyi alarak tabutun yanına döndüm ve bir sandalye çektim. Uzun bir gece olacaktı. Ya da gün. Her ne haltsa. William'ın yer altındaki ininde zaman duygusunu yitirmek kolaydı.

Güçlü bir ulumanın ardından, ağza alınmayacak küfürler yağdı. Şişeden koca bir yudum aldım. Tabut titreyip sallanmaya başladığında yine irkildim. Lanet olsun. Kızın o tabutun içinde dönüp durduğundan emindim. Mezarında dönmek derler ya!

Bu şekilde giderse güneş battığında ne hâlde olacaktı? Böylesine vahşi bir kadınla mı birlikte olacaktım? Bazı adamların -sumo güreşçilerinin- cinsel organlarını vücut boşluklarına çekebildiklerini duymuştum. Şimdi olan şey ona benziyordu bence. Aklıma gelen en korkunç ve isterik kadını zihnimde canlandırmaya çalıştığımda, karşımda Frankenstein'ın geliniyle Courtney Love karışımı biri belirdi.

Emin olun, o anda tanık olduğum şeyi görseniz, *Şeytan* filminde Linda Blair'ın havalanışını, savruluşunu ve başının 360 derece dönüşünü hatırlardınız. Ama bu daha kötüydü. Ne kadar acı çektiğini kesinlikle anlıyordum. Kendisi tabutun içindeyken ve ben dışarıdayken bunu gerçekten nasıl bilebileceğimi düşündüm. Belki de bunun nedeni ölülerle olan bağlantım, onlarla iletişim kurabilme yetimdi. Ama sonra anladım.

Aynı süreci ben de geçirmiştim.

Bunu anladığımda yine tüylerim ürperdi ve şişeden bir yudum daha aldım. Shari çığlıklarına devam ederken gözlerimi sıkıca kapadım. Evet, hatırlamaya başlıyordum. Çok uzun zaman önceydi. Ölmüş askerlerin kanlarıyla ıslanmış toprağın kokusunu hatırlıyordum. Savaş alanında dönüştürüldüğüm için ben bir tabutta değildim. Dişlerimi eski yoldan kazanmıştım. Topraktan.

Hatırlıyordum. Ah, Tanrım, hatırlıyordum. Acı başladığında, üzerime çullanan iblisten kaçabilmek için toprağı eşelemeye çalışmıştım. Ama yapamamıştım. Bir şey beni orada tutmuştu. Oydu. O olmalıydı. Bana yaşamak isteyip istemediğimi soran sivri dişli, kırmızı gözlü şeytan. Beni kurtaracağını söylemişti. Başka ne demişti; bir daha aç kalmayacağımı mı?

Ama ödenmesi gereken bir bedel vardı. Hayatı boyunca hiç başarılı olamamış biri olarak, hiçbir şeyin bedava gelmeyeceğini bilmeliydim. İçim dışıma çıkmış gibi hissetmiştim. İç organlarım yanıyordu. Tenim alev almıştı. Sinir sistemim, üzerine beton dökülmüş gibiydi. Kemiklerim taşlaşıyordu. Acı inanılmazdı. Birinin acımı dindirmesi için yalvarıyordum. Oraya buraya dönmeye çalışıyordum ama herhangi bir yönde sadece bir santim hareket edebiliyordum. Sonunda, sol elimin iki parmağını kurtarmayı başarmıştım. Üzerlerinde havayı ve güneşin sıcaklığını hissetmiştim. Giderek ısınmıştı...

Ve sonunda alev almıştı.

Parmaklarımı geri çekip ateşi toprakta söndürdüğümü hatırlıyorum. Neler oluyordu? Neye dönüşüyordum?

Ardından dayanılmaz bir susuzluk gelmişti. Ama neye susamıştım? Bir şeye ihtiyacım vardı. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Özlem günler, hatta yıllar boyunca sürmüş gibiydi. Vücudum başka bir şeye, tuhaf ve yabancı bir şeye dönüşüyordu. Kendi tenimi tanıyamıyordum.

Ve gece çökmüştü. Bunu içten içe biliyor, hissediyordum; yeni, susuz benliğimde. Ağırlık kalktığında, hasada hazır kötü bir bitki gibi topraktan fırlayıvermiştim. Daha doğrusu hasada başlamaya hazırdım. Artık bir vampirdim.

William üzerinde temiz bir kaptan üniformasıyla karşımda duruyordu ve insan gözlerimle gördüğümden çok farklı görünüyor ve kokuyordu. Kan temizlenmişti. Çizmeleri cilalıydı. Tam anlamıyla centilmen bir subaydı.

"Er McShane, yeni hayatına hazır mısın?"

Etrafıma bakınmıştım. Geceydi ama gündüzmüş gibi görebiliyordum. Ve etrafı aydınlatan sadece ay ışığı değildi. Yeni bir görme yeteneğim vardı. Esintiyle yabancı kokular burnuma geldi; ağaçların arasından ve topraktan yeni sesler kulağıma ulaştı. Dimdik duran William'a bakmış, dünyaya ne tür bir yaratık getirdiğini anlamak için beklemiştim.

"Evet, Kaptan. Hazırım" demiştim.

Korkunç bir çığlık beni ana geri döndürdü. Şimdi sarhoş olmaya başlamıştım ama Shari'nin acısının getirdiği, uzun zaman önce unutulmuş anılar silinmemişti. Neler yaşadığını tam olarak biliyordum.

"Yaaarrddduuum eeeeettt" diye bağırdı.

Şimdi anlaşılır bir İngilizce'yle konuşuyordu. Bu iyi bir işaret olmalıydı. Tabutun üzerini okşadım. "Her şey yoluna girecek, hayatım. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Yalnız değilsin, tamam mı?"

"Çıkar beniiiii!"

"Bunu yapamam" dedim. "İyi olmaz. Jack amcaya güven. Az pişmiş bir kan emiciden daha kötüsü yoktur. En azından bana öyle söylendi." Vurgumu belirtmek için geğirdim.

Hıçkırıklara boğularak yine küfretti. Bana ve Taş Devri'ne kadar uzanan bütün soyağacıma küfretti. Shari, ailemdeki kadınların hepsine güzel isimler buldu.

"Bak, bak" dedim. "Yakında yeni gibi olacaksın."

"Hayıırrr! Hemen çıkmak istiyoruuummm! Canım yanıyoooorr!"

"Dayan, tatlım. Birkaç saat sonra hepsi bitecek ve hiçbir şey hatırlamayacaksın. Büyük bir güce sahip olacak, sonsuza dek yaşayacaksın ve harika... dişlerin olacak. Bu yüzden dayan." Komik. Baskı altında -veya sarhoş- olduğunda, vampir olmanın yararlarını düşünmek zordu. Bu benim hakkımda ne anlatıyordu?

Tabutun içinden uzun bir çığlık daha geldi. "Beni çıkar, yoksa seni öldürürüm!" Sesi belirgin şekilde değişmişti. Profesyonel bir güreşçi gibi, tabuta vuruyor ve homurdanıyordu.

"Bak, bak. Bunun mümkün olmadığını biliyorsun" dedim. "Ayrıca, ben zaten ölüyüm. Dayan, tatlım."

"Canım yanıyor ve sen orospu çocuğunun tekisin!" dedi.

"Şey, görüşün için teşekkürler" dedim ve boş viski şişesini düşündüm. Birkaç saat sonra onunla sevişeceğimizi söylemedim. Yakında öğrenecekti nasılsa. Ama bunun pek de romantik bir karşılaşma olduğu söylenemezdi.

Kesinlikle beceriksiz olduğum bir konu varsa, o da isterik kadınları teselli etmekti. Ama bu, diğer tüm zamanlardan farklıydı. Ve sadece bir tabutun içinde olduğu ve bir şeyler fırlatamadığı için değil. Kızın, biri karanlık ve diğeri aydınlık iki dünya arasında gidip gelen ruhuyla bağlantıda olduğumun farkındaydım. Kendi iyiliği için, Shari'nin doğru tercihi yaptığını umuyordum ve kızı bir hastaneye götürmediği için William'a küfrediyordum.

Bana birçok kez bir vampir gibi düşünmediğimi söylemişti. Doğrusu, kendimi vampir gibi de hissetmiyordum zaten. En azından şimdiye dek. Gerçek bir vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Kişi dilediği şeye dikkat etmeli.

"Jack? Adının bu olduğunu mu söylemiştin?" Acısını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi, boğuk bir sesle ve nefes nefese konuşuyordu.

"Evet."

"Sence benden hoşlanıyor mu?"

"Kim?"

"Yeşil gözlü seksi olan."

Ah, Tanrım. Kadın William'ın seks oyuncaklarından biriydi ve adını bile bilmiyordu. "Senden çok hoşlandığından eminim, hayatım."

"Adı ne?"

"William." İç çektim. Olivia'nın eve geldiğinde neredeyse William'ın ayaklarını öpüşünü hatırladım. Şimdi bir metresi daha olmuştu. Tam anlamıyla, ölümsüz bir beyaz dizi hikâyesinin ortasındaydım. *Âşık Genç Vampirler.* Böyle bir şeye nasıl tahammül edilir ki?

Yeni bir acı dalgası başlamış olmalıydı çünkü önceki kadar güçlü bir şekilde bağırıyordu. Yine bara yürüdüm ve küçük çekmecenin dibini karıştırarak iki eski şarap şişesi mantarı buldum. Çakımı kullanarak biraz incelttim ve kulaklarıma tıkayıp tabutun yanına geri döndüm.

Tabutun kapağını tekrar okşadım ve sarhoşluğun zihinde yarattığı bulanıklığa sürüklenmek üzere olduğumu hissettim. "İşte" dedim. "Az kaldı."

William

Ofisimin zemininde uyandığımda, Reyha'nın soğuk burnu kulağıma sürtünüyordu. Baş dönmesi beni hareketsiz bırakmıştı. Sarhoş gibiydim. Jack'in görüntüsü zihnimde yüzerken şaşkınlığımın yerini çok geçmeden öfke aldı.

Jack neden bana ihanet ediyordu? Onu yeminini bozmaya mı zorlamıştım? Buna inanamıyordum. Yoksa Reedrek'in çağrısı hepimiz için -voodoo kanının yardımı olsa bile- direnemeyeceğimiz kadar güçlü müydü?

Reyha'yı iterek doğrulup oturdum. Dikkatle dinledim ama hiç ses yoktu. Sanki saatlerdir orada değil gibiydim. Ama güneşin ilk ışıklarının tenimi yaktığını hissedebiliyordum. Uyumak, yaklaşan savaş için dinlenmek zorundaydım. Jack'i yapmak üzere olduğu şeyden korumalıydım; vampir dünyasını kurtarmaya çalışmayı saymıyorum bile. Ama o şekilde olmayacaktı. Peşimde Reyha'yla Jack'i aramaya gittim.

Onu ölü gibi bir hâlde buldum. Shari'nin hapishanesinin yanına çektiği deri sırtlıklı bir sandalyede oturuyordu ve yanındaki kanepenin minderli yüzeyine doğru sarkmıştı. Parmakları, ayağının dibindeki Dewar's şişesini sahiplenici bir tavırla kavramıştı. Diğer iki boş şişe, sandalyenin ayaklarına dayanmıştı. Omzunu sarsarak adını söyledim ama sadece inledi ve son şişeyi daha sıkı kavradı.

Shari varlığımı hissederek kıpırdandı ve çığlık atmaya başladı.

"William! Bana yardım et!" Her nasılsa, adımı öğrenmişti. Öfkelenmeliydim ama en azından bu noktada ona tanışıklığımı sunabilirdim.

"Sakin ol" dedim.

"Wi-Will-William?"

Onunla tekrar konuşmadım. Sıkıntısı bir süre daha devam edecekti. Tabutunun kilidini kontrol ettikten sonra Jack'in en sevdiği uğraşını elinden aldım ve onu kendi yarış tabutuna taşıdım. Melaphia'nın koruyucu ceketinin mavi kadife yakasını düzeltip kapağı kapadım.

Bugün benim için dinlenme olmayacaktı ve Jack'in Reedrek'in beni öldürmesine izin verip vermeyeceği konusunda düşünemezdim. Gelecek henüz yazılmamıştı; denizkabukları ne gösterirse göstersin. Reedrek'le karşılaşırken Jack'i meşgul etmeye ve ayak altından uzak tutmaya kararlıydım. Belki en azından Olivia'yı kurtarabilirdim. Gömleğimi çıkarıp çöp sepetine attım. Dolabı açıp, koyu mavi ceketime uyacak yeni birini seçtim. Ceket Jack'inki gibi kutsanmış değildi ama Armani'ydi. Son mücadelemde en iyi hâlimle görünmek istiyordum.

Melaphia'ya kısa bir mesaj yazmak için oturdum.

Sevgili Melaphia,

İlgilenmem gereken bir işim var ve ne kadar süre uzakta olacağımı bilmiyorum. Yerime Jack'i bırakıyorum. Ona aşağıda başladığımız şeyi bitirmesini ve partide ev sahipliği yapmak için hazırlanmasını söyle. Ona, kendisine güvendiğimi de ilet.

Sevgiler

William

Üst kata çıktım. Deylaud adım adım peşimdeydi. Deylaud'la birlikte mahzene dönmeden önce, mühürlü zarfı mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

"Bekle" diye emrettim ve evin arkasına açılan geçide yakın her zamanki yerini alana kadar durdum. Tünel kapısını açıp serin karanlığa tek başıma çıktım.

Tüneller ıssız görünüyordu. Voodoo rüyamda olduğu gibi hızla

ilerledim. Birden, Reedrek'e yaklaştığımı anlamıştım.

Ben taş kapıdan girerken doğrulup oturdu. Ona elimden geldiğince aldırmamaya çalıştım. Bakışlarımı, odanın yarısını dolduran yılan yığınından ayırmadım. Birkaçı Olivia'nın başına yakın yatmıştı ve onu loş ışıkta antik bir Medusa gibi gösteriyordu.

"Uyan, Olivia."

Kıpırdanarak, parlak saçlarının arasına kıvrılmış birkaç zehirli yılanı itti. Aniden Reedrek'i tam karşımda buldum. Nefesinde antik mezarların kokusu vardı. Demek en büyük sınav bu olacaktı; silahsız, tılsımsız, ceketsiz bir şekilde karşısında durmak. Kendi değişmiş kanım dışında hiçbir avantaja sahip olmadan.

Olivia'ya konsantre oldum. "Sen iyi misin?" *Onun oldun mu? Sen de bana karşı mı döneceksin?*

"Ben iyiyim" dedi Olivia, teslimiyet ifade eden bir tavırla ellerini birleştirerek gözlerime bakarken. İrade gücünden geriye ne kaldığını bilmiyordum. Kime sadık olduğunu sınamaya zaman yoktu.

"Eve git, Olivia" dedim Reedrek'e dönmeden önce. "Vay canına! Çürümüş bir cesetten daha beter kokuyorsun. Hayatta kalmak için ceset filan mı yedin?" Olivia ayağa kalktı ama kararsız görünüyordu. Bakışlarımı bir kez daha ona çevirdim. "Sana eve git dedim."

Reedrek'in emrime karşı çıkmasını bekliyordum. Bunun yerine gülümsedi. "Sanırım insanlar asla gerçekten değişmiyor. Karşılaştığımız ilk seferinde yaptığın gibi, bir dişiyi kurtarmak için kendini feda etmeye daima hazırsın. Ne kadar cesurca. Ve ne kadar gereksiz." Bakışları Olivia'ya döndü. "Doğru, çocuğum. Eve git. Şövalye ruhlu -ya da ruhsuz- oğlumla konuşmamız gereken şeyler var."

Olivia daha fazla konuşmadan kapıdan çıktı ve karanlık tünele daldı. Onun tehlikeden uzaklaşması beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Parlak siyah ayakkabımla bir yılanı dürttüm. "Senin gibi soğukkanlı bir sürüngen için ne uygun bir saklanma yeri."

Mantosunun kolundaki ıslak toprağı doğal bir tavırla silkeledi. "O hâlde daha rahat bir yere geçelim mi? Senin zevklerine daha uygun bir yere?" diye sordu. "Burası senin şehrin. Eminim daha temiz bir yer biliyorsundur."

Onu evimin aksi yönünde sürükledim. Aramızda her ne olursa olsun, onun sevdiklerimden olabildiğince uzakta olmasını istiyordum. İyi bildiğim bir yere geldik. Nehre yakın mağaramsı bir odaydı burası. Çelik bir kapısı ve pürüzsüz duvarları vardı; muhtemelen korsanlar tarafından ganimet saklamak ve kanundan kaçmak için yapılmıştı. Ortada ağır kayadan bir masa ve iki yanında büyük banklar duruyordu. Biri ya da bir şey, zemini molozlardan temizlemiş, köşelerdeki örümcek ağlarını almıştı. Duvara oyulmuş bir rafta, tek bir lamba yanıyordu. Tünellerde geçirdiğim bütün süre boyunca orada hiç insan ya da vampir görmemiştim.

Reedrek şaşırtıcı bir rahatlıkla mantosunu çıkardı, kendisine asılan bir yılanı silkeleyerek attı ve sıralardan birine oturmadan önce mantosunu tekrar giydi. Ben de karşısına yerleştim.

Hemen konuya girdi. "Şu voodoo kanıyla ilgili duyduklarım nedir?"

Yüz ifademde bir değişiklik olmasa da içten içe yüzümü buruşturdum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle oyun oynama. Karışık kanını biliyorum. Olivia anlattı."

Olivia... daha dikkatli olmalıydım...

"O benim, biliyorsun" dedi Reedrek, boğuk bir kahkahayla. "Kendini bir hiç uğruna feda ettin. Onu, Jack'i bana getirmesi için gönderdim."

"Olivia bir şey bilmiyor. Başıboş bir kancık gibi kapıma gelen birine hemen güveneceğimi mi sandın?"

Üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım hayır. Ama Jack'e güveniyorsun, değil mi?"

En karanlık anlarımda, Reedrek'in Jack'i işkence ederek öldürdüğünü hayal etmiştim. Denizkabukların yardımıyla gerçek tehlikeyi görmüştüm; en karanlık olasılık. Reedrek'in, Jack'in yeni vampir ustalığını daha hain bir şeye dönüştürmesi. Zihnimi bu olasılığa kapa-

tarak, uzun bir nefes aldım. Jack'i kurtarmak ve Reedrek'i durdurmak zorundaydım. Ama onunla açıkça savaşmanın yararı olmayacaktı.

"Biliyor musun, Jack umduğum gibi sonuç getirmedi" dedim iç çekerek. "Onu dengim yapabileceğimi düşünüyordum ama yarı insan olmaktan öteye geçemedi." Yüzümü acıyla ekşittim. "Doğrusunu söylemek gerekirse, okyanusun bu tarafında kimse bana gerçek bir zevk vermedi."

"Yazık. Zavallı. Savannah'nın nasıl bir bataklık olduğunu sana söylememiş miydim? Bütün ambiyansına rağmen, burada gerçek anlamda bir kalite bulamazsın. Yani, korsanlar ve ayyaş İrlandalılar; İngiltere'yi unuttun mu? Ya da Elizabeth'i? Hey! Bir kraliçeyi yatağa atmıştın!"

Evet, Elizabeth'i hatırlıyordum. Birçok açıdan dengimdi. Vampir olarak değil; hayır, asla benim yaşam tarzıma ilgi duymamıştı. Kendi ölümsüzlüğünün peşindeydi; İngiltere'nin Tanrı tarafından seçilmiş hükümdarı olarak. Ama yıllar boyunca geceleri danışmanı, sırdaşı ve sevgilisi olmuştum. Beni kuzeni Mary'ye, Kule'ye bile göndermişti ama bunu sevgiden yapmamıştı.

"Onu alsaydın, bizi yenilmez kılabilirdi" diye fısıldadı Reedrek. "Bunun yerine, onu aletinle eğlendirdin..."

"Sen de maiyetindekileri öldürürken. Senden hiç hoşlanmamıştı, biliyor musun? Senin varlığına tahammül etmesinin tek nedeni bendim."

Reedrek güldü. "Çünkü ben bakire kraliçeye asla senin kadar iyi 'binemedim.' O zamanlar zevkine karşı daha sabırlıydım."

Elizabeth her zaman erkeklerle bir arada olmaktan hoşlanmış, yönetici sınıfın yarısıyla hiç utanmadan flört etmişti. Bir anda, parlak bir melek gibi zihnimde belirdi; görkemli kızıl-altın rengi saçlarıyla ve üzerinde soğuk İngiltere kışından korunmak için ermin kürkleriyle ateşin başında durduğunu görebiliyordum. Sanki onu İngiliz kraliyet sarayına periler bırakmış gibi, ateşin başında bembeyaz ve güzel bir görüntüsü vardı. Melodik sesi ıssız kalbimi rahatlatıyordu.

"Bana kuzenim Mary'den söz et. Kendisi nasıl?"

Parmaklarımı kürkün üzerinde gezdirirken pürüzsüz, ılık yanağını okşadım. Teninin heyecanla pembeleştiğini gördüm ve sadece biraz yalan söylemeye karar verdim. "Öfkeli ve korkuyor. Çabası onu yaşlandırıyor." Elizabeth'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ama hâlâ oldukça güzel" diye ekledim. Gülümsemesi silindi ve elimden uzaklaştı.

"Walsingham güzellikten etkilenmez. Tanrı'nın haçı gibi, İngiltere'ye karşı görevini sadakatle taşır."

"Mary'nin de tespihi var; göğüs zırhı yerine." Katolik amblemine yaklaşmaktan nasıl nefret ettiğimi anlatmadım. Elizabeth beni onu korkutmam için göndermişti ve bunu çok az çabayla başarmıştım. Kule'deki odasının yüksek penceresine hiç çabasız tırmanmam yetmişti; dişlerimi göstermemse etkiyi daha da güçlendirmişti. Ama öfkesi beni çekmişti.

Elizabeth, kuzenini açıklanamaz bir nedenle savunarak bana döndü. "Sonuçta o bir kraliçe. Birlikte neler yaptığımızı bilse, Walsingham da senin yakışıklı kelleni isterdi." İngilizler cadı yakmaya pek hevesliydi; benim gibi bir yaratığa kim bilir neler yaparlardı. Tehdidine doğal bir tavırla içki doldurarak karşılık verdiğimde, Elizabeth iç çekti. Oyundan sıkılmış bir hâlde, vücudunun sıcaklığını hissettirecek kadar yaklaştı. Kürklerin altında çıplaktı. Kadehi elimden alıp yudumladı. "Ben senin kraliçenim. Buraya beni memnun etmeye gelmedin mi?" Bakışlarındaki savunmasızlığı görebiliyordum. Ama gördüğüm anda hemen silindi.

Gülümsedim. "Evet, onun için buradayım." Hiçbir şey söylemeden kadehi fırlatıp attım, onu kollarıma aldım ve yatağa fırlattım. Şaşkın çığlığını iştahlı dudaklarımla boğdum. İkimizin de nefesleri hızlanana kadar bana bir erkek gibi karşı koydu. Dudaklarını ısırdığımda yüzünü buruşturdu. "Ağzında kan tadı var" diye tısladı.

"Evet, Kraliçe Mary'nin kanı." Yine bağıracağını veya beni iteceğini sandım ama her zamanki gibi beni şaşırttı. Dudaklarını yaladı ve başımı tekrar kendine çekti.

Reedrek'in sesi beni şimdiye geri getirdi. "Evet, eğlenmene izin verdim. Sonra da sana avlanmayı öğrettim."

Elizabeth'in ölümünden sonra yarı yarıya çıldırmış, umursamaz bir hâle gelmiştim. Gerçek aşkımı bir kez daha kaybetmenin acısı ve öfkesiyle kendimi kaybetmiş bir hâlde, ülkenin efendileriymişiz gibi Reedrek'le birlikte Londra'da avlanmıştım; sanki yarattığımız dehşet Tanrı'nın bize verdiği bir hakmış gibi.

Ama Tanrı'nın bizim yaptıklarımızla bir ilgisi yoktu.

Bir akşam, güney ülkelerinden gelen, köle ve baharat yüklü bir ticaret gemisine bindik. Bunu hatırlamak bile, tarçın ve zeytin kokularını geri getirmişti. Reedrek aşağıda köleleri zincirlerinden ve kanlarından kurtarırken ben de yukarıda mürettebatı öldürüyordum. Reedrek kölelerden birini boğarken, bir diğerinin kafasını koparırken hayret ve hayranlıkla izlemiştim. Onları bir yere mıhlamak yerine, ayaklarını kaygan zeminden keserek havada tutuyor, tekmelerinden ve çığlıklarından zevk alarak damarlarını boşaltıyordu. Sonrasında o kadar doymuş oluyorduk ki tabutlarımıza zor dönüyorduk. Ama hâlâ tatmin olmuyor, huzur bulamıyordum.

"Neler hissettiğini hatırlamıyor musun? İstediğin gibi beslenirken? Sokaklarda dolaşıp talihsizlerin kanını emerken?" Bana bakarken zihniyle bir zayıf nokta aradığını hissedebiliyordum. "Son beslenişinin üzerinden ne kadar zaman geçti? Yani gerçek anlamda doyana kadar?"

Muhtemelen bunu hiç yapmamıştım ama itiraf etmeye niyetim yoktu. Konu birçok şeye geldiğinde, kendimi kontrol etmekte ustalaşmıştım; özellikle de avlanmak konusunda. Eleanor'un yardımıyla, bir sürü istekli kurban bulmuştum; kuğularım. Çok tatlı olmasa da işe yarar bir çözümdü.

"Ben tatmini farklı bir şekilde buluyorum" dedim gerçek sorudan kaçınarak.

"Göster" dedi. "Yeni Dünya'nın ölüm ve beslenme tarzında rehberim ol."

Düşüncelerimi ve alışkanlıklarımı öğrenmek için bana meydan okuyordu. Ama Eleanor ve karışık kanımla ilgili görüşünü tıkadım. Beni istediği şeye dönüştürme gücüne sahip olduğu konusunda onu ikna edebilirsem, öldürmek için bir yol bulacak zamanım da olabilirdi. En azından, onu meşgul eder ve Jack'ten uzak tutardım.

"Valinin arabasını nereye bıraktın?" diye sordum.

"Kiliselerinden birinin otoparkına. Pencere camına altın haç işlenmiş olan. Sence de iyi bir şaka değil mi? Neden sordun?"

"Çünkü ona ihtiyacımız olacak" dedim. "Güneş batar batmaz, seni ava götüreceğim."

9

Jack

Biri kapıyı yumrukluyordu. "Beş dakika daha" diye mırıldandım.

"Jack" dedi biri boğuk bir sesle. Bu Deylaud'du.

Homurdandım. Şimdi her şeyi hatırlamaya başlamıştım. Shari'yi dönüştürmek. Saatler boyunca acı çekişini dinlemiştim. Çok fazla viski içmiştim. Tabuta girdiğimi bile hatırlamıyordum.

"Jack, güneş battı. Melaphia sana hâlâ yapacak işin olduğunu hatırlatmamı söyledi; o iş her neyse. William çok fazla içmiş olacağını düşündü ve uyuyakalmadığından emin olmamı istedi."

"William her şeyi düşünüyor, değil mi?" Bir dirseğimin üzerinde doğrulurken bileğimin neden o kadar acıdığını düşündüm. Sonra onu da hatırladım. Kapağı kaldırıp Deylaud'a baktım. "Tamam, tamam. Uyandım."

Rahatlamış gibiydi. "Yukarı çıkıp ev işleriyle ilgileneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Dönüp geçitte gözden kayboldu.

Shari'nin tabutuna baktım. Artık tabuta vurup durmuyordu ve ölüleri bile uyandıracak çığlıkları kesilmişti. Sadece sessizlik vardı. Doğrulup oturdum ve tabutumdan çıktım. Ayağım yere değdiğin-

de, biri demir bir tavayla başıma vurmuş gibi hissettim. Vampirlerin akşamdan kalma olamayacağını sanıyorsanız, yanılıyorsunuz.

Sadece kendimi kötü hissetmiyordum, aynı zamanda berbat göründüğümü de biliyordum. Bu, aynada kendi yansımamı göremediğime sevindiğim günlerden biriydi. Muhtemelen kendi kendimden korkardım. Giysilerime baktım. Kotum kirli, gömleğim buruşuktu ve büyülü ceket kırışmış, kan lekeleriyle kaplanmıştı. Shari muhtemelen beni gördüğü anda tekrar bağırmaya başlayacaktı. Özellikle de dişi vampirleri dönüştürmek için gereken son adımı açıkladığımda.

Ceketi bir yere bırakmamın daha iyi olacağına karar verdim. Zaten biçimi iyice bozulmaya başlamıştı. Cebini yokladım ve kutsal suyun hâlâ orada olduğunu gördüm. O şey bana ne yapabilirdi?

Halk arasında bir şeye çarpabilir, şişeyi kırabilir ve sıvıyı üzerime dökebilirdim. Öyle bir durumda üzerimden yükselecek buharı tahmin edebiliyordum. "Affedersiniz. Biraz tütersem aldırmayın." Bardaki lavaboya boşaltmayı düşündüm ama bir gün işe yarayabilirdi de. En azından, Reedrek meselesi sona erdiğinde Connie'ye iade edebilirdim. Tabii hayatta kalırsam.

Geçide yürüdüm ve Melaphia'nın küçük sunaklarını kontrol ettim. Elimden geldiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde, kutsal su şişesini cebimden çıkarıp o ya da bu azizin küçük bir heykelinin arkasına gizledim. Kaynamaya başlamadığından emin olmak için birkaç saniye izledim. Sorun olmayacak gibi görünüyordu.

Mavi ceketi barın arkasındaki dolaba astım ve Shari'nin tabutunun başına döndüm. Elimden geldiğince saçlarımı düzelttim ve bir duş almam gerekip gerekmediğini düşündüm. Almasam daha iyiydi. William, kız uyanır uyanmaz yapılması gerekeni anlatmıştı. Tabutun kapağına hafifçe vururken kendimi ilk randevuda kız arkadaşının kapısını vuran bir ergen gibi hissediyordum. Shari'nin çırılçıplak olduğunu hatırladım. Eh, en azından zaman kazandırırdı. Birkaç saat önce vahşi bir hayvan gibi böğürdüğünü ve bir derviş gibi dönüp durduğunu da hatırlıyordum.

"İçeride kimse var mı?" diye seslendim. Uzanıp kilidi açtım.

Tabutun kapağı öyle bir şiddetle açıldı ki neredeyse tekrar kapanıyordu. Ama içindeki yaratık o kadar hızlıydı ki çıkmayı başardı. Tabuttan fırlayıp yere indiğinde, güreşe hazır bir şampiyon gibi dizleri kırık halde durdu. Şaşırmamam gerekirdi. Sonuçta ben de mezardan fırlayıp William'ın karşısında böyle durmamış mıydım? Şey, tam olarak böyle değildi.

"Selam" dedim ellerimi ovalayarak. "Nasılsın? Sevişmeye hazır mısın?" Kolları iki yanına sarkmış, parmakları açılıp kapanır hâlde, iri iri açılmış gözleriyle bana baktı. Teni mat ve sarkık görünüyordu. Böyle bir zamanda eleştirel olmak istemezdim ama iyi görünmediğini düşünüyordum. Saçları cansız ve kuru, göğüsleri sarkık, gözleri donuktu. Bir zamanlar hayatta olduğunu gösteren bir hâli yoktu. Daha çok, bir zombi filminden fırlamış gibiydi.

"Bu akşam pek konuşkan değiliz, ha? Sorun değil. Şimdi, neler olduğunu anlıyorsun, değil mi? Yani, William seni bizden biri yapmak konusunda seninle konuştuğunu söylemişti." Duraksayarak cevap ya da en azından bir tepki bekledim. Hiçbir şey yoktu. Sadece bakmaya devam etti.

"Pekâlâ, şey, atmamız gereken bir adım daha var ve..."

Beni öyle sert itti ki geriye doğru savruldum ve dizlerim dev bir kanepeye çarptı. Kollarım iki yana açılmış halde kanepenin üzerine serildim. Shari bir hayvan gibi üzerime atılarak kucağıma oturdu.

"Hey"" dedim. Bu ilginç olacaktı.

"Hey sana!" Gömleğimin iki tarafını tutup yırtarak açtı. Düğmelerin karşı duvara çarptığını duydum.

En azından yine konuşabiliyordu. Bu rahatlatıcı bir gelişmeydi. "Diline kavuştuğuna sevindim."

"Öyle mi? Şimdi sen de kavuşacaksın." Bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dili dudaklarımı aralayıp ağzıma daldı. Elleri başka bir şeye yönelmişti.

Ağzımı biraz konuşabilecek kadar geri çektim. "Sana yardım edeyim, tatlım. O kemeri sakın koparma. Gerçek timsah derisi ve şu NASCAR kemer tokası da yepyeni. Hampton'daki son büyük ya-

rışta bir arkadaşım aldı." Kemeri elinden zorla aldım ve sonunda açtım. Kotumu parçalamaması için topuklarımı halıya basıp kalçalarımı kanepeden havalandırdım.

Kotumu dizlerime kadar indirdi ve her nasılsa çizmelerimle kotu ayağımdan çıkarmayı başardım. Sonra cinsel organıma uzandı. Elini yakaladım. "Mücevherlere karşı nazik ol, kızım. Biraz sakinleş bakalım." Ama tarzına bakılırsa, aletimi kıracak ve yumurtalarımı ceviz gibi ezecekti.

Hızlı bir hareketle elini avucumda çevirip bileğimi yakaladı ve kollarımı başımın üzerine mıhlayarak göğüslerini yüzüme uzattı. İlgim gerçekten uyanmaya başlamıştı. Dikkatinizi çekmek için bir çift meme ucundan daha iyisini bulamazsınız. Sertleştiğimi anladığı anda hızlı bir hareketle üzerime oturdu ve hoplayıp zıplamaya başladı.

Nefes nefese bir halde onu izliyordum. Gözlerimin önünde değişiyordu. Teni pembeleşmeye, dudakları nemlenmeye, göğüsleri yuvarlanıp irileşmeye başladı. Saçları son derece çekici bir şekilde dalgalanıyordu. Başını arkaya attığında, boynu yumuşak ve şişkin bir şekilde ortaya çıktı. Başını tekrar bana doğru eğdiğinde, gözleri canlı bakıyordu.

Yine dudaklarıma yumularak ağzını açtı ve dilimi emmeye başladı. Connie'yle daha önceki öpüşmemi hatırlayarak suçluluk duydum ama Shari'yi öpmeyi bırakmama neden olacak kadar şiddetli bir suçluluk duygusu değildi. Sonuçta, bu artık işimin bir parçasıydı. Ama aklıma başka bir şey gelmişti. Böyle bir anda bir erkek ne kadar düşünebilirse. Shari'yle ilişkim nasıl olacaktı? Onun nesiydim? Ona söylediklerimi yapması mı gerekecekti? William ve benim gibi? Olasılıklar başımın daha da şiddetle dönmesine neden oldu. Belki de sonunda bana ait olan birini bulmuştum. Belki de artık yalnız kalmayacaktım. Tatlı davranmasını ve benden hoşlanmasını umuyordum.

Ağzımı kurtardım. "NASCAR sever misin?" diye sordum.

Kucağımda zıplamaya devam ederken sorumdan bir anlam çıkarmaya çalışır gibiydi. Sonunda cevap verdi. "Ne tatlı. Uzun sürmesini sağlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Bu kez ben şaşırmıştım. "Ne?"

"Böyle zamanlarda erkeklerin beyzbol düşündüğünü duymuştum. Ama sanırım yarışlar da işe yarar."

"Hayır, konu bu değil. Yani... ah, boş ver." Yine Connie'yi düşündüm. Onunla gerçekten ilgileniyordum ama birlikte olursak, ne olduğumu er ya da geç mutlaka öğrenirdi. Muhtemelen de kaldıramazdı. Yani, kim kaldırabilir ki? Bu gerçekten en iyi çözümdü.

Göğüslerini kavradım ve yoğurmaya başladım. Ah, evet. Bu hoşuma gitmişti. Üzerimde zıpladıkça canlanıyordu. Bundan zevk alıyor gibiydi de. Parmaklarını göğsümde dolaştırıyor, tüylerimi vahşice çekiştiriyordu. Hey, neden bunca yıldır dişi vampirler dönüştürmemiştim ki?

Boğazından bir çığlık yükseldi ama bütün gece tabutun içinde attığı çığlıklara hiç benzemiyordu. Hem de hiç. Bu, tutkunun esiri olmuş bir dişi insanın çığlığıydı. Kolumu sırtına dayayıp biraz kaldırdım ve olduğu yerde ters çevirdim. Tekrar içine girerken bu kez kendi boğazımdan bir inilti yayıldı. İkimiz de doruğa yaklaşıyorduk. Bacaklarını bana dolayarak sırtını gerdi.

Tempoyu artırdım ve ikimiz de aynı anda boşaldık. Gözlerimin önünde havai fişekler patlıyordu. Vücudu kıvrılıp bükülüyor, tir tir titriyordu. Aferin sana, Jackie.

Derin ve tam bir şekilde gevşedi. İyi seksin yaptığı şey de bu değil midir? Ona sarılıp kendime çektim ve nefeslenmeye çalıştım. O anda, nefes almadığını fark ettim.

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik.

"Shari! Hayatım!" Üzerinden yükselip gözlerine baktım. Güzel renkli irisler gitmişti. Gözleri boş bakıyordu. Bu orgazm sonrası rahatlama değildi.

Bu ölümdü!

Ellerimi omuzlarının altına sokarak onu sarstım. "Geri dön!" diye yalvardım. Paniğe kapılmıştım. Ne yapacaktım? Başını arkaya atıp burnunu tutarak suni teneffüs yaptım. Tepki yoktu. Kalp masajı?

Elimin ayasıyla sertçe göğsüne vurdum. Ne düşünüyordum ki? Kalp şoku vampirleri etkilemez. Vampirleri ne etkiler? Her neyse, o anda elimden gelse Shari'ye bütün yaşam gücümü verebilirdim ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Önünde durmuş, ne yapacağımı bilemez bir hâlde saçımı başımı yoluyordum. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Beş dakika önce son derece canlı görünüyordu. Şimdi etinin kurumaya başladığını görüyordum. Yanaklarından renk çekilmişti. Yine ölüyordu. Bu, kişinin sadece bir kez yapması gereken bir şeydi.

Ona ihtiyacım olduğunda William neredeydi? Ne demişti? Bütün mantıklı düşünceler zihnimden silinmişti. Ve paniğe kapılmamın da bir yararı yoktu. Neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışırken bile, olanları tersine çeviremeyeceğimi biliyordum. Sağlam düşünmem gerektiği her seferinde olduğu gibi beynim en iyi yaptığı şeyi yapıyor, beni yarı yolda bırakıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek acı ve öfkeyle haykırdım. Ben ne yapmıştım? Birkaç gün önce, bu güzel genç kadın hayatına devam ediyordu. Ve şimdi bir çift kan emici sayesinde ölmüştü ve gözlerimin önünde çürüyordu. Ölümü hak etmeyen birinin öldürülmesine yardım etmiştim. Ben gerçekten bir vampirdim. Lanet olsun!

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve gözlerimi ovalıyordum. Ağladığım en son zamanı hatırlamıyordum bile. Shari için mi ağlıyordum, yoksa -yüz yıldan uzun bir süre sonra- nihayet gerçeği anladığım için mi ağlıyordum?

Ben bir canavardım.

Bulanık bilincimin bir yerinde, bir insanın içeri girdiğini hissettim.

"Jack! Bağırdığını duydum. Neler oldu?" Bu Melaphia'ydı.

"Öldü!" Kanepenin köşesinden Melaphia'ya baktım. "Yapabileceğin bir şey yok mu? Bir dua, bir ilahi ya da bir... ne bileyim?"

Melaphia, Shari'nin cesedine yaklaştı, başparmağıyla işaret parmağını boğazına dayadı ve gözlerine baktı. Parmaklarını Shari'nin gözlerinin üzerine nazikçe yerleştirerek gözkapaklarını indirdi. "Hayır, Jack. Burada olsaydım bile yapabileceğim bir şey yoktu."

Önümde durdu ve yüzümü zarif ellerinin arasına aldı. Melaphia'yı doğumundan beri tanıyordum ve yetiştirilmesinde katkım olmuştu. İkimiz de çıplaklığıma aldırmıyorduk ama yine de kotuma uzanıp kucağıma çektim. "Neyi yanlış yaptım? Neden öldü?"

Melaphia yanıma oturup kolunu omzuma attı. "Bazen böyle olduğunu duymuştum. Nedenini kimsenin bildiğini sanmıyorum. Birçok kişi kan emiciye dönüştürülme sürecinde ölür. Erkekler ve kadınlar ama özellikle de kadınlar. Sen yanlış bir şey yapmadın. İnan bana. Zor olduğunu biliyorum ama kendini suçlama."

Yanağımı onun kokulu, pürüzsüz yanağına dayadım. Melaphia, yaşamla ölüm arasındaki alacakaranlık kuşağının gizemi hakkında bilinebilecek her şeyi biliyordu. Doğaüstü her şey, onun için aldığı nefes kadar tanıdıktı ve insanların bilmemesi gereken şeyleri anlıyordu. Sadece ilahi varlıklara ait olması gereken bilgi ve güç, onun doğuştan hakkıydı. Yaşının ötesinde bir bilgeliği miras almıştı.

Elimi tutan eline baktım. Gözyaşlarımdan biri tenine damladı. Gözyaşımda kanın pembe tonu vardı ve ona değmesi midemi bulandırmıştı. İlk kez, olduğum şeyden utanıyordum. Başımı eğdim ve diğer elimin tersiyle gözlerimi sildim. O heyecanlı birkaç dakika boyunca başka biriyle birlikte olma düşüncesi. Aptal, aptal Jack!

"Ağlama. Lütfen. Bu da geçecek." Melaphia yine yüzüme dokundu ve yanağımdan hafifçe öptü. Temiz, mükemmel insanlığının kokusunu alabiliyordum. Onu kirletmemek için geri çekildim.

Boğazımı temizledim. "Gecenin bu saatinde burada ne işin var?" diye sordum.

"Sen ve William için endişelendim. Reedrek serbest, Olivia gitti ve ben de seni kontrol etmeye geldim."

"Renee nerede? Uyku saati geçmedi mi?"

"Deylaud ve Reyha'yla birlikte yukarıda, matematik ödevini yapıyor. O iyi."

Melaphia ve tatlı kızıyla aynı evde vahşi, kötücül bir vampir seksi yaptığım için yine utanç doldum. O ikisine duyduğum sevgi yüreğimi burktu ve yine gözlerimden yaşlar boşandı. Melaphia'nın

annesini, büyükannesini ve büyük-büyükannesini kaybettiğim gibi, bir gün onları da kaybedecektim. Bütün güçlerine rağmen, onlar benim gibi ölümsüz değildi. Melaphia'nın soyundaki bütün kadınları tanımıştım; bir vampir olarak yaşamım başladığından beri. Dünyaya geldiklerinde onları kucağımda tutmuş, kollarında öldüğünde William'ı teselli etmiştim. Aile diyebileceğim insanlardı ama yine de onlardan biri değildim.

"Renee'yi artık eve götürmelisin. Beni merak etme."

"Burada seni bununla baş başa bırakmayacağım. Ayrıca, yapmam gereken şeyler var." Başıyla cesedi işaret etti. "Onun için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karmaşık. Kısaca anlatayım. Zavallı kızın bedeninin ortalıkta dolaşıyor olabilecek ruhlar tarafından ele geçirilmemesi için birkaç ilahi söylemem gerek."

"Bir şey hissetmiyorum. Ruhlarla aram iyidir, bilirsin."

"Bu ruhun adı Jack Daniel's olabilir mi?" Saçlarımı karıştırdı.

"Çok komiksin. Ben gerçek ruhlardan, hayaletlerden, uzun bacaklı yaratıklardan söz ediyorum."

"Ölülere karşı duyarlı olduğunu biliyorum ama yine de yapmam gerekeni yapacağım. En azından, onun için yapabileceğimiz bir şey bu."

"Evet. Ve son şey" diye mırıldandım. "Sana yardım edebilir miyim?"

"Shari'yi şu fazladan tabuta koyabilirsin. Olivia'nın geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz. Dönerse, ona başka bir tabut yaptırırız. Geri kalanına yardım edemezsin. Yukarı çıkıp bazı metinlere bakmam ve bazı yağlar hazırlamam gerekiyor. Sonra geri dönüp Shari'yle ilgileneceğim."

"William, Olivia'yı aramaya mı gitti?" Kotumu giydim ve Shari'nin cesedini nazikçe tabuta yerleştirdim.

Melaphia, Shari'nin kollarını göğsünde çaprazladı. Sonra istavroz çıkardı. Tabutun kapağını kapatırken bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Evet. Bana bir not bırakarak gittiği yeri bildirmiş. Parti için yapılması gerekenler listesi de bırakmış. Senin için de talimatlar var."

"Yine ne var?" William'ın lanet olasıca talimatlarından ve yapılması gerekli angaryalardan nefret ettiğimi biliyordu.

"Hoşlanmayacaksın."

"Bundan şüphem yok." Paçavraya dönmüş gömleğimi alıp inceledim ve duvarın dibindeki gösterişli bir çöp sepetine attım. "Eee? Ne diyor?"

"İçmeyi bırakıp parti hazırlıklarında bana yardım etmeni istiyor."

"Lanet olsun. Sanki kafamda yeterince şey yokmuş gibi."

"En kötüsü bu değil."

"Ah, hayır."

"Ev sahibi olarak onun yerini almanı istiyor."

Yine başım zonklamaya başlamıştı. "Bu da ne demek? Neden?" Vampirler akşamdan kalmış olduğunda, en azından aspirin veya seksin onları kendilerine getireceğini düşünebilirsiniz. Adalet neredeydi?

"İlgilenmesi gereken bir işi olduğunu söyledi."

"Ah, bu adam ne düşünüyor ki? Bu partiye ev sahipliği yapamam! William olamam; komik bir takım elbise içinde dikilip bütün o yüksek sosyete sersemlerinin isimlerini hatırlamak, dilim dolaşmadan yüksek sınıfla havadan sudan konuşmak. Bu benim için bir kâbus olur! Ayrıca Avrupa'dan getirdiği tüm o vampirler de Amerika'nın dört bir yanından gelecek. Onlarla ne yapacağım? O vampirlerle tanışmaya bile hiç davet edilmedim. Kan emici olmak konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi hep birinin üvey çocuğu gibi hissediyorum. Bu utanç verici!"

"Bak, ben orada olup sana yardım edeceğim. Ama şu anda endişelenmemiz gereken en önemsiz şey bu. Bence William'ın senin ev sahipliği yapmanı istemesinin asıl nedeni, hâlâ Reedrek'le yüz yüze olabileceği ve Olivia'yı geri almaya çalışabileceği olasılığı. Ya da daha kötüsü." Melaphia'nın ne kadar endişeli olduğunu ilk kez fark ettim.

William için endişelenmek, ikimiz için de yeni bir şeydi. Kimse, yani hiç kimse, onu tehdit etmemişti. Melaphia ve benim gözümde ormanın kralı oydu. Kurşun geçirmezdi ve dev gibiydi. Şimdi hiçbir

şeyin eskisi gibi olmayacağından korkuyordum.

Melaphia'yı teselli etme sırası bendeydi. Nazikçe omuzlarını tuttum. "Endişelenmemeye çalış. Ben gidip William'ı bulacağım. Birlikte bu adamı yeneceğiz; bu... şeyi. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Zaten cehennem gibi bir gece geçirdin ve günün büyük bölümünde uyanıktın. Dinlenmen gerek. William geri dönene kadar tabutunda kalmanı istiyorum. Sonuçta onu nerede arayacağın konusunda bir fikrin yok, öyle değil mi?"

İtiraz edecektim ama haklı olduğunu anladım. Şimdi William'ı aramak, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Ayrıca, kendimi gerçekten tuhaf hissediyordum. Güçlü ama tuhaf. "Sen haklısın, tatlım. Her zamanki gibi." Ona sarılıp göğsüme bastırmama izin verdi. Saçları çenemi gıdıkladı. Onu bıraktım ve buklelerinden birini çekiştirdim. "Bizimle çok iyi ilgileniyorsun, değil mi?"

"Evet. Buna uzun bir süre devam edeceğim. Kendini yalnız hissetmemen için Reyha'yı yanına göndereceğim. William geri döndüğünde eminim sana bakacaktır. Şimdi tabutuna gir. Ben hazırlıklarımı yapıp geri dönene kadar, istediğin gibi vampir rüyaları görebilirsin."

"Patron sensin. Renee'yi benim için öp."

"Öperim. Bütün bunlar sona erdiğinde onu da getireceğim; ertesi gün okulu yoksa, William ve sen onunla biraz zaman geçirebilirsiniz. Onu sinemaya filan götürürsünüz."

Bu mutlu konuşmaların, ikimizi de rahatlatma amacı taşıdığını fark ettim. En kötüsü için plan yaparken en iyiyi ummak. "Renee'yi görmek için sabırsızlanıyorum" dedim.

Birbirimizin elini hafifçe sıktıktan sonra yukarı çıkmak için döndü ve gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Bara gidip bir kan içkisi daha hazırladım. Baş ağrım hafiflemişti ama hâlâ kendimi gerçekten tuhaf hissediyordum. Bir yanda Melaphia haklıydı; dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hortlak bedeninin biyolojik saati ilginçtir. O güzellik uykusunu uyumazsan, sonuçlarına katlanırsın. Ama aynı

zamanda kendimi... tuhaf bir şekilde çok güçlü hissediyordum. Sanki bir at arabasıyla göğüs presi yapabilirmişim gibi.

İçkimi bitirirken Reyha üzerinde pembe bir giysiyle içeri girdi. Ben kadehi bırakırken kollarını boynuma doladı.

"Melaphia sana eşlik etmemi söyledi" dedi.

"Bu iyi olur. Zor bir gün geçirdim." Uzun, sarı saçlarını uzun süre okşadım. Sonra siyah tabutuma girdim ve o da yanıma uzanıp başını göğsüme koydu.

"Söyle, Reyha, iyi geceler" dedim.

"Reyha, iyi geceler" dedi.

William

Reedrek kısık sesle şarkı söylüyordu. "Ava gidiyoruz, ava gidiyoruz, yiyip içip eğleniyoruz, biz ava gidiyoruz."

Neden bu kadar neşelendiğini anlayamıyordum. Beni yok etmek niyetinde olduğunu biliyordum; er ya da geç. Ama şimdi hâlinden son derece memnun görünüyordu. Modern terimlerle ona bir nanosaniye için bile güvenmezdim. Onun neşesini kafamdan attım ve kendi öfkeme odaklandım... ve bütün dünyadaki korkuya.

Özel akşam yemeği zilim.

Valinin arabasının direksiyonundaydım ve şehrin daha talihsiz bölgelerinden birinin sokaklarında dolaşıyorduk. Muhtemelen altımızdaki araç şehrin bu kısmına ilk kez gelmişti. Umutsuz evsizler karanlıkta dolaşıyor, o ya da bu canavar için yem oluşturuyorlardı. Bu gece sıra bizdeydi. Benliğimin derinliklerine, öfkeme uzandım. Ondan beslenmek, masumların kanıyla beslenmekten daha iyiydi.

Zihnimi işe odaklamıştım. Jack veya benim yokluğumda Shari'yle onun arasında neler olup bittiği konusunda endişelenme lüksüm yoktu. Jack artık büyümüştü; kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Aradığım karanlık duyguyu bularak, aracın farlarını kapadım ve üç katlı köhne bir binanın önüne yanaştım. Bahçede devasa meşe ağaçları vardı ve üst katların görüntüsünü kesiyordu. Kapı, birinci kat pencereleriyle birlikte kapatılmıştı ama içeride fareler gibi dolaşan insanlar vardı. Biri sarhoş ve öfkeliydi.

Arabadan indim ve öfke dalgasının benliğimi sarmasına izin verdim. Öfkeme uzun zamandır direniyordum ve sadece en karanlık günlerimde serbest bırakıyordum. Bu gece gerekli olduğu için serbest bırakacaktım; babama beni geri kazandığını düşündürmek için.

Reedrek gülümsedi. "Başlayalım mı?"

Başımla onayladım. Veranda basamaklarına ulaşmadan önce, içeride bir yerden gelen silah sesini duyduk.

"Bu daha da iyi" dedi Reedrek. "Savaşmaları hoşuma gidiyor."

Soyulmuş bir boya parçasını alır gibi, kapıdaki tahtaları parçaladım. "Önden buyur" dedi Reedrek nazikçe eğilerek. Konukların önden girmesi gerektiği yönündeki sosyal nezaket kurallarına değinmedim. Öfkem vaat edilmiş seks gibi beni kendine çekiyordu.

Uzun, karanlık ve rutubet kokulu bir koridor, binayı ortadan ikiye bölüyordu. Sağ tarafta termitlerin kemirdiği, basamakları eksik bir merdiven vardı. Koridorun ucunda, zemin tahtalarından birçoğu eksikti ve içeri girdiğimizde, aşağıda dolaşan ve insan olmayan varlıkları hissettim. Köşelerden, duvarlardaki deliklerden parıldayarak bakan kırmızı gözleri görebiliyordum ve kanlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Burası ne insana ne de hayvana uygun bir yerdi; yine de hepimiz buradaydık.

Koridorun ucundaki odalardan birinden bağırışlar yükseldi. Sonra bir silah sesi daha duyduk. Daha bilinçli düşünemeden, kendimi son odanın kapısının önünde dururken buldum. Karanlık koridordan sonra gaz lambasının ve ocaktaki küçük ateşin loş ışığı gözümü kamaştırdı. Birkaç parça kırık mobilya ve kirli bir şilte gözüme ilişti. Oda ekşi ter, idrar ve şarap kokuyordu. Duvarlarda başka gecelerden kalma mermi delikleri de vardı. Silahı tutan adam o kadar sarhoştu ki içeri girdiğimizi bile fark etmedi. Dikkatini ateşin başında oturan kadına ve iki çocuğa odaklamıştı.

"Bana yemek hazırlamanı söyledim, kaltak!" Adam silahı onlara doğru salladı ve ayağının dibindeki ezilmiş mukavva kutuları tekmeledi.

Kadın çocukları kendine çekerken vücudunu onlara siper etti. "Pişirecek bir şey yok" dedi kısık sesle.

"Bir şey bul!" diye emretti adam, silahı düzgün tutmaya çalışırken. "Yoksa ben..." Aniden beni fark etti. "Sen de kim..."

Babamın gözleri çoktan çocuklara odaklanmıştı bile. Gençlere ve masumlara karşı özel bir ilgisi vardı. Kadına baktım. "Kaç!" diye tıslադım, dişlerimi göstererek. Çok küçük bir şansı olduğunu anlayan kadın, çocukları kaptı ve karanlıkta gözden kayboldu.

Reedrek yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle adama döndü. Sarhoş bir kez daha etkisiz bir şekilde ateş ettikten sonra Reedrek onun tabancasını çabasızca alıp omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

Öldürme dürtümün ne kadar çabuk geri döndüğünü görmek beni şaşırtmıştı. Çift halinde avlanmak, dans etmeye veya sevişmeye çok benziyordu. Acele etmeye gerek yoktu. Diğerinin mükemmel bir şekilde ısırması için sırayla bekleyiş ve nezaket vardı. Ve emme. Reedrek bir yere yerleşirken ben de kurbanı havada çevirerek diğer tarafına daldım. Adamın gırtlağından son bir gurultu yayılırken ağızlarımız kanlı bir öpücükle neredeyse birleşti. Ardından sadece sessizlik ve emiş geldi. Kurbanın ayakkabılarından biri ayağından çıktı ve yere yuvarlandı. Taze idrar kokusu etrafa yayıldı. Kan dışında duyularımı diğer her şeye kapadım. Yukarıda başka insanlar vardı; istersem daha fazla sıcaklık. Sessiz korkularını hissedebiliyordum. Ama öfke yoktu; sadece teslimiyet vardı.

Ve sirenleri duydum. Biri polisi çağırmıştı.

Bir vampirin kurbanının kanını tamamen boşaltması tam beş dakika sürer. İki vampir, bunu tek bir damlayı ziyan etmeden yarı sürede yapabilir; muhtemelen rekabet açlığı keskinleştirdiği ve gösteriş yapmak hortlaklar için daima bir tutku olduğu için olsa gerek. Polis ışıkları koridorda belirdiğinde, işimizi yeni bitirmiştik. Silahlı biriyle

karşılaşma ihtimallerine rağmen karanlık odalara ilerlemelerinin cesurca olduğunu çünkü maaşlarına karşılık hayatlarını verebileceklerini düşündüm. Bizim -silahlarıyla öldüremeyecekleri iki kişi- orada olduğumuzu bilselerdi, arkalarına bile bakmadan kaçarlardı. Bir gün daha yaşayabilmek için.

Reedrek penceredeki tahtaları kırdı ve karanlık çalılara daldı. Ben elimde kurbanla kalakalmış, boynundaki yara izlerine bakıyordum ve öldürme dürtüsü içimde yükseliyordu. Kanlı coşkumun arasında eski kendini koruma dürtüm baskın geldi. Sonuçta Savannah benim şehrimdi ve oradaki yerimi iki yüz yıldır koruyordum. Cesedi ortadan kaldıracak zaman yoktu. Bu son gecem olsa bile, halk arasında vampir söylentilerinin yayılmasına izin vermeyecektim. En azından Jack, Savannah'da yaşamaya devam edebilirdi. En azından öyle umuyordum. Bu yüzden, ocağın yanındaki birkaç parça mutfak malzemesini karıştırarak bir bıçak buldum. Kabzası yoktu ama işe yarardı.

"Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdı bir polis memuru, koridordan. Kurbanın başını arkaya ittim ve diş izlerini örtecek şekilde boğazını bir kulağından diğerine kestim. Bir adli tabip, kurbanın damarlarında kan olmadığını kolayca görebilirdi ama bunun vampirlerin işi olduğunu düşünmezdi. Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi buydu. Kurbanla bıçağı bıraktım, etrafa atılmış bezlerden görece temiz birini aldım ve Reedrek'in peşinden dışarı çıktım.

Kalbim, orgazma bir adım uzaklıktaki sevgilininki gibi atıyordu. İnsan kanına duyduğum açlık, yerini beslenme sonrası sarhoşluğa bırakmıştı. Gerçek bir yaşamı yok etmek, insan kanıyla beslenmenin zevkine fazladan güç eklemişti.

Daha fazla, diye fısıldıyordu bedenim. *Lütfen, daha fazlası.*

Bir çocuk gömleği olduğunu anladığım bez parçasıyla temizlendik ve sokağın aşağısından olanları izledik. Valinin arabası dört polis arabası tarafından sarılmıştı. Komşulardan birkaçı -tabii buraya mahalle ve onlara komşu denebilirse- olanları görmek için dışarı fırlamıştı. O anda Memure Consuela Jones'u gördüm. Bir tanıkla konuşurken aniden durdu ve dönüp doğruca bana baktı; sanki sırtımda bakışlarımı hissetmiş gibi.

Reedrek'e döndüm. "Sanırım bize de sorular sormaya başlamadan gitsek iyi olur."

"Araba ne olacak?" diye sordu sırıtarak.

"Zaten senin değildi. Ayrıca, orada beni tanıyan biri var."

Reedrek, Memure Jones'a baktı. "Ah, evet, Jack'in kız arkadaşı. Etrafta daha az..." polise yakın duran insanlara baktı "...tanık varken onunla karşılaşmamış olmamız çok acı."

"Arabana gelince" dedim başımla arabayı işaret ederek. "Memurlardan biri onunla bir hayli ilgilenmiş gibi." Bir polis memuru, elindeki not defterine plakayı yazıyordu. Aracın kime ait olduğunu öğrenmeleri uzun sürmeyecekti. Vali bundan hiç memnun olmayacaktı.

Caddenin ucundan bir ambulans hızla sahneye girdi. "Yeni dostumuzun kendi ulaşım aracı var" dedi Reedrek. Gülümsediğinde hâlâ pembe olan dişleri göründü.

Beslenmenin gücünü, bir elektrik akımı gibi tekrar hissettim. Aynı anda aletim sertleşti. Beslenmeden sonra seks yapma alışkanlığım etkisini gösteriyordu. Ama bu gece sekse zaman yoktu ve daha da önemlisi, Eleanor'la oyunlarımın anılarını düşüncelerimden uzak tutmalıydım; yoksa Reedrek onun peşinden gidebilir ve kalbini yemeden önce onunla seks yapmaya kalkabilirdi. O anda Memure Jones'a bakmaya devam ediyordu.

"Gel. Avlanacak başka yerlerimiz de var" dedim. Arkama bakmadan döndüm ve bir sonraki sokağa doğru yürüdüm. Polis daha evrak işlerini tamamlayamadan başka kurbanlar bulabilirdik.

Artık yaya kaldığımızdan, bozuk kaldırımlarda yere neredeyse değmeden yürüdük. Bu arada duvarların ve pencerelerin arkasında süren konuşmaları duyuyordum: Bir bebek ağlıyor, bir adam sarhoş bir şekilde iç çekiyor, bir çift zevksiz bir şekilde seks yapıyordu. Bu beni neredeyse durdurdu. Ama zamanla sınanmış birkaç kuralımı çiğnemiş olsam da bazılarını koruyacaktım. Öfke benim odağımdı. Ve başka bir örnek bulmamız on dakika bile sürmedi.

Jack

Tam uykuya dalmıştım ki acı dolu hıçkırıkları duydum; ürkütücü ve beden dışı bir sesti. Tabutun kapağını kaldırdım ve Reyha'nın uykulu itirazlarına aldırmadan dışarı çıktım. Önce sesin Shari'nin tabutundan geldiğini sandım. Tabutun kapağını kaldırırken önceki bir buçuk gün boyunca yaşanan dehşetin bir hata veya kötü bir rüya olmasını ve onu hayatta bulmayı umuyordum.

Ama ceset bıraktığım gibi duruyordu; kapağı tekrar kapadım.

"Buraya" dedi kısık bir ses.

Bunu tahmin etmeliydim. Hayaletler beni sever demiştim. Ve bu duygu karşılıklı değil. Evet, başkalarını olduğu kadar beni de korkutuyorlar, itiraf ediyorum, tamam mı? Şeffaf ellerini önüne uzatmış hâlde ayakta duruyor, tuhaf bir ışıkla titreşiyordu.

Bu, Shari'nin hayaletiydi.

Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama hayaletler, *Star Wars*'ta hologramla "Bize yardım et, Obi Wan. Tek umudumuz sensin" diyen Prenses Leia gibi görünürler. Shari'nin benden yardım istemek için geri döndüğünü hissediyordum ve Obi Wan olmadığımı biliyordum.

Elimi kaldırıp yavaşça salladım. "Nasılsın?"

Soruma cevap olarak biraz daha şiddetli titreşti ve yine hafifçe inledi.

"Bundan korkuyordum." Elimle saçlarımı sıvazladım. "Işığa doğru filan gidemez misin?"

Gözleri iri iri açıldı. "Burada hiç ışık yok ki. Her yer karanlık ve korkunç. Her yerden ürkütücü sesler geliyor. Gölgelerin arasında bir şeyler hareket ediyor. Ölü şeyler... Kötü şeyler." Kollarını ovaladı. "Ve çok soğuk."

"Bak. Gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm. Bir vampir olarak burada kalmanı sağlamak için elimden geleni yaptım ve bir terslik oldu. Sen öldün. Şimdi sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Artık bir bedenin olmasa bile bu boyutta bizimle birlikte kalamaz mısın? Sadece, bir şeye tutunarak filan?" Yardımcı olmak için

kendimi paralıyordum ama ölümden sonraki varlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Kim bilebilir ki? Yani, biri size harita filan vermez. Biri bu konuda konuşabilecek durumda da olmaz; ölülerin benimle konuşması dışında.

"Artık orada gerçekten sizinle birlikte değilim. Burada sıkışıp kaldım. Burada korkunç şeyler var ve ne olduklarını bilmiyorum." Yine ağlamaya başladı ve önce bir omzundan sonra diğer omzundan arkaya baktı. Zavallı şey. Sadece görünüşü bile içimi burkmaya yetmişti. "Sanırım bu... bu... hayvanlar veya yaratıklar... ya da her neyse... benim peşimdeler."

"Neye benziyorlar?"

"Onları göremiyorum. Sadece duyabiliyorum ve hissedebiliyorum. Arada bir sümüğümsü bir şey bana uzanıp dokunuyor."

Lanet olasıcalar. Keşke onu koruyabilseydim. Kendimi çaresiz hissediyordum. "Yani gidebileceğin bir ışık yok ve kimse daha iyi bir yere gitmen için yol göstermiyor, öyle mi?"

"Hayıırrr! Lütfen bana yardım et!"

Buyurun size birinci sınıf suçluluk duygusu. Bir daha birini vampire dönüştürmeyi düşündüğümde, gidip kalbime kazık çakmaya karar verdim. Gerçi bu benim fikrim de değildi. William bu kızı rahat bırakmalıydı; ama hayır, o kulüpte onunla sevişmek zorundaydı ve bu yüzden Reedrek onu yakalamıştı.

Bu fikir kanımı dondurdu... olduğundan daha da soğuk hale getirdi. Reedrek'e onunla ilgilendiğimi belli ederek Connie'yle aynı hatayı yaptığımı anladım. Connie'nin söz verdiği gibi tılsımını taşımasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Shari'ye yardım etmenin bir yolunu bulmak için beynimi patlatırken, Melaphia yağlar ve bitkilerle dolu bir tepsiyle geri döndü. Bir kolunun altında gerçekten eski gibi görünen bir kitap vardı.

"Tabutun dışında ne işin var? Sana biraz dinlenmen gerektiğini söylemiştim."

Shari'yi işaret ettim. "Görmüyor musun?"

Melaphia gözlerini kıstı. "Hayır. Ama bir şey hissediyorum; bir hayalet. Shari mi?"

Melaphia'nın ölülerle iletişimi neredeyse benimki kadar iyiydi. "Evet. Karanlık, korkunç bir yerde olduğunu ve gölgelerin arasındaki şeylerin onu ürküttüğünü söylüyor. Orada ona yardım edebilecek kimse yokmuş."

Tepsiyi ve kitabı Shari'nin tabutunun yanındaki koltuğa bırakan Melaphia, küçük hayaletle konuştu. "Kötü bir şeyin sana yaklaştığını hissedersen, elinden geldiğince hızlı bir şekilde ondan kaç."

"Pee-kii" diye inledi Shari. "Nereye gideyim?"

"Onu duydum!" dedi Melaphia, soruyu aktarma şansım olmadan. Melaphia'nın yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Bulunduğun yerle ilgili sadece hikâyeler duydum" dedi Shari'ye. "Dünyada, o boyuta gidip geri gelerek olanları anlatabilen hiç kimse yok. Sana söyleyebileceğim tek şey, seni korkutan her şeyden kaçman gerektiği."

"Burada çok şey var ama sorun değil. Senin yapabileceğin bir şey var mı?"

"Evet. Buradan bir şeyleri ayarlamaya çalışacağım; böylece oradaki kötü şeyler seni… ele geçiremeyecek."

Shari yine inledi; sanki Melaphia söyleyene kadar tehlikenin boyutlarını anlayamamış gibiydi. Kollarını sıkıca vücuduna doladı ve yine titreşti.

"Şimdi kendi içine geri dönmeni istiyorum" dedi Melaphia. "Kendini olabildiğince büyük, güçlü ve cesur kılmanı istiyorum."

Shari başıyla onayladı ve yavaşça gözden kaybolmaya başladı; sonunda geride hiçbir şey kalmadı. En azından dünyada.

"Teşekkür ederim" dedim Melaphia'ya. "Tekrar."

"Bir şey değil, Jack amca." Yorgun bir tavırla gülümsedi. Yıllardır bana böyle seslenmemişti. Nedense beni rahatlatmıştı ve öyle olacağını biliyordu. "Şimdi, tabutuna geri dön. Şeytanın kendisi bile seni uyandırmaya kalksa, oradan çıkma."

"Benimle dalga geçme. Bu gecenin nasıl geçtiğine bakılırsa, o da ortaya çıkabilir." Yine Reyha'nın yanına uzandım.

Bir daha dinlenebilecek miydim? Biz vampirler oldukça derin uyuruz. Sonuçta ölüyüz. Ama kâbuslara konu olsak bile, bizim de kendi kâbuslarımız olduğunu bilin.

10

William

İyi aydınlatılmış restoran ve barların bulunduğu bölgeden uzak kalarak nehre yöneldik. Bunun yerine, şehrin alt karnının en sevdiği şekilde kaşındığı daha karanlık yerleri tercih ettik. Küçük çaplı uyuşturucu satıcılarının bölgesinden yürüdük. Daima orada olan, şişman sokak kedileri gibi oturup kızların getireceği paraları bekleyen pezevenklerin doldurduğu caddelerden geçtik. Giderek serinleyen gece havasında, tünellerin ıslak ortamı bile bahar gibi kalıyordu. Ama kış neredeyse gelmişti. Dolunay doğudaki bulutların üzerinde yükseliyordu. Henüz saat erkendi. Avlanmak için bolca zaman vardı.

Bir blok ötedeki karanlık bir sokakta bir kavga kopmuştu. Oraya doğru yürürken önümüzde başka meraklılar da vardı.

"Bana borcun var, dostum. Buraya gelip bir şey dilenme, beni duydun mu?"

"Dün gece bana hile yaptın. Beni kandırdın!"

Uyuşturucu satıcısı gülümsedi ama gözlerindeki sert bakışlar değişmedi. "Sana para vermeyen birine hile yapamazsın. *Comprende?*" Cebinden bir sustalı bıçak çıkarıp açtı. "Şimdi git başımdan." Etraflarında toplanan küçük gruba baktı. "Yoksa küçük aletini kesip farelere veririm."

"Düşmüşler" diye fısıldadı Reedrek. "Beni hep eğlendirirler. Vücut parçalarını kesmek..." Işığa çıkarken güldü ve oradakilerden ikisi dönüp bize doğru baktı.

Tartışmanın ortasındaki iki adam, ölümün geldiğini anlamamıştı.

"Sana defolup gitmeni söyledim!" diye bağırdı uyuşturucu satıcısı, ufak tefek olana.

Adam gerilemek yerine homurdandı ve ceketinden et bıçağına benzer bir şey çıkardı. Aniden, uyuşturucu satıcısı adamın kolunu yakalayıp yukarı doğru itti. Sonra kendi bıçağını adamın karnına sapladı.

"Lanet olasıca keşler, hiç dinlemezler!"

Yaralı adam şaşkınlıkla gözlerini iri iri açarak öne eğildi. Reedrek ve ben, izleyenlerin arasına daldık.

"Bununla biz ilgileniriz" dedim izleyenlere dönerek.

"Sen de kimsin be adam?" diye sordu uyuşturucu satıcısı. Beni baştan aşağı süzerken parmakları bıçağın kabzasında dolaşıyordu. "Yorgun bir polise filan benzemiyorsun" dedi gülerek.

"Hayır, değilim."

Silahını kaldırdı. "O hâlde çekil ayağımın altından." Cesaret gösterisinin altındaki korkunun kokusunu alabiliyordum. Kıpırdamadığımda, bıçağı daha sıkı tuttu ve bir an tereddüt ettikten sonra göğsüme doğru savurdu. Kesikten kan süzüldü ve beyaz gömleğimi boyadı. Darbeden kolaylıkla kurtulabilirdim elbette ama ölümsüz yaşamla lanetlenmiş ölüm arasındaki dürtü beni hareketsiz bırakmıştı. Bazı açılardan, babama itiraf etmek istediğimden daha fazla benziyordum. Savaşmaları benim de hoşuma gidiyordu.

Bir parmağımı akan kana sürdüm ve emerek temizlemek için ağzıma götürdüm. "Lanet olsun. Bak ne yaptın. Yeni gömleğimi mahvettin." Reedrek'in güldüğünü duydum ama gözlerimi sıradaki yemeğimden ayırmadım. Uyuşturucu satıcısının izleyemeyeceği kadar hızlı bir hareketle, bıçağı elinden kaptım ve elli fit ötedeki nehre attı.

"Sen ne..."

Boğazını saran elim, cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Hem Reedrek hem de ben, dövüşü izlemek için toplanmış insanlara baktık; zihinlerini yatıştırıp unutkanlık etkisi yarattık ve sonunda kendi işleriyle ilgilenmek için uzaklaşmaya başladılar.

"Gitme zamanı" dedim ve saldırganı boynundan tutarak tünellere doğru yönlendirdim. Sadece ilgimi çekmesine yetecek kadar hareket etmesine izin veriyordum. Reedrek de neredeyse ölmüş keşi ayağından sürükleyerek geliyordu.

Karanlık tünellerde, meraklı gözlerden uzakta, çaresiz yemeğimi susturmadan önce bir çığlık atmasına izin verdim. Ölüm en azından sessiz ve huzurluydu.

İkimiz de kandan sarhoş olana kadar gece yarısına değin avlandık. Başım dönüyordu. Uykuya ihtiyacım vardı ama ondan daha çok istediğim şey seksti. Bütün vücudum Eleanor'u istiyordu; tenimin altında dolaşan muazzam enerjiyi ancak o anlardı. Zihnimi yatıştırır, bu huzursuz gücün bir kısmını kendi içine alırdı. Sonra ölüm ve hortlak oyunu oynardı. Ama bunlar, babamdan gizlemek zorunda olduğum düşüncelerdi.

Reedrek kan oburluğumuz yüzünden gerçekten sendelemeye başlamıştı. Boş sokaklarda ve meydanlarda, o küçümsediği sarhoş İrlandalılar gibi kol kola dolaşıyorduk; Reedrek uyumak istiyordu ve ben şehvetten yarı yarıya delirmiştim. Koloni Mezarlığı'na yakın bir yerde, bir süre için olsa bile dinlenmemiz gerektiğine karar verdik. Dinlenme yeri olarak bir türbe bulmaya karar verdik.

İki kişiyi ağırlayabilecek süslü bir türbede karar kılmıştık ki tatlı bir duman kokusu burnuma geldi ve kısık sesler, arkasından da öksürüklü bir kahkaha duydum. Reedrek, eline dört as gelmiş bir oyuncu gibi sırıttı. Henüz gecesi sona ermemişti. Önümüzdeki şaşkın yüzlere bakılırsa, mezarların arasından çıkışımızı havada beliren hayaletler gibi algılamışlardı.

Ergenlik çağındaki sekiz şaşkın genç bize sessizce baktı.

Sonra kontrolsüzce gülmeye başladılar. Öne uzanıp çocuklardan birinin elindeki sigarayı ya da Jack'in deyimiyle, otu kaptığımda,

kahkahalar dindi.

"Bu şeyi içmenin sizi aptal edeceğini bilmiyor musunuz?" dedim babacan bir gülümsemeyle.

"Hayır" dedi çocuklardan biri. "Yapacağı en kötü şey, seni acıktırır. Haydi, ahbap, sen de dene."

"Acıktırmak?" diye tekrarladı Reedrek, gülümsemesini zorlukla bastırarak. "Söylesenize, içinde ne var?"

"Vay canına, siz gerçekten yaşlısınız." Yine gülüştüler. "Ot içmek seni acıktırır; miden guruldar. Anladınız mı?"

"O zaman bize bu otu vermek sizin için büyük bir talihsizlik olur."

"Neden? Siz ihtiyarlar en azından Denny'nin yerinde birkaç krep yiyebilirsiniz."

"Çünkü onlar vampir" dedi bir ses, çemberin diğer tarafından.

Bir anlık sessizlikten sonra konuşanın dışındaki bütün gençler daha da kontrolsüz bir şekilde gülmeye başladı. Çocuklardan biri öyle gülüyordu ki nefesi kesilmiş bir hâlde arkasındaki mezar taşına devrildi.

"Vampirler; evet, doğru."

Konuşan çocuk ayağa kalktı ama o bile gülümsüyordu. Onu tanımam bir-iki saniyemi aldı; Kulüp Dokuz'dan çıkarken Jack'i izleyen çocuktu bu. Adının Werm olduğunu hatırladım.

"Korkarım arkadaşınız Werm haklı. Onu dinlemelisiniz" dedim.

Reedrek sarhoş bir şovmen gibi eğildi. "Kötü vampir hizmetinizde."

Yine gülüştüler.

Werm yaklaştı. "Adımı biliyorsun" dedi bana hayranlıkla bakarak. "Bu çok güzel."

Sigarayı ona verdim. "Evet. Ve Jack burada olmadığına göre, en azından bu gecelik, Koloni Mezarlığı'nın sana ve arkadaşlarına uygun bir yer olmadığını söyleyebilirim."

Çocuklardan üçü gülmekten yere yuvarlandı. "Siz gerçekten aklınızı kaçırmışsınız" dedi biri diğerlerini daha da güldürerek.

Reedrek bütün dikkatini çocuklara çevirdi. Zihniyle çocukların düşüncelerini taradığını hissedebiliyordum.

Elimi cebime sokup katlanmış banknotlardan bir tomar çıkardım. Reedrek iştahını sergilemeden önce bir şeyler yapmak zorundaydım. Tartışamayacak bir hâlde bir türbenin duvarına yaslandı ve Werm'e parayı verişimi izledi. "Arkadaşlarını buradan götür" dedim, zihnine müdahale ederek.

"Ama kalmak istiyorum" diye homurdandı Reedrek'e bakarak. Bir vampirin yanındayken kesinlikle yapılmaması gereken bir şeydi bu.

"Kalamayacak kadar açsınız. Denny'nin yerine hemen gitmezseniz açlıktan öleceksiniz."

Bu ölümlülerin zihinlerine yerleştirdiğim türden bir açlığı daha önce tadıp tatmadıklarını bilmiyordum. Ben kesinlikle tatmıştım; bir vücudun hayatta kalma ihtiyacı. Benim durumumda, bu kan kokusuna duyulan açlıktı. Ama şimdi açlığım yatışmıştı ve Reedrek'in de aynı durumda olmasını umuyordum. Ancak bu çocukları sırf zevk için öldürebilirdi.

"Gidin!" diye emrettim ve çocuklar tek tek ayağa kalkıp kahkahalar arasında karanlığa yürüdüler.

Reedrek bana döndü. "Tam tahmin ettiğim gibi. Neden çaresizlere yardım ediyorsun ki? Sonuçta her gün ölüyorlar zaten."

"Açıkçası, çok yorgunum ve tıka basa doydum" diye yalan söyledim. "Artık mezarlık sessizleştiğine göre, uykuya ihtiyacım var."

Hâlâ ayakta sallanan Reedrek, bir aile türbesini örten 3 metrelik beton kapağı kaldırmakta pek yardımcı olamadı. Diğer yandan ben, istersem sokak boyunca sıralanmış arabaları güzel bir yığına çevirebilecek kadar güçlü olduğumu hissediyordum.

Hiçbir şekilde uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Reedrek uzun zaman önce ölmüş diğerlerinin tozlu kemiklerinin yanına uzandı. Başını koyar koymaz da uykuya daldı. Onu öyle çaresiz ve savunmasız durumda görmek nefretimi geri getirdi.

Onu o anda öldürmem ve kendi ellerimle cehenneme götürmem gerektiğini düşündüm. Ama önce Eleanor'u son kez görmeliydim. Reedrek ertesi gün beni öldürürse, en azından son bir muhteşem gece geçirmiş olurdum. Ama yapabileceğim en iyi şey, güneş ışığının onu hazırlıksız yakalamasını umarak mezarı açık bırakmaktı. Şehvetim yeniden coşarken beton kapağa dokunmamaya karar verdim ve sevimsiz babamı yıldızların altında uyur hâlde bıraktım. Ardından kaldırımın üzerinden uçarcasına Eleanor'un evine yöneldim.

* * *

Eleanor'un yatağının yanındaki koltuğa oturduğumda, yalnız olduğu için sevinmiştim. O gece yeterince ölüme yol açmıştım. Şimdi farklı türde bir egzersize ihtiyacım vardı. Ayrıca Eleanor'un müşterilerini öldürmek, işine zarar verirdi. Bu, anlaşmamızın bir parçası değildi. Vücudumdan öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki onu uyandıracağından emindim. Uykusunda iç çekti ve örtüleri üzerinden atarak, vücudunu gözlerimin önüne serdi. Üzerinde uzun kollu bir erkek gömleği olmasına şaşırdım. Onun mesleğindeki bir kadının çıplak uyuyacağını düşünürdüm. Sonra, daha da şaşırtıcı ve memnun edici bir şekilde, gömleğin bana ait olduğunu fark ettim. Şanslı gömleğim. Sorun değildi; birazdan çıplak kalacaktı zaten.

Onu uyandırma düşüncesiyle koltuktan kalkarken Eleanor irkildi ve odanın karşı tarafından ona dokunmuşum gibi doğrulup oturdu. Belki de vücudum onun düşünceleriyle dolu olduğundan, ben farkında olmadan zihnim ona seslenmişti.

"Kim var orada?" diye sordu. Sonra sol eliyle örtüleri çıplak bacaklarının üzerine çekti. Uyku mahmuru bir hâldeki savunmasızlığı isteğimi daha da artırdı.

Tahmin ettin zaten, diye fısıldadım zihnimden, *öyle değil mi?*

"William?" diye karşılık verdi. Sonra ışığı yaktı. Eleanor beni görünce korkuyla yutkundu. "Ne... sana ne oldu?" Gerçekten korkmuş gibiydi. Daima iyi bir aktris olmasına rağmen bu hâli gerçek görünüyordu.

Ayaklarımı yerden ayırmamaya dikkat ederek ona yaklaştım. Yatağa oturdum. Kollarıma gelmek yerine şaşkın gözlerle bakarak benden uzaklaştı. "Çok farklı görünüyorsun... ve bu kan..." Boş elini göğsüme doğru salladı.

"Öyle mi? Farklı mı görünüyorum?" Bazen, işe yarayabilecek bir yansımaya sahip olmadığımdan bunu anlayamıyordum. Ama şimdi farklı hissettiğimi biliyordum. Damarlarım sıcak kaslarımın altında dans ediyor, kontrolüm bıçak sırtında ilerliyordu.

"Gözlerin, onlar..." Bakışlarını kaçırdı.

Çenesini tutmak için elimi uzattığımda, tırnaklarımın arasında kan olduğunu fark ettim. Temizlenerek saygın görünmeye zamanım olmamıştı. Neye benzediğimi ya da nasıl koktuğumu bilmem mümkün değildi. Duyularım yeni kanın tadı ve kokusuyla dolmuştu; şimdiyse aklımdaki tek şey seksti.

Hemen, diye uludu bedenim.

"Buraya oynamaya geldim" dedim, parmaklarımı saçlarına daldırırken.

Çekingen bir tavırla elini benimkinin üzerine koydu ama huzursuz görünüyordu. Belki de görünüşüm oyunumuzu fazla gerçekçi kılmıştı. "Bir banyo yapsana. Şu göğsündeki yarayla da ilgilen..."

Geri çekilip pardösümü üzerimden attım. "Buna zaman yok, kızım." *Hemen, hemen, hemen!* "Yakında güneş doğacak." Çabucak soyunmuştum. Üzerindeki gömleği dişlerimle parçaladım.

İçine girdiğimde bir çığlık attı. Tırnaklarını ateş gibi tenime batırdı ama karşı koyduğunu neredeyse fark etmedim bile. Bana aitti ve onu istediğim gibi düzebilirdim ama gidiş gelişlerimde hiçbir nezaket yoktu. Yine çığlık attı ve iki dakika içinde sarsılarak boşaldım; ancak içinde hâlâ sertliğimi koruyordum.

Onu altımdaki çarşaflara mıhladım. Artık mücadeleden vazgeçmişti. Kalbi deli gibi atıyordu. Sonunda kıpırdandı.

"İzin ver" dedi, ben dönene kadar ağırlığımı iterek. İçinden çıkmadan onu da beraberimde sürükledim. Ellerimi karnından gö-

ğüslerine uzatırken yılan dövmesini kuyruğundan burnuna kadar okşadım. Sonra parmaklarımı kalçalarına geçirip onu aşağı çektim. Gülümsemeden önce yüzünü buruşturdu. Sınırlayıcı tutuşumdan kurtularak kendi ritmini buldu ve çok geçmeden ikimiz de bir kez daha zirveye yaklaşmaya başladık. Ellerini omuzlarıma yapıştırarak, sırtını uzun süre geren, sarsıcı bir orgazma ulaştı ve hemen arkasından bir kez daha boşaldım.

"Tenin ateş gibi" dedi üzerimden kalkarken.

Tavandaki süslemelere baktım. *Kan, ölüm. İşte ben buyum.* Bu kelimeler onun kulaklarına uygun değildi. Ama vücudu, sıcak tenimden onunkine geçen gerçeği hissederek gerilmişti. Bir dirseğimin üzerinde doğrularak ona baktım. "İlginç bir akşam geçirdim" dedim.

"Bunu görebiliyorum" dedi bir parmağını çoktan iyileşmeye başlamış göğsümde gezdirerek.

Detayları bilmek istemediğinden kesinlikle emindim. Dikkatini dağıtmak için elimi karnından aşağı kaydırıp parmaklarımı bacaklarının arasına soktum. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı okşarken itiraf ettim. "Sanırım seni özledim."

"San... ne?" İç çekti ve bacaklarını aralayarak beni daha fazla kabul etti.

Parmaklarımı iyice soktum ve kendi elimi izlemek için aşağı baktım. Hissettiğim ıslaklığın kan olduğunu o zaman anladım. Bacakları kıpkırmızı olmuştu. Bir şey içimi kavurdu. "Seni yaralamışım" dedim, bakışlarımı tatlı kırmızılıktan ayıramadan.

Yavaşça doğrulup oturdu ve bakışlarımı izledi. "Evet" diye cevap verdi, kendini tekrar yatağa bırakırken. "Bununla ilgilenme şimdi." Kalçalarını elime bastırdı.

"O zaman iyileştireyim" dedim. Cevap vermesini beklemeden kalçalarından tutup havaya kaldırdım ve dilimi kana yapıştırdım. Kanda hem onun hem de benim tadımız vardı. Belki de aşırı doyduğum için kan boşalmıştım. Her ne olduysa, çok geçmeden inlemeye başladı. Normal zamanlarda bu tehlikeli bir zaman olabilirdi; insan kanına susamışken böyle bir durumda kendimi tutamazdım. Ama

bu gece doymuştum ve yalayıp içtiğim kan, on iki porsiyon yemekten sonra yenen tatlı gibiydi. Bundan zevk aldığı belliydi çünkü bir kez daha sertçe boşaldı.

Sonrasında onu banyoya götürdüm ve kısa bir süre birlikte suda yattık. Hâlâ bana karşı temkinliydi ama vücudumdaki kanı veya tozları yıkamaktan çekinecek kadar değil. Becerikli parmaklarıyla saçlarımı yıkarken onunla tekrar birleşmeyi düşünmeye başlamıştım. Tam o anda birinin varlığını hissettim.

Hemen durulandım ve Eleanor'un uzattığı havluyu aldım. Ama beni kurulamasına izin vermek yerine, pencereye gidip dışarı baktım. Gün doğumuna bir saatten az kaldığını hissedebiliyordum. Babam aklıma geldi ve onu güneşin altında yanıp kül olurken hayal ettim. Eğer evrende biraz merhamet varsa, acı verici bir şekilde geberip giderdi ve ait olduğu cehennemi boylardı. Ama bir anda bütün vücudum ürperdi. Kötülüğü yakındaydı ve boğuyordu. Yan bahçedeki çalılıklara baktım ve onu demir parmaklıklara yaslanmış hâlde gördüm. Beni bekliyordu.

Reedrek.

Pantolonumu ayağıma geçirip onunla yüzleşmek için dışarı çıkmaya hazırlandım. Aniden alt katta ön kapının vurulduğunu duydum.

"Hayır!" diye bağırdım. Reedrek'in içeri girmesini engellemeye çalışırken, Eleanor'un kilitli yatak odası kapısını tutup açtım. Kapı menteşelerinden söküldü. Hemen bir kenara fırlatıp merdiveni üç uzun adımda indim. Eleanor'un kızlarından biri uykulu bir hâlde kapıyı açmadan önce oraya ulaşmalıydım.

"Sakın kapıyı açma!" diye emrettim.

Kız elini hemen yanına indirdi. Kapı tekrar vuruldu; bu kez daha ısrarcıydı. Adının Tami olduğunu hatırladığım kız önce bana, sonra üst kata baktı. Bakışlarını izlediğimde, saten yatak örtülerinden birine sarılmış hâlde merdiven sahanlığında duran Eleanor'u gördüm. Reedrek'i ondan uzak tutmaya çalışmanın bir yararı olmayacaktı artık. Şehvetimin silahımı düşürmesine izin vermiştim. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Geri çekil" dedim ve Tami'nin kapıyı açmasına izin vermeden onu itip kendim açtım.

Reedrek gülümsedi.

Eleanor'a döndüm ve en etkileyici hâlimle konuştum. "Bu adam asla bu eve davet edilmeyecek. Anlaşıldı mı?" Eleanor ve Tami başlarıyla onayladılar. "Diğer herkesi uyarın."

"Sevgili William, tam yine dost olmaya başladığımızı düşünürken şu yaptıklarına bak. Beni güvenliğimi hiç umursamadan açıkta bırakmışsın. Üstelik beni oyuncaklarınla bile tanıştırmıyorsun."

"Biz *asla* dost olmadık."

Gülümsemesi ve kibar tavrı silindi. Açıklıktan uzanıp beni dışarı çekti. Hareketi yüzünden teninden yükselen dumanın kokusunu algıladım. Davetsizce bir eşikten geçtiği için yanıyordu.

"Evde kalın!" diye bağırdım, Reedrek'le mücadele ederken Eleanor'a dönerek. Birlikte havaya yükselirken o kendi unsurunu kullanıyor, ben de öfkeme sarılıyordum. Amacıma uygun davranmak yerine, havaya yükselmemiz Reedrek'in yararına oldu. Beni yalınayak ve üstüm çıplak hâlde karanlığa sürükledi ve düşünebildiğim tek şey, benimle işini bitirdikten sonra Eleanor'a neler yapabileceğiydi.

Jack

Gözkapaklarıma bir ışık hüzmesi çarpınca kolumu yüzüme kapadım. "Hey!" diye itiraz ettim. Bir gözümü zorlukla açtığımda, beni bu kadar kaba bir şekilde uyandıranın kim olduğunu gördüm. "Olivia. Hangi cehennemdeydin?"

"Sana da merhaba" dedi Olivia. Kollarını Reyha'ya sardı -dört ayaklı biçiminde olmasına bakılırsa, gündüz saatleriydi- ve onu tabuttan çıkardı. "Dışarı, Lassie" dedi.

Reyha havada kedi gibi döndükten sonra ayaklarının üzerine indi. İniltiler arasında, bir gece önce Shari'nin dönüşümünü tamamlamaya çalıştığım kanepeye doğru yürüdü.

Reyha başını patilerine koyarak bana baktı. Dikkatini dağıtacak tek şey, William'ın içeri girmesi olabilirdi; öyle bir durumda, bütün dikkatini sahibine odaklardı.

Olivia'nın gözlerinde tuhaf, çılgınca pırıltılar vardı. Reedrek'in etkisi altına girmiş olabileceği aklıma geldi. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum -sonuçta en başında da güvenmemiştim- ve iki bin yaşındaki bir Mısırlı mistik saldırı köpeğiyle güçlü bir dişi vampir arasındaki savaşı kimin kazanabileceğini merak ettim. Reyha'yı Olivia'nın üzerine salmak zorunda kalabileceğimi düşünerek ürperdim. *Doğaüstü Yaratıklar Savaşırken.* Fox bile bu programı yayınlamazdı.

Olivia, yüzünde "yanıma gel" diyen bir ifadeyle tabuta girdi. Üzerime oturup çıplak göğsüme masaj yapmaya başladı. "Sanırım tabutum dolu olduğuna göre, seninkini paylaşmamız gerekecek." Başıyla Shari'nin cesedinin bulunduğu tabutu işaret etti. "Yatağımda bir sarışının yattığını gördüm. Önemi yok. Baba Ayı'yla Anne Ayı oyunu oynayabilirim. O kim bu arada?"

Göğüs uçlarımı pek de nazikçe denemeyecek şekilde çimdiklerken zorlukla yutkundum. "Adı Shari. Onu dün gece dönüştürmeye çalıştım ama işe yaramadı. Öldü. Gerçekten öldü."

Olivia'nın tavrı aniden değişti. Flörtçü gülümsemesi silindi; kırmızı rujlu dudakları gerildi. Yere atladı ve yüksek topuklu yılan derisi çizmelerinin üzerine indi. Tabuta yaklaştı ve bir an kendini toparladıktan sonra kapağı kaldırdı. Shari'nin cesedini ciddi bir yüzle incelerken ona yaklaştım.

Shari'nin cesedi, son gördüğümden daha iyi görünüyordu; Melaphia'nın müdahalesi sayesinde olmalıydı. İlahileri ve iksirleri biraz iyileştirici etki yapmıştı; elbette ki Shari'yi hayata döndürmeye yetmemişti. Shari'nin cesedinin üzerinde serpilmiş dal parçaları ve bitkiler vardı. Olivia'nın neden onu uyuyan bir vampirle karıştırdığını anlayabiliyordum.

"Ben dün gece uyurken Melaphia onu giydirip cesedine büyüler yapmış. Sanırım bitkiler bunun için. Shari'nin cesedinin ele geçirilmesini engelleyeceğini söylemişti."

Olivia lavantaya benzer bir dalı aldı, nazikçe kokladı ve tekrar yerine bıraktı. "Evet. Melaphia iyi bir kadın. Benim de Shari için yapacağım şeyler var. Onun için kan akıtmalıyım. Ve başka şeyler de. Ayrıca kısa yarım hayatını belgelemeliyim. Daha sonra."

"Belgelemek mi?" diye sordum şaşırarak.

"Boş ver. Başka zaman açıklarım."

İç çektim. "Onu incitmeyi gerçekten istemedim. William'ın söylediği her şeyi yaptım; harfi harfine. Neler olduğunu anlayamıyorum. Melaphia bunun bazen olduğunu söyledi ama daha fazlası olmalı. Dişi vampirleri dönüştürmekle ilgili bir şeyler biliyor musun? Yani, sen de dişi bir vampirsin ve bir şekilde başarmışsın. Kendi dönüşümümü hatırlamıyorum, bu yüzden merak ediyorum da..."

Olivia parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Kimse kendi dönüşümünü hatırlamaz. Ama soruna cevap olarak, evet. Dişi vampirlerin nasıl dönüştürüldüğü konusunda çok şey biliyorum; kan emiciye dönüştüklerinde yaşadıkları zorlukları da. Bütün seviyelerde belli... zorluklar var. Ama Melaphia haklıydı. Süreçte ters gidebilecek bir sürü şey var ve hiçbiri şu anda üzerinde düşünmeye değmez. Senin elinden geleni yaptığına eminim, bu yüzden sen de düşünme artık."

"Dün gece ruhu bedeninden ayrıldıktan sonra hayalet olarak bana göründü."

"Gerçekten mi?" dedi Olivia gözleri iri iri açılarak. "Ne kadar sıra dışı. Duyarlı olmalısın."

"Ha?"

"Daha düşük hortlaklarla -hayaletler gibi- iletişim kurma gücüne sahip olan bir kan emici."

"Ölü insanlarla ilgili bir kast sistemi varmış gibi konuşuyorsun."

Gülümsemedi. "Var zaten."

"Demek bu sıralamada bir hayli yukarıdayız."

"Bu da doğru" dedi Olivia. Ve bu kez gülümsedi. "Biz *créme de la créme yani* kaymağın kaymağı sayılırız."

"Yani Fransızların üstün sınıfı, değil mi?"

"Seninki *créme brûlée*'yi bir kutu Alpo'yla kıyaslamaya benziyor ama evet, öyle bir şey."

"Yaşlı Jack McShane'e bir şeyi açıklamak için gece oldukça erken kalkman gerek." Aslında bu konuda kesinlikle cahildim. Hortlakların bir kast sistemi vardı ve biz tepedeydik. Hayaletlerle iletişim kurabilme becerimin bir adı vardı; ölü bir ukala beyaz olmamın ötesinde, aynı zamanda duyarlı olduğum söyleniyordu.

"Biz vampirler, karanlık âlemin yıldızları gibiyiz" dedi Olivia. "Kraliyet soyu da diyebilirsin."

Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Şey, aslında, bunu yakın zamana kadar öğrenmeye başlamamıştım. "Sadece beni neşelendirmeye çalışıyorsun."

"Evet, öyle. Ama bu söylediklerinin daha az gerçek olduğu anlamına gelmez."

"Peki, bu durumda Shari için senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok mu? Yani, kan dökmenin ve sözünü ettiğin belgelemenin dışında?"

"Keşke olduğunu söyleyebilseydim. Ama Melaphia'nın büyüleri ve müdahaleleri ve benim yapacağım küçük şeyler dışında, yapılabilecek başka bir şey yok."

"Shari kötü bir yerde olduğunu söyledi; karanlık bir yer. Onu yakalamaya çalışan gölgeli, korkunç varlıklar varmış."

"Bu beni endişelendiriyor. Ama Melaphia doğru hareket ettiyse, Shari'nin ele geçirilmesini engelleyecektir. Melaphia'nın yeteneklerinin kaynaklarını tam olarak anlamıyorum ama Shari üzerinde kullandığı yöntemler gerçekten de çok antik ve tanıdığım bazı şeylere benziyor. Druidlerin yöntemleriyle çok ortak noktası var."

"Onlar geceleri ay ışığında çıplak bir hâlde dans edenler değil miydi?"

"Aslında ondan daha karmaşık."

Başım yine ağrımaya başlamıştı; sanki bütün bu bilgilerden patlayacakmış gibi hissediyordum. Zihnim tabuttaki kıza döndü. "Redrek, Shari'nin kanını neredeyse öldürene kadar içti. Bu yüzden

William, Shari'ye bizden biri olmak isteyip istemediğini sordu. O da vampir olmak istediğini söyledi. Bu arada, William nerede? Biliyor musun?"

Reedrek adını söylediğim anda Olivia'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Sanki çok önemli bir şeyi hatırlamış gibiydi. Dönüp Shari'nin yüzüne baktı ve uzanıp saçlarını okşarken ölü kıza bir şeyler mırıldandı. Shari'nin, hiç tanımadığı genç bir kadının ölümü onu derinden etkilemişe benziyordu. Bir süre sonra bana döndü. "İnsanlıktan kan emiciliğe dönüşmek istediyse, kendi adına doğru şeyi yaptığına inanabilirsin; öyle olmasa bile." William'ın yeriyle ilgili soruma aldırmadığını zor fark ettim.

"İşi berbat ettiğim hissinden kurtulamıyorum." Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. "Sanırım bende bir terslik olmalı."

Ellerinin omuzlarımı yoğurduğunu ve masaj yaptığını hissettim. "Zavallı Jack. Seni teselli edeyim" diye fısıldadı kulağıma. Yüzü benimkine değdiğinde kokusunu aldım. Mağazaların parfüm reyonlarındaki tezgâhlarda kadınların yanınıza gelip size *Eau de Evil Dead* sıkmamalarının bir nedeni olduğunu size söylemeliyim. Olivia, Reedrek'le birlikte olmuştu. Şimdi hiç şüphesiz, onun istediklerini yapıyordu. Bundan sonra her ne olursa, kesinlikle çok dikkatli olmak zorundaydım.

Reyha'nın odanın diğer tarafından hırladığını duydum. Olivia önüme geçip ellerimi ellerine aldı ve kollarımı kaldırarak kucağıma oturdu. Avuçlarımı tek tek öpüp yanaklarına bastırdıktan sonra, gözlerimin içine baktı. "Sen nasıl bir kuzusun? Seni tatlı, sevgili, masum kuzu."

Masum kelimesini vurgulamıştı. Kadınlar bana birçok şey söylemişti ama inanın, bu yeni bir suçlamaydı. Bununla neyi kastettiğini anlamaya çalıştım -vampire dönüştürme konusundaki başarısızlığım ve genel cehaletim dışında- ama gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı ve bu yüzden, aklımdaki tek şey iri göğüsleriydi. "Hmmhmm" dedim. "İşte o benim." Reyha'nın kanepenin üzerinden atlayıp deri koltuğun altına girdiğini belli belirsiz fark ettim. Artık yüzünü göremiyordum ve onun da beni görmediğini umuyordum.

Olivia beni öyle bir öptü ki oturuyor olmasam yere devrilebilirdim. Uzun, şehvetli bir öpücüktü ve bittiğinde, gömleğinin düğmelerini çözmüş, dantelli göğüslerini yüzüme uzatmıştı. Ben göğüslerinin arasını koklarken parmaklarını saçlarıma daldırdı.

"Melaphia'nın bilgisinden söz etmişken, sırrı ne? Shari'ye yaptığı şeyleri nereden öğrenmiş?"

"Hmm?" Böyle bir anda konuşmamı nasıl bekliyordu ki? Dilim o anda sütyeni aşıp göğüslerine ulaşmaya çalışmakla meşguldü. Bana neden bunları... Bana ne soruyordu?

"Melaphia. Bildiklerini nereden öğrenmiş? Voodoo mu? Savannah'da voodoo bilen çok kişi olduğunu duydum."

"Voodoo. Evet. Voodoo bilir." Voodoo moodoo. O anda ben daha çok, Olivia'nın küçük sütyeninin önden mi, yoksa arkadan mı iliklendiğini öğrenmekle ilgileniyordum.

"William'ın koruyucu gücü oradan mı geliyor? Gece kulübünde oldukça etkileyici bir gösteri yaptı. Reedrek ona elini bile süremedi."

Sütyenin kopçasını buldum -yaşasın!- ve ancak onyıllar süren deneyimle kazanılmış bir beceriyle açıverdim. Lastik çözülüp gitti ve Olivia'nın boynuna dolandı. Göğüsleri serbest kalınca yüzümü aralarına gömdüm. Tam o anda, yaşlı vampir Reedrek'in kokusu burun deliklerime doldu. Ama abazanlığım kontrolü ele aldı ve kokunun ima ettiği şeyleri bir kenara atarak soruya aldırmadım.

Önceki gece Shari'nin yaptığı gibi kemer tokama uzandığında, birkaç saat önce ve bir dişi vampirle seviştikten sonra olanları hatırladım. "Hey" dedim, yüzümü göğüslerinden geri çekerek, "bunu bir dişi vampirle yaptığım son seferinde, nalları dikti. Ya mesele dönüştürme süreci değilse? Ya lanetliysem veya dişi vampirleri etkileyen bir tür zehir salgılıyorsam?"

Olivia kemerin tokasını açarken sertçe güldü. "Gülünç olma. İsteyen bile bana zarar veremezsin."

Bana göre hava hoştu. Bir terslik olursa, onu uyarmadığımı söyleyemezdi. Tam o anda göğüs uçlarından birini ağzıma aldım ve bütün mantıklı düşünceler zihnimden silindi. Vücutlarımızın arasında kotumun olmadığını ve etek denemeyecek kadar kısa kumaş parçasını kaldırmakta olduğunu fark ettim. Elimi kalçasına uzattığımda altının çırılçıplak olduğunu anladım. Parmaklarımı kalçalarının arasına daldırdım.

"Yani seninle işim bitene kadar" diye tısladı Olivia. Bu yorumdan sonra beni acıdan bağırtan bir güçle ereksiyonumun üzerine oturdu. Yüzüne bakarken zafer ifadesinin yerini şaşkınlığa bıraktığını gördüm. Araştıran bakışlarını gözlerime dikti ve ellerini koltuğun sırtlığına dayadı. Aynı anda yüksek topuklarını yere dayadı. Yüzündeki güven ifadesi geri döndü ve beni tekrar öptü.

Sürtünme yaratmak için belimi kıvırdım ve işareti algılayarak kucağımda kalkıp oturmaya başladı. "Söylesene Jack" diye inledi. "Bana William'ın sırrını söyle. Bilmek zorundayım."

Ellerimi kalçalarına yerleştirip onu kaldırmaya çalıştım ama ayaklarını yere sabitledi ve kontrolü elinden bırakmayı reddederek yerinden kıpırdamadı. Birazdan hareket etmezse, merhamet dilenmeye başlayacaktım ama istediği bu değildi. Hayır, William'ın gücünü öğrenmek istiyordu ve -artan fiziksel ihtiyacıma rağmen anlamaya başlamıştım- bunu Reedrek için öğrenmek istiyordu çünkü onu Reedrek kontrol ediyordu.

Başımı arkaya atıp gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. William'ın sırlarını Olivia aracılığıyla Reedrek'e vermeyecektim ama beni konuşturmaya çalışmasına da karşı koymayacaktım. Ve bundan büyük bir zevk alacaktım. Kendisini Mata Hari sanıyordu, öyle mi? Bu sorgu seansını kimin yönettiğini yakında öğrenecektik. Gözlerimi açtım ve ona olabildiğince sakin bir şekilde baktım. "Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

Duymak istediği şey bu değildi. Yine kalkıp oturdu. "Yalan söylüyorsun." Yüzü kızarmaya başlamıştı ve bu, az önce beslenmemiş bir vampir için çok sıra dışı bir durumdu. Jack'e bir puan!

Yine inlememeye çalıştım. Taş gibi sertleşmiştim; o kadar ki üzerime oturduğu her seferinde teslim olmamak için kendimi zor tutuyordum. Bağırmak istiyordum ama ona bu tatmini veremezdim. Yine üzerime otururken bir şey söylemedim.

"William'ı neden koruyorsun?" Kontrolünü kaybetmeye başladığının farkındaydım ve bu sadece cinsel açıdan değildi. Başka bir şey daha vardı. "Bütün bu yıllar boyunca sana nasıl davrandığına bir baksana. Sana gücünle ilgili bilgi vermedi; bir vampir olarak doğanla ilgili görkemli gerçekleri senden gizledi. Sahip olabileceğin büyüklüğü anlamanı engelledi. Sadece karanlık kısmı paylaştı. Bu utanç verici. Ve sen hâlâ ona hizmet ediyorsun. Aptalın tekisin!"

O anda bir şey hatırladım. William, beni Olivia'yla sevişmemem konusunda uyarmıştı. Ama Shari'yle seks yapmam gerektiğini söylemişti. Neden? Shari'yi dönüştürmek ona gerçekten güç verecek ve beni de güçlendirecek miydi? Yoksa nedeni Shari'nin bana bilgi veremeyecek olması mıydı? Oysa Olivia verebilirdi.

Olivia bir kez daha kalkıp otururken dişlerimi sıktım. "Asıl sadık olman gereken kişi Reedrek" dedi. "William değil, seni asıl düşünen o."

"Reedrek sana böyle mi söyledi? Buraya gelip William'ın sırlarını sana anlatmam için beni düzmeni mi söyledi? Bana vampir olmak konusunda ders vermeni mi söyledi?" Bacaklarını gererek tekrar kalkmayı denedi ama onu omuzlarından tuttum ve kontrolün kimde olduğunu gösterdim. Kötü Jack geri dönmüştü.

Gülerken sesinde öyle bir ton vardı ki tüylerim ürperdi. "Beni büyülemeye çalıştı, evet. Bunu denedi. Ama ben daha güçlüyüm. Senden de güçlüyüm, sersem."

"Ah, öyle mi?" Ellerimi omuzlarından çekip kollarımı bacaklarının altına soktum ve ayaklarını yerden kestim. Onu kaldırıp, yüzümü buruşturan bir güçle kucağıma vurdum. "Bunu göreceğiz."

Sırtımı koltuk el verdiğince geri itip ileriye kaydım ve bacaklarını yukarı kaldırıp dizlerini koltuğun sırtlığının üzerinden aşırdım. Elleri koltuktan kurtuldu ve kolları iki yana savruldu. Sonra kollarımı kıskaç gibi beline doladım.

"Bana... William'ın... yerini... söyle!" diye bağırdım, her kelimede vücudunu yukarı aşağı sertçe kaldırıp indirirken. Pozisyon kadınlığını daralttığından, neredeyse aklımı kaçırmak üzereydim.

"Cehenneme git!"

"Önce sen!"

Bir çığlık attı. Bunun acıdan mı, yoksa zevkten mi kaynaklandığını umursayacak durumda değildim; benimle oynamaya çalışmasının cezası buydu. Ayrıca amacı gücümü tüketmekti ve şimdi kendini zor bir durumda bulmuştu.

Kontrolünü yeniden sağlamak için ellerini savurdu ama bunun yerine, sadece kalçalarımın dış kısmına vurabildi. Bacaklarıyla hareketlerimi engellemeye çalışıyordu ama bacaklarını koltuktan ayırıp göğsümle omuzlarımın arasına sıkıştırdım. Giderek zayıflıyordu.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı. "Böyle olmaması gerekiyordu. Bir terslik var."

Yayık sallar gibi onu hâlâ yukarı aşağı hareket ettirirken yüzüne baktım. Gözleri camlaşmış, yüzü gevşemişti. Bayılmak üzereydi. Kasları -aletimi saranlar dışında- gevşemişti. Bu da mı ölecekti? Lanet olsun, kendi gücümü tanımıyordum. Artık işleri toparlama zamanıydı. Kendimi bırakırken Olivia'nın vücudunun titrediğini ve kadınlığındaki bütün kasların zonkladığını hissettim. Kalan gücüyle yine bir çığlık attı ve ben de homurdanarak içine boşaldım.

Gözlerinde dehşet ifadesi belirirken içlerinde Reedrek'in yansımasını gördüm. Yüzünü değil, varlığını. Sanki Olivia'nın orgazmı onun savunmasını yıkmış ve gerçek zihni çözülmeye başlamıştı. Burada, Olivia'nın zihninden bir şekilde bizi dinlemişti. Hâlâ gözlerine bakarken Reedrek'in kontrolünden sıyrılıp kendine geldiği anı hissetmiştim.

Belini bırakmadan önce birkaç saniye soluklanmak için bekledim. Kendini geriye bıraktı ve başının yere çarpmasını engellemek için öne atılmak zorunda kaldım. Onu tutarak ayağa kalktım; kendi başına ayakta durup duramayacağını bilmiyordum.

Biraz sonra gözkapakları titreşti ve gözleri netleşmeye başladı. Kollarımda kıvranınca onu serbest bıraktım. Eteği aşağı indi ama üzeri ve ayakları hâlâ çıplaktı. Gücünü ve düşüncelerini toparlıyor gibiydi.

Bir kadınla vahşice ilk kez seviştikten sonra daima kendinizi biraz tuhaf hissedersiniz ama bu çok başkaydı. Az önce yaptığımız karşılaşma, cehennemden çıkmış güreşçilerin hiç sınır tanımadıkları ölümüne bir maç gibiydi. Başka bir vampirle sevişmek böyle mi oluyordu? Her seferinde? Harika!

Olivia ani bir esintide titreyen mum alevi gibi ayaklarının üzerinde sallanırken sessizlik devam etti. Dengesini bulmasına yardım etmek için uzandım ve gerilimi dağıtmak için bir şey söyleme ihtiyacı duydum. Hassas bir an olduğu ve ben de erkek olduğum için, tamamen uygunsuz bir şey seçtim.

"Ah, senin için de benim için olduğu kadar iyi miydi?"

Dizlerinin bağı çözülmüş biri için oldukça hızlıydı. Kolunu geri çekti ve yüzüme olanca gücüyle bir tokat indirerek beni geriye savurdu. Kotum hâlâ ayak bileklerimde olduğundan, düzgün bir şekilde düşemedim. Ahşap bir sandalyeye çarparak, ayaklarım havalanacak şekilde kıçımın üzerine oturdum.

"Nesin sen ve az önce bana ne yaptın?" diye bağırdı Olivia.

"Neden söz ediyorsun sen?" Elimi acıyan yanağıma koydum. "Ve... *off!*"

Yüzü öfkeyle gerildi. "Sende bir terslik var; ciddi bir terslik."

"Bende mi?" Doğrulup oturdum ve kotumu giymeye çalıştım. "Ya sen? Bütün bu süre boyunca Reedrek'e kanallık yapıyordun." Bunun anlamı kafama balyoz gibi indi. "İğrenç!"

"Pekala, belki öyleydi." Olivia hâlâ boynuna asılı duran sütyenini aşağı çekip kopçasını iliklediği. "Ama şimdi daha iyiyim. Bilmek istediğim, neden bu kadar bitkinim?"

"Ne?"

Olivia gömleğinin düğmelerini iliklerken gözlerini devirdi. "Beni zayıflattın, serseri! Senin gücünü çekebilmem gerekiyordu. Ama bunun yerine dağıldım... başım döndü."

"Üzgünüm."

Beni öldürecekmiş gibi baktı. "Elbette üzgünsün."

"Kasıtlı olarak yapmadım. Gerçekten."

Olivia saçlarını düzeltti ve gözlerini kısarak baktı. "Dün gece Shari'yle sevişirken tam olarak ne oldu? Tam olarak hangi noktada zayıf düşmeye başladı?"

Birden korkunç bir şeyi anlamaya başladım. "Sa-sanırım... senin zayıflamaya başladığın noktada."

Olivia uzunca bir an beni inceledi. "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun, Jack? İyi bir seksten sonra tamamen rahatlayıp gevşemiş gibi mi?"

Kaslarımı esnettim. "Kendimi harika hissediyorum. Gerçekten harika." Aslında, güçlü hissediyordum. Superman gibi. Göğüslerine bakarken giysilerinin altını görebileceğimi hissediyordum. "Tek seferde yüksek binaların üzerinden atlayabilecekmiş gibi."

"Lanet olsun." Olivia kollarını kavuşturdu ve bana yeni bir vampir türüymüşüm gibi baktı. "Cinselliğin vampirlik üzerindeki etkilerini incelediğim bütün bu yıllar boyunca, senin gibi bir şey hiç görmemiştim."

Şey, belki gerçekten de yeni bir vampir türüydüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden gücünü çekemedim; sen neredeyse benim gücümün tamamını aldın. Şimdi bile her an bayılacakmışım gibi geliyor."

"Beslenmen gerek. Sana biraz kan getireyim. William acil durumlar için laboratuvarda kan bulundurur. Gücünün birazını geri kazanmana yardım eder." Barın altındaki küçük buzdolabına gidip insan kanını buldum ve bir torbayı bardağa doldurdum. Olivia yavaşça bara yaklaşıp yaslandı. Kanı aldı ve ilk yudumunda neredeyse boğuluyordu.

"Yavaş. Küçük yudumlarla. Serttir" dedim. Kadehi boşaltmasını bekledim ve bir tane daha doldurdum. Ruh hâlinin düzelmesi için iki kadehten fazlası gerekti. "Olivia" diye başladım, ona bu soruyu sormaktan nefret ederek. Ama bilmem gerekiyordu. "Dün gece

Shari'yi ben mi öldürdüm?"

Olivia barın cilalı mermer yüzeyine bakarken uzun zaman önce kaybettiği yansımasını arar gibiydi. "Neredeyse kesinlikle" dedi. "Bir daha dişi bir vampir dönüştürmeye kalkışmayacağına bana söz ver."

"Elbette." Dirseklerimi bara dayadım. Acımı viskide boğmak istememe rağmen aklım başımda olmalıydı. Dünya etrafımda hızla dönüyordu. Shari'yi düşünmek istemiyordum. Scarlett O'Hara gibi yapacak ve onu başka bir gün düşünecektim. William gitmişti ve Olivia'ya güvenip güvenemeyeceğimi artık bilmiyordum. Şimdi düzgün düşünüyor gibiydi ama belki de Reedrek onu tekrar kontrolü altına alabilirdi. Bu gece ilk geldiğinde, Shari'yle ilgili gerçekten endişeleniyor gibi görünüyordu ve normal davranıyordu. Sonra değişmişti. Ona bir daha sırtımı dönemezdim.

Her şey çok kafa karıştırıcı görünüyordu. William'a da artık güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Belki de Olivia, Reedrek'in tarafına geçmem gerektiğini söylerken haklıydı. Her şey çok daha basit olabilirdi. Neden kötülüğe teslim olmuyordum ki? Bunu önerdiğinde Olivia'nın Reedrek'in etkisi altında olduğunu biliyordum ama yine de kötü bir fikir olmayabilirdi.

Olivia hâlâ bara dayadığı eliyle kendini destekliyordu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet. Bir şekilde."

"Güzel. Şimdi... William nerede?"

Olivia gözlerime bakamıyordu. "Reedrek'in yanında."

"Ne? Nasıl?"

"Reedrek beni tutuyordu. William beni serbest bırakması karşılığında teslim oldu. Bana buraya dönmemi söyledi."

"Lanet olsun! Beni oraya geri götürebilir misin?"

Olivia başını iki yana salladı. "O lanet olasıca tünellerde kafam karıştı. Bu şartlar altında, istemediği sürece Reedrek'i asla bulamam. Jack, şimdi ne halt edeceğiz?"

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Bu hâlde Reedrek'in peşine dü-

şemezsin. Seni öldürür. Burada kalıyorsun." Burada kalmasını istememin diğer nedeninin, ona güvenemeyeceğim gerçeği olduğunu söylemedim. Bir şeyleri net bir şekilde düşünene kadar bunu yapamazdım; belki sonrasında da.

"Canı cehenneme! William'ın peşinden gidiyorsan, ben de seninle geliyorum." Kadehini bara vurarak bıraktı ve çenesini kaldırdı.

"Hasta bir vampirle hemşirecilik oynamıyorum. Dışarısı gündüz. Dinlenmek zorundasın ve belki... belki güneş battığında seni çıkarırım." Olivia itiraz edecek oldu ama barın etrafından dolaşıp onu tekrar kucağıma aldım. Tüy kadar hafifti. Bir parmağımla onu başımın üzerine kaldırabilirdim. Onu tabutuma taşıyıp yatırdım.

"Jack, bunu yapamazsın!"

Reyha deri koltuğun altından çıktı. Kuyruğunu sallıyordu ve dilini sarkıtmıştı.

Olivia'yı minderlere bastırdım, kapağı kapadım ve kilitledim. İçeriden boğuk küfürlerini duyabiliyordum. "Çıkar beni buradan, aşağılık piç! Shari'yi hazırlamam gerek!"

"Dinlendikten sonra da bunu yapabilirsin. Bir yere gittiği yok."

"Lanet olsun, Jack!"

"İyi geceler. Gerçekten iyi bir arkadaş oldun."

Çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve Reyha'yı kapıdan çıkardım. "Melaphia'nın yanına git, kızım." Reyha elimi yaladı ve söylediğimi yaptı.

Tünellerin kapısına yürüyüp açtım ve nereye gittiğimi bilmeden veya umursamadan daldım. Genel olarak garajın bulunduğu tarafa yöneldim. Tanıdık çevrelerin rahatlığını istiyordum; tabii bir duş ve parçalanmamış bir gömlek de. Eğer acele etmezsem, oraya ulaştığımda hava kararmış olabilirdi. Şu anki ruh hâlimde olmasam, belki güneşe çıkar ve ışığın beni Noel ağacı gibi aydınlatmasına izin verirdim.

İlk cadde mazgalında duraksadım ve yukarıdaki yaşayan insanların dünyasına baktım. Yan tarafta durur ve ışık hüzmelerinden sakınırsam, belki kaldırımın bir parçasını, ayakları ve işe giderken geçen insanların gölgelerini görebilirdim. Yine onlardan biri olmayı nasıl istiyordum.

Ama işte buradaydım; Jack McShane: Kan emici, vampir olmak isteyen dişilerin katili, her yerdeki bütün gerçek gece hanımlarının korkulu rüyası. Tam bir kadın katili. Başımı eğerek Connie'yi düşündüm. İçimi derin bir özlem doldurdu. O benim siyah saçlı Latin güzelimdi. En azından onun atan bir kalbi vardı, dolayısıyla öldüremezdim. Şey, öldürebilirdim ama öldürmezdim. Onun saçının bir teline bile zarar vermezdim.

Meşe ağaçlarından birinden süzülen bir sonbahar yaprağı, mazgala takılarak bir an durdu ve sonra demir parmaklıkların arasından aşağı indi. Görünmez bir elin uzattığı hediye gibi bana doğru geldi. Altın rengi güzelliğine uzanırken mazgaldan süzülen güneş ışığını unuttum. Etim yanmaya başladı ve parmaklarımı geri çekip acıyı hafifletmek için ağzıma soktum.

Yaprağa bakarken tuttuğum yerden parlamaya başladı. Yere indiğinde alev almıştı. Connie'ye asla sahip olamayacağımı o zaman anladım. Onun canlı kalbini kazanmayı başarsam bile, şimdi onu sevdiğimi bildiğim gibi beni sevse bile, benim "sonsuza dek birlikte" versiyonum -onu vampire dönüştürmek- Shari'yi ve neredeyse Olivia'yı öldürdüğü gibi onu da öldürürdü.

Yaprağın yanışını izlerken sonunda geride ince bir dumandan başka bir şey kalmadı ve o da havaya yükselip mazgaldan süzülerek, canlıların güneşli dünyasında gözden kayboldu. Ben de ait olduğum gölgelere geri çekildim.

11

William

Karanlıkta uyandım. Bir vampiri bayıltmak neredeyse imkânsızdır ama Reedrek'in yüzyıllara yayılan bir deneyimi vardı. Hareketsiz kalarak durumumu değerlendirdim. Tanıdık mezar kokularına ek olarak bulanık bir su kokusu vardı. Reedrek'in yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Berbat çürüme kokusu tenime işlemiş gibiydi.

Reedrek'i öldüremeyeceğimi söylemiş miydim? Bu süreçte kendim de ölmeyi göze almadığım sürece bunu yapamam. Burada iyi bilinen bir kural var: Hiçbir yavru, kendi babasını öldüremez. Bunun birkaç bin yıl önce Oedipus olayından kaynaklandığını düşünüyorum. Belki de türlerin kan değişiminde bir savunma mekanizmasıdır. Bu kural olmasa, etrafta çok azımız dolaşıyor olurduk. Kan emici olarak uyandığı gece babasını zevkle öldürecek bir yavruya mükemmel bir örnek oluştururdum.

O anda işlerin benim için pek de iç açıcı olmadığını anladım. Hareket etmeye çalıştım ve kollarımın, avuçlarım yukarı bakacak şekilde yere mıhlanmış olduğunu fark ettim. Eksik olan tek şey, bileğime çakılmış çivilerdi. Geri kalanım, bir kozaya sarılmış gibi görünüyordu; örümcek tarafından yakalanmış etli bir böcek. Sırtımda soğuk

kaya veya betonu ve göğsümde ağır bir şeyin -yine kaya veya beton gibi- varlığını hissediyordum. Bir vampir sandviçi gibi olmuştum.

Neredeyse gülümseyecektim. Jack beni bu hâlde görse katıla katıla gülerdi. Ama Jack'i düşünmek aklımı başıma getirdi. O neredeydi? Olivia ona ne yapmıştı?

Endişelerimden uzaklaşarak, düşüncelerimi daha pratik meselelere odakladım. Canlıların dünyasında güneşin tepede olduğunu hissedebiliyordum. Belki Jack iyi bir çocuk olmuştu ve uyuyordu. Ama Olivia'nın onu bulup etkilemek için bütün bir gecesi vardı. Jack'in zeki ve becerikli olduğuna gerçekten inanıyordum ama içinde bulunduğum durumda, Reedrek'i kandırabileceğinden pek emin değildim. Sonuçta, onu kandırmaya çalışırken benim bile düştüğüm durum ortadaydı.

Ve vizyon; Jack'in bana ihanet edişi. O olmadan önce Reedrek'i halletmeliydim. Tek umudum, Jack'in saf İrlandalı domuz kafalılığıydı. Birinin onu yapmaya zorladığı bir şeyi nadiren yaptığını biliyordum. Ama onu baştan çıkarmak tamamen farklı bir konuydu. Öyle olsa bile, Olivia'nın onu yoldan çıkarma olasılığı bir hayli düşüktü.

Eleanor'un oyun odasındaki şehvet deneyimini hatırladım. Babam Olivia'yı Jack'i baştan çıkarmaya yönlendirmişse, her orgazmında Jack'i zayıflatırdı. Bu da onu kolay bir av yapardı.

Lanet olasıca Reedrek. Göğsüm öfkeyle genişledi ve beni tutan bağlar gerildi.

"Demek uyandın." Bir hışırtı -biri suda yürüyordu- duydum ve Reedrek'in odanın görünmeyen bir yerinden yaklaştığını anladım.

"Evet, uyandım" dedim dişlerimi sıkarak.

Hafifçe güldü ve aniden gözlerime parlak bir ışık vurdu. Odanın bir kısmını görebiliyordum. Bir taş masanın üzerinde yatıyordum. Mezarlığın ortasına yakın eski aile mozolelerinden birindeydik. Su seviyesinin üzerinde inşa edilmiş raflarda kemik parçaları vardı ve örümcek ağı gibi kökler ıslak kayalara sarılmıştı. Yeni çıkarılmış bir insan başı üst raftan bana bakıyordu. Görünüşe bakılırsa, Reedrek yemek masasına kafatası getirme geleneğini hatırlamıştı. Karşı duvarda kelepçeler ve zincirler gördüm. İkisinden hâlâ el ve kol kemikleri sarkıyordu. Demek ki, aile üyelerinden biri buraya ölmeden gömülmüştü; köşede çürüyen başsız insan cesedinin aksine.

"Bonaventure'dayız" dedim.

"Evet. Biraz yalnız kalmak için seni buraya getirdim." Reedrek bana hüzünlü gözlerle baktı. "Şimdiye kadar, çocuğum, istediğim şeyi her zaman elde ettiğimi öğrenmiş olmalıydın. Beni kandırmak ya da durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ben senin çocuğun değilim."

"Ah, öylesin. Ve artık çocuksu oyunları bir kenara atma zamanı geldi." Çıplak sağ kolumun yanına oturdu. "Şimdi şu voodoo kanıyla ilgili konuşacağız. Bunun için uyanmanı bekledim. Biraz tatmayı düşünüyorum" dedi ve dişlerini aç bir köpek gibi bileğime geçirdi.

Acı, canlılar, ölümsüzler ya da diğer tüm varlıklar için kesinlikle tatsız bir şey. Yıllar boyunca onunla başa çıkmayı ve en kötülerini hissetmemeyi öğrenmiştim. Ama daha önce böyle bir acıyı tattığımı hatırlamıyordum; kemiğe kadar saplanmış jilet keskinliğinde dişler. Bu duygu vücudumu rüzgâr gibi sardı.

Vücudumun geri kaldığı noktada, nefretim beni harekete geçirdi. Duvarlardan yankılanan saf bir öfke çığlığıyla, sırtımı beni aşağı basturan ağırlığa karşı gerdim. Taş bir an titredi ve yana doğru kaymaya başladı.

Kıpırdamazsa ezileceğini anlayan Reedrek, öfkeyle tıslayarak, kendi kanımı koluma ve yüzüme saçarak kayadan uzaklaştı. Yine sırtımı gerdim ama kayayı yerinde tuttu. O zaman bana küfredeceğini veya öldüreceğini sandım. İkincisini umuyordum. Bunun yerine, elindeki yumruk büyüklüğünde bir taşı yüzüme indirdiğini gördüm ve sonrasında dünyam kararadı.

Çanlar çalıyordu. Kilise çanları, bir cenaze kortejini haber veriyordu. Lalee'nin denizkabuklarının yardımı olmadan, rüzgârda sürüklenen bir kuş gibi sahneyi tepeden izliyordum. Bir İngiliz rüzgârı. Güneşin çimenlerdeki ve taşların üzerindeki kokusu. Güneşin aydınlattığı tarlalara ve kayaların arasından uzanan yola bakarken göğ-

süm daha da sıkıştı ve yuvamın havasını derin derin içime çektim. Altımdaki kortejde iki tabut, kilisenin karşısındaki açık mezarlara taşınıyordu. *Kutsanmamış toprak,* diye fısıldadığını duydum bir kadının. Alçaldım ve cüppesinin eteğini toplayarak korteji izleyen rahibe yakından baktım. Bir şey tanıdık geliyordu. Adamın, Derbyshire'da üyesi olduğum kilisenin rahibi Peder Gifford olduğunu anladım. Bu, beni ve tatlı Diana'mı gömüşleri olmalıydı.

Kısa bir an için tabutunun üzerinde durup birinin kapağa yerleştirdiği tek bir çiçeğe dokunurken ruhunu çok yakınımda hissettim. İçim sevgili karımı bir kez daha görme özlemiyle doldu.

Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm, sevgilim. Çok üzgünüm...

Sanki son beş yüz yılımı bu kaybı unutmaya çalışarak geçirmemişim gibi, acım yine tazelendi. Gözlerim yaşlardan yanıyordu. Sonunda açılıp karımı serbest bırakana kadar tabutun kapağını yumruklamak istiyordum. Ama bunun bir yararı olmazdı. O artık ölmüştü; çoktan özgür olmuştu. Benim gibi karanlığa mahkûm değildi.

"Karım; onun ruhu saf. Kilisedeki aile mezarlığımıza gömülmeliydi" dedim ama kimse duymadı. Tabutları işaretsiz mezarlara indirmek için de fazla beklemediler.

"Tanrı ruhlarına acısın" dedi rahip ve pagan bir yöntem ellerini kirletmiş gibi toprağa sürdü. En azından köylüler bizi cadıymışız gibi yakmaya kalkmamışlardı.

"Annemi istiyorum" diye homurdandığını duydum bir çocuğun.

"Şşş, hayatım. Annen öldü; baban da öyle."

Başımı kaldırdığımda, kucağında küçük bir çocuk taşıyan bir kadını gördüm. Diana'nın hizmetçisi Juney Cecil. "Üzülme" diye teselli etti çocuğu. "Artık benimle ve James'le yaşayacaksın."

Oğlum, hayattaki oğlum Will'e bakarken hayrete kapıldım. Boynunda kaba bir bandaj vardı ama hayattaydı. Juney dönüp kucağında Will'le birlikte patikadan yürümeye başladı. Demek kurtulmuştu. Ona yardım etmeyi düşünerek, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlayana kadar peşlerinden gittim; yardım edemez, rahatlatamaz, açıklama bile sunamazdım. Çok şey yaşayıp görmüş gözlerle, oğlumun bir kez daha hayatımdan çıkıp gidişini izledim. *Hoşça kal Will... Baban seni hâlâ seviyor. Boş geçen bütün bu asırlar boyunca seni hiç unutmadım.*

Mezarların üzerini örten mezar işçilerinin arasında, biraz sakinleşmeye çalıştım. Demek Will hayatına devam etmiş ve normal bir insan olarak ölmüştü. Bu kısa görüntüsünün cennetten mi, yoksa cehennemden mi geldiğini bilmiyordum. İkisi de karışık gibi görünüyordu. Ama Tanrı gerçekten varsa, ailemin bu doğaüstü sonla karşılaşmasına nasıl izin vermişti?

"Çok fazla özenmenize gerek yok" dedim, benim tabutumun üzerine toprak atan işçiye. "Çok geçmeden kazıp çıkacağım zaten." Sözlerimi duymadı bile elbette. Başımı gökyüzüne çevirdim ve yine kendimi bulutlarla sarılmış hâlde buldum. Parlak beyaz, melek saçlı bulutlar, görkemli bir günbatımıyla aydınlanıyordu. Güzel manzara kırık kalbimi daha da ezdi. Sonra, nihayet karanlıktan kurtulduğumu düşünürken altımdaki okyanus giderek kararmaya başladı ve bulutlar kaybolarak tepemde yıldızlar belirdi. Uzakta bir sahil şeridi gördüm ve yaklaşırken bir nehirle karşılaştım. Onu izleyerek gemilerle dolu bir limana ulaştım.

Savannah.

Hutchinson Adası'ndaki büyük oteller ve yeni kongre merkezi yoktu. Bu, geçmişte bir zamandı; o zaman nehirdeki iskeleler daha küçüktü ve nehir yoluyla su arasındaki mesafe daha azdı. Daha az sokak lambası vardı ve açıkta daha fazla karanlık iş dönüyordu. Kendi limanıma doğru sürüklenirken yılı anlamaya çalıştım. Dış liman henüz inşa edilmediğinden, muhtemelen 1930'ların başları olmalıydı; insanların adına Büyük Buhran dediği, İkinci Dünya Savaşı'ndan önceki dönem. Savaş Savannah'nın görünüşünü değiştirmişti; özellikle de limanları. Gemi yapımını ve savaş ticaretini düşünürken ayaklarım yere değdi ve karanlıkta tanıdık bir yüze rastladım.

Jack.

O ve suç ortağı, bir tekneden kaçak malları indirerek Jack'in uzun devasa otomobil zincirine yüklüyorlardı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, beni gördüğüne şaşırarak. Şaşkınlığını anlayabiliyordum. Lalee'nin midyekabuklarının yardımı olmadan yaptığım bu astral yolculukta daha az kural ve daha az açıklama vardı. Bunun voodoo kanımın gücüyle bir ilgisi olduğunu düşündüm.

Jack'in beni görebilmesi şaşırtıcıydı. Görünmez yolcu rolüne alışmıştım. "Diğer hortlakların nasıl olduğunu görmeye karar verdim" diye cevap verdim. Jack'e yardım eden adam durdu ve yükünü yere bırakarak, sanki bir hayalet görmüş ama görmek istemiyormuş gibi bana baktı.

"Yardımcımı korkutuyorsun" dedi Jack ve yanındaki adama döndü. "Sorun yok, Leo. Burayı ben toparlarım. Yarın gece aynı yerde."

Adam başıyla onaylarken bakışlarını benden ayırmıyordu.

"Tatlı rüyalar" dedim. Adam karanlıkta gözden kayboldu. Leo'nun arkasında bıraktığı testiye dokundum. "Bu nedir?"

Jack durdu ve ellerini beline koydu. "Bana buraya içki yasağını çiğnememle ilgili konferans çekmeye gelmediğinden eminim. Bir içki yapım atölyem olduğunu biliyorsun." Testiyi ayağıyla dürttü. "Bu bizim ürünümüz."

"Ah" dedim. "Evet, elbette. Bunu biliyordum. Sadece seni bu işle uğraşırken görmemiştim hiç."

Omuz silkti. "Pek görkemli değil ama faturaları ödüyor. Şunları Charleston'a götürmem gerek." Mallarını arabaya yüklemeye devam etti. "Eh, lordumuzu limana getiren şey nedir? Sen ve diğer kodamanlar, Cuma geceleri Desoto'da kâğıt oynamıyor muydunuz?"

"Ah, evet, Desoto. O eski oteli özledim." İlk yatırımcılardan biriydim. 1890'lardı yanlış hatırlamıyorsam.

"Ne demek özlüyorum? Bütün bir mahalleyi kaplayan bir oteli göremeyecek değilsin ya. Biliyorsun, verandaları ve vitraylı camları olan şu bina." Karanlıkta bana baktı. "Sen sarhoş filan mısın?"

"Başka bir şey."

Bir an öfkesini yüzünde belli ettikten sonra son testiyi de arabaya koydu. "Seni oraya yakın bir yere bırakmamı ister misin?"

"Teslimat için seninle gelmeme ne dersin?"

"Evet, sen kesinlikle sarhoşsun. Senin gibi giyinen birini gittiğim yerlere götüremem. Bu, varoşlarda smokinle dolaşmaya benzer."

Kendime baktığımda, hayal gücümün üzerime yine Armani bir takım geçirmiş olduğunu gördüm. Ceketi çıkardım ve gömleğimin kollarını çözüp yukarı sıvadım. "Bu daha iyi olur mu?"

Jack gözlerini devirdi.

Ona aldırmadan arabanın yolcu tarafına oturdum. Koltukta iki küçük testi vardı ve birini arka koltuğa attım. Jack'in kişisel içkisi olduğu şüphesizdi. "Geliyor musun?"

Şehirde sessizce yol almaya başladık. Eski binalar ve sokaklar eğlenceliydi. Bir ölümsüz için zaman yavaş geçer ve bu yüzden etrafımdaki bütün değişimleri fark etmek benim için bile imkânsızdır. Geçmişin görüntülerine bakmak, benim dediğim şehrin tarihini videoda izlemek gibiydi. Ve kendi insanlarım dediğim toplumun.

Çoğu insan, eski günlerde hayat daha basitmiş gibi geçmişi romantikleştirir. Yarım binyıla tanık olmuş biri olarak, bunun aksini söylemek zorundayım. Her onyıl ve kuşak, kendi fırsatlarını ve zorluklarını getirir; o zamanlarda yaşayan insanlar da, kendi yeteneklerinin ve başarısızlıklarının eşsiz olduğunu düşünür. Tarihin tekerrürden ibaret olduğunu söyleyen filozof kesinlikle haklıydı. Giysiler, para birimleri ve kodamanlar değişebilir ama temelde yatan insan doğası asla değişmez. Çok şükür ben ölüyüm ve kendi hatalarımdan ders alabildim.

"Neden benimle gelmek istedin ki sen?" diye sordu Jack, kasabadan çıkan küçük bir köprüden geçerken.

"Açıklaması zor."

"Dene."

"Pekâlâ." Ona söylemenin bir zararı olmazdı. Bana inanmazdı zaten. "Şimdi gördüğün William, tanıdığın William değil."

"Ha?" Meraklanmaktan çok, sinirlenmiş gibiydi.

"Tanıdığın William, şu anda muhtemelen düşündüğün gibi Desoto'da kâğıt oynuyor."

"Yani senden iki tane mi var?" Beni orada bırakmayı düşünüyormuş gibi arabayı yavaşlattı.

"Sanırım buna vizyon demek daha doğru olur."

"Ah, elbette, geçmiş Noel'lerin vizyonu," dedi, sürmeye devam ederken.

"Hayır" dedim. "Gelecek Noel'lerin vizyonu."

Şimdi kaldırım taşı döşeli yolda uçuyorduk ve farlardan yararlanmıyorduk. Ya Jack her zamanki gibi aceleciydi ya da gazı kökleğinin farkında değildi. Bataklığa doğru baktım ama ağaçların arasından yükselen ay dışında, her yer zifiri karanlıktı. Ilık esinti, kirli suyun ve çürüyen bitkilerin kokusunu getiriyordu.

"Yani gerçek değil misin? Yani bu sen, diğeri değil."

"Doğru." Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Söylemem gereken, paylaşmam gereken şeyler. Ama önce bana inanması için açıklama yapmak zorundaydım. "Zihnim burada ama bedenim..." Ani bir zayıflık konsantrasyonumu dağıttı. Bedenim... bir yer altı mozolesinde hapisti. Belki de ölüyordu. Bir şeyi -hayatımı- arkasında bırakarak. Ama bu kez farklı olduğunu anlıyordum. Kanımın beni zamanda yolculuğa çıkarmasının nedeni buydu. Belki geri dönüp Will'e sarılamaz, ona babasının onu asla unutmadığını söyleyemezdim. Ama Jack'i kurtarmaya çalışabilirdim. Ona hayatta kalmasına yetecek şeyleri verebilirdim. Yapmam gereken tek şey, sözleri söylemek ve onu inandırmaktı. Zamanın bir saatin içindeki kum taneleri gibi hızla aktığını hissediyordum. Zamanım yoktu. "Gelecekte her ne olursa olsun, Jack, bilmeni istiyorum ki ben... üzgünüm... gerçekten..."

Araba yavaşladı. Jack yola bakmayı bırakmıştı; soran bakışlarını bana çevirmişti. Göğsüm eziliyor gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordum. "Reedrek'e gü-güvenme" dedim.

"Dur!" dediğini duydum Jack'in. "Kim? Sorun nedir?"

Ama duyamayacak kadar uzaklaşmıştım. Acı geri dönmüştü ve

artık sadece zihnimi doldurmuyor, aynı zamanda bedenimi de sarıyordu. Şansım tükenmişti. Varlığımın sonuna yaklaştığımı hissediyordum.

Zorlukla fısıldadım. "Hoşça kal, Jack." Ve gözlerimi açtım. Reedrek'in gülümseyen yüzüyle karşılaştım.

"Demek geri döndün?"

Jack

Tünelleri dikkatle izledim ve sonunda garajın altında olduğumu anladım. Yolda bulduğum eski bir kazmayı, şimdi binanın merkezine yakın, ön ve yan pencerelerden uzaktaki ilk rampanın altındaki yağ çukuru olduğunu tahmin ettiğim şeyi kazmak için kullanıyordum. Yakacak çok fazla enerjim vardı ve hepsi fiziksel değildi. Shari ve Olivia'dan kazayla aldığım gücü, ince beton tabakasını kazıp yağ çukuruna ulaşmak için harcıyordum. Öfke dağıtmak için de iyi bir yöntemdi. Shari'yi dönüştürmek için beni yalnız bıraktığı ve tünellerden hiç söz etmediği için William'a hâlâ kızgındım.

Çukurun beton tabakasını çatlatırken kazmanın yarı yarıya çürümüş sapı kırıldı. Yolun geri kalanını kazmanın gövdesini kullanarak aşmak zorunda kaldım. Olivia, Reedrek'le daha iyi olacağımı söylerken gerçeği mi söylüyordu? Belki de gerçekten kötü durumdaydım.

Aniden William'ı hissettim. Yakında filan olduğunu söyleyemezdim; sadece açıklayamadığım bir histi. Bir an zihnimde içki taşımak için kullandığım '32 model Cadillac LaSalle da belirdi. O günlerde polisler arabayı ve işimi biliyorlardı ama gazı köklediğimde hiçbiri bana yetişemezdi. Tesadüf tuhaftı çünkü William'ın benim kaçak içki operasyonuma katıldığını hiç hatırlamıyordum. Görmezden gelirdi... Sonra düşünce, geldiği kadar çabucak dağıldı.

İçinden geçebileceğim büyüklükte bir delik açabildiğimde, kolumu olabildiğince ileri uzattım. Alev almadığını görünce başımı uzatıp yukarı baktım. Pencereden süzülen gün ışığı, bulunduğum çukurun arka köşesine ulaşmıyordu. Güzel. Delikten sürünerek geç-

tim -bu arada, deliği artık istediğim her an garajdan tünellere ulaşmak için kullanabileceğimi düşünüyordum- ve zemin kattaki çelik merdivene ulaştım.

Ofisim binanın içinde olduğundan hiç penceresi yoktu. Yaptırdığım banyonun ve minik duşun da öyle. Işığı yaktım ve banyoya gittim. Duşun altında durarak, sıcak suyun beni ısıtmasını bekledim. Düşünmem gereken çok şey vardı. İnsan olsaydım, CD koleksiyonumu ve birkaç parça giysimi arabama atıp Batı Sahili'nin yolunu tutardım. California'yı ve Pasifik Okyanusu'nu görmeyi hep istemiştim. Ama bu, bir vampir için pek de pratik olmazdı. Kendimi arabanın üstünü açmış hâlde Pasifik Sahili Otobanı'nda giderken görebiliyordum. Ayrıca, şu berbat vampir kuralı da vardı; William'ın bana söylediği kurallardan biri. Bir vampir, babasından uzakta bir gece geçirmeden önce iki asır beklemek zorundaydı. Benimse altmış yılım daha vardı. İç çekerek yüzümü yatıştırıcı suya doğru kaldırdım.

Su akarken bile, kilitteki metalin sürtünme sesini ve çelik kapının açıldığını duydum. Lanet olsun! Reedrek William'la işini bitirip beni halletmeye mi gelmişti? Suyu kapatıp bir köpek gibi silkelendim. Aşırı keskin işitme yetim daha da güçlenmiş gibiydi. Seksten beri, bütün duyularım daha da güçlenmişti. Muhtemelen gökyüzündeki bir kuşun kanat seslerini bile duyabilirdim. Ofisime yaklaşan ayak sesleri; anladığım kadarıyla, banyo kapısının diğer tarafındaydı.

Silahım yoktu ama oldukça güçlü bir vampir olsa bile, birçok kişiyi çıplak ellerimle indirebileceğimi biliyordum. Belki Reedrek'i bile. Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve ayak seslerine doğru atıldım.

Ve Connie'yle burun buruna gelip ona çarparak onu eski metal masama savurdum.

Connie masanın üzerine yuvarlandı ve kaygan yüzeyden savrularak, kurutma kâğıdımı, kalemlerimi ve Renee'nin resimlerini etrafa saçtı. Masanın ortasında bacakları ayrık, ağzı şaşkınlıktan açık bir hâlde kalakalmıştı. Kayarken tabancasını çekmeyi becermişti ama neyse ki tetiğe asılmadan önce beni tanımıştı.

Tabanca doğruca göğsüme yönelmişti. Bakışlarıysa penisime odaklanmıştı.

"Ah, selam, Jack. Sen... iyi görünüyorsun."

"Ne... burada ne işin var? Mesai saatin bitmedi mi?" Elimden geldiğince rahat görünmeye çalışıyordum. Güvenlik adına, ellerimi kaldırdım. Beni vurursa, ölümsüz vampir Jack hakkında her şeyi hemen öğrenirdi. Tabii beni gerçekten kızdıracağını belirtmeme gerek yok.

"Fazla mesai yapıyorum. Bir süre önce buradan geçtim ve ofis lambasının sönük olduğunu gördüm. Sonra geri döndüğümde yanıyordu. Rennie birkaç günlüğüne dükkânı kapadığını söylediğinden, senin için kontrol etmek istedim." Sonunda gözlerime baktı. "Bana yedek anahtarını nereye gizlediğini söylemiştin, unuttun mu?"

"Ah, evet. Haklısın. Şey, teşekkürler." Ellerimi indirdim.

"Biliyor musun, geçen günkü konuşmamızdan sonra seni daha sık göreceğimi sanıyordum." Yine önüme baktı ve bu kez gözlerinde değerlendiren bakışlar vardı. "Ve bu oluyor ama kafamda daha romantik bir ortam vardı. Hiç aramadın."

"Biliyorum. Ve özür dilerim." Pantolonumu astığım kapı tokmağından alıp çabucak ayağıma geçirdim. Son zamanlarda bir sürü farklı kadının karşısında pantolonumu çıkarıp giyiyordum. Son birkaç günde beş farklı kadın beni çıplak görmüştü; tabii Reyha'yı da sayarsak. Bu benim için bir rekordu. "Sanırım artık şu silahı indirebilirsin" dedim fermuarımı çekerken.

"Buna ben karar vereceğim." Sırıttı ve namluyu ayaklarıma doğrultttu. "Dans et."

"Pardon?" Donup kaldım.

"Hiç eğlenceli değilsin." İç çekti ve tabancayı kılıfına soktu. "Bunu birine söylemeyi hep istemiştim. Bu iyi bir fırsat gibi göründü."

Kapının arkasındaki askıya asılı tuttuğum yedek gömleğimi kaptım. "Üzgünüm. Şaka yapacak durumda değilim." Ve bu, flört oyunu oynamak için kesinlikle yanlış zamandı. Ama dünyamda işlerin nasıl ilerlediği düşünülürse, başka bir şansım olmayabilirdi.

Masadan atladı ve birlikte yere düşen eşyaları toplamaya başladık. "Son birkaç günün kötü mü geçti?"

"Seninle son konuşmamdan beri hayatımın ne kadar karıştığını tahmin bile edemezsin."

"Bu egomu biraz besledi sanırım. Sanırım arayamayacak kadar meşguldün; o baş döndürücü öpücükten sonra bile."

"Ah, evet. Şu öpüşmemiz."

"Evet. O öpüşmemiz."

Connie'ye öpüşmemizden ve çıkmaya karar vermemizden sonra insan olmayan kadınlar için bir tehlike olduğumu keşfettiğimi nasıl söyleyebilirdim ki? Tamamen insansa, güç emici fenomene hedef olmazdı. Sonuçta, bir vampir olarak hayatım boyunca sayısız insan kadınla birlikte olmuştum. Ama yeni gücüm ve duyularımla, onun tam olarak insan olmadığından artık çok daha emindim. Onda dünya dışı bir şeyler vardı ve bunun seksiliğiyle bir ilgisi yoktu. Bu bir gizemdi; Reedrek'le sorunumuz sona erdiğinde çözmem gereken şeyler listesine bir madde daha.

Belki de beklemem gerekmezdi. Ne olduğunu bilmediğini düşünüyordum ama bu sadece bir varsayımdı. Belki de biliyordu ve eğer yeterince güçlü bir imada bulunursam, bana söyleyebilirdi. Bir vampir olmadığını biliyordum ama ona yakın bir şey olabilirdi. "Ah, şu Reedr... yani Fred amcayla olan mesele bütün zamanımı alıyor. İstediğim gibi seninle birlikte olamadım. Ama seni daha yakından tanımayı gerçekten istiyorum. Biliyor musun, bana geçmişinden hiç söz etmedin; nerede büyüdün, nasıl bir aileden geliyorsun, vs."

Kaşları kalktı ve burnu sevimsiz bir koku almış gibi seğirdi. "Ha! Ailemin kimler olduğunu mu bilmek istiyorsun? Senin William Thorne gibi bir toplum insanı olacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Değilim zaten. Sadece merak ettim, hepsi bu." Masanın kenarına oturdum ve yanımdaki boşluğa elimle hafifçe vurdum. "Bana bir defasında Atlanta'da büyüdüğünü söylemiştin. Kökenin orası mı?"

Yanıma oturdu. "Hayır. Mexico City'de doğdum ve Atlanta'daki bir çift tarafından evlat edinildim."

"Ciddi misin? Biyolojik ailenle ilgili bilgin var mı?"

"Hayır. Sadece birkaç günlükken beni terk ettiklerini biliyorum. Bir rahibe beni bir pagan tanrıçasının sunağında bulmuş ve öksüzler yurduna götürmüş. Oradan Atlanta'ya gittim, özel okullara devam ettim, sporla uğraştım ve amigoluk yaptım; falan filan. Polis akademisinden mezun oldum ve işte buradayım. Anlatacak başka bir şey yok." Saçlarını bir omzuna attı ve bakışlarını kaçırdı.

"Bir tapınağa mı bırakılmışsın? Biri seni birinden korumaya çalışmış gibi. Ya da bir şeyden."

Omuz silkti. "Belki."

"Şimdi, neden özel okullara devam eden tatlı bir amigo kalkıp da polis olmak ister? Ve dört yıllık diploman varken neden seni en alttan başlattılar? Yani, umarım sorularıma aldırmazsın."

"Soran ilk sen değilsin ki." Yanağına düşen mavimsi siyah saçını kenara itti. "Sadece aile içi şiddet gibi sorunlarla ilgilendiğimi söyleyelim; sonuçta ön saflardan daha iyi bir yer olabilir mi? Erkek arkadaşı tacizci olan... iyi bir arkadaşım vardı. Sanırım bu bir çağrıydı. Rütbe söz konusu olduğunda, şöyle düşün: Eski sistemler daha güçlüdür."

Eski sistemlerden söz ederken yarısını bile bilmiyordu. "Hepsi bu, ha?"

"Hepsi bu." Gözlerime bakmıyordu. Söylediklerinden fazlası vardı; çok daha fazlası. Ama açıkladığı azıcık şeyde dürüst olduğunu hissediyordum.

"Peki ya sen, Jack?"

"Ben mi? Ah, anlatacak pek bir şey yok. Ne görüyorsan hepsi o." Kolumu garajın içine doğru salladım.

"Nerede yaşıyorsun? Bana hiç söylemedin."

Yaşamak? "Ah, hiçbir yerde." Ben daha ziyade ölüyüm.

Kolumu dürttü. "Kaçamak cevap veriyorsun. Seni konuşturmak için kullanabileceğim yöntemler var."

"Bunlara kemerindeki kelepçeler de dâhil mi?" Uzanıp kelepçelere dokundum.

"Belki. Bana nerede yaşadığını söylemezsen, bildiğim sorgu tekniklerini üzerinde kullanırım."

"Teslim oluyorum. Evim Bonaventure'da."

"Fred de orada seninle mi kalıyor?"

"Hmm. Aslında şu anda Fred amcanın nerede olduğunu bilmiyorum. Sorunumun bir parçası da bu."

"Neden? Bir şey filan mı gizliyor? Onunla karşılaştığım gün oldukça hareketli görünüyordu."

"Ah, hareketlidir." William'ı, beni ve Savannah'daki insanların çoğunu öldürecek kadar hareketli.

"Fred amcadan söz etmişken onu dün gece William Thorne ile birlikte şehrin düşük semtlerinden birinde gördüm. Caddede yaya bir hâlde. Bizi çağırdılar; silah sesleri duyulmuş. Komik, oraya gittiğimizde adamın birini boğazı kesilmiş hâlde bulduk ama vücudunda hiç mermi yarası yoktu. Bay Thorne'un o saatte orada ne işi olabilir?"

Ağzım açık kaldı. Olivia, Reedrek'in William'ı bir yerde tuttuğunu ima etmişti. Şimdi Connie de bana William'ı sokaklarda baş düşmanıyla gezerken gördüğünü söylüyordu. "Dalga geçiyorsun. Bana onu nerede ve ne yaparken gördüğünü söyle."

Connie bana onları gördüğü yere en yakın kavşağı söyledi. Gerçekten de kötü bir semtti. Oraya bir araba çekmeye gitmem gerekse, arkamı kollar ve bir çete üyesinin veya uyuşturucu çekmiş bir soyguncunun gırtlağına dişlerimi geçirmeye hazır dururdum.

"Sanırım beni gördü" dedi Connie. "Ama emin olmak zor. Orada öylece duruyorlardı. Ve sonra yürüyüp gittiler."

"Davranışlarında bir tuhaflık yok muydu?"

"Hayır, görebildiğim kadarıyla yoktu. Zaman ve yer dışında."

Tamam. Üzerlerindeki kanı görecek kadar onlara yakın dursaydı ve onlar da dikkatsiz davranmamış olsalardı, bunları bana anlatamazdı. Bir vampirin öyle bir semte gitmesinin tek nedeni olabilirdi.

Boğazı kesilmiş ama vücudunda hiç mermi yarası olmayan bir adam.

Avlanmaya gitmişlerdi.

Evsiz keşler ve serserilerle dolu bir semt. Üstelik, sadece uyuşturucu etkisinde veya sarhoş oldukları için senden hızla kaçamayacaklarından kolay av olan insanlar değillerdi. Öyle bir semtte, yaşam ucuzdu ve tanıdığın biri bile, paraya veya mala ihtiyaç duyduğunda seni gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Polis bunu biliyordu ve çoğu, kendilerini ve Savannah'yı o serserilerden birinden daha kurtaran birini arama zahmetine girmezdi. Ya da sadece genel şüphelilerle ilgilenirlerdi. Onlar da vampir değildi.

Evet, William -dört yüz yıldır burada yaşadığı için şehri herkesten iyi tanıyan biri olarak- Reedrek'i avlanmak için nereye götürmesi gerektiğini biliyordu. William, Reedrek'in kendisini etkilemesine izin mi vermişti? Hayır. Buna inanamazdım. William istediğinde duygularını çok iyi gizleyebilirdi. Muhtemelen gelen etkileri de yansıtmış olmalıydı. Reedrek bile ona istemediği bir şey yaptıramazdı. Neler oluyordu?

"Sorun nedir, Jack? O kadar uzun süredir boşluğa bakıyorsun ki beni korkutmaya başladın. Bay Thorne'la bir sorunun mu var? Karanlık bastıktan sonra neden öyle suç oranının yüksek olduğu bir semtte dolaştığını bilmemi gerektirecek bir şey? Bunun, sözünü ettiğin sorunla bir ilgisi var mı?"

Connie'ye baktım. "Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Bu bence de çok tuhaf. Bir daha gördüğümde kendisine soracağım." Evet, bunu gerçekten yapacaktım. Onu öldüresiye dövmem gerekse bile. Gücümün nasıl arttığı düşünülürse, adil bir dövüşte William'ı yenebilirdim.

"Bana kendini anlatmaya devam et, Jack. Bu garaj işiyle ne kadar süredir uğraşıyorsun?"

"Ah, buna daha sonra dönebilir miyiz?"

"Evet. Sanırım." Biraz incinmiş gibiydi.

"Daha önce sözünü ettiğim karmaşaları hatırlarsın. Şey, durum gerçekten... karmaşık."

Connie düz düz gözlerime baktı. "Hmm. Ve bunun birkaç gün önce gelip Bay Thorne'un evinde kalmaya başlayan sarışınla bir ilgisi var mı?"

Bam! Bu kızın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bir vampir olduğumu hâlâ anlamamasına şaşıyordum. Ama sanırım önce vampirlere inanması gerekiyordu. "Şey, evet, ama..."

"Hoşça kal, Jack. Hayatın daha basit hâle geldiğinde bana haber ver."

Sonra ayağa kalkıp çıktı. Öylece. Onu durdurmak, arkasından koşmak, olduğu yerde kendime çevirip sarılmak istedim ama ne yararı vardı ki? İlişkimizin yürümesi mümkün müydü? Ben lanet olasıca bir vampirdim; kan emici bir katil. O ise kanun insanıydı. Buna bir de başka bir felakete yol açabilecek, insan olmadığı gerçeğini ekleyin. Yani, ya vampirlerle savaşan bir yaratıksa? Doğal düşman filan olabilirdik.

Bunları anlamak yetmezmiş gibi, ona tılsımını takıp takmadığını sormayı da unutmuştum. Lanet olsun!

Ofis koltuğuma oturdum ve bütün bu olanları kafamda toparlamaya çalıştım. Pekâlâ. Olivia geri dönmüştü ve Reedrek'in onu soktuğu bir transa girip çıkıyordu. William hâlâ kayıptı ve son Reedrek'le birlikte şehrin kötü bir semtinde görülmüştü. William'ın büyük partisinde ev sahipliği yapmam, yüksek sosyeteye üye insanlarla ve beni sokakta görseler yüzüme bakmayacak aristokrat vampirlerle kadeh tokuşturmam gerekiyordu. Birkaç saat önce bir kızı kazayla öldürmüş, bir diğerini ölümün eşiğine getirmiştim ve Connie sırlarımdan nefret ediyordu. California'ya uzun bir araba yolculuğu giderek daha iyi görünmeye başlamıştı; hatta bütün yol boyunca alevler arasında kalsam bile.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve başımı koltuğun sırtlığına dayadım. "İşler bundan daha tuhaflaşabilir mi?" diye homurdandım yüksek sesle.

"Bilmiyorum, Jack. Olabilir mi?"

Bu da ne?

Gözlerimi açmadan sordum. "Bu sen misin, Huey?" Elbette oydu. Öldükten sonra bile değişmeyen sesini tanımıştım.

"Evet, benim, Jack."

Gözlerimi açtım. İşte oradaydı; karşı duvarın dibindeki metal sandalyede elinde bir birayla oturuyordu. Boğazımı temizleyerek birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Nasılsın, dostum?"

"Şikâyet edemem." Birasını yudumladı ve halinden memnun bir şekilde gülümsedi.

"Bulunduğun yer... iyi mi?"

"Evet. Kesinlikle iyi. Burada çok çalışmam gerekmiyor ve..." Omuzlarının üzerinden sırayla arkasına baktı ve öne eğilerek yaramazca bir fısıltıyla konuştu. "O burada değil."

"Hı-hım." Karısından söz ediyor olmalıydı; hani şu üzerine lanet koyduran. "Bakıyorum elinde içki var."

Şişeyi kaldırdı. "Evet. Hem de iyi bir marka. Ve hepsini içebiliyorum."

"Hmm. İthal. Fena değil." İyi bira ve rahatlık. Huey cennete ya da en azından ona benzer bir yere gitmişti. Herkesin cenneti kişisel miydi? Sanırım bunu asla öğrenemeyecektim. Umabileceğim en iyi şey, sakin bir ölümdü. Ama her nasıl olursa olsun, şimdiki hâlimden daha iyi olmayacağım kesindi. Bu, hayatta kalmak için daha da iyi bir nedendi; kötü bir vampirle savaşmam gerekse bile. Keşke Shari de Huey'ninki kadar güzel bir yere gitseydi.

"Benim için üzülme, Jack. Burada gerçekten iyiyim. Şimdi. Ama dünyadaki sonum oldukça kötüydü. Yani, şu leş kokulu herif boğazımı kesti. İnanılmayacak kadar güçlüydü. Ondan kurtulmayı başaramadım." Huey anlatımını vurgulamak istercesine geğirdi.

Ona Reedrek'i bulup öcünü alacağımı söylemek isterdim. Ama bunu yapacak mıydım? Yapabilir miydim? İş gömleği ve birasıyla karşımda oturan Huey'e baktım. "Neden beni görmek için geri dönmeye karar verdin, dostum?" diye sordum.

"Sadece merhaba demek için. Bunda bir sakınca yok, değil mi?"

İç çektim. "Kesinlikle yok, dostum. Sana iyi davrandıklarını öğrendiğime sevindim."

"Ah, evet" dedi. "Sanırım artık gitmem gerek. Gösterişli veda partisi için de teşekkürler. Hakkımda söylediğiniz onca güzel şeyi dinlemek zevkliydi."

İşte ölüler hakkında kötü konuşmamak için bir neden daha. Sizi hâlâ duyabilirler. "Bir şey değil, Huey. İstediğin zaman gelebilirsin."

Huey el salladı ve eski bir asker gibi gözden kayboldu. Sanırım sorumu cevaplamıştı: İşler ne kadar tuhaf olursa olsun, her zaman daha da tuhaflaşabilir.

Günbatımında arabamı William'ın evine getirmesini söylemek için telefonu kaldırıp Rennie'yi aradım. Sonra da Melaphia'nın numarasını çevirdim.

"Jack, neler oluyor? Garaja nasıl gittin?" diye sordu, arayan numaradan garajda olduğumu anlayarak.

"Tünellerden geldim. Kimsenin bana sözünü etmediği tünellerden." Ne diyeceğini görmek için duraksadım.

"Ah, özür dilerim, Jack."

"Bununla ilgili daha sonra konuşacağız. William henüz geri dönmedi mi?"

"Hayır, henüz dönmedi."

"Pekâlâ. Günbatımına kadar yer altı tünellerinde onu arayacağım. Belki ona yaklaşırsam bir şeyler hissederim. Sonra seni tekrar arayacağım. Olivia benim tabutumda uyuyor ve peşime düşmemesi için kapağı kilitledim. O... zayıftı ve dinlenmesi gerekiyordu. Günbatımında onu kontrol et. Shari için bir şey yapmak istediğini söyledi; onu kutsayacak mıymış neymiş. Sence ikiniz onu tünellerde gömecek bir yer bulabilir misiniz?"

"Sorun değil. Kutsanmamış toprak olmasına dikkat edeceğim."

"Ha?"

"Shari kısmen dönüşmüşse ve kutsanmış toprağa gömülürse, sonsuza dek acı çeker. Mezarlıklardan, kilise arazilerinden ve savaş anıtlarından uzak durmamız gerek."

Bu açıklamaların sonu gelmeyecek miydi? Bir sürü sorum vardı ama şimdi uygun zaman değildi. "Teşekkürler. Belki günbatımında ben seni tekrar arayana kadar William da dönmüş olur. Muhtemelen güzellik uykusu için bir yer bulmuştur." Connie'den öğrendiklerimi ona söylemedim. Bu sadece daha fazla endişelenmesine neden olurdu. Reedrek'le birleşmiş olsa bile, William'ın Melaphia'yı asla incitmeyeceğini biliyordum.

"Ah, Olivia'nın uzaklaşmasına da izin verme," diye ekledim. "Reedrek'in etkisi altında olabilir ve ona güvenmiyorum. Aslında, ona sakın sırtını dönme. Kendini korumak için büyülerini filan kullan. Onu bıraktığımda aklı başındaydı ama..."

"Endişelenme. Uzaklaşmaması için bağlayıcı bir büyü yapacağım ve vampir olsun ya da olmasın, kendimi cılız bir beyaz kızdan koruyabileceğimi sen de biliyorsun. Ben asıl senin için endişeleniyorum. Kendine dikkat edeceğine söz ver. Seni ve William'ı kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Dikkatli olacağım. Söz veriyorum. Günbatımında veya daha önce konuşuruz."

Yağ çukuruna geri atladım ve açıklıktan sürünerek tünele girdim. Geldiğim yöne yöneldim ama nereye gittiğimi veya oraya gittiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. William olmadan yönümü tamamen kaybettiğimi itiraf etmek zordu. Bunun değişmesi gerekecekti.

William

Vizyonuma geri dönmeye çalışarak mücadele ettim. Jack'e söylemem gerekenleri tamamlayamamıştım. Hep öyle olmuyor muydu? Jack'in eğitimine başladığım her seferinde bir engel çıkmıyor muydu? Ölümsüz olmak bile, Jack'le daha sonra ilgileneceğimi düşünmem konusunda bir mazeret olamazdı. Böylesine kendine yetebilmesi de yardımcı olmuyordu. Olduğu gibi kalmaktan mutlu görünüyordu; güçlü ve özgür. Benden başka herkesten bağımsız. En azından Reedrek'e güvenmemesi gerektiğini söyleyebilmek de bir şeydi. Ne yazık ki karşılaşmayı hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildim.

Karşılaşmanın gerçek olup olmadığından da. Belki de hepsi bir

illüzyondu. Değişmiş kanım bile beni ancak o kadar ileri atabilirdi. Belki, sadece nefretim beni ayakta tuttuğundan, artık gücümün sınırına yaklaşıyordum.

"Küçük kuğuna ne olduğunu bana hiç anlatmadın. Hiç güç değişimi hissetmedim. Soyluluk göstererek ölmesine izin mi verdin yoksa?"

Çarpık zaman duygusuyla savaşmam gerekiyordu. Aradan geçen saatler bana saniyeler gibi mi gelmişti, yoksa o da mı illüzyondu? Vazgeçerek Reedrek'in sorusuna odaklandım.

"Evet" diye tısladım, kollarımı aşağı bastıran bağları zorlayarak. Sadece bir elim serbestken canını yakabilirdim; hatta şansım yaver giderse ikimizi de öldürebilirdim. Onu cehenneme gönderebileceğimi düşünmek, onunla orada olacağım gerçeğini değiştirmiyordu. Aslında Reedrek'le bir arada olmak zaten benim cehennem tanımımın büyük bölümünü oluşturuyordu.

Reedrek kalkmama izin vermeyen kayaya yaslanarak yüzümü inceledi. "Biliyor musun, şu değişmiş kanınla ilgili gerçekten bir şeyler olabilir çünkü aniden kendimi kesinlikle daha enerjik hissettim. Ve gerçeği bilmesem, bana yalan söylediğini düşünürdüm."

Mücadele etmeyi bırakıp içsel savunmamı araştıran bakışlarına karşılık verdim. Kanımın Reedrek'i nasıl etkileyeceği konusunda bir fikrim yoktu. Ama onu kaçınılmaz bir şekilde güçlendirirdi. "Zihnimin içini mi görmek istiyorsun? Tekrar bak, *baba*." Shari'nin küvette yatarkenki görüntüsüne, solgun, cansız yüzünü saran pembemsi suya odaklandım. Onun, Shari'yi dönüştürdüğünü umduğum Jack'i görmesini engellemek için elimden geleni yapmak zorundaydım. İşin şimdiye dek bitmiş olması gerekiyordu ve ben de herhangi bir güç değişimi hissetmemiştim. Ama sonuçta, neler olduğunu bilmem mümkün değildi. Vücudum on iki saatlik yoğun duyguları işlemden geçirmekle meşguldü; beslenme, seks ve başarısızlık.

Reedrek kaşlarını çattı. "Belki de gitmesine o kadar kolay izin vermeyeceğin birini bulmalıyım. Beni bıraktıktan sonra ziyaret ettiğin şu evdekiler gibi."

Düşüncelerimi ateşe ve kana odakladım; Eleanor'un zihnime girmesini engellemek zorundaydım.

"Belki de başlangıç olarak bu."

Birinin öne sürüklenişini duyduğumda şaşırdım. *Hayır, o...*

Reedrek, parmaklarını Werm'in boğazına sarmıştı. Çocuk korkuyor gibiydi ama merakından ölen kedi gibi kararlıydı.

"Onu buraya çağırdım. Küçük bir dönüştürme partisi vereceğiz" dedi Reedrek.

Werm'in hayatını bağışlaması için yalvarmak, sadece Reedrek'in onu öldürmek için duyduğu isteği artırırdı. Reedrek'in parmakları zavallı Werm'in boğazını daha da sıkı kavradı; dişleri uzadı ve Werm'in şaşkınlık ifadesi yerini acı ifadesine bıraktı. Uzun, korkunç bir çığlık attı. Reedrek'in özgün alışkanlıklarından biri daha; kurbanlarını uyuşturarak acı hissetmelerini engellemezdi.

Uzun sürmedi. Werm'in ince vücudu çok geçmeden hareketsiz ve boşalmış bir hâlde yere yığıldı. En azından işkencecisi, onun kirli suya düşmesine izin vermek yerine, yanımdaki rafa dayadı. Kanlı ağzıyla sırıtan Reedrek, başparmağının tırnağını bileğimde açtığı deliklere sapladı ve parmakları kanlı bir şekilde geri çıktı.

Kanı, en son kurbanının üzerinde dört rüzgârın işaretini çizmek için kullandı.

"Çağır onu" diye emretti.

Sessizliğimi korudum. Kanımı alabilirdi ama ona başka bir şey vermeyecektim.

Reedrek dönüp bana baktı. "Onu çağır, yoksa yemin ederim Nehir Caddesi'ndeki evde yaşayan herkesi öldürürüm. Sonsuza dek orada kalamazlar. Evi yakarım... ve dışarı çıkarlarken hepsini tek tek öldürürüm. Onu çağırırsan yaşamalarına izin veririm."

Eleanor.

Bu sözlerinin bir anlamı yoktu. İstediği kişiyi istediği zaman öldürürdü zaten. Werm'i çağırırsam, Reedrek kozunu -Eleanor'un yaşamı- kesin olarak ele geçirecekti ve daha sonra bana karşı kullanacak-

tı. Ama onunla savaşabilecek bir pozisyonda değildim. Onu sadece geciktirip biraz zaman kazanabilirdim. Werm'e gelince, o da kendi kaşınmıştı. *Ateşle oynarsan... ya da vampirlerle...*

"Werm..." Sesim baştan çıkarıcı olmaktan çok öfkeli gibiydi.

"Doğru yap, evlat. Sen kelimeleri her zaman iyi kullanmışsındır."

Reedrek'in alaycılığı beni rahatsız etmişti ama tepkimi bastırdım. En ikna edici sesimi kullanarak tekrar denedim. "Werm. Bana geri dön. Hemen gel."

Kollarından biri kıpırdandı. Reedrek onu kaldırıp yırtılmış bileğime doğru yaklaştırdı. Kanın kokusunu alıp emmeye başlaması sadece birkaç saniyesini aldı.

Zavallı Werm, diye düşündüm, umutsuzlukla kendimi kaybederken.

Zavallı Jack. Başka bir dostunu daha kaybetmek... ve yeni bir kardeş kazanmak üzereydi.

12

Jack

Saatlerce tünellerde dolaştım ve onyıllardır kemirgen olmayan hiç kimsenin burnunu sokmadığı kuytuları ve çatlakları araştırdım. Apartmanların bodrumları, ofis binalarının bodrumlarına açılan geçitler, yer altı otoparkları, çıkmaz sokaklar... Gelecekte yararlanmak için bütün bu yerlerin zihinsel haritasını çıkardım. Kanundan, gündoğumundan veya karşılaşmak istemeyeceğim başka bir gece yaratığından kaçmak için bu yerlere ne zaman ihtiyaç duyacağımı asla bilemezdim. Tıpkı sürüngen Werm gibi. Evet, tüneller gerçekten işe yarayabilirdi. Tabii onları kullanacak kadar yaşarsam.

Labirent ilginç kokularla doluydu elbette -evsiz insanların arada bir buradaki sıcak kuytularda kaldığını tahmin ediyordum- ama William veya Reedrek'in kokusunu alamamıştım. Güneşin son ışıkları da gözden kaybolurken William'ın evine döndüm ve yer altı mahzeninden geçerek mutfağa çıktım.

Melaphia ve Olivia dostça bir şekilde masada çay içiyordu. Melaphia beni görünce heyecanla sordu. "Buldun mu onu."

"Hayır. Onu hiçbir yerde algılayamadım. Sizin de ondan haber aldığınızı sanmıyorum."

"Hayır." Melaphia arkasına yaslanarak alnını ovaladı.

Beni rahatlatan bir şekilde, Olivia bir dişi vampir için oldukça normal görünüyordu; sarhoş filan değildi ve Reedrek'in etkisi altında gibi de görünmüyordu. Gözleri net ve ciddi bakıyordu. "Sen kendini nasıl hissediyorsun, Olivia?" diye sordum. "Umarım daha iyisindir."

"Evet, çok daha iyi. Teşekkürler" dedi soğuk bir sesle. Bunun samimi bir teşekkür olmadığı belliydi.

İkisi oldukça sıkı fıkı görünüyorlardı. O kadar ki ikisi de aynı anda bakışlarını üzerime dikince rahatsız oldum. Olivia'nın Melaphia'ya aramızda olanları söylediğinden emindim; çılgınca seks ve arkasından nasıl zayıf düştüğüyle ilgili. Yaptığım bir şeyi onaylamadığında her zaman yaptığı gibi Melaphia sağ kaşını kaldırınca, bu konuda hiç şüphem kalmadı. Annesi de bana aynı şekilde bakardı; onun annesi de. Öncekiler de. Elbette ki başka, daha kasvetli bakışlar da vardı. Onlar, daha kötü davranışlar içindi.

Rahibeyi gücendirdiğime utandım ve yüzümü en azından bir kan kavanozunun arkasına gizleyebilmek için buzdolabını açtım. Bu hafta konmuş gibi görünen bir kavanoz buldum ve buzdolabının kapısını kapadım.

Açarken kavanozun kapağını inceledim. "Güzel. Kendinizi iyi hissettiğinize sevindim." *Herkes aynı anda konuşmasın,* diye düşündüm ve içmeye başladım. Tünellerde dolaşırken Connie'nin gördüklerini Melaphia'ya anlatıp anlatmamak konusunda kendimle tartışmıştım. Onu endişelendirmek istemiyordum, fakat her şeyi bilmesi gerektiğine karar vermiştim; sadece ne yapacağımı bilemediğim ve bir sonraki hamleme karar veremediğim için olsa bile.

"Mel, garajda Connie'yle karşılaştım ve bana inanılmaz bir şey söyledi." Ona Connie'nin gördüklerini anlatırken Olivia'nın anlayabilmesi için de semtin özelliklerini açıkladım. "William, Reedrek'i ora ya avlanmaya götürmüş olmalı. Başka açıklaması yok. Ama neden? Neyin peşinde olabilir? Sizce William'ı ele geçirdi mi... Olivia'yla denediği gibi?"

"Canın cehenneme" diye homurdandı Olivia. William'ın insanları avlaması haberi -suçlu olsalar bile- onu Melaphia'dan daha fazla etkilemiş gibiydi. Bu tuhaftı.

Melaphia masadan kalktı ve renkli eteğinin kumaşını elinde yoğurarak gergin bir tavırla volta atmaya başladı. "Pekâlâ, önce iyi tarafından bakalım. William hayatta. Muhtemelen sadece Reedrek'in suyuna gidiyor ve belki de yaşlı şeytanla işbirliği yapmış gibi davranarak onu kandırıyor."

"En iyi senaryo bu" dedi Olivia. "Ya en kötüsü olursa?"

Melaphia tokat yemiş gibi baktı. "Oraya gitme."

Kanı bitirdim ve kavanozu tezgâhın üzerine biraz fazla sert bıraktım. Olivia'nın en kötüsü olarak düşündüğü şeyin, Melaphia'nın en kötüsü olarak düşündüğü şey olmayabileceği aklıma geldi. Sanki gücüm arttığından beri sezgilerim de değişmişti.

"William yakında dönmezse, 'peki ya' diye merak etmemiz gerekmeyecek" dedim. Reedrek benim ve senin için gelecek, Olivia. Ve sonrasında olacakları Tanrı bilir. Melaphia, senin Renee'yi alarak bir süre şehirden ayrılmanızı istiyorum. Korkarım..."

"Onu teyzesinin Brunswick'teki evine gönderdim bile. William ve sen bana ihtiyaç duyarken hiçbir yere gitmiyorum." Melaphia, eteğinin katlarını düzeltti ve meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdı.

Ellerimi kaldıracaktım ama sonra indirdim. "Bize bir şey olursa, Renee'nin sahip olduğu tek kişi sensin."

Kendini toparlamak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordum. William, tanıdığı tek baba figürüydü. "Ben Savannah'nın *mambo*larından biriyim, hatırladın mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendimi ve kızımı koruyabileceğimi söylediğimde bana inan."

Tartışmanın yararsız olduğunu biliyordum ve ayrıca, muhtemelen haklıydı da. Melaphia'nın gücü asla tam olarak sınanmamıştı. Evet, William'a ve bana bazı zor durumlarda yardımcı olmuştu ve belirgin bir beceri seviyesi gerektiren başarılar sergilemişti. Ancak Reedrek olarak tanıdığımız türden bir kötülükle daha önce hiç karşılaşmamıştı. "Pekâlâ. Şimdi ne yapmamızı öneriyorsun o halde?"

"Bence yapmamız gereken şey işle ilgilenmek ve William'ın Reedrek'den kurtulur kurtulmaz döneceğine güvenmek" dedi Melaphia.

"'İşle ilgilenmek' derken neyi kastediyorsun?"

"Bir partimiz var."

Bu lanet olasıca parti, bütün tünellerde dolaşırken düşündüğüm başka bir konuydu ve tek nedeni ev sahipliği yapmaktan korkmam değildi. "Bak. Bu şeyi devam ettirmenin anlamı ne ki? Amacı, Alger'i buradakilere tanıtmaktı ve o artık öldü."

"Yeni onur konuğu benim" diye araya girdi Olivia, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde benimle Melaphia'nın arasında durarak.

"Alınma, hayatım ama ne olmuş? Burada bir krizle karşı karşıyayız."

Melaphia başı ağrıyormuş gibi burun kemiğini iki parmağının arasına aldı. "Jack, bir şeyi unutuyorsun. Partinin amacı sadece Alger'i Savannah'ya tanıtmak değildi; aynı zamanda William'ın onu -ve şimdi Olivia'yı- daha önce buraya getirdiği ve şimdi Batı Sahili'nde yaşayan birkaç kişiyle tanıştırmaktı."

"Evet, evet, bunu biliyorum. Ama yine, ne olmuş?"

Olivia araya girdi. "Bu sosyal bir ziyaret değil. Amerika'ya yola çıkmadan önce, Alger bana William'la birlikte burada bazı vampirlerle tanışacağını söylemişti; söylediğine göre kendi kolonileri varmış veya batıda yerleşmiş vampir gruplarını temsil ediyorlarmış. Bazı önemli... konuları tartışacaklarmış."

Şu anda duymak istemediğim bir şey varsa, o da daha fazla tuhaf konuydu. Son birkaç günde o kadar çok tuhaf konuyla karşılaşmıştım ki bir vampirin yaşamına bile yeterdi. "Ne tür konular?"

"Karşılıklı korunma. Ben, Alger ve William'ın daha önce buraya getirdiği gibi daha barışçıl Avrupalı vampirleri getirmek."

"Karşılıklı korunma mı?"

"Sayısal güç, Jack." Olivia, az önce mezarından korkunç bir şey geçmiş gibi huzursuz görünüyordu.

"Neden korunma?"

"Reedrek gibi iblislerden."

"Kaç tane var ki?" Tüylerim ayağa kalkmaya başlamıştı; bir ağaç testeresinin yanından geçtiğimde veya birinin çöp yığınına attığı Noel ağacı kalıntısındaki kazığa saplanmaktan kılpayı kurtulduğumda olduğu gibi.

"Çok fazla" dedi Olivia, aniden üşümüş gibi kollarını ovalayarak.

"Reedrek'le ilgili şu meselenin, William'la arasında kişisel bir kan davası olduğunu sanıyordum. Reedrek gibi buraya gelip onun yaptığını yapmayı amaçlayan başka vampirler de mi olduğunu söylüyorsunuz?"

"Bunu henüz bilmiyoruz. Toplantı da bununla ilgili."

"Buraya geldiklerinde sözde barışçıl vampirleri nasıl tanıyacağım?"

Olivia omuz silkti. "Bunu söylemek zor."

"Eh, sen de tam lanet olasıca Delhi Kahini'sin, değil mi?" Söylemediği daha fazla şey olduğunu hissediyordum. Yine sezgilerim araya girmişti. İçimden bir ses, onu tutup her şeyi anlatana kadar sarsmamı söylüyordu ama diğer parçam, gerçekten umursayıp umursamadığımı merak ediyordu. Bu William'ın işiydi ve görünüşe bakılırsa beni katmamıştı; o hâlde hepsi cehenneme gidebilirdi. William da öyle. O anda, Melaphia'nın yüzündeki suçluluk dolu ifadeyi gördüm. Buklelerinden biriyle oynuyor ve bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

"Bunları bilip bilmediğini sana sormamın bir yararı olacağını sanmıyorum" dedim.

"Özür dilerim. Sana kendisi söylemeli." Gergin bir yüzle bana baktı. "Geri döndüğünde. Bu da beni partiyle ilgili devam etmemizin en önemli nedenine getiriyor."

"Neymiş o?"

"Beş vampirin aynı yerde toplanması, Reedrek gibi bir şeytan için oldukça çekici görünebilir. Gizlendiği yerden çıkacağını tahmin ediyorum."

"O zamana kadar, Jack, seninle birlikte William'ın çiftliğine gi-

deceğiz. Diğer vampirler geldi ve William ortalıkta olmadığından onları bizim karşılamamız gerekiyor" dedi Olivia.

"Ah, öyle, değil mi?" Boş kan kavanozunu tekrar elime alırken aslında pahalı vitrine fırlatmak niyetindeydim. Bunun yerine, havaya fırlatıp yakaladım. "Peki, seni karşılama komitesine kim dahil etti, fıstık? Benim daha iyi bir fikrim var. Neden oraya kendin gidip küçük ev sahibesini oynamıyorsun?"

"Sadece yardım etmek istiyorum" dedi Olivia. "Alger'e neler olduğunu açıklamak zorundayız."

"Ama onlara William'ın kaybolduğunu söylemeyin" dedi Melaphia.

"Nerede olduğunu söyleyeceğim ki? Aspen'de kayak yaptığını mı? Tahiti'de daldığını mı?"

"Onlara gerçeği söyle" dedi Melaphia. "Onlara Alger'in katilini aradığını söyle."

Duvara dönerek kavanozu lavaboya bıraktım. Artmış güçlerime hâlâ alışamadığımdan, çok fazla kuvvet kullandım ve kavanoz parçalanınca cam parçaları ve kan damlaları parlak paslanmaz çelik tezgâhın üzerine saçıldı. "Bu kargaşada rolümün ne olduğunu bile bilmiyorum ve ikinizin de bana söylemeye niyetiniz olmadığı belli. Şu kapıdan çıkıp bir daha geri dönmemek için kendimi zor tutuyorum."

Melaphia'nın koyu renk gözleri parladı. "Çünkü William sana güveniyor, Jack. Ve çünkü o senin... ailen."

Ah, saçmalık!

Melaphia, onun ağladığını görmeye dayanamayacağımı biliyordu. Bunu daha konuşmaya başlamadan önce keşfetmişti. Olivia beklentiyle bana baktı. Canı cehenneme! Nereye gidecektim ki zaten? İçimden bir ses, California sahilinin bile Savannah'da olanlardan uzaklaşmak için yeterli bir mesafe olmadığını söylüyordu.

Olivia'ya dönerek başımla onayladım. "Şu süslü mantonu al. Gidelim."

* * *

Çiftliğe giderken Olivia bana Melaphia'yla Shari'ye ne yaptıklarını açıkladı. Onu daha iyi bir yere götürmek için bir ilahi bulduklarını ve cesedini güzel bir yere gömdüklerini söyledi. Zavallı Shari için sevinmiştim ama doğrusunu söylemek gerekirse, Olivia'nın anlattıklarının çoğu bir kulağımdan girip öbüründen çıktı. Olivia'nın bana bu vampirlerle ilgili söylediklerini kafamdan atamıyordum. Diğer kan emicilerle tanışmak istediğimi sanıyordum. Ne dilediğine dikkat et!

Normal dünyamı; birkaç gün öncesine kadar William'la birlikte şehirdeki tek kan emiciler olduğumuz, William'ın arada bir yeni bir vampiri getirerek sosyeteye tanıştırdığı ve kendi mutlu hayatına gönderdiği dünyamı arıyordum. Evet, Jackie, vampirler dünyasına hoş geldin; burada bir gösteri olmadan iyi kan emicilerle kötüleri bile ayıramazsın.

William'ın çiftliği, Savannah'nın kırk beş dakika dışında, bataklıkla Hope Adası'nın arasındaydı. Şey, çoğu kimse için kırk beş dakika, benim için yarım saat. Araba yoluna dönerken Olivia zorlukla yutkundu. Araba yolu iki yanında uzanan yüksek meşelerle, bir manzara katalogundan fırlamış gibi görünüyordu. Burayı gün ışığında görmeyi çok isterdim. Elbette ki güneşin altında görmek isteyeceğim çok şey vardı ama giden geri gelmiyordu.

Uzun araba yolunun sonunda, William'ın genellikle dinlenmek veya konuk ağırlamak için kullandığı, özenle restore edilmiş bir malikâne vardı. Buraya yazlık diyordu. Aslında hâlâ işleyen bir çiftlikti ama insan işçilerin yerini ileri teknolojili tarım makineleri almıştı. William'ın ekim, bakım ve hasatla ilgilenen profesyonel bir tarım uzmanı ve malikâneye bakarak konukların başını döndüren bir personeli vardı. Ev paha biçilmez antikalarla doluydu; gümüşler, porselenler ve değerli koleksiyonlara ek olarak, birkaç klasik araba. Güvercin grisi Thunderbird, aralarında en sevdiğimdi.

Olivia'yla eve yaklaştığımızda, çiftliğin bahçıvan/şoförü bizi karşıladı; adamın görevleri arasında valelik de vardı. İçeri girdiğimizde, kâhya Chandler'a selam verdim ve onu Olivia'yla tanıştırdım.

"Bay Thorne'un konukları oturma odasında. Ateş yakıp içki servisi yaptım. Şu anda başka bir şey olacak mı, Bay McShane?" Chandler, Olivia'nın deri mantosunu aldı ve bana beklentili gözlerle baktı.

"Hayır. Bir süre için bu kadarı yeterli. Bir şeye ihtiyacımız olursa seni çağırırım." Chandler başıyla onayladı, Olivia'nın mantosunu koridordaki dolaba astı ve gitti. Melaphia gibi, o da sadık ve iyi maaşlı bir aileden geliyordu. Ailesinin William'la ne tür bir anlaşma yaptığını hep merak ederdim ama hiç sormaya cesaret edememiştim. Bu kabalık gibi görünüyordu. Chandler, kibarlık konusunda örnekti. Ilık kanı, dünya standartlarında bir şarap deposundan pahalı bir şişe Bordeaux servisi yapar gibi kristal kadehlerde zarifçe sunardı. Gerçek bir beyefendiydi.

Olivia'yla birlikte oturma odasının kapalı çift kanatlı kapılarının önünde dururken derin bir nefes aldım. "Bu adamlarla karşılaşmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?" William onları ülkeye getirdiğinde muhtemelen her biriyle kısaca karşılaşmıştım ama beni Avrupalı vampirlerle sohbete hiç davet etmediğinden, onları tanımayacağımı düşünüyordum ve bu zengin, züppe şişkoların da beni hatırlayacaklarını hiç sanmıyordum.

"Sadece kendin ol, Jack" dedi Olivia, beni yanağımdan öpmek için parmak uçlarında yükselirken. Tanrım, ona ne olmuştu? William'ın evinden çıktığımızdan beri ruh hâli tamamen değişmişti. Belki de arkamı dönüp gitmeye ne kadar yaklaştığımı anlamıştı.

Kapıları açtım ve birlikte içeri girdik. Adamlardan benim insan yaşıma yakın olan ikisi şöminenin başında oturmuş, sohbet ediyordu. Biri siyah saçlı, diğeri sarışındı. Ayağa kalkarak bize yaklaştılar.

Siyah saçlı olan elini uzattı. "Ben Iban. Siz de Jack ve Olivia olmalısınız. Daha önce Melaphia'yla telefonda konuştuğumda geleceğinizi söylemişti." Orta boylu ve ince yapılıydı. Bol (Melaphia buna yapılandırılmamış derdi) bir siyah takım ve çorapsız ayaklarına pahalı görünüşlü siyah ayakkabılar giymişti; biraz Antonio Banderas'a benziyordu. Saçları köprücük kemiğine kadar iniyordu ve hafif, aristokrat izlenimi veren bir İspanyol aksanı vardı.

Sağlam tokalaşıyor, içten gülümsüyordu. Elimde olmadan ondan hemen hoşlandım. Olivia'nın elini öptü ve Olivia biraz alaycı bir şekilde reverans yaptı.

"Bu da Tobias" dedi Iban, elini Hawaii gömleği ve pamuklu pantolon giymiş sarışını işaret ederek.

"Dostlarım bana Tobey der" dedi sarışın. Olivia'yla bana gülümseyerek ellerimizi sıktı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim." O da Iban kadar sempatik görünüyordu.

Başımı kaşıdım. "Tobey, bana çok tanıdık geldin. Seni William buraya ilk getirdiğinde Savannah'dan geçerken görmüş müydüm?"

Tobey bir an şaşkınlıkla baktı ve sonra başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Ben William'ın getirdiklerinden biri değilim. Yerel halktanım. Batıdaki antik bir klandan gelen bir vampir, babam oldu."

Batıda antik klanlar olduğunu bilmediğimi açıklayarak cehaletim sergilemek istemediğime karar verdim. Ya da Kuzey Amerika'daki herhangi bir şeyi. Antik? Tanrım, vampirler hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı.

"Ve onu daha önce nerede gördüğüne gelince" dedi Iban. "Çölde ışıklar altında yaptıkları yarışları hiç izledin mi? California ve Nevada, değil mi? Tobey o yarışlarda şampiyondur."

Tobey mütevazı bir tavırla elini salladı. "Gece çok geç saate denk geleceği için Doğu Sahili'nde canlı yayınlayamıyorlar. Ama Pazartesi geceleri ESPN4'da banttan izleyebilirsin. Önemli bir şey değil."

Nefesim kesilmişti. Önemli bir şey değil mi? *Önemli bir şey değil mi?* Bir araba yarışçısı olmak hayatımın hayaliydi. En büyük hayalim. Ve Tobey, bu hayali yaşıyordu. Neden bütün bunların olduğu Batı Sahili'nde dönüştürülmemiştim ki? Ama hayır, Doğu Sahili'nde dönüştürülmem gerekiyordu. Bazı kan emiciler gerçekten diğerlerinden şanslıydı.

"Nasıl yapıyorsun? Yani... gündüz saatlerinde antrenmanlara, pilot toplantılarına veya benzeri şeylere katılman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Hepsini ayarladım. Bir münzevi anlaşmam var. Bana..."

"Geceçakan diyorlar" dedim sersemlemiş bir hâlde. "Tabii ya, seni tanıyorum. Büyük hayranlarından biriyim."

Tobey sırıttı. "Hey, teşekkürler. Evet, sıcak yüzünden sadece geceleri yarışıyoruz ve antrenman yapıyoruz, dolayısıyla benim için sorun olmuyor. Ama William'a çok şey borçluyum. Bu planı o ayarladı. Onunla seni dönüştürmesinden hemen önce tanışmıştım. O dönemde demiryolu işindeydim çünkü dönemin en hızlı aracı oydu. Daha sonraları, geceleri hareket eden her şeyle yarıştım. Mesela, altmışlarda, ay ışığında sörf ve kalkış yarışlarıyla bir süre ilgilendim."

"Yani Beach Boys'la o şekilde mi tanıştın?" diye sordu Iban.

"Evet. Harikaydı. Günler... yani geceler süren efsanevi partiler. William ve ben telefonda, sonra da Internet'te bağlantıda kaldık. Arada bir görüşen bir bağlantılar ağı olduğunu bilirsiniz. Çöl yarışı şampiyonası onun fikriydi; şu Geceçakan meselesi de. Gerçek bir fikir adamı şu William. Gerçekten çok becerikli ve zeki."

İç çektim. Şu büyük yarışlara katılmak için neler vermezdim. Tobey büyük yarışlarda pit ekibiyle yarışırken bol para kazanırken ve ilgi odağı olurken ben yerel toprak parkurlarda, ucuz, titrek stadyum lambalarının altında yarışmak zorundaydım. İşte haksızlık buna denirdi. Sadece Demolition Derbies şeytanı olarak ün yapabilmiştim. Olivia'nın dirseğinin kaburgamı dürttüğünü hissettim.

"Jack? Iban sana bir soru sordu" dedi nazikçe.

"Ha?"

"Siz içeri girdiğinizde şu portreden söz ediyorduk. Eski üstatlar gibisi yoktur. Hollandalı olmalı; ne gerçekçilik." Omuz silkti. "Şu yüzdeki alev ışığına bir bakın. Yıllar boyunca, filmlerimden birinde oynatmak için William'ın karizmasına sahip birini aradım. Siz söylemeyin; resmin kendisine çok benzeyen atalarından birine ait olduğunu söylüyor, değil mi?"

"Evet, doğru" dedim. William'ın mermer şöminenin üzerinde görkemli bir şekilde asılı duran portresine daha önce hiç görmemiş gibi baktım. Evet, olana ağlamanın anlamı yoktu. Hayatımda fırsatları kaçırmış olmamın sorumlusu William değildi. Vampirliğin, vampirler âleminin ya da adı her neyse, kurallarını değiştiremezdi. Yanlış tabelalar ve kaçırılan fırsatlar, bütün hayallerimi engellemişti. Tam burada, Savannah'nın donuk dünyasında sıkışıp kalmıştım.

William

Reedrek bileklerine kelepçeleri takarken Werm homurdanıp inledi. Onu hareketsiz tutacak bir tabut olmadığından, zincire vurmak nazik bir davranıştı. Buna ek olarak, onun çığlık çığlığa kendini duvarlara vuruşunu izlemek muhtemelen Reedrek'in sinirini bozardı. Benim de iyi bildiğim gibi, Reedrek'i sinirlendirmek, kişinin kendi sağlığı için iyi olmazdı.

"İşte küçük bilimsel deneyimiz de sona erdi. Değişmiş kanından biraz tatmanın ötesine geçtiğimizde neler olacağını tam anlamıyla göreceğiz." Reedrek ellerini ovuşturdu. "Şimdi işimize bakalım."

Kollarımı tutan iplere karşı koymaya çalıştım. "Ben buna iş demem."

Bana hüzünlü gözlerle baktı. "Hayır, sanırım demezsin. Ama ben senin küçük hortlak kaçırma işinden söz ediyordum."

Şimdi bütün dikkatimi çekmişti. Yine değişmiş kanımdan söz edeceğimizi sanıyordum; Reedrek, ilgisi arttığında nasıl detaycı olabildiğiyle ünlüydü. Sırlara olan tutkusu, binyıl boyunca işkence edilen ve öldürülen insanlar olarak kendini ifade etmişti; Reedrek istediğini elde edene kadar.

Ama bu kez ona istediğini veremezdim. Bu, uğrunda yaşadığım her şeyin sona ermesi, dostlarımın ve müttefiklerimin, dünyamda yaşayan, beni tanıyan ve bana güvenen tüm yaratıkların yok edilmesi anlamına gelirdi ki birçoğu Alger'in (şimdi Olivia'nın) hoş geldin partisine katılacaktı. Elbette ki aynı zamanda bütün ölümlü insan nüfusunun da bir vampir beslenme kaynağına dönüşmesi de demek olacaktı; hem de kadın ve çocuklar öncelikli olmak üzere. Göğsümün üzerindeki kayayı oynatmak veya iplerimi koparmaktan vaz-

geçerek, gücümü saklamaya karar verdim. Reedrek işini bitirmeden önce daha da fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bütün operasyonu durdurdum" dedim, geçici gerçeği söyleyerek. "Alger'i öldürdün ve ben..."

"Hayır!" Bir kemik yığınını tekmeleyerek karşı duvara savurdu ve başımın yakınına oturdu. Korkunç nefesini yüzüme üfleyecek kadar eğildi. "Beni yine aptal yerine koymaya kalkışma. Bana bilmek istediklerimi söylersen seni rahat bırakırım."

Yalan söylüyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Dönüşmekte olan canavarımız Werm'den daha güçlü bir inilti yükselerek, babamın ve boş sözlerinin dehşetini vurguladı. "Yaaaarrddıımm eedddinnn..."

Onu anlayabiliyordum.

"Beni rahat bırakacağına neden inanayım?"

"Çünkü istediğin şey bu. Bütün hayatın, sana verilenden farklı şeyleri isteyerek geçti. Sana kendi kanımla ölümsüzlüğü verdim ve bu ölümlü dünyanın hâkimi olarak haklı yerini almak yerine sen sadece sızlanmayı seçtin. İki yüz yıl! Sana Avrupa'nın zevklerini ve nimetlerini gösterdim; sen serserilerin kaynadığı bu aptal yeri istedin. Sana istekli kadınlarla dolu bir dünya sundum, sen hâlâ ölümlü eşini istedin. Sen gerçekten de üzücü bir vakasın. Şimdi ya konuş ya da acı çek. Kaç kişiye yardım ettin? Ve neredeler?" diye ısrar etti Reedrek.

Kendimi elimden geldiğince toplayarak acıya, ölüme veya her ikisine hazırladım ve sessizliğimi korudum. İsteklerim konusunda haklıydı. Kaçırdığı tek nokta, ölme isteğimdi. Beni özgür bırakmayacaktı. İki yüz yıldan uzun süredir beni kendine yakın tutmuş, sonunda gitmeme izin vermek zorunda kalmıştı. Ama aramıza bir okyanusu sokmak bile, aramızdaki bağı koparamamıştı. Onu beni öldürmeye zorlarsam, sırlarımı tek güvenli yer olan ölüme taşıyabilirdim.

"Bahse girerim genç Efendi Jack bana her şeyi söyleyebilir" dedi niyetiyle kalbime yakın bir noktaya saldıran bir yılan gibi.

Gülümsemeye çalıştım. "Onu konunun dışında tuttum. Jack'e istediğin kadar işkence edebilirsin ama sana bir şey söyleyemez çünkü hiçbir şey bilmiyor."

Reedrek gülümsememi taklit ederken dişlerinin arasına takılmış olan et parçalarımı gösterdi. "Kim işkenceden söz etti ki? Jack'e krallığa uzanan anahtarları sunacağım. O senin yerini alacak ve gezegenin en güçlü üstadının sağ kolu olacak; benim."

"Jack senden hoşlanmıyor."

"Belki hoşlanmıyor. Ama ona öğretebileceklerimden hoşlanacak."

Jack, Reedrek'in ona öğretebileceklerine *bayılırdı*; en azından çoğuna. Jack'in insanlığa karşı yumuşaklığı, onu daha karanlık öldürme ve işkence derslerinden geri tutardı ama Reedrek zamanla onun insanlığını yok ederdi. Babam sadece sepetteki çürük elma değildi; bütün elmaları yok etmek isteyen parçaydı.

"Kıta'daki yaşlı haydut dostlarından ne haber? Seni dünya hâkimiyeti planlarının başına mı geçirdiler? Çoğunluk seni gezegenin kralı yapmaya mı karar verdi?"

"Çoğunluk mu?" Tiksinmiş gibiydi. "Bu Yeni Dünya demokrasi saçmalığı seni zehirlemiş. Yaşam ve ölüme en güçlü olan hükmeder; herkesin önemli olduğunu söyleyen bir grup sersem değil."

"Yapmaya çalıştığın şeyleri duyduklarında başın ciddi derde girecek."

"Belki ama benim sıram gelene kadar senin başın ciddi dertte. Şimdi, Jack'e dönelim..."

"Ona sahip olamazsın. Gerekirse onu önce kendim öldürürüm."

Werm ölüm ve acıyı az önce keşfetmiş gibi bir çığlık attı ve bayıldı.

Reedrek yüksek sesle güldü. Bu gösterinin onu eğlendirdiği belliydi. "İşte bu tam tanık olunacak bir şey; sen, Bay Olumlu Düşünen, tek yavrunu öldüreceksin, ha?" İç çekti. "Bunu yapacak cesaretin olduğuna inanmıyorum. Kendini o ya da bu şekilde kanıtlama şansının olmaması çok acı. İsteklerine ters bir şekilde hareket edişini izlemek isterdim; kendi kanına karşı. Fark etmez. Jack çoktan yarı yarıya benim oldu ve geri kalanı da artık Olivia'ya aittir muhtemelen."

"O senin sandığından daha akıllı" dedim inanmaya çalışarak. Werm bir kez daha uyandığından, çığlıklar peş peşe geliyor, normal bir sohbet sürdürmeyi zorlaştırıyordu. Sanki bu sohbette normal bir şey varmış gibi.

"Önemi yok" dedi Reedrek. "Olivia onunla nasıl başa çıkacağını bilir. Sanırım artık onu geri çağırma zamanım geldi. Onu ve Jack'i. Ama önce..."

Görüş alanımdan çıktı ve lambayla uğraştığını duydum. Yağlı koku etrafımı sardı. Yağı bacaklarıma ve ayaklarıma döktüğünü hissedebiliyordum. İşi bitince bir meşale yaktı.

"Beklerken biraz acıya ne dersin?"

13

Jack

William'ın portresine bakıyordum. Benden sadece biraz yaşlı görünüyordu ama portre çizildiği zaman yüz yaşını çoktan geçmişti. Yüksek yakalı ve bakır düğmeli bir tür üniformayla resmedilmişti; muhtemelen yabancı bir savaş alanında ölmekte olan askerlerden beslenmiş olmanın canlılığını yansıtıyordu. *Neden ben?* diye düşündüm, bilmem kaçıncı kez. Başkalarına da bana verdiği seçeneği vermiş miydi? Hepsi onu geri mi çevirmişti? Ruhundan vazgeçmeyi göze alacak kadar yaşamayı isteyen bir tek ben miydim?

Belki de ölmekte olan gözlerime bakmış ve diğerlerinden farklı bir şey görmüştü. Belki de kontrol edebileceğini bildiği bir şey.

"Ev sahibimiz nerede?" diye sordu Iban, kadehini William'ın portresine doğru kaldırarak. "Telefonda Melaphia'ya sorduğumda kaçamak cevap verdi."

Olivia araya girdi. "Biraz işi var. Kişisel olarak ilgilenmesi gereken bir mesele."

"Gece ilerleyen saatlerde döner mi? Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum ve ona yeni mobil evimi göstermek istiyorum," dedi Tobey.

"Mobil ev mi?" Olivia, konuyu değiştirme fırsatının üzerine atladı.

Tobey yüksek voltajlı şampiyon sırıtışıyla Olivia'ya döndü. "Evet. Birazdan gelir."

Tobey karavanda yaşayacak birine benzemiyordu. Ne tür bir saçmalıktan söz ettiğini düşünürken büyük bir tırın kornasını duydu. Şimdi anlıyordum. *Bu* tür bir karavan.

"Benim kamyonum olmalı" dedi Tobey. "Geri dönüş yolculuğuna başlamadan önce sürücülerime Tybee'de birkaç gün geçirmeleri için izin verdim. Jack, Melaphia dostun Rennie'yi gönderdi ve ben de onu kamyonu getirmesi için tuttum. Görmek ister misin?"

Sersemlemiş bir hâlde başımla onayladım ve diğerleriyle birlikte onu izleyerek ön kapıdan çıktım. On sekiz tekerlekli dev bir tır, daire biçimindeki araba yolunun iç tarafına park etmişti. Yan tarafı bir uçtan bir uca Geceçakan'ın siyah, altın ve kırmızı logosuyla süslenmiş, çok sayıda sponsorun logosu da karanlıkta parlayacak şekilde eklenmişti. Rennie kabinden atladı ve katır gibi sırıtarak bize yaklaştı.

"Her şeyi senin için ayarladım, Geceçakan" dedi Rennie. "Tertemiz oldu." Kalın gözlük camlarının arkasında daima büyük görünen siyah gözleri şimdi özellikle irileşmiş gibi görünüyordu. Onu tanımasam, âşık olduğunu söylerdim.

"Teşekkürler, dostum, bana Tobey diyebilirsin." Sarışın vampir Rennie'nin avucuna bir tomar para sıkıştırırken ortağım da ona anahtarları verdi.

"Pekâlâ, Tobey" dedi Rennie biraz nefes nefese bir hâlde. "Hey..." Eski püskü NASCAR kasketini yağlı saçlarından geri çekti ve gömlek cebinden bir Sharpie çıkardı. "Kasketimi imzalar mısın? Çocuklar buna inanamayacak."

"Tabii" dedi muhteşem Tobey. Birkaç hareketle logosunun stilize bir versiyonunu çizdi ve altına adını yazdı.

"Teşekkürler, dostum" dedi Rennie kasketi ağırmış gibi tutarak.

Tobey, Iban ve Olivia tıra doğru yürürken ben Rennie'nin kulağına eğildim. "İkiniz içeride bir oda ister misiniz, Ren?"

"Ah, Jack, kes şunu. Pazartesi geceleri kaç kez sen, ben ve çocuklar elimizde biralarla oturup bu adamı kablolu yayında izledik ve ne kadar iyi bir sürücü olduğundan söz ettik? Ondan etkilenmekten kendimi alamadım, tamam mı? Ayrıca, lanet olasıca şeyin içini bir görmelisin. Haydi gel."

Rennie hareketli eve doğru yürürken ben de diğerlerine katıldım. William'ın ünlü ve uzun dişli dostlarıyla takılmanın sağlığı için tehlikeli olabileceği konusunda onu uyarmam gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Zavallı Huey'in başına gelenler ortadaydı. Araba yolunun diğer tarafında tek gecelik ilişki gibi unutulmuş kamyonumu o zaman gördüm. Onun bile benim ötemde kalan bir hayatı vardı.

Tobey dorsenin arka tarafındaki alete bir anahtar yerleştirdi ve hidrolik kapılar yavaşça açıldı. Sonra bir merdiven, lüks spor arabaların tavanı gibi rahat ve akışkan bir şekilde dışarı açıldı. Bu adam rekabet için yaşıyordu. Merdivenden çıktığımızda, deri döşemeli kanepeler, koltuklar ve dev bir sehpayla döşenmiş bir oturma odasına girdik. Sehpanın üzerinde dergiler, gazeteler, küçük bir video kamerası ve bir çift dizüstü bilgisayar vardı. Bu, William'ın ileri teknoloji iniyle rekabet edebilecek portatif bir ofisti. Duvarlardan birine geniş ekranlı bir HDTV yerleştirilmiş, diğeri poster büyüklüğünde çerçeveli fotoğraflarla kaplanmıştı. Elbette ki hiç pencere yoktu.

Tobey sonra bize mutfağı ve yemek odasını gösterirken Olivia aletlere bakıp içli sesler çıkarıyordu; meyve şaraplarının sıcaklığını mükemmel düzeyde tutmak için şişelerin etrafında su döndüren otomatik bir şarap soğutucu gibi.

Ardından dev bir yatak, içine girilebilen bir gardırop ve banyoyla, elbette ki Geceçakan renkleriyle dekore edilmiş yatak odası geldi. "Konuk ağırlamak için harika olmalı" dedi Olivia, son kelimesini göz kırparak vurgularken. Tobey sırıtarak omuz silkti.

Tenim de hissettiğim kadar morarsaydı, bana o andan itibaren patlıcan çocuk diyebilirlerdi. Keşke biri kalbime kazık saplayıp oracıkta işimi bitirseydi. Bu adam hayallerimdeki hayatı yaşıyordu. Yanış arabaları ve zafer kürsüsünde ona ödüllerini sunan süpermodel

tipli fıstıklar. Ah, evet, biri beni gerçekten *kazıklamıştı*.

"Tabutun nerede?" diye sordum asık yüzle.

Tobey ruh hâlimi fark ettiyse de renk vermedi. Koşu ayakkabısının ucuyla karşı duvarı nazikçe işaret etti. "Gizli kapı" dedi.

"Elbette" diye mırıldandım.

"Yani ikiniz Batı Sahili'nden buraya oldukça gösterişli bir yolculuk yaptınız" dedi Olivia, Tobey bizi oturma odasına geri götürüp açılır kapanır sandalyelerden birine çökerken.

"Oturun" dedi. "Kesinlikle öyle, Olivia. Ben ve Iban birlikte geldik. Bu şekilde biraz daha uzun sürüyor ama güvenebileceğin bir çift pahalı sürücüyle, uçmaya çalışmaktan çok daha kolay ve rahat."

"Ya da trene binmekten" dedi Iban, uzun kanepenin bir ucuna yerleşirken. "Bu ülkede demiryolu sistemi... nasıl diyorsunuz? Espri gibi."

"Şaka gibi" diye düzeltti Tobey. Iban başıyla onaylayıp devam etti.

"Hareket etmeden önce bir istasyonda iki-üç gün beklemek istemiyorum. Her seferinde etrafta çok fazla yabancı oluyor ve hoşlanmayacağım bir felaket yaşanması işten bile değil. Özel kargo aracımı satıp Tobey'nin *muy macho* kamyonlarından almayı düşünüyorum."

"Bir dakika!" dedi Olivia, deri kaplı vücuduyla hemen Iban'ın yanına otururken. "Seni şimdi tanıdım. Soyadın Cruz, değil mi? Iban Cruz, sen film yönetmenisin!"

Iban, dişlerinin ucunu göstererek gülümsedi. Sanırım kendi gibi insanlarla bir arada olduğuna güvenerek savunmasını indirmeye karar vermişti. "Suçumu kabul ediyorum."

"Bütün filmlerini izledim! En sevdiğim, *Karanlık Bastıktan Sonra, Sevgilim*. Dört kez izledim."

Ah, harika. Bir araba yarışçısı ve bir film yönetmeni. Ne harika bir kariyer günü! Hayalimdeki işlerden mi söz etmiştim? Oturduğum şeyin bir yatar koltuk olduğunu sonradan anladım. Ayaklarım havaya kalktı. Ayaklarımın yerden kesildiğini göstermek için harika bir

yoldu. Şey, sadece, *lanet olsun!*

"Sadece geceleri dışarı çıkabilirken nasıl film çekebiliyorsun?" diye sordum.

Iban cevap vermek için ağzını açtı ama Olivia heyecanla sözünü kesti. "Sadece geceleri film çekiyor" dedi. "Bu onun özgün işareti ve harika bir paravan. Kesinlikle çok zekice."

Iban gülümsedi ve *ne diyebilirim ki* anlamında omuz silkti.

Chandler'ın başı dorsenin açık kapısının dışında belirdi. En alt basamakta durduğundan, yüzü tuhaf bir şekilde vücutsuz görünüyordu. Aslında o anda ben de öyle hissediyordum. "Bay Bouchard geldiler, Bay McShane."

"Bay kim?" diye sordum.

"Bilim adamı" dedi Olivia.

"Harika. Ona gelmesini söyle" dedim. Bir bilim adamı. Gerçekten ineğin teki olmasını umuyordum. Chandler gözden kayboldu ve uzun boylu, ince yapılı, spor askerî ceket, beyaz gömlek ve kumaş pantolon giymiş bir vampir basamakları tırmandı. Aklaşmış uzunca saçlarını bir eliyle sıvazladı. İlgisi dağınık görünüyordu ama ne yazık ki ineğin teki değildi. İnsan yaşı hepimizden ileriydi; kırklarının ortalarındayken dönüşmüş olmalıydı. Önce hangimizle konuşacağına karar verememiş gibiydi.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Ben Jack McShane."

"Ah" dedi, adımı duyduğunu belli ederek. "William'ın adamı."

Yüzümü buruşturdum. William'ın *uşağı* da diyebilirdi. Üzerinde durmadım ve diğerlerini tanıttım.

"Adım Gerard Bouchard" dedi. "Sizlerle tanıştığıma memnun oldum."

O kadar memnun olmuş görünmüyordu. O anda başka bir yerde olmak istermiş gibi bir hâli vardı. Bu duyguyu biliyordum.

"Eh... ne tür bir bilim adamısınız?" diye sordu Olivia.

"Genetik uzmanıyım. Vampirliğin çeşitli yönlerini inceliyorum."

Bu güzel ve belirsizdi. Sır saklamak istiyorsa, onun da canı cehenneme. Test tüplerini alıp bir tarafına... Neyse. Artık gerilmeye başlamıştım. Daha önce hiç vampirlerle dolu bir odada -ya da dolsede- bulunmamıştım. Hatırlayabildiğim kadarıyla, kendi türüme özlem duyuyordum ama şimdi bir grup vampirle birlikteyken kendimi ciddi şekilde kötü hissetmiştim. Vampirlerin sidik yarışında en geride kalan adam. Artık taktik değiştirme zamanının geldiğini düşünüyordum.

"Otursana, Gerry. Hepinize anlatmam gereken şeyler var." Bilim adamı, İtalyan ayakkabılarından silmek istediği bir şeyin kokusunu almış gibi baktı. Tavrımı değiştirmedim. "Size bir kötü bir de iyi haberim var. Olivia'nın babası Alger hakkında ne kadar bilginiz olduğunu bilmiyorum. Bu gece bu büyük partinin onur konuğu o olacaktı" dedim. "Aslında, birbirimiz hakkında neden daha fazla bilgimiz olmadığını da bilmiyorum."

Iban cevap vermeden önce bir fikir birliği istermişçesine diğerlerine baktı. "Bu bir güvenlik önlemi, Jack. Hiçbirimizin diğerleriyle ilgili çok fazla bilgisinin olmaması gerekiyor; kendi iyiliğimiz için. Tobey ve benim birbirimizi tanımamızın tek nedeni, aynı eyalette yaşıyor olmamız ve arada bir karşılaşmamız. Bulmacanın bütün parçalarını sadece William ve Alger biliyor."

"William ve Alger'den başka kendi kolonilerimiz dışında tanıdığımız başka vampirler yok" dedi Gerard.

"Koloniler mi?" dedim. Olivia'nın bu kelimeyi daha önce kullandığını duymuştum ama konu vampirlere geldiğinde bunun ne anlam taşıdığından emin değildim.

"Bu adamların her biri, ülkenin başka bir yerinde bir vampir kolonisini temsil ediyor" dedi Olivia. "Alger bana onlardan biraz söz etmişti ama bu geceye kadar daha fazlasını bilmiyordum."

"Pekâlâ. Her neyse." Anlatımıma devam ederken gerginleşen Olivia'ya baktım. "Alger öldü. William'ın teknesi *Kaymaktaşı*'nda Savannah'ya ulaşmadan önce öldürüldü."

Üç konuk korkuyla inlerken Olivia bakışlarını yere indirdi. "Gövdede kazıklandı ve yakıldı. Onunla birlikte insan mürettebatın tamamı öldürüldü. Bir ceset bulduk; diğerlerinin suya atıldığını sanıyoruz. William, yetkililerin soru sormaması için benden tekneyi havaya uçurmamı istedi. Daha önce size William'ın özel bir işi olduğunu söylediğimizde, şey, bu bir yalandı. Aslında Alger'in katilini arıyor." Bu da elbette ki bir yalandı ama William'ın Reedrek'le birlikte avlandığını söylemesem de haddinden fazla bilgi yüklenmişlerdi.

"O... onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" diye sordu Tobey, mavi gözlerini iri iri açarak.

Olivia ayağa kalkarak yanıma geldi. "Evet. William'ın babası, Reedrek. Ya kalkmadan önce *Kaymaktaşı*'na bindi ya da başka bir tekneyle yanaştı. Her nasılsa, şimdi kesinlikle burada, Savannah'da." Duraksayarak bana yandan bir bakış attı. "İkimiz de onu gördük."

Ve en azından birimiz hâlâ onun etkisinde olabiliriz, diye ekleyecektim neredeyse. Olivia'ya güvenebileceğimden emin değildim ama bu adamlara güvenip güvenemeyeceğimi de bilmiyordum. Yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, Reedrek'le ilgili çok şey biliyorlardı. Ondan ve Olivia'dan söz etmemem daha iyi olurdu.

"Demek başladı" dedi Gerard kaşlarını çatarak. Tobey ve Iban endişeli yüzlerle birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordum. "Ne başladı?"

"Belki de değil" dedi Olivia bana aldırmadan. "Şu anda sadece voodoo kanıyla ilgileniyor gibi."

"Ondan haberi var mı?" diye sordu Gerard irkilerek.

Demek onların da vardı. William'ın geçmişte bir noktada bilgiyi onlarla paylaştığını düşündüm. Bu bana kendimi daha az özel hissettirdi ama ortalıkta olup biten çok fazla şey vardı.

"Sanırım" dedi Olivia kısık sesle.

"Nasıl?" diye sordu Gerard.

İtiraf edip etmeyeceğini merak ederek sadece ona baktım. Bana yine bir bakış attıktan sonra devam etti. "Bize kendini bir gece kulübünde gösterdi. Babamı öldürdüğü için o kadar öfkelenmiştim

ki William ve Jack beni durduramadan peşine düştüm. Reedrek'le birlikteyken olanların çoğunu hatırlamıyorum; onu öldüremediğim gerçeği dışında. Ve yaşadığım sıkıntı sırasında... ona kandan söz etmiş olabilirim."

"Yani... sana işkence mi yaptı?" diye sordu Iban açıkça öfkelenerek.

Olivia kollarını vücuduna sardı ve bakışlarını yere dikti ama bir şey söylemeden, Iban'ın haklı olduğunu düşünmelerine izin verdi. Bu piliç onun filmlerinden birinde oynasa, kesinlikle Oscar Ödülü alırdı.

Uzunca bir an sessiz kaldılar. Sonraki soru Gerard'dan geldi. "Sen Birleşik Devletler'e geleli ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir hafta. Neden?"

"Reedrek voodoo kanını son birkaç gün içinde öğrendiyse, Amerika'ya kadar gelmesinin nedeni o değil demektir. Bizi yok etmek için değilse, neden geldi?" diye sordu Gerard.

"Yanında başka kim geldi?" diye sordu Tobey.

Olivia ve Melaphia'yla yaptığım daha önceki konuşmayı hatırladım; kötü vampirlerden ve "sayıca güçlü" olmamız gerektiğinden söz ediyorlardı. Bu gerçekten ciddi bir konuydu. "Bildiğimiz kadarıyla hiç kimse" diye cevap verdim, Tobey'nin sorusuna. "Yani başka kimseyi görmedik."

"Bize meydan okumaya geldiyse, neden yalnız geldi?" diye sordu Tobey.

Hepimiz birbirimize baktık. Sessizlik. Sonunda Iban sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Kimse bir şey söylemedi. Kriz üstüne kriz yaşamaktan artık sıkılmaya başlamıştım ve en kötüsü de hiçbirinin cevabının olmamasıydı. Yanımda, Olivia'nın vücudu seğirmeye başladı. "Sen iyi misin?" diye sordum. Aptalca bir soru. Biri seni sıcak, yağlı bir tavaya atmış gibi yerinde zıplamaya başladığında, elbette ki iyi olmazdın.

"Be-ben... gitmeliyim" dedi Olivia dişlerini sıkarak. "Canım yanıyor!"

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sadece gitmem gerek." Olivia merdivene doğru atıldı.

"İşkencenin kalıntı etkileri olmalı" dedi Iban. "Bir tür nörolojik hasar görmüş olmalı."

"Biraz önce iyiydi. Başka bir şey olmalı." Gerard gözlerini kıstı.

Benim kendi teorim vardı -Reedrek'in iradesi yine etkisini gösteriyordu- ama Olivia'nın isteğine uyarak bu konudan söz etmedim. "Muhtemelen bugün içtiği insan kanına verdiği bir tepki olmalı. Bağış yapan kişi zehirli midye filan yemiş olabilir."

Onu merdivenden aşağı düşmeden kolundan yakaladım. Hemen sakinleşti; o kadar ki bana yaslanıp kendini bırakınca, düşmemesi için iki kolumla ona sarılmak zorunda kaldım. "Dokunuşun" dedi, "bana kendimi daha iyi hissettirdi. Sadece öyle işte."

Ben daha iyi desteklemek için kollarımı Olivia'nın kollarının altından geçirirken, diğer üç adam birbirlerine baktılar. "Ne?" diye sordum.

Iban ensesini ovaladı. "Görünüşe bakılırsa sadece dokunman bile ona güç verdi, Jack. Belki onunla, bilirsin işte, eee..."

"Onunla seks yapmalısın" diye tamamladı Gerard. Klinik davranmayı bilim adamına bırakacaksın tabii. "Sadece dokunarak ona güç verebiliyorsan, gerçek cinsel birleşmeyle neler yapabileceğini bir düşün."

"Ahbap, cidden" dedi Tobey, önce Gerard'a sonra Olivia'ya bakarak. "Biraz duyarlı olun."

"Yüksek sesle söylediğin için sağ ol, Gerry. Ben hallederim." Saçma sapan bir şekilde, aklıma "Cinsel Şifa" adlı eski soul şarkısı geldi. Olivia bir gün için yeterince şey yaşamıştı. Birbirimize bakarak, yaşadığımız deneyimden söz etmemeye sessizce karar verdik. "Pekâlâ, o hâlde gidiyoruz. Benden ya da William'dan bir haber alana kadar olduğunuz yerde kalın."

"Reedrek'i avlamanıza yardım etmemiz gerekmez mi?" diye sordu Tobey, ben Olivia'yı basamaklardan indirirken. Bunu gerçekten is-

temediğini ama en azından teklif etmesi gerektiğini hissettiğini görebiliyordum.

"Hayır. Bu çok tehlikeli. Savannah'yı yeterince iyi bilmiyorsunuz. Bir şeye ihtiyacınız olursa Chandler'a söyleyin. Yarın geceye kadar sizinle bağlantıya geçerim. Sizi gün içinde uyandırmam gerekirse buna dayanabilir misiniz?"

"Her şekilde" dedi Gerard. "Kâhya tabutumu güvenli bir yere koyacağını söyledi. Her zamanki gibi kilerde olacağını tahmin ediyorum." William'ın bazen yaptığı gibi eski tarz konuşma eğilimi vardı. Buna bir de Fransız aksanını ekleyin.

"Iban ve beni uyandırman gerekirse, sadece birine şu arka duvara sertçe vurmasını söyle" dedi Tobey. "Benim uykum hafiftir."

"Olur." Orta basamakta, Olivia'yı yarı sürükleyerek götürmek yerine kucağıma almamın daha kolay olacağına karar verdim. Gücüm belirgin şekilde artmıştı ve işitme mesafesinden çıkmış olmam gerekirken Tobey'nin söylediklerini duydum. "Şunu gördünüz mü? Ne aygır! Bir düşünsenize bir de yerleştirdiğinde neler olur. Verdiği güçle kızı Süperkız'a dönüştürür."

Bay Duyarlı'ya bakın hele.

Olivia'yı yolcu koltuğuna oturttum. Sürücü tarafına geçmek için arabanın önünden dolaşırken Olivia inledi. "Uzaklaşma! Bana dokunmadığında canım yanıyor!"

"O niye?" dedim Stingray'i geri vitese takarken. Ama Olivia'ya dokunmak için uzanmadım. Biraz acı çekebilirdi. Belki bu süreçte bir şeyler anlatırdı. "Şu anda sana neler olduğunu kesinlikle bildiğini hissediyorum, çıkar ağzındaki baklayı."

Kucağıma tırmanmadan olabildiğince yaklaştı ve sağ koluma tutundu.

"Lanet olasıca vitesi değiştirmek zorundayım, kızım. Bana biraz yer aç." Onu iterek uzaklaştırdım ve arabayı araba yoluna yönelttim. "Neler oluyor?"

"Beni yanına çağırıyor!"

Kendini yine bana yapıştırdı ve bu kez izin verdim.

"Kim? Reedrek mi?" Otobana dönüyordum ama Olivia direksiyonu tuttu. "Hey!"

"Evettt." Kelimeyi uzun ve acılı bir nefesle söyledi. "O bu tarafta." Yöneldiğim yönün aksini işaret etti.

William'ı bu şekilde bulabileceğimi anladığımda, derin bir nefes aldım. Reedrek, Olivia'yı çekerken beni de bulundukları yere sürükleyecekti. Olivia beni Savannah'ya uzanan anayola sokarken nereye gittiğimizi anladım.

Bonaventure.

William

Yanma... yanma...

Zihnim şimdideki acıdan kurtulmak için daha da geçmişe yöneldi.

Alevler. Bütün şehir alevler altındaydı. İnsanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu... bazıları yanıyordu.

İki büyük yangın, Savannah'yı mahvetmişti. Biri, Georgia anayasayı onayladıktan kısa süre sonraydı; ikincisi, daha büyük olanı, yirmi dört yıl sonra, Ocak 1820'de patlak vermişti. Ne yazık ki ikincisinde şehirdeki evimde oturuyordum.

Acı.

Şimdi, o gece olduğu gibi, dehşete kapılmış bir hâlde dumanlarla ve közlerle dolu sokaklarda sendeleyerek yürüyordum. Eteği alev almış bir kadın çığlık çığlığa kendini kollarıma attı. Onu yere itip giysilerini söndürmek için yuvarlarken yanmış et kokusu burnuma doldu. Ama onunla ilgilenecek biri olsa bile, artık kurtarılamayacak durumdaydı. İnsanlar kucaklarında çocukları ve eşyalarıyla koşarak yanımdan geçiyordu. Bir adamın kucağında köpeği, bir diğerinin elinde su dolu kova vardı. Yanan binaların kavuruculuğundan kaçmak için meydana koşuyorlardı. Orada kendilerini koruyabilecek bir kuyu veya havuz bulmayı umuyorlardı.

Ama ağaçları unutmuşlardı. Dalları yosunlarla kaplı meşeler gökyüzünü yağlı meşaleler gibi aydınlatıyor, aşağıdakilere ateş ve ölüm yağdırıyordu. Caddenin ortasında durarak geceye doğru uludum: ölüm için, merhamet için, yağmur için. Lalee yanmamamı sağlamıştı; nehir kıyısındaki mülklerim de zarar görmeyecekti. Ama şehir... şehri korumaya yetecek kadar büyü yoktu.

Yıkımın gürültüsünün arasında Lalee'nin ilahisini duyuyordum. Kelimeleri anlamıyordum ama melodi beni hemen sakinleştirmişti. Aşağı baktım ve bacaklarımla ayaklarımın mavi alevlerle sarılmış olduğunu gördüm. Ama acı dinmişti ve koku çok daha az boğucuydu. Lalee ölüm isteğimi yine ertelemişti. En azından bir süre için. Yanacaktım ama hayatta kalacaktım; bir kez daha iyileşecektim.

Jack'i kurtarmak zorunda...

Zaman değişti. Ne olduğunu anlamadan, kendimi Eleanor'un Nehir Caddesi'ndeki evinin önünde dururken ve üçüncü kat pencerelerinden yükselen kara dumanlara bakarken buldum. Alevler Eleanor'un yatak odasındaki perdeleri tutuşturmuştu ve camın diğer tarafındaki yüzünü görebiliyordum. Su toplamış ellerini yukarı kaldırmış hâlde çığlık atıyordu. Uzaktan sirenler duyuluyordu ama çok geç kalacaklarını biliyordum. Ön kapıyı kırıp içeri girmek ve Eleanor'u kurtarmak zorundaydım. Ama bir kâbusta olacağı gibi hareket edemediğimi fark ettiğimde dehşete kapıldım. Ayaklarım yere yapışmış gibiydi ve içim korkuyla dolmuştu. Bütün vampirler ateşten korkar ama Eleanor ölümlüydü.

Eleanor.

Sıcaktan pencereler patlarken ve camlar kaldırıma saçılırken ben izlemekten başka bir şey yapamadım. Alevler odadan odaya yayılarak bütün binayı kaplarken güzel yüzü gözden kayboldu.

Jack

Mezarlığa giderken Olivia çıplak tenime dokundukça daha da canlanmıştı. Yapışkan kadınları duymuştum ama bu gülünçtü. Ölüm kalım meselesi olsa bile, aramızdan *su sızmazmış* gibi. Benim onun üzerindeki etkimle ilgili bir teori geliştirecek kadar zihnini toplamıştı.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi. "Daha önceki seks. Sen ters yönlüsün. Genellikle bir erkeğin bir dişiye bağlanacağı gibi, sen beni kendine bağladın; ben senin gücünü alacağım yerde, sen benimkini çektin. Ve Reedrek'in etkisi canlandığında, bağım buna karşı koydu. Kendimi ikinizin arasında parçalanmış gibi hissettim. Ama şimdi sana yakınken ve Reedrek'in olduğu yere giderken..." Boynunu uzatarak hız göstergesine baktı. "...ve gerçekten ama gerçekten hızlı giderken kendimi çok daha iyi hissediyorum."

California'da kariyer kıskançlığımdan sonra ters olarak adlandırılmak üstüne tuz biber ekmişti. Ama bunun sonucu Olivia üzerinde yarattığım etki olmuşsa, bu bir şeye değebilirdi. Hatta Reedrek karşısında işe yarayabilirdi de. "Onunla yüz yüze geldiğimizde ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Harika."

Mezarlığa yanaştığımızda, kapılar kilitliydi ama zincir benim gücüme karşı koyamazdı; tabii bagajımdaki tel makasına da. Şimdiye kadar akıllanacaklarını sanırdım. O kadar çok kapının kilidini kesmiştim ki aslında güvenlik görevlisinin mahallede çılgın bir kilit koleksiyoncusu olduğunu düşünmesi gerekirdi.

Olivia beni doğruca mezarlığın eski bölümüne, İbranice yazıları ve Davut Yıldızları'yla dolu Yahudi kısmının arkasına götürdü. William'ın Jaguar'ını ve Shari'yi bulduğumuz yerden biraz öteye. Olivia yine sarılarak Corvette'ten indi ve aceleyle antika görünüşlü türbeye yürüdü. Girişi örten mermer o kadar eskiydi ki üzerindeki yazı ancak kâğıda kopyalanarak okunabilirdi. Ellerini aşınmış yüzeye dayadı.

"Burada" dedi. "Acele edelim. Kendimi yanıyor gibi hissediyorum."

Mermer kapağı kaldırıp kenara ittim. Aşırı keskin gece görüşümle, doğruca aşağı inen toprak basamaklar gördüm. Olivia'nın elini tutup aşağı inmeye başladım. Dibe ulaştığımızda, hangi yönün bizi William'a götüreceği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Sadece çığlıkları izlememiz yeterliydi.

Bu çığlığı tanıyordum. Vampire dönüşmekte veya bu süreçte ölmekte olan bir yaratığın dünya dışı, kâfir, acınası çığlığıydı. Neler oluyordu? Önce Reedrek'le William avlanmaya çıkıyor ve şimdi de vampirler mi yaratıyorlar? Sırada ne var? California sahillerinin görüntüsü yine zihnimde canlandı. Belki de Tobey'nin kamyonunu kaçırırdım. Canı cehenneme!

Arkamızdaki ay ışığı kaybolmuştu ama ileride yeni ışıklar gözlerimizi besliyordu. Bir vampirin gözleri, kedilerinkine benzer. Zifiri karanlıkta göremeyiz ama en küçük ışık kaynağını alıp televizyonda tanıtılan gece gözlükleri gibi güçlendirebiliriz. Kaynağa yaklaştıkça, ne olduğunu anlamaya başlamıştım. Yaydığı ısıyı hissedebiliyordum. Bir meşale. Gerçekten eski tarz bir meşale; Frankenstein filmlerinde öfkeli köylülerin taşıdığı türden. Tam anlamıyla bir canavar filminin içine giriyordum -hayatımın hikâyesi- ve iyi adam mı, yoksa canavarlardan biri mi olduğumu bilmiyordum.

İşte bu üzücüydü.

Kendimizi geçitteki bir kıvrımdan dönerken bulduk. Birkaç adım sonra siyah yağlı suyun bir basamak üzerinde bir açıklığa -daha iyi bir kelime olmadığı için oda diyeceğim- geldik. Gördüklerim karşısında ağzım kurudu ve atmayan kalbimin yakınında bir şeyler düğümlendi. Güdüsel olarak geri adım atmaya başladım ama sonra kendimi zorlayarak durdum ve Olivia'yla... onların arasına girdim.

William, üzerinde büyük bir taş parçası, ağzı, boynu ve göğsü kurumuş kanla kaplı bir hâlde bir masada yatıyordu. Kolları omuzlarından bağlanarak mıhlanmıştı. Arkasında, kendisini taş duvara bağlayan zincirlere asılmış hâlde kişisel küçük takipçim Werm'i gördüm; neyse ki sessizdi ama sadece kısa bir süre için sessiz kalacağı belliydi. Kopmuş bir kafa, mantarlı bir süs gibi bir rafın üzerinde duruyordu. Vay canına! Bataklık suyu, Werm'in değişen cesedinden yayılan ozon ve yanmış et -vampir eti- kokusu birleşince, midem ağzıma geldi.

Arka tarafta, kemik beyazı yüzü, kanlı dişleri ve siyah takım elbisesiyle asıl Leş Kokulu'nun kendisi duruyordu: Reedrek. Kolunu

yukarı ve bize doğru uzatırken bir kâbus yerine sanki Olivia'yla beni yuvamıza dönmüş insanlar gibi karşılıyordu.

"Çocuklarım" dedi. "Nihayet bana geldiniz."

William

"Neler oluyor burada?"

Jack'in sesi göğsümün üzerinde duran ölümcül ağırlığa eklenince, beni sefil ruh hâlimden çıkardı. Çok üzgünüm, Eleanor. Acı ve umutsuzluk akıntısına karşı yüzmeye çalışır gibi ayaklarımı salladım. Artık doğal karşılamaya başladığım gücüm, şimdi sadece bilinçli kalmaya ve yanmış etimi iyileştirmeye harcanıyor gibiydi.

Sınırlı görüş alanımda sadece Reedrek'in sırtını ve talihsiz Werm'i görebiliyordum ama Jack'in orada olduğunu biliyordum. Bunun sonuçları üzücü olabilirdi. Reedrek'in planını boşa çıkarabilmek için daha iyi bir durumda olmayı isterdim fakat şimdi Jack'in asi doğasına güvenmek zorundaydım. Geçmişte inatçılığı beni bir hayli uğraştırmıştı sonuçta.

"Küçük partime hoş geldiniz" dedi babam. O kadar neşeli görünüyordu ki içim yine öfkeyle doldu.

Suyun içinde yürüyen birinin ayak seslerini duydum ve ardından Jack'in dehşet dolu ifadesini görebildim. "Burada ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, bana çoktan ölmüşüm gibi bakarak.

"Sana söyledim, ben..."

Werm'in kemikleri sızlatan çığlıklarından biri Reedrek'in karşılama konuşmasını kesti; muhtemelen babamı ciddi şekilde öfkelendirmiş olmalıydı.

"Sessizlik!" diye emretti. Werm'in nefesi kesildi ve bir kolu Jack'e uzanmış, yalvararak bakan gözleri iri iri açılmış hâlde kalakaldı.

Sonra Olivia'yı gördüm. Pahalı deri çizmelerini ve pantolonunu hiç düşünmeden suyun içinden yürüdü ve sanki oraya aitmiş gibi Jack'in koluna sarıldı. Bu iyi bir işaret değildi.

"Buradaki akrabalarımı öldürmeden önce biraz eğleniyorum. Yardım etmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Jack hâlâ biraz şaşkın görünüyordu ama üstesinden gelmeye çalıştığını görebiliyordum. "Bunu neden yapayım?" diye sordu, vampir olmadan önceki konuşma tarzına dönerek: Bir gerginlik işareti.

Reedrek döndüğünde, yüzündeki gülümsemeyi görebildim. "Neden olmasın? Böylece varisim olarak haklı yerini alabilirsin."

Jack cevap veremeden, Olivia ona daha da yaklaştı. Hareket Reedrek'in dikkatini çekti. Herkesin bütün dikkatini üstüne toplamaya alışkındı.

"Buraya gel, hayatım. Onu buraya getirmekle iyi iş çıkardın ama şimdi..."

Olivia'nın parmaklarının arasında ve kolunun etrafında mavi kıvılcımlar dans etti. Reedrek kaşlarını çatarak elini çekti.

"Jack?" diye mırıldandım. "Eve dön." Söyleyebileceğim tek şey buydu. Reedrek'i dışarıda tutmak için zihnimde duvar üstüne duvar yaratmıştım. Şimdi Jack'e zihnimi açarsam, Reedrek savaşmadan kazanırdı.

Ben biraz daha savaşmak niyetindeydim.

"Sadece gidip seni burada bırakayım, öyle mi? Yardımıma ihtiyacın yok. Her zaman olduğu gibi."

Sesindeki kırgınlık beni şaşırtmıştı.

"Elbette yardımına ihtiyacı yok" dedi Reedrek. "Sana kendi başının çaresine bakabileceğin kadarını bile öğretmemiş."

"Bu kesinlikle doğru" dedi Jack kısık sesle.

Reedrek kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni yattığım yere bastıran taşa yaslandı. "Ah, ben sana bilmek istediğin her şeyi öğreteceğim."

Jack yavaşça bakışlarını benden Reedrek'e çevirdi. "Ne karşılığında?"

"Görüyor musun, William?" Güzel bir şaka anlatacakmış gibi kı-

lunu dürttü. "Söylediğin kadar aptal değilmiş."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Jack'deydi. Bir elini kaldırarak alnını ovaladı. Ani bir ışık patlaması oldu ve Olivia ondan ayrıldı. Siyah suyun içine dizlerinin üzerinde çökerken bir çığlık attı.

"Baş kaldırmak sana yakışmıyor, canım." Reedrek onun kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Olivia sinerek ondan uzaklaştı. "Daha fazla canımı yakma."

Reedrek parmaklarını sabırsızca oynattı. "Canım ne isterse yaparım. Alger öldü ve ben onun babasıyım; sen de artık benimsin. Seninle istediğim gibi oynarım."

Jack, Olivia'yı çekerek ayağa kaldırdı. Olivia, hayatı onun dokunuşuna bağlıymış gibi Jack'e sımsıkı tutundu. "Onu rahat bırak." Başını bana doğru eğdi. "Onunla istediğini yapabilirsin ama kız benimle."

Durum hiç iyi görünmüyordu.

14

William

Reedrek'in zihninden Jack'e akan titreşimleri hissedebiliyordum. Bir an rahatladım. Babam yeni adayıyla o kadar meşguldü ki bu süreçte beni unutmuştu. Jack, giysilerinin üzerini tarayan görünmez elleri hissedebiliyormuş gibi yüzünü buruşturdu; muhtemelen ellerin ona ait olup olmadığını anlamak için Olivia'ya bir bakış attı. Bütün gücümü toparladım ve ona kendi düşüncelerimi gönderdim.

Yalan söylüyor; seni etkisi altına almaya çalışıyor. Düşüncelerini engellemek için elinden geleni yap.

Jack'in kaşları hafifçe çatıldı. Bir an bana baktıktan sonra tekrar Reedrek'e döndü.

"Görünüşe bakılırsa, William'dan sandığından fazlasını almışsın" dedi Reedrek. "Onu tanıdığımdan beri hep zor durumdaki bir kadını kurtarmaya çalışır."

"Ama şimdi kurtarılmaya ihtiyacı olan kendisi gibi görünüyor" dedi Jack.

Bunun söz sanatından ibaret olmamasını umuyordum.

Jack, Olivia'nın elinden kurtuldu ve onu merdivene doğru nazikçe itti. "Beni dışarıda bekle."

Olivia'nın bakışları Reedrek'e kaydı. Bir an karar veremedi.

"Yürü" dedi Jack. "İstediği sen değilsin, benim." Reedrek'e döndü ve meydan okuyan bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu doğru, değil mi, ihtiyar?"

Reedrek bir süre sessiz kaldı; görünüşe bakılırsa potansiyel adamını yeni bir gözle inceliyordu. Neyse ki Jack de ne kadar inatçı olabileceğini göstermeye başlamıştı.

"Git" diye emretti Reedrek, Olivia'ya, sanki bu kendi fikriymiş gibi. Olivia daha fazla beklemedi. Ayak sesleri merdivende uzaklaştıktan sonra yine sessizlik oldu.

"Eh, anlaşma nedir?" diye sordu Jack.

"Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim ve seni kendi türünün prensi yapacağım. Kendi hanedanlığının hükümdarı olacaksın. Hayal edebileceğin her şey senin olacak."

Jack bana doğru kaşlarını çatarak Reedrek'e sordu. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Sevgili oğlum..." Reedrek, dostça bir tavırla kolunu Jack'in omuzlarına atacakmış gibi yaklaştı. Jack ondan uzaklaştı. Reedrek omuz silkti. "Şey, şu voodoo kanı meselesi var. Bunun vampirleri nasıl etkilediği konusunda her şeyi öğrenmek istiyorum. Onları nasıl değiştiriyor?"

"Ben bu konuda bir şey bilmiyorum" dedi Jack.

"Elbette biliyorsun. Ve bana söylersen, ben de diğer konularda senin eğitimine başlarım."

Duraksadı.

"Özel bir kan şişesi var; William'ın gizli tuttuğu eski bir kan."

Kendime hâkim olamadım. "Yapma..." dedim dişlerimi sıkarak.

Reedrek güldü. "Bu mükemmel bir başlangıç. Onu bana getirirsen, ortaklığımız başlayabilir."

"Ya William ne olacak?" diye sordu Jack.

"Ah, bu konuyu..." -kolunu Werm'e doğru salladı- "...dönüşümünü tamamladığında yeni öğrencime bırakmayı düşünüyorum."

Senden istediğini elde edene kadar beni öldürmeyecek, diye fısıldadım, Jack'in zihnine. *Werm beni öldüremez; ben onun babasıyım.* Zihnimi ona açmadığımdan, Jack'in beni duyup duymadığını bilemiyordum. Yüzü kızarmaya başladı; görünüşe bakılırsa Reedrek'le benim aynı anda zihnini kontrol etmeye çalışmamızın etkileri kendini hissettiriyordu.

"Neden onu haftalardır planladığı şu gösterişli partiye getirmiyorsun? Bütün yüksek sosyete üyeleri orada olacak. Halk içinde aşağılanmayı hak etti. Artık herkese onun aslında nasıl zayıf ve tabansız olduğunu gösterebiliriz." Jack bana baktı. "Tekerlekli sandalye ister misin..." -son kelimeyi suratıma tükürür gibi söyledi- "...*patron*? Yoksa yürüyebilir misin?"

Jack'in sadece Reedrek'i kandırmak için mi düşmanca göründüğünü, yoksa bana gerçekten mi öfkeli olduğunu anlayamadım. Önerisi bir planı olduğunu düşündürüyordu. Ne yazık ki Jack'in, Reedrek'i yenmek için ihtiyaç duyacağı becerileri öğrenmediğini benden daha iyi kimse bilemezdi. Onu bilgisiz bırakmıştım ve şimdi neyle karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Yüksek sosyete üyeleri mi dedin?" Reedrek bana döndü. "Bunlar tanışmam gereken kişiler mi?"

Sessizliğimi korurken zihnimdeki duvarlara bir koçbaşı gibi saldırdığını hissettim. *Haaayıır!* diye bağırmak istiyordum. Ama benden alacağı herhangi bir tepki, Reedrek'e yardımcı olurdu; yine de benim yardımım olmadan da Jack'le işleri gayet iyi götürüyor gibiydi. Jack, Reedrek'i doğruca sırlarımın merkezine götürecekti. Bana güvenenlerin ortasına. Sonra hepimiz ölecektik.

"Yarın gece" dedi Jack. "Saat sekizde Lafayette Meydanı'ndaki Hamilton House'da. Orada olsan iyi edersin."

Jack

Sendeleyerek Olivia'nın yanına dönerken başımı iki elimin arasında tutuyordum. Delirmiş olmalıydım. William'ı orada bırakmamı başka nasıl açıklayabilirdim ki? Zihnimi işgal etmeye çalışırlarken düşüncelerim William'la Reedrek'in arasında gidip gelmişti. Kendimi toparlayamazsam, gerçekten işim bitikti. İkisi de zihnime girmek için o kadar zorlamıştı ki onları dışarıda tutmaya çalışmaktan başım sancıyordu. Sanki ikisi de beni kendi beynimden dışarı atarak kontrolü ele geçirmeye çalışmış gibiydi. Görünüşe bakılırsa, ne yaparsam yapayım, biri beni kontrol edecekti. Asıl soru, ikisinden birine hizmet etmeyi seçtiğimde ben ne kazanacaktım? Aklımı korumak için tek umudum, onlardan olabildiğince uzaklaşmaktı; ve şimdi değişen durumunu -yarısı insanların dünyasında, yarısı hortlakların dünyasında- sembolize edermiş gibi kollarını iki farklı yönde geren zincirlere bağlı hâlde acı içinde kıvranırken daha da sefil görünen Werm'den de.

Ama çoğunlukla, iltihap akan yanık etiyle orada yatan William'dan uzaklaşmak istiyordum. Geçitteyken kokusunu hâlâ alıyordum; Alger'in *Kaymaktaşı*'nda bulduğumuz kalıntıları gibi kokuyordu. Yanmış vampir eti... cehennem gibi kokuyordu. İlk dürtüm, yanına koşup o göğsündeki taş parçasını indirmekti ama artık düşmanın kim olduğunu bile bilmiyordum ki. Belki de başından beri oydu.

Geçitte sendeleyerek körlemesine yürürken bu yoldan bir kez geçmiş olduğum için hangi yöne gitmem gerektiğini güdüsel olarak biliyordum. Kendi kokumu alabiliyordum. Açık havaya çıkarken William'a karşı ne hissetmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum: Öfke mi, acıma mı, kırgınlık mı? Ne hissettiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, oradan uzaklaşmam gerektiğiydi.

Dışarı çıktığımda, Olivia'yı orada beni beklerken buldum. Ben mermer kapağı yerine koyarken ellerini bana uzattı. Ona aldırmadan, arabama aldırmadan, eve doğru yürümeye başladım; *kendi* evime doğru. Şaşkınlık ve yorgunluk beni yavaşlatıyordu. Daha önce

hiç bu kadar uzun süre tabutumun dışında kalmamıştım. Hortlak bedenim günlerdir güçlü bir uyuşturucunun etkisindeymişim ve şimdi sert, gerçekten sert bir çöküşe yaklaşıyormuşum gibiydi.

Olivia'nın beni takip ettiğini duyabiliyordum. Ne yaptığı veya hangi cehenneme gittiği umurumda değildi. Ev dediğim depoya geldiğimde, peşimde Olivia'yla kapıdan geçtim.

Kotumun cebinden anahtarlarımı çıkarıp odamın kapısını açtım. Olivia benimle birlikte içeri girdi. Buzdolabına doğru yürürken bir yer lambasını açtım.

"Jack" dedi Olivia. "Ne yapacaksın?"

"Kendime iyi bir içki hazırlayacağım. Sen de ister misin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Buzdolabından yarısı dolu litrelik bir kavanoz çıkardım, lavabonun üzerindeki dolabı açtım ve bir şişe aldım. "Neden bir şey yapmak zorunda olayım ki? Neden buradan olabildiğince uzağa gitmiyorum?" Kavanozun ağzına kadar Jack Daniel's doldurdum.

Olivia sorularıma aldırmadı. "Reedrek, seni William'dan ayrılıp onu izlemen için kandırmaya çalıştı, değil mi? Oradan çıktığında durum nasıldı? *Ne yapacaksın?*"

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun, *prenses*?" Döndüm ve sert içkiyi yudumlarken lavaboya dayandım. "Bir numaralı kapının arkasında, beni lanet olasıca bir vampirler prensine çevirebilecek bilgiye ve beceriye sahip olan Reedrek var. Kolayca." Parmaklarımı şaklattım. "Yapmam gereken tek şey, bir voodoo kanı şişesiyle onu partide karşılamak. Ve iki numaralı kapının arkasında, sevgili babam William var; yüz yıldan uzun süredir bana mantarmışım gibi davranan adam."

"Mantar mı?" Olivia bana delirmişim gibi baktı.

"Beni karanlıkta bıraktı ve kafamı sadece saçmalıklarla doldurdu." Alaycı bir tavırla güldüm. "Bu bir şaka, bebeğim. Ama aynı zamanda da gerçek." İçkimden yine kocaman bir yudum aldım.

"Jack..." diye başladı Olivia ama sözünü kestim.

"Evet, Reedrek bana istediğim her şeyi verebilir, şu reklamda dendiği gibi; onu izlemeyi seçersem, beni çok güçlü bir vampire dönüştürebilir. Ya da William'la mutlu araba yarışçısı, film yönetmeni, balerin, kovboy, rock yıldızı dostlarını kurtarırım ve bunu yaparken Reedrek'le haklarında sadece dedikodular duyduğum yardımcıları tarafından öldürülme riskini göze alırım. Dolayısıyla, merak etmekten kendimi alamıyorum, hey, Reedrek'te bu kadar kötü olan ne ki?"

İnsan babamı düşündüm. Bana hiçbir söz vermemişti. Yerimi ve daha fazlasını emeğimle hak etmiş olmama rağmen, onun için sadece bir yük, doyuracak başka bir boğazdım.

En azından Reedrek bana... istendiğimi hissettirmişti.

Olivia öfkelendi. "O Alger'i öldürdü!"

Ne olmuş? diye soracaktım. William ve ben de kontrolden çıktıklarında başka vampirleri öldürmüştük. Demek ki Reedrek ve Alger beslenme bölgesi veya başka bir konuda fikir ayrılığına düşmüşlerdi. Ne olmuş? Sonra Reedrek'in güya kötü piyonları olduğu söylenen diğer vampirleri hatırladım.

"Bu karanlık babalarla ilgili mesele nedir?"

Olivia'nın yüzü asıldı ve bakışlarını kaçırdı. "Jack, William'a seni bu meselelerin içine sürüklemeyeceğime söz verdim."

"Ne tipik!" Her zaman, William'ın beni elinde tutmak için karanlıkta bıraktığından şüphelenmiştim ama son birkaç günde, bunun tekrar tekrar doğrulandığını görmüştüm. Dişlerim sızlıyordu.

"Anlamak zorundasın" dedi Olivia yalvaran bir tavırla. "Üstat bir vampire verdiğin sözü bozduğunda, bunun... ağır sonuçları olur."

Sözleri hortlak vücudumu ürpertti. Bilmiyordu ama ben de neredeyse bir üstat vampire söz vermiştim; hem de William'dan çok daha güçlü ve korkutucu bir vampire. Reedrek'in karanlığının neredeyse beni sardığını hissediyordum ve bu... hoşuma gitmişti. Olivia'nın sesi uzaktan geliyor gibiydi.

"Jack, tuhaf görünüyorsun. Sen... onun etkisine mi girdin?"

Boş kavanozu tezgâhın üzerine bırakıp şakaklarımı ovaladım. Onun etkisi altına mı girmiştim? Bu noktada umursadığımı söyleyemezdim. "İkisi de zihnime girmeye çalıştı" diye itiraf ettim. "Orada kimin olduğunu bilmiyorum. Kendim orada olduğumdan bile emin değilim. O kadar... yorgunum ki."

"Ona voodoo kanını vermeyi kabul ettin mi, etmedin mi? Ettiysen, bunu sadece onu oyalamak için mi yaptın, yoksa ciddi miydin?"

Sanki ona cevap vermeye mecburmuşum gibi. Onun da diğerleri gibi kendi planları, kendi amaçları vardı. Belki de diğer herkes gibi ben de kendime hizmet etmeliydim. "Bilmek ister misin?"

"Benimle oyun oynama" dedi soğuk bir tavırla. "Reedrek karşılığında bir şey istemeden öylece yürüyüp gitmemize izin vermez. Bu, senin boyunu aşacak bir şey. Bence Tobey, Iban ve Gerard'ı yardıma çağırma zamanı geldi."

Herkes kırılma noktasındaydı. O kelimeler -Olivia söylemesine rağmen- aslında benim sözlerimdi.

Ona doğru bir adım atarken lavaboyla buzdolabı arasındaki duvara dayalı tuttuğum süpürgeyi kaptım ve olanca gücümle lavaboya indirerek kırdım. Ucu fırlayıp gitti. Sonra sapını savurdum ve yer lambasını devirdim. Oda karanlığa gömüldü. "Seninle oyun oynamak mı?" diye patladım. Olivia gerilerken bir şeye çarptığını duydum. "Seninle oyun oynamak mı?" diye tekrarladım. "Sen kimsin ki sana planlarımı anlatmamı istiyorsun? Yanlış hatırlamıyorsam, sonuçlarını bana söylemeden gücümü çalabilmek için beni baştan çıkartan piliç sendin. Kendi başına Reedrek'in peşine düşerken koruma alanımızdan çıkan ve onun etkisi altına giren böylece William'ı senin yerine kendini feda etmeye iten sendin. Neler olup bittiği konusunda benden çok daha fazlasını biliyorsun ve William gitmişken bana sadece mecbur kaldığın parçaları anlatıyorsun. Ve şimdi, kafam biraz karışmış olduğu için, bana *bu durumla başa çıkamayacağımı* mı söylüyorsun?" Gözlerim karanlığa yeni yeni alışırken süpürgenin sapını boşluğa savurdum. "Lanet olsun sana! Görebildiğim kadarıyla, sen de düşmansın."

Olivia'nın zorlukla yutkunduğunu duydum ve korkusunun kokusunu aldım. Vampir gözlerim, dışarıdaki güvenlik lambasının kapının altından süzülen ışığını yakalayarak karanlıkta etrafımı görmemi sağlamaya başladı ve Olivia'yı karşı duvarın dibinde sinmiş hâlde gördüm. Bir anda üzerine atıldım ve bir elimle boynunu duvara yapıştırırken diğeriyle kırık ahşap süpürge sapıyla kalbini nişanladım. Yüzümü onunkine yaklaştırarak sivri dişlerimi gösterdim. Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı artık ve her yeri rahatlıkla görebiliyordum.

"Bana sakın seninle oyun oynamamamı söylemeye kalkma" dedim. "Seninle istediğim gibi oynarım." Boynunu daha sıkı kavrarken süpürgenin sapını sol göğsünün altına dayadım.

"Ben düşman değilim" diye inledi Olivia. "Jack, Reedrek seni ele geçirmiş. En azından kısmen. Onu senin gözlerinde görebiliyorum; çiftleşirken senin benim gözlerimde gördüğün gibi."

Haklıydı.

Süpürgenin sapını bıraktım ve yakındaki kanepeye doğru sendeledim. Reedrek'i içimde hissedebiliyordum ve midemi bulandırıyordu. Ve ödümü patlatıyordu.

Olivia yanıma gelip oturdu. "Bana şu anda neler hissettiğini söyle."

Nazikliği beni biraz sakinleştirmişti. Alnımı işaret ettim. "William... bana Reedrek'in düşüncelerini engellememi ve kendi düşüncelerimi ondan gizlememi söylüyor."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Düşüncelerini babandan ve soyunda ondan öncekilerden gizlemeyi biliyor musun?"

"Evet, sanırım. Bunu daha önce William'a yapmıştım. Ama elbette ki o öğretmedi. Kendi başıma keşfettim. Onu engelleyebildiğimi hissettiğinden eminim ama bana hiçbir şey söylemedi. Her şey o kadar kafa karıştırıcı ki... ve beynim acıyor." Başımı kanepenin sırtlığına dayayıp gözlerimi kapadım.

"Sence Reedrek şimdiye kadar senden herhangi bir bilgi alabildi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Savannah'da başka vampirler de olduğunu bilebilir mi?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Dinlenmen gerek" dedi Olivia yatıştırıcı bir tavırla. Ölüm serinliğindeki parmaklarını şakaklarıma dayadı ve saçlarımı okşadı. "Burada kalamayız. Reedrek'e çok yakın. William'ın evine dönmeliyiz."

"Tamam" dedim. Reedrek'ten -ve bu süreçte William'dan- uzaklaşmak, bütün gece duyduğum en iyi fikirdi. "Ve evet, şu voodoo kanını Reedrek'e götüreceğim. William'ı geri almak için." Olivia bundan tatmin olmuş gibi görünüyordu. Bana Reedrek'i izlemeye karar verip vermediğimi bir daha sormadı ve ben de konuyu açmak için herhangi bir neden görmedim.

* * *

Reyha bizi kapıda karşıladı. "Şu koku nedir?" dedi eliyle burnunu tutarak. "William..." dedi gözlerini dehşetle açarak. Sendeleyerek geriledi ve yüzünü Deylaud'un göğsüne gömdü; boğazından acı dolu boğuk bir uluma yayıldı. Melaphia mutfakta telefon ahizesini elinden düşürdü ve almaya bile kalkışmadı.

"Hayır" dedim. Neredeyse açıklama bile yapamayacak kadar yorgun olduğumu hissediyordum. "Yani evet... ve hayır. Yandı ama hâlâ hayatta."

Deylaud kardeşini diğer odaya gönderirken Melaphia bana yaklaştı. "Nerede?" diye sordu asık yüzle.

"Bonaventure... onu orada bıraktık" dedi Olivia. Gece olanları anlatmaya başladı ama benim evimdeki kırık süpürge sapı dansından söz etmedi. "Onu kurtaramazdık. Ama Jack'in bir planı var. William'ı geri almak için bir anlaşma yaptı. Anlat ona, Jack."

Melaphia'nın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Kan, Rence'den sonra sahip olduğu en değerli şeydi. Atalarından kalan bir hediyeydi. Bir terslik olduğunu biliyordu çünkü tenimi yakan, kuru gözlerimi sulandıran bir tavırla bakmıştı. "Reedrek'e, yarın gece William'ı partiye getirirse, ona sunakta sakladığın eski kan şişesini vereceğimi söyledim." Bunu yapmamı bana Reedrek'in söylediğini açıklamak istemedim.

"Lalee'nin kanı..."

"Bak" dedim, kendimi suçlu hissedemeyecek kadar sinirli bir hâlde. "Aklıma gelen tek şey buydu, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil; ama umursamadığını görebiliyorum."

Bu beni şaşırtmış ve incitmişti. Mümkün olsa başka bir yolu tercih edeceğime yemin edebilirdim. Ama Melaphia'nın William'ı geri almak için her şeyi yapacağını da biliyordum. O da bildiğimi biliyordu.

"Diğerlerinden haber var mı?" diye sordu Olivia.

Melaphia hâlâ bana bakıyordu. Olivia'nın sorusunu algılaması birkaç saniyesini aldı. "Evet, telefon bütün gece meşguldü. Iban işlerin düşündüğünden daha kötü olduğundan endişelenmeye başladı. Onlara William'ın bağlantıya geçeceğine söz verdim. Ve bir de Leydi Eleanor var. En azından beş kez aradı."

Sonra Melaphia bütün dikkatini aniden bana çevirdi. O da zihinleri okuyabiliyordu ve beden dilini okumakta daha da iyiydi. Neredeyse umursamayacak kadar yorgundum ama bütün yapabildiğim yüzümü buruşturmamaktı.

"Bu parti meselesinde bana söylemediğin bir şey daha var." Bana bir adım yaklaştı. "Bu doğru, değil mi, Jack? Bunu hissedebiliyorum."

Melaphia'nın sezgileri asla yanılmazdı. Kan alışverişinden bir şey kazanacağımı hissetmişti.

Eh, şüpheleri onun olabilirdi. Artık içimi dökmekten bıkmıştım. Damarlarımda o eski voodoo kanı dolaşıyor olabilirdi ama beni daha zeki ya da daha güçlü kılmamıştı. Konu takasa geldiğinde, alınan bendim.

Ön kapının vurulması, beni cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

Reyha ve Deylaud kapıya koştular. İnsan biçiminde olsalar bile, doğaüstü hırıltıları sırtımı ürpertti. Onlarla düşman olmak istemeyeceğimi bir kez daha düşündüm.

Elini kapının tokmağına koyan Deylaud duraksadı ve Melaphia'ya döndü. "Bir kadın... ölümlü."

"Neredeyse güneş doğmak üzere. Bu saatte kim olabilir ki?" diye sordu Melaphia ama Deylaud'un kapıyı açması için başıyla onayladı.

"Eleanor..." dedim, onu gördüğüme şaşırarak. Bildiğim kadarıyla William onu buraya hiç getirmezdi. Hep onun evine giderdi.

"Yangın, yangın, yangın!" diye bağırdı Reyha. Evin içindeki herkes, bir şey yapmamı bekliyordu.

Eleanor berbat bir gece geçirmiş ve buradan başka her yerde olmak isteyebilirmiş gibi görünüyordu. "Böyle geldiğim için üzgünüm..." diye başladı, içeri girmeden.

"İçeri gel, çocuğum" dedi Melaphia, onu kapıdan ve tehditkâr bakışlı Deylaud'un yanından geçirirken. "Neler oldu?" Muhtemelen aynı yaşta veya hatta daha genç olmasına rağmen Eleanor'a *çocuğum* demesi komikti. Bunu iltifat olarak mı algılamak gerekiyordu? Reyha, Eleanor'u bir kez kokladıktan sonra çekildi ve kendini kanepeye atarak yüzünü bir yastığa gömdü. Sonuçta, kadınların nasıl düşündüğü konusunda ben ne biliyordum ki?

Eleanor gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarından yaşlar süzüldü. Ama onları çabucak silerek sırtını dikleştirdi. "İyi olup olmadığını bilmem gerek."

"Yangın" dedi Reyha yine yastığın altından.

Melaphia, dikkatini Eleanor'dan ayırmadı. "Bana yangından söz et" dedi yatıştırıcı bir tavırla. Bana bakmadan konuştu. "Jack, bence gidip temizlenmelisin. Gerçekten berbat görünüyorsun. Ben Leydi Eleanor'a bir fincan çay hazırlayacağım."

Melaphia'nın nasıl koktuğum konusunda yorum yapmamasına memnun olmuştum. Olivia da daha iyi durumda değildi. Melaphia'nın yanından ayrılmak için bir bahane çıktığına sevindim. "Evet, tamam. Birazdan dönerim." Başımla banyonun bulunduğu yönü işaret ettim. Olivia da peşimden geldi.

"Sıranı bekleyeceksin" dedim sıcak duşu açarken.

"Gülünç olma," diye cevap verdi Olivia. "Sanki beni daha önce hiç çıplak görmedin."

Gömleğimi kafamdan çıkarırken duraksadım ve ona olabildiğince kötü bir tavırla baktım. "Bak, aklına bir şey gelmesin. Hiç havamda *değilim*."

Bu onu güldürdü. "Hey, bundan sonra bunu söyleyecek kişi benim. Seninle seks yapmak yok. Bir kız için fazla zorlusun."

Harika. Onu geri çevirme fırsatımda bile, benim üzerime çıkmayı başarmıştı. Gömleğimi çıkarıp yere bıraktım ve çizmelerimi çıkarmak için dolaplardan birinin üzerine oturdum. "Benden uzak dur, yeter."

"Bunu yapamam" dedi çizmelerini tek tek çıkarırken. "Artık bir parçam sende. Bana ihtiyacın olduğunda, orada olmak zorundayım."

Tekrar ayağa kalkıp kemerimle kotumun önünü açtım ve ona gösteri yaparak yavaşça indirdim.

Tekrar gözlerime bakmadan önce beni baştan aşağı iyice süzdü. "Haydi, gir. Sırtını ben sabunlarım."

Ve bunu gerçekten harika bir şekilde yaptı. Seks yoktu; sadece becerikli bir ovalama. Sanki beni yıkayan bir geyşaymış gibi. Onu süpürge sapıyla başka bir boyuta gönderme tehdidimi tamamen unutmuş gibiydi. Bu da iyi bir şeydi çünkü beni ısırmaya filan kalkarsa, tam anlamıyla onu yere serecek bir havadaydım. Sanırım mirasım etkisini gösteriyordu; William'ın öfkesi efsaneviydi. Ve sonuçta, ben onun oğluydum. Varisi. Reedrek'in teklifi yine zihnimi doldurdu. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bana geldiğin yerdeki vampirlerden söz etsene" dedim, Olivia omuzlarımı sabunlarken.

"Yani İngiltere'deki mi, yoksa Avrupa Birliği'ndeki mi?"

Belki de bu sohbet, aşırı ısınmış beyin hücrelerim için çok fazla gelecekti. "Kişisel olarak kaçını tanıyorsun?"

"Ah, İngiltere'de... onlarca... sanırım." Sabunluğu sırtımın altına kaydırdı. "Ama hepsinden hoşlandığımı söyleyemem."

"Bak işte bu şaşırtıcı."

Göğsümü yıkamak için beni döndürdü. Gümüşi gözlerini gözlerime dikti. "Bazıları Reedrek'e ait."

Ah, işte yine büyükbabam. Görünüşe bakılırsa ne yaparsam yapayım ondan kaçamıyordum.

"Pekâlâ, hoşlandıklarına ne dersin?"

"Çoğu kadın."

İşte bu ilgimi çekmişti. "Peki, nasıl oluyor da William buraya sadece erkekleri getiriyor?"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim. Belki henüz dişilerle tanışmamışsındır. Onlar gizliliğe daha düşkündür. Hayatları buna bağlıdır."

"Neden, daha zayıf oldukları için mi?"

"Hayır, tam aksi; daha güçlü oldukları için."

Venüs ve Mars muhabbetine girmek yerine, sadece "Neden?" diye sordum.

"Çünkü vampirlerde cinsellik, ölümlülerdekine yakın şekilde işlemek zorundadır. Ölümlü bir erkek ve dişi arasındaki seks, güç değişimiyle ilgilidir. Erkek yeni yaşam başlatma yetisini kullanır ve dişi o yaşamı besleyip geliştirir. Sonrasında, çocuk sayesinde kalıcı şekilde bağlanırlar. Biri diğerini korunma veya yardım için çağırdığında, itaat etme eğilimindedirler, çünkü birlikteliklerinin meyvesi onları bağlar."

"Ama vampirlerin bebekleri olmaz ki."

"Ciddi misin?" Bana IQ seviyem eksilerdeymiş gibi davrandığında, Olivia'dan nefret ediyordum. "Devam et."

"Bizim durumumuzda, erkekler yaratıcı potansiyellerini yine kullanırlar ama yeni bir yaşamı beslemek yerine, dişiler sadece saf güç akışı alır ve bu da erkeği ona bağlar."

"Demek bir dişi vampir erkek vampirlerle birlikte oldukça, o oranda güçleniyor. Bu sevimsiz bir durum."

Olivia gülümsedi. "Emmek sayılmaz." Yarı sertleşmiş organımı okşadı. "Şimdi sen, daha önce de dediğim gibi, tersinesin. Birlikte olduğumuzda, senin gücünü alamadım; bunun yerine, sen benimkini aldın ve ben sana bağlandım."

"Gerçekten mi?" Bu hoşuma gitmeye başlamıştı işte. "Yani dediğimi yapmak zorunda mısın?"

"Pek sayılmaz." Olivia burnunu çekti. "Sadece bir kez birlikte olduk." Ben cevap vermediğimde ekledi. "Ama bu bizi bağladı; bu yüzden beni Reedrek'ten uzaklaştırabildin." Beni dudaklarımdan tatlı bir şekilde öptü ama onun dışında dokunmadı. "Bunun için sana teşekkür ederim."

Artık bu tersine olma durumuyla ilgili kendimi pek kötü hissetmiyordum. Ama William bildiğini okusaydı, bunların hiçbirini öğrenemeyecektim.

"Yani dişiler bu kadar güçlüyse, neden gizlenmek zorundalar?"

Olivia güldü. "Çünkü bazen bir erkek, bir dişi tarafından gücünün emilmesine sinirlenebilir ve zaman içinde özgür olmak için onu öldürebilir. Tabii dişi onu kandırmazsa. Neyse ki erkek vampirler insan denklerinden pek farklı olmadıklarından, bu o kadar zor değil."

"Ah" diyebildim sadece.

Sıcak su soğumaya başlamıştı.

Olivia aile mücevherlerini yıkamakla ilgilenmediğinden, sabunluğu elinden aldım ve kendi başımın çaresine baktım. Olivia önce kendi saçlarını, sonra benim başımı yıkadı ve bu arada ikimiz de olmamız gerekenden daha gevşemiş ve temizlenmiş hâldeydik. Son zamanlarda büründüğüm Romeo'yu devam ettirmek zorunda kalmamak neredeyse bir rahatlıktı.

"İşte, şimdi kendini daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu sırtımı kurularken.

Kendimi daha iyi hissediyordum ama hâlâ bunu itiraf etmek istemeyecek kadar kızgındım. "Belki" diye cevap verdim.

Kurulanırken güldü ve Melaphia'nın tezgâhın iç tarafına bıraktığı giysileri giydi. Mutfağa döndüğümüzde, Eleanor ikinci fincan çayını içiyordu ve biraz daha kendini toparlamış görünüyordu. Güneşin doğmasına bir saatten az kaldığını hissettim. Zihnim yeni bilgilerle kaynıyordu. Ayakta uykuya dalabilirdim.

"Melaphia, William'a ulaşılamadığını ve hastane yararına düzenlenen partide olabileceğini söyledi" dedi Eleanor. Ama yüzünde acılı bir ifade vardı. "Evimde olanlardan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. O adam... o korkunç adam onu götürdü. William bana içeride kalmamı söyledi ama yangın yüzünden bu imkânsızdı."

"Yangın mı?" dedim.

"Evi yanmış" dedi Melaphia.

Eleanor çay fincanını tezgâha koyup ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Lütfen ona söyle..." Dedikodu çevrelerinde çizdiği profile göre, kontrolünü çok ender kaybeden bir kadındı. Her yanından hâkimiyet akıyordu. Ama şimdi burada, titrek bir şekilde nefes aldı. "Lütfen onunla ilgilen" dedi yalvaran gözlerle bakarak.

Öfkem patlamadan önce suçluluk duygusuyla boğazımda bir şeyler düğümlendi. *Onunla ilgilenmek mi? Onun benimle ilgilendiği gibi mi?* Elbette, tanıdığımı sandığım babam benden asla yardım istememişti. Bunun yerine, bana hep çocukmuşum gibi davranmıştı.

Sadece başımla onayladım.

Melaphia koluma girdi ve beni bodruma inen merdivene doğru sürükledi. "Iban'ı arayıp ona haberi vereceğim. Leydi Eleanor'u da güneş doğar doğmaz Reyha ve Deylaud'la oteline göndereceğim. Senin biraz dinlenmen gerek." Olivia'ya döndü. "Senin de. Hepimiz yarın geceye hazır olmalıyız."

* * *

Rüyamda şeker, baharat ve güzel olan her şeyi gördüm... yani Connie'yi. O kesinlikle baharattı. Rüyamda, o Cinderella Jones* ve ben de onun vampir prensiydim. Kan rengi bir dolunayın altında dans ediyorduk; o kollarımdaydı ve dünyada yüzümden başka bir şey görmek istemiyormuş gibi gülümsüyordu. William'ın ve dünyanın geri kalanının canı cehennemeydi. Saçlarını koklamak için onu kendime çektim ve boynunu kokladım. Dişlerinin keskin acı-

* 1946 yılında çevrilen Hollywood yapımı bir komedi-müzikalin kadın kahramanı.

sını hissettiğimde niyetini anladım. O bana değil, William'a aitti ve kanımı istiyordu. Ben onun için sadece biraz lezzettim.

William

Reedrek'in uykuya dalması sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi. Onun uyumasını beklemek neredeyse tüm gücümü tüketmişti. Werm'in dönüşümü tamamlanmıştı ve Reedrek onu duvara tekrar zincirlemeden önce benden beslenmesine izin vermişti. Bir yavru olarak gerçek bir öğüne ihtiyacı vardı ve ben babası olduğum için, ilk beslenmesi ikimizi de güçlendirecekti ama güneş batana kadar beklemek zorundaydık. Reedrek, Werm'i ava götürene kadar.

Şimdilik, yeni kazandığım gücün büyük bölümünü harcamıştım. Yaralarımın iyileşmesi ve Jack'in zihniyle savaşmak arasında, neredeyse her şeyimi tüketmiştim. Ama en azından uyarmak için Jack'e gidecek kadar gücüm kalmış olmasını umuyordum.

Reedrek horultuyla kıpırdandı ve uzun zaman önce ölmüşlerin eski kemiklerinden birkaçını raftan düşürdü. Kemikler suya düşerken bekledim. Horultular devam etti. Zihnimi sakinleştirerek düşüncelerimi yatıştırdım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak evimin bodrumunu ve Jack'in siyah-gümüş tabutunu hayal ettim.

Sonra Jack'i aramaya başladım.

Hava etrafımda hareket ediyordu ama konsantrasyonumu korudum. Zihnim sarsıldı ve kendimi Jack'in üzerinde üç sayısı bulunan tabutuna bakarken buldum. Üzerindeki havada süzülüyordum.

"Jack?" Beden dışı durumumda onu uyandırabileceğimden emin değildim.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu; içeriden hiç ses gelmiyordu. Çabamı artırdım. "Jack, neredesin?" Zihnimde yine bir dalgalanma oldu. Sonra onu gördüm: Parlak, kan kırmızısı bir dolunayın altında bir kadınla dans ediyordu.

"Jack!"

Başını kaldırıp baktı ve kadın, onu orada tutan tek şey Jack'in iradesiymiş gibi kayboldu. Müzik devam ediyordu ama Jack boş, açık kollarla duruyor, az önce kadının durduğu yere bakıyordu.

"Bu da ne?" Kollarını indirerek sert adımlarla bana doğru yürüdü. "Sen neden buradasın?" diye sordu. Kadının tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için arkasına baktı. "Neden beni rahat bırakmıyorsun; rüyalarımda bile?"

"Reedrek'le ilgili konuşmamız gerek. Sana yalan söylüyor, o..."

"Sanki sen bana hep doğruyu mu söylüyorsun?"

"Aynı şey değ..."

Jack güldü ama gülüşünde neşeden çok küçümseme vardı. Müzik sustu. "Yani senin yalanların iyi ama onunkiler, ne, kötü mü? Bana başından beri hakkım olan şeyleri vermesi mi kötülük?"

Gücümün azaldığını hissedebiliyordum; başımızın üzerindeki ay gözden kaybolmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne olduğum, neler yapabileceğim bilgisinden söz ediyorum. Ve... bir dostun desteğinden."

Acele etmek zorundaydım. Jack gözlerimin önünden silinmeye başlamıştı. Aşağıdan yukarı doğru yok oluyordu. "Sana ne önerirse önersin, ne öğretirse öğretsin" dedim, "sana vermeyeceği tek şey... özgürlük."

Jack gözden kayboldu. Gözlerimi açtığımda, Reedrek'i karanlıkta bana bakarken buldum; söylediklerimin her kelimesini duymuş gibiydi. Biraz güldükten sonra döndü ve yine uykuya daldı.

Jack

William, Connie'nin güzel rüyası gibi çabucak bilincimden silindi. Sonra başka biri zihnimin kapısını vurdu. Bu Reedrek'ti. Onu karşımda tertemiz bir hâlde görüyordum. Neyse ki bu rüyada kokular yoktu.

"Hazır mısın, Jack?"

"Neye hazır mıyım?"

"Eğer bana sadık kalacağına söz verirsen, sana neler olabileceğini göstereceğim."

"Ya daha fazla zihin oyunları istemiyorsam?" Zihinsel olarak kendimi ona karşı güçlendirdim.

"Rahatla, evlat, kaybedecek bir şeyin yok. En azından henüz. Bu sadece sana ait olabilecek dünyanın bir gösterisi. Tadını çıkar. Senin rehberin olacağım. Beni Noel'i getiren St. Nick olarak düşün... ve olasılıkları."

Kendimi bir kasırgaya yakalanmış gibi hissettim ve daha ne olduğunu anlamadan, Las Vegas gibi görünen bir platformda durduğumu gördüm. Her yerde neonlar vardı; Strip* boyunca renkli ışıklar yanıp sönüyordu. Işıklar duyarlı vampir gözlerimi acıtıyordu. Arkamda bir grup kız tangaları ve tüylü sutyenleriyle dizilmişti. Gösterişli başlıkları ve uzun bacakları onları iki metre gibi gösteriyordu. Reedrek beni tutarak platformun ön tarafına çevirdi.

"Bekle, Jack." Reedrek'in üzerinde pelerinli bir smokin vardı. Altın örgülü ve püsküllü, gerçek bir kadife vampir pelerini. Bir an gülecektim ama gördüğüm diğer şeyler nefesimi kesti.

Yanımızdaki platformda, siyah, mavi ve gümüş renklere boyanmış güzel bir Chevy Monte Carlo duruyordu. İki tarafında büyük üç sayıları vardı.

"Dale'in numarası" dedim.

"Evet" dedi Reedrek. "Çöl Yarış Ligi senin bu numarayla yarışman konusunda ısrar etti çünkü NASCAR'ın ünlü Dale Earnhardt'ının buradaki dengi sensin. Ah, senin için bir takma isim seçtim. 'Kara Şövalye'ye ne dersin? Çok mu kibirli?"

Arabanın üzerindeki logoya baktım. Yanında duran gümüş şövalye miğferinin üzerine Eski İngiliz harfleriyle KARA ŞÖVALYE diye yazılmıştı. Aslında oldukça güzel görünüyordu. Aslında her şey çok

* Las Vegas'ın ana caddesi.

güzel görünüyordu. Kendi yarış setim. Ama bu imkânsızdı. William, iki yüz yaşına ulaşana kadar yanından ayrılamayacağımı bana açıkça söylemişti. Tabii o kadar yaşarsam.

"Sen nesin?" diye sordum Reedrek'e. "Albay Tom Parker mı?"

"Kesinlikle" dedi neşelenerek. "Las Vegas'ta olduğumuza göre, Elvis ve Tom Parker uygun bir benzetme olur. Senin menajerin olacağım. Bir ölümlünün göz açıp kapaması kadar bir sürede düzenlemeleri yapabilirim. Ama görmen gereken başka şeyler de var." Reedrek cadde seviyesini işaret etti. "İnsan dişilere karşı zaafını biliyorum."

Ne düzenlemeleri? Bu adam vampir kurallarını çiğneyebilecek kadar güçlü müydü? Aşağı bakarken gözlerimin parıltıya alışmış olduğunu fark ettim ve onları... onları gördüm. Birkaç yüz kadın, adımı haykırıyor, yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Kollarını bana doğru uzatmış halde hoplayıp zıplıyor, davetkâr bir tavırla kıvranıyorlardı. Hepsi beni arzuluyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve bunlar kaliteli kadınlardı. Las Vegas kadınları. Hayal kırıklığına uğramış, monoton hayatlar süren ev kadınları değil. Öyleleri her yerde bulunurdu sonuçta. Ama nitelik mi, nicelik mi diye sorarsanız, burada ikisi de vardı.

"Hey" dediğimi duydum, elimde olmadan. O anda, kadınların ötesindeki dış çemberi gördüm. İki-üç sıra hâlinde dizilmiş erkekler, bana hayranlık ve kıskançlıkla bakıyordu. Hepsi benim gibi olmak istiyordu. Kim istemezdi ki?

Reedrek'in elini omzumda hissettim ve döndüğümde, onunla ve başka bir adamla karşılaştım. "Jack, ana sponsorun Buster's Brewery'nin temsilcisiyle tanışmanı istiyorum. Kendi bira markanı yaratman için seninle birlikte çalışacaklar; senin zevkine uygun olarak yapılmış olan bu bira, bütün dünyada satılıyor."

Adam elini uzattı ve tokalaştık. "Seninle tanışmak çok heyecan verici, Jack. Buster's adına, sana şirket ailemize hoş geldin demek istiyorum. Bu senin için." Yastık kılıfı büyüklüğünde bir çuval uzattı. Reedrek çuvalı alıp açtı ve bana içini gösterdi. Ağzına kadar para doluydu. Hayatımda hiç o kadar parayı bir arada görmemiştim.

"Al, oğlum" dedi Reedrek. "Hepsi senin. Sözleşme ikramiyen."

"Ha?" dedim aptallaşarak. Yakından baktığımda, paranın hepsinin büyük banknotlardan oluştuğunu gördüm. O çuvalda en azından bir milyon dolar olmalıydı.

"Menajerin bana kendi kişisel on sekiz tekerlekli mobil evin için bir planın olduğunu açıkladı. Söylentiye bakılırsa, dostun Geceçakan'ınkinden bile gösterişliymiş. Bu para yetmezse bize haber ver. Geldiği yerde daha çok var."

"Hey, Şövalye!" Dört fotoğrafçı bize yaklaşarak resim çekmek istediklerini belli ettiler. Reedrek para çuvalını elime tutuşturdu ve adam üzerinde şirket logosu ve numaram bulunan bir kasketi başıma geçirdi. İki yanıma geçtiler. "Gülümseyin" dedi fotoğrafçılardan bir diğeri. Flaşlar peş peşe patladı.

Flaşlar sönerken aniden gerçeği yakaladım.

Reedrek, Tobey'yi biliyordu.

Şirket temsilcisi Geceçakan'dan, Reedrek de ÇYL'den söz etmişti. Demek yaşlı iblis sonuçta zihnime girmişti ve ben bunu anlamamıştım bile. Bu durumda, Iban ve Gerard'ı da mı biliyordu? Reedrek'e yandan bir bakış attım. O anda zihnimi okuyorsa bile belli etmedi; kızlarla ilgileniyor ve objektiflere sırıtıyordu. Zihnime girmesine ne izin vermişti? Cevap ortadaydı. Tobey'ye ve sahip olduğu şeylere duyduğum kıskançlık. O, içimdeki yeşil gözlü şeytandı.

"Bir şeyler söylemek ister misin?" dedi bir adam, fotoğrafçıların arkasından. Bir ses kaydedici uzattı. Reedrek beni dürttü.

"Be-ben... bu şirket sponsorum olduğu için... çok mutluyum. Uzun ve..." Tam altımda duran bir sarışın gözüme ilişti. Mükemmel boyalı emilesi dudaklarını yalıyordu. "...tatmin edici bir ilişki olmasını umuyorum" diye bitirdim.

Şirket temsilcisi yine elimi sıktı ve platformun arka tarafına geçti. Sonra Rennie siyah, mavi ve gümüş bir pit üniformasıyla sırıtarak yanıma geldi. "Personel şefinin sana bir hediyesi var" dedi Reedrek. Rennie, sürücü üniformamı ve şövalye miğferi gibi boyanmış yarış kaskımı uzattı. Beni sadece kıyafet değil, en iyi arkadaşımın yüzündeki hayranlık ifadesi de şaşırtmıştı. Ya Reedrek bana bu küçük adam için böyle bir şeyi gerçekleştirebilme gücü verirse? Hayatını değiştirme fırsatı?

Reedrek, hangi düğmelere basması gerektiğini mi biliyordu? Her birine. Yarışlara duyduğum aşktan kadınlara olan zaafıma ve insan dostlarıma duyduğum sevgiye kadar? Bütün bunları ben farkında olmadan zihnimden çekip çıkarmıştı.

"Beni personel şefin yaptığın için teşekkürler" dedi Rennie. Kalın camlı gözlüğünün altından bir damla mutluluk gözyaşı süzüldü. "Bunun benim için anlamını bilemezsin." Rennie üniformayla kaskı arabanın üzerine koyarak boynuma sarıldı. Ne yapacağımı bilemeyerek, kısa saçlı başını okşadım. Sonra nemli gözlerle platformdan ayrıldı.

Şirket temsilcisi yine yanıma geldi. "Ve Bayan ÇYL unvanı finalistlerini tanıtmama izin ver. Kazananı sen seçeceksin, Jack ve karar vermek için bütün hafta sonu düşünebilirsin." Adam bana iştahlı bir şekilde göz kırptı ve kaburgamı dürttü.

Platform basamaklarında, hayatımda gördüğüm en güzel kadınlar toplanmıştı. Gördüklerime inanamıyordum.

Mavi gözlü bir sarışın, üzerinde kısa ceketi ve şortuyla öne çıktı. İnce kollarını belime dolayıp göğüslerine bana yapıştırdı. "Beni seç, Jack. Sana istediğin her şeyi veririm. Her şeyi." Dudaklarımdan öptü ve ağzımda bal tadı bıraktı. Yerini ikinci kıza bırakması gerektiğinde, dudaklarını büzerek geri çekilmek zorunda kaldı.

Sarışından daha da seksi görünen yeşil gözlü kızıl kollarını boynuma sardı, vücudunu benimkine sımsıkı yapıştırdı ve dudaklarını aralayarak dilimi ağzına aldı. "Beni seç, Jack" diye fısıldadı. "Buna pişman olmayacağına *söz veriyorum.*" Üçüncü kız yerini almak için omzunu çimdiklediğinde vücudunun gerildiğini hissettim.

Üçüncü güzel, ceylan gözlü bir esmer, bana sımsıkı sarıldı ve gözlerimin içine baktı. Bakışları hayranlık ve arzu doluydu. Bu güzellik bana tanıdık gelmişti. Kimi hatırlatıyordu? Catherine Zeta-Jones? Yakın ama tam değil. Bu kız ondan da güzel ve seksiydi. Kim olduğunu merak ettim. Kollarımdayken bile tanıdık olduğunu hissediyordum.

"Bütün bunlar senin olabilir, Jack" dedi Reedrek kulağıma eğilerek.

"Bunu hemen gerçekleştirebilirim." Tam arkamda duruyor, sıcak nefesi enseme vuruyordu. Normalde bu oldukça sinir bozucu olurdu. Ama söylediği şey... Bütün bunları bana verebileceği vaadi... Bir şekilde mümkün görünüyordu... "Yapman gereken tek şey" dedi, "bana sadakat yemini etmek. Ve arada bir benim için bir şeyler yapmak."

"Ne tür şeyler?" diye sordum. Zaman durmuş gibi, esmer bomba hâlâ kollarımdaydı. Reedrek'i duyduysa bile, bunu belli etmiyordu.

"Ah, sadece arada bir insan kanı emmeni istiyorum. İnan bana, onun gibisi yoktur. Gerçek doğana teslim olduğunda, nihayet kimliğini ve ne olduğunu kabullendiğinde, sonunda gerçek mutluluğa ulaşacaksın."

Ona bakmak yerine, bakışlarımı kadının kömür siyahı gözlerinin derinliklerine diktim. "Ben tam olarak neyim?"

"Bir canavarsın, Jack. Dünyanın bildiği en vahşi, en acımasız katillerin antik soyundan gelen birisin. Bir kan hanedanlığının varisisin. İblisler arasında bir prens, gelişmekte olan bir vampir üstatsın."

Başka bir zaman olsa, bana canavar dediği için bu adamın canına okurdum; teknik açıdan doğru olsa bile. Ama Reedrek böyle söylediğinde, içimde bir şeyler kıpırdanmıştı. Dönüştürüldüğüm geceden beri kendi iblis doğama isyan etmiş, karşı koymuştum. Ama şimdi her şey farklı görünüyordu ve mesele sadece neonlar değildi. Artık karanlıkla kucaklaşma zamanı mı gelmişti?

Kan susuzluğuyla ağzım kurudu. Kızın boynundaki damarın atışını görebiliyordum. Bana kimi hatırlattığını şimdi anlamıştım. Reedrek konuşurken görüşümü tekrar odaklamıştı ve şimdi daha net görebiliyordum.

Connie.

Diğer şeylere olan arzularım gibi, ona duyduğum arzuyu da yakalamıştı.

Ve henüz bitmemişti. Connie'm beni yakaladı ve aniden, gül yapraklarını sıcak çöl rüzgârına saçarak saten çarşaflar üzerinde yuvarlanmaya başladık. İlk kez bir kadın bana hükmediyordu. Seviştikçe, daha da doğaüstü görünüyordu. Benim ötemde, benden yukarıda; vahşi bir ölüm ve seks perisi gibi.

Kanla karışık terle uyandığımda, kendimi tabutumun kapağının siyah saten döşemesine bakar hâlde buldum.

15

Jack

Kendi tabutumun tanıdık loşluğu beni sakinleştirdi. Bütün gün ve gece boyunca neler yaşadığımı kimse bilemezdi; belki Reedrek hariç. Ve bir rüya zevkten tüylerimi diken diken edebilecekse, gerçeğini kelimelerle tarif etmenin mümkün olamayacağını itiraf etmeliydim. Olasılıkları düşününce ağzım kuruyordu. Tabutun kapağını iterek açtım ve hemen bara koştum.

Kan için.

Ölüm riskini göze alabilecek kadar susamış hâldeydim; diğerlerimiz istediği kadar birayı midemize indirirken karısının lanetinden korktuğu için izlemekten başka bir şey yapamayan Huey'in muhtemelen hissettiği gibi.

Vücudum kime ihanet ettiğimi veya bunu nasıl yaptığımı umursamıyordu; sadece kan istiyordu. İnsan kanı. Serum torbasını bir kadehe boşaltmakla uğraşmadım. Sadece ısırıp emdim. Görgü kurallarını öğrenme çabalarım şimdi aptalca görünüyordu. Tam emmeye devam ederken arkamdan gelen bir sesle döndüm.

William'ın tabutunda doğrulup oturmuş olan Olivia, beni sorgulayan gözlerle izliyordu. Reyha ve Deylaud tabutun iki yanında bir firavun mezarındaki heykeller gibi yerde oturuyordu. "Günaydın" dedi Olivia. Reyha kalktı ve ayağımın dibine oturmak için yanıma geldi.

Aynı anda hem emmek hem de konuşmak çok zor olduğundan, sadece başımla onayladım. Yatıya kalmış bir konukla sohbet etmektense, o anda içimdeki boşluğu doldurmak beni daha çok ilgilendiriyordu. Önceki gün sevişmiş olsak bile. Boş torbayı çöp sepetine atıp başka birini açtım. Olivia, William'ın tabutunun içinde bağdaş kurarak oturdu; yüzü solgun ve dinlenmiş görünüyordu. Onu Connie'yle kıyasladığımı fark ettim. İngiliz piliç onun yanında oldukça sönük kalıyordu; özellikle de Connie'nin rüyamda karşılaştığım hâliyle.

Üçüncü torbaya girişirken baş dönmesiyle ayakta sallandım. Aniden ne yaptığımın farkına vardım; midemi insan kanıyla doldururken bir yandan da bir rüyanın anısıyla sertleşiyordum. Connie gerçekten öyle değildi, değil mi? Ve aslında *benim* Connie'm değildi; en azından henüz.

Bütün bunlar senin olabilir...

Emmeyi bırakarak torbayı açtım ve geri kalanı bir kadehe doldurup Olivia'ya uzattım. "İyi uyudun mu?" diye sordum, ağzımı gömleğimin koluna silerken açlığımı gizlemeye çalışarak. Kendimi hâlâ hiperaktif hissediyordum.

Kadehi alıp yudumladı. Kan dudaklarını sıcak bir kırmızıya boyarken ellerim titremeye başladı. Kesinlikle kendimi toplamak zorundaydım. "Evet, çok iyi. Rüya görmedim." Tabuttan çıkarak bana doğru bir adım attı. "Ya sen?"

Bu soruya kesinlikle cevap vermeyecektim. Ama onu oyalayacak başka bir şey düşünürken kokusu burnuma geldi. Sanırım tabutunda uyuduğu için olsa gerek, üzerinde William'ın kokusu vardı. Babamın tanıdık ve büyük ölçüde güzel hatırlatıcısı, omuzlarıma dolanan rahatlatıcı ve şefkatli bir kol gibiydi. Zihnimde bu etkiyi algıla-

yamadan, büyük bir acı dokuzuncu rauntta Evander Holyfield'dan karnıma yediğim bir yumruk gibi indi. Zorlukla yutkundum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Olivia bana yaklaşarak.

Onu uzak tutmak için kolumu kaldırdım. "Evet, çok iyiyim" dedim, başımı ellerimin arasına alarak kanepeye çökmeden önce. "Sanırım biraz fazla hızlı içtim..." Reyha yanıma gelerek başını dizime koydu. Sempatik gözleri bana endişeyle bakıyordu. Ayağa fırlayıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde koşmamak için kendimi zor tutarken yumuşak tüylerini okşadım. Bir yere... buradan başka herhangi bir yere gitmeliydim.

"Günaydın."

Melaphia'nın sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Görünüşü beni daha da endişelendirdi. Yerel giysilerine bürünmüş gibiydi. Kahverengi ayakları çıplaktı ama ayak parmaklarında altın ve gümüş yüzükler parlıyordu. Voodoo mavisi ince kumaşlar, katlar hâlinde belinden aşağı bir etek gibi sarkıyordu ve üzerinde kan kırmızısı, ince askılı bir bluz vardı. Omuzlarına siyah, iri örgülü bir şal örtmüştü ve nefes alıp verdikçe, ilmeklerin arasındaki boncuklar kara yıldızlar gibi parıldıyordu. Ve güzel saçları; siyah saçlarını deniz kabuğu ve kemiklerle süsleyerek biçimlendirmişti. Bütün görüntüsü, bir ölünün bile hissedebileceği büyük bir gücü yansıtıyordu.

Ölü. Yani benim gibi.

"Gelin" dedi emreden bir sesle. "Hazırlanmamız gerek."

William

Reedrek'in göğsümdeki taşı itebilmesi için iki kez denemesi gerekti. Doğrulup oturmaya çalışmadan önce birkaç kez zor ve derin nefes alıp vermek zorunda kaldım. Ama gücümün arttığını hissedebiliyordum. Serbest bırakıldığım için değil. Werm yüzünden.

Reedrek, Werm'i günbatımından sonra ilk avına çıkarmıştı ve ikimiz de kendimizi daha güçlü hissediyorduk. Reedrek'in ganimet

rafında başka kesik başlar da vardı. Talihsiz kurbanın kim olduğu konusunda endişelenme noktasını aşmıştım. Denizcilik günlerimde dedikleri gibi, bir fırtınada her limana sığınılır. O kadar zayıfken seçici davranmam zordu; babamdan intikamımı alamadan ortadan kaldırılabilirdim.

Ve intikamımı alacaktım. Ona ödetmem gereken çok şey vardı; ailemi öldürmesinden Eleanor'un evindeki yangına kadar. Reedrek beni özgür bıraktığında saat çalışmaya başlamıştı. Sadece doğru anı seçmem gerekiyordu.

Werm, bir film yıldızı gibi kemiklerle kaplı raflardan birine uzanmıştı. Dönüşümün onu geliştirdiğini söylemeliyim. Daha önce morumsu siyah olan saçları beyazımsı sarı rengine dönmüştü ve sıra dışı bir sağlıkla parlıyordu. Teni ergenlik sivilcelerinden arınmıştı. İnce vücudunda yeni ve belirgin bir canlılık vardı. Odadaki ağır taşları yavaşça alıp suya devirirken onu izledim. Duvarda yeni açılmış deliklerden kertenkeleler geçiyordu.

"Bu kadar yeter" dedi Reedrek. Werm dikkatini hemen bize çevirdi.

"Görünüşe bakılırsa, o benden çok sana ait" dedim, talihsiz gerçeği dile getirerek.

"Ne bekliyordun ki? Yaptığın tek şey her fırsatta bana meydan okumakken sana daha fazla hediye mi verecektim?"

"Umut etmenin ne sakıncası var?"

"Umut?" Reedrek güldü. "Sen gerçekten aptalın tekisin. Seni herhangi bir şeye ikna etmekten vazgeçtim artık. Bu gece planlarının sonu geldi... ve senin de. Alger'in burada olup da bunlara tanık olamaması çok acı. Beklemeliydim. Onu senin gözlerinin önünde öldürmek büyük bir zevk olurdu."

Reedrek'e aldırmadan zihnimi Werm'e yönelttim. *Gel, babanın elini sık,* diye fısıldadım düşüncelerine. Şaşkın bir bakıştan sonra Werm ayağa kalktı, üzerini silkeledi ve bana doğru yürüdü. Elimi uzattım ve karşılık verdi.

Reedrek o anda ikimizden de hızlı davranarak ellerimiz kavuşmadan saldırdı. Werm'i boynundan yakalayarak onu daha önce topladığı taşlara fırlattı. Werm'in korkusunu hissettim.

"Kafanı koparıp kanınla köpekleri beslerim!"

Reedrek'in Werm'in boynuna dolanan parmaklarının etkisiyle kendi boğazım sıkıştı.

"Ben söylemediğim sürece ne konuş ne de hareket et. Burada emirleri kimin verdiğini görmek mi istiyorsun?"

Seni öldürmeyecek, diye fısıldadım. *Sana ihtiyacı var.*

Werm ona cevap vermeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Reedrek onu kapıya doğru ittikten sonra en yakındaki insan kalıntılarını -büyük ölçüde çürümüş giysi ve kemik yığını- Werm'e doğru fırlatarak emrini vurguladı. "Şimdi git ve sana dediklerimi yap." Werm bir an şaşalayarak öylece kalakaldı. Belki de hortlakların beslenme zincirindeki yerini anlamaya başlıyordu. "*Yürü!*" diye bağırdı Reedrek. Werm deri ceketinin önündeki küflü ölü tozlarını silkeledi ve ayaklarını nasıl hareket ettirmesi gerektiğini hatırlayarak çabucak dışarı çıktı.

Jack

Melaphia bizi sunaklarla dolu duvarların olduğu koridordan geçirdi. Her on üçten biri tozlanmış ve yeni mumlar, taze çiçeklerle süslenmişti. Tavuskuşu tüyleri, Afrika boncukları ve deniz kabuklularından yeni sunumlar ve taze yiyecek dolu kâseler de vardı. Jamaika romunun kokusunu ve hâlâ ılık olan tavuk kanının kokusunu alabiliyordum. Her iblis, ruh ve tanrı göreve çağrılmış gibiydi. Melaphia'nın beni gündoğumunda yatağa gönderdikten sonra uyuyup uyumadığını merak ettim.

"Diz çök, Jack."

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi Melaphia'ya baktım. "Ha?"

Güçlü ellerinden birini omzuma, boynuma yakın koyarak sıktı. "Dünyada vampirlerden daha güçlü şeyler de vardır, evlat. Dediğimi yap."

Evlat kelimesini dizlerim yere değerken algıladım. Ona terslenecektim ama başımı kaldırıp baktığımda, bana hiç aldırmadığını gördüm. Bakışları Olivia'ya dönmüştü.

"Sadece bize yardım edenleri korurum. Dost değilsen, düşmansındır." Melaphia, Olivia'nın bakışlarını yakaladı ve kuşu hipnotize eden bir yılan gibi baktı. "Tercihini yap. Ve bil ki eğer yalan söylersen, *orisha*lar bunu hatırlar. Koruma işaretleri, kolayca ölüm işaretlerine dönüşebilir."

Olivia başıyla onayladı ve yavaşça diz çöktü.

Şimdi insan bedenlerine bürünmüş olan Reyha ve Deylaud, koridorun girişine yakın bir yerde duruyordu. Melaphia bir parmağıyla onları işaret etti ve öfkeli bir kedi gibi tısladı. Hemen kapıdan kayboldular. İnsan biçimindeyken Reyha kanepeyle koltuk arasındaki her zaman kullandığı gizlenme yerine sığamazdı. Bu yüzden, William'ın tabutuna girdiğine emindim.

"Başlayalım." Melaphia ortadaki sunağa yaklaştı -Lalee'nin kutsal kanının bulunduğu şişenin durduğu raf- ve mumları yakmaya başladı. Işık daha parlak olunca, daha önce görmediğim bir kutuyu fark ettim. Kemikten yapılmışa benziyordu.

Melaphia işine devam ederken kısık sesle tuhaf bir melodi mırıldanıyor ve olduğu yerde sallanıyordu. Bütün mumlar yandığında, parmaklarını alevlerin arasından geçirerek elini enerjiye boğdu. Sonra avuçlarını sadece kendisinin anladığı bir ritimle ovaladıktan sonra kan dolu gümüş bir kâseyi aldı; içindeki taze insan kanıydı.

"Üstünüzü çıkarın."

İlk kez, Olivia'nın göğüslerine bir bakış atmak aklımın ucundan bile geçmedi. Seksi düşünmeye zamanım yoktu; hesaplamalarla meşguldüm. Bildiğim hiçbir şey ve tanıdığım hiç kimse bu gece aynı olmayacaktı. Ne Melaphia, ne Connie, ne de köpekler. Bir de Renee vardı. William, vampir tanrı sunağını ezip yakmıştı. Bundan sonra olanlar bana bağlıydı.

Melaphia düşüncelerimi okusa, kulaklarım tehditlerle dolardı. William'ı gerçek ailesi olarak görüyordu; sonuçta William onun atalarının kanını taşıyordu. Ama şimdi burada, William'a ihanet edecek birini, beni koruyordu. Elindeki kâse kendi kanıyla doluydu. Kokusunu alabiliyordum. İki parmağını kırmızı ılık sıvıya daldırırken ona baktım.

"Ayizan, Maman Brigitte'i çağırıyorum..." Kanı saçlarıma sürdü. Kafa derim güçle gerildi. Saçlarım bir kasırgaya yakalanmış bataklık sazları gibi sallanıyordu sanki.

"Ogoun Ge-Rouge'u çağırıyorum" dedi ve kanı göğsümün ortasına sürdü. "Kan, ateş, yıldırım ve kılıç savaşçısı *Loa*. İntikamcı."

Büyük bir gürültüyle kapanan -ve yerimde sıçramama neden olan- bir kapının ardından bir rüzgâr geldi. Aniden, atmayan kalbimin üzerinde dokunduğu noktada tenim buz gibi oldu. Hortlaklar bir kez daha ölümü deneyimleyebilse, muhtemelen böyle bir şey hissederlerdi. Kişisel olarak, bir kez ölmek bana yetmişti...

"Laleeeeeeeee." Şarkısı taş duvarlardan yankılandı. "Ruhunun kızı, ailenin erkeklerini korumanı istiyor. Yeminini yerine getir; koru ve rehberlik et." Melaphia başını arkaya atarak haykırdı. "Maman Laleeeeeeeee."

Ses kesinlikle ürkütücüydü; o sesi duyan bir vampir bile olsa kendini güvende hissetmezdi. Gözlerimi kısarak sunağa baktım ve heykellerden birinin kanlı gözyaşı dökmeye başladığını gördüm. Tüylerim diken diken olurken Olivia'ya bir bakış atmaktan kendimi alamadım.

Belden yukarısı çıplak bir hâlde, ellerini göğsünde kavuşturmuştu ama korkmuyordu. Gözleri kapalıydı fakat gizli-dişil-komplocu gülümsemesi açıkça görülüyordu. Yüzüne bir kez bakmak, bana yine kendimi bir yabancı gibi hissettirmişti. Gerçeği bilmesem, dua ettiğini sanırdım. İstesem bile -dua etmeyi yani- lanetli geçirdiğim bu uzun yıllardan sonra nasıl yapacağımı hatırlayamazdım.

Melaphia ulumayı bırakıp elini bir kez daha omzuma koydu. "Gel." Yardıma ihtiyacım olduğunu anlayamadan, beni ayağa kaldırdı. Sonra beni köşeye yürüttü; burada büyük maun bir küvet vardı. Yarısına kadar bir sıvıyla doluydu. "Başını suda yıka" dedi.

Her zaman itaatkâr bir çocuk olan ben, küvetin önünde diz çöktüm ama o anda tereddüt ettim. Başımı suya sokmadan önce Melaphia'ya hesapçı bir bakış attım. "Bu kutsal su değil, değil mi?"

Kulağımı sertçe çimdikledi. "Bana ne zamandan beri güvenmiyorsun, evlat?"

"Ah! Hey, sana en son güvendiğimde, sonunda kendimi o odada kilitli hâlde buldum. Önce Olivia yapsın."

Melaphia sinirli bir tavırla Olivia'ya yaklaşmasını işaret etti ve başını küvete sokuşunu izledi.

Sıra bendeydi. Nefes aldım ve başımı boynuma kadar suya soktum. Sudan çıkarken Melaphia elleriyle saçlarımı, omuzlarımı ve göğsümü ovaladı. Su yakmıştı ama sinek ısırığı gibiydi; sinir bozucu ama zararsız. Sanki bana zarar vermeye kararlı olsa Melaphia'ya karşı bir şey yapabilirmişim gibi. Ama bu düşünce bana bir fikir vermişti...

"Bir kez daha."

Kendimi aptal gibi hissetsem de emirlerine uymaktan kendimi alamadım. Voodoo hakkında ne biliyordum ki?

Bir an sonra, onun önünde duruyordum ve her yanımda sular akıyordu. Yüzümü aşağı çekerek gülümsedi ve yanaklarımdan öptü. "Pekâlâ. Gidip giyin. Giysilerini hazırladım." Sonra dikkatini tekrar Olivia'ya çevirdi.

* * *

"Neden bu aptal ceketi yine giymek zorundayım? Malikânenin lordu gibi davranacaksam, en azından öyle giyinmeme izin verin." Bu kadarı çok fazlaydı. Mavi kadife bir ceket giymemenin neden iyi bir moda tercihi olmadığı konusunda yüz şey sayabilirdim. Ve gerçek nedenleri itiraf etmenin ötesine geçemezdim: Bu William'ın ceketiydi, bana korunma amacıyla vermişti ve şimdi asırlar öncesinde kalmış gibi görünse de Connie'yi öperken üzerimde bu vardı.

"Temiz, Jack. Ve bu eski moda bir parti. Sorun nedir?"

"Eski moda olsun ya da olmasın, ucuz ucuzdur."

Melaphia bana *yine çocuk gibi davranıyorsun* der gibi baktı. "Bu önemli. William giymeni istedi."

William.

"William'ı bize geri getirmek için bir üstat vampire meydan okuyacaksın. Bu ceket verebileceğim en yüksek güçle donatıldı."

Olivia'nın girişi beni neyle veya kimle karşı karşıya olduğum konusunda yalan söylemekten kurtardı. Konu sadece gelişi değil, görünüşüydü.

"Bu çok güzel" dedi olduğu yerde dönerek. Elbisesinin boncuklu eteği canlıymış gibi görünüyordu.

"1920'lerden kalma. William'ın bir arkadaşına aitti."

"Bana kendimi yine genç kız gibi hissettirdi." Olivia güldü. "Sen ne dersin, Jack?"

"Bu lanet olasıca ceket yerine o elbiseyi giymeyi tercih ederdim."

"Ah, bu kadar olumsuz davranma. Melaphia'nın haklı nedenleri var. Onun tavsiyesini dinlemelisin."

Tavsiyelerden ne kadar bıktığımı söylemek üzereyken kapının çalındığını duydum. Oturma odasından çıkacakken Melaphia beni durdurdu. "Bekle."

Deylaud kapının tokmağına dokundu ve Melaphia'ya döndü. "Vampir. Tanıdığım biri değil."

Melaphia yanıma geldi ve başıyla onayladı. "Aç."

"Werm" dedim, yeni konuğumuzu görünce gözlerime inanmakta zorlanarak. Saçları siyahtan neredeyse beyaza dönüşmüştü. Teni, çoğu vampirde olduğu gibi solgun, dünyadışı bir parıltıya sahipti ve siyah deri ceketinin içinde son gördüğümden daha dolgun görünüyordu. "Burada ne işin var?"

"Şey, sana da selam, dostum."

Oldukça formda ve hâlinden memnun görünüyordu. Bir adım geriledim ve onu içeri davet ettim. "İstediğini elde etmişsin. Bir vampir olmuşsun. Senin adına sevindim."

"Doğru, Jack. Senin yapmadığın şeyi William yaptı. Artık ben de bir kan emici oldum. Tıpkı senin gibi."

Reyha güldü ve ağzını kapadı; sanırım bu sıçanla tanışık olmamdan dolayı yüzümdeki dehşet ifadesini görmüştü. "İkinizi birbirinizden ayırmakta zorlanıyorum" dedi ruhsuz bir sesle Olivia.

"Çok komik" dedim. "Benim gibi olduğunu ancak rüyalarında görürsün, seni küçük baş belası. Hâlâ daha önceki kadar kolay bir şekilde seni ikiye bölebilirim. Şimdi, gerçekten oyun oynayacak havada değilim. Ne istiyorsun?" Daha önce bu çocuğa acıyordum ama artık değil. Ben karanlığa dalmayı seçtiğimde, kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğum konusunda bir fikrim yoktu. Diğer yandan Werm, neye dönüşeceğini kesinlikle bilerek bir iblis hayatının peşine düşmüştü. Canı cehenneme.

"Demek burası. William'ın evi" dedi soruma aldırmadan. Kollarını iki yana açarak etrafına bakındı. "Aile evi."

"Aile mi?" Melaphia kollarını göğsünde kavuşturdu ve Werm'i baştan aşağı süzdü. "Jack, bu çiroz da kimin nesi? Onu gerçekten William mı dönüştürdü?"

"Korkarım öyle" dedim. "Millet, bu... gerçek adın neydi senin?"

Werm incinmiş gibi baktı. "Adım Lamar Nathan Von Werm." Olduğu yerde dimdik durdu. "Ama bana Werminator diyebilirsiniz."

İnanılmaz. Gözlerimi devirdim. Bazı geceler tabuttan çıkmaya bile değmiyordu gerçekten. "Ona Werm diyebilirsiniz. William'ın onu neden dönüştürdüğü konusunda hiçbir fikrim yok ama bence bunda Reedrek'in parmağı var."

"Belki de William evin tek çocuğu olarak büyümeni istememiştir, Jack" dedi Werm gülerek.

Düşünmemeye çalıştığım şeyin bana hatırlatılmasından hoşlanmamıştım. Artık William'ın tek çocuğu değildim. Bugüne kadar, William'ın yüzlerce yıllık hayatında dönüştürdüğü tek vampirdim ya da en azından öyle olduğunu söylüyordu. Hep William'ın sağ kolu, yardımcısı, tek... oğlu olmuştum. Şimdi, nedeni ne olursa olsun, kendine başka bir oğul daha bulmuştu. Hem de tam kendi

küçük mezuniyetime yakın bir zamanda. Eh, Werm bundan sonra onun uşağı olabilirdi. Bunun benim için bir sakıncası yoktu.

Uzanıp Werm'i ince boynundan yakaladım ve yerden yarım metre kadar yukarı kaldırdım. Dişlerimi göstererek güçlü bir sesle hırladım; o kadar vahşi, o kadar hayvani bir sesti ki kendimi bile şaşırttım. Arkamda kadınların zorlukla yutkunduğunu ve insan biçimlerinde olmalarına rağmen köpeklerin inlediğini duydum. "Ne istediğini söyle" dedim. Vampir bakışlarım onun gözlerine dikildi ve korkusunu gördüm. Biraz saygı görmemin zamanı gelmişti. "Oyun oynamıyorum."

"Giysiler" dedi boğuk bir sesle. "Reedrek beni William'ın parti kıyafetlerini almaya gönderdi. Ve *senin istediğin gibi* geleceklerini söylememi tembihledi."

"Evet!" diye tısladı Melaphia. "Orada olacaklarını biliyordum." Bakışlarımı Werm'den ayırmadım ama merdivenden yatak odasına çıktığını duydum.

"Jack" dedi Olivia nazikçe. "Bence onu artık yere indirebilirsin."

"Bu benim vereceğim bir karar" diye hırladım. Werm'e bakarken onu gerçekten öldürmek istediğimi anladım; babamın ona verdiği kanı içmek ve hakkım olarak kendi bedenime almak istiyordum. Kan susuzluğum dişlerimi zonklatıyordu. Kanımın kanını hiç tatmamıştım ve aniden buna büyük bir istek duydum. Reedrek, bir canavar, doğuştan bir katil olduğumu söylemişti. Belki de gerçek doğamı yeterince uzun süre inkâr etmiştim. Afiyet olsun, Jackie. Kükreyerek Werm'in boynunu ağzıma yaklaştırdım ve dişlerimi boynundaki soğuk tene gömdüm.

Kan ağzıma dolmaya başladığında, çığlıkları belli belirsiz duydum. Werm'in yeni vampir vücudundaki yaşam gücünü çekmeye ve içime akıtmaya başladım. Kendi soyumun tadını alıyordum; Reedrek, William, Lalee ve kendim. Bu baş döndürücüydü.

Werm elimde çırpınıyor, Olivia da çığlık çığlığa onu elimden almaya çalışıyordu. Köpekler ürkütücü bir şekilde uluyor, köpek doğaları beslenmeye ve kana karşılık veriyordu. Olivia yavruyu bırakmam için kollarını göğüslerimizin arasına sokmuştu.

Dişlerim kirli bir şekilde boynundan ayrılırken beyaz gömleğime kan damlattı ve Werm'in boynunda uzun bir yarık açtı. Werm'i yere bıraktım. Olivia onu mermer zemine yığılmadan önce yakaladı ve ayakta durmasına yardım etti.

"İlk tanıştığımızda ne demiştin? Kan kardeşliği, değil mi? Hoş geldin. Eh, artık kan emicilerin beslenme zincirinin en altındasın, *küçük kardeş*."

Werm inleyerek geri çekildi ve sırtını kapıya dayadı. Olivia elini omzuma koydu. "Gidip gömleğini değiştir." Ona döndüm ve omzumu biraz daha ovaladı. Yüzü dingindi ve beni sakinleştirmeye çalıştığının farkındaydım. Ona izin verdim.

"Bu, Reedrek'in üzerindeki etkisi, Jack. Etkisi kolay geçmez. Bunu deneyimleyen biri olarak söylüyorum. Bir an için kontrolünü kaybettin ama her şey yoluna girecek."

"Sorun değil. Sadece, bunu o istediği için kızgınım. Ve şu küçük sıçan..."

Tam o sırada Melaphia askıya asılmış bir kostümle aşağı geldi. Açık yarasını bastırarak kanamayı durdurmaya çalışan Werm'e baktı. Şimdiden iyileşiyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, o bunu bilmiyordu. Bir vampirin doğal iyileşme gücünü zayıflatacak kadar emmemiştim. Birkaç saat içinde yeni gibi olurdu; tabii kendini nasıl bir şeye soktuğunu anlamanın yarattığı korkudan ölmezse.

"Sanırım bütün o çığlıkların ne olduğunu sormama gerek yok" dedi Melaphia. Beni azarlayacağını sandım ama bunun yerine, Werm'in parçalanmış boğazına bir parmağını dayayarak uyardı. "Artık bir iblissin, evlat. Yani yepyeni bir karanlıklar dünyasına girdin. Akıllı davranırsan, belki hayatta kalırsın. Jack kadar hoşgörülü biri olsa bile yüz kırk yaşında bir vampirle dalga geçmek, çabucak ölümüne yol açabilir. Bundan daha akıllı olmazsan, kış uykusunu görecek kadar bile yaşamazsın."

"E-evet, anladım, hanımefendi" diye geveledi Werm.

Hepsine sırtımı dönerek merdiveni tırmanmaya başladığımda, daha önce tıka basa beslenmiş ve tatlı olarak Werm'in kanından biraz emmiş olsam bile, insan kanına olan susuzluğum hâlâ devam ediyordu. Genellikle bir yarayı iyileştirme enerjisine sahip olmam gerekmediği sürece kendimi insan kanının zevkinden mahrum bırakırdım. Ama Werm'i ısırmak bana kendimi iyi hissettirmişti. Hem de çok. Bunun nedeni Reedrek'in etkisi miydi? Yoksa sadece güdülerimle savaşmaktan mı vazgeçmiştim?

Kadınları ağırlamak dışında neredeyse hiç kullanmadığından, William'ın yatak odası kusursuz durumdaydı. Sedir döşemeli girilebilir gardırobunda durarak, etrafımdaki pahalı, özel dikilmiş giysilere baktım. Mavi voodoo ceketini ve lekeli beyaz gömleğimi çıkardım. Neyse ki William ve benim ölçülerimiz neredeyse aynıydı. Çoğu ipek veya en yüksek kalite pamuktan yapılmış gömleklerin sayısı ve çeşitliliği baş döndürücüydü. Benden biraz daha ince yapılı olduğundan, en dar gömlekleri atlayarak bulduğum bir büyük bedeni çekip aldım. İçine girdiğimde, önünde minik pilileri ve Fransız kol ağızları olduğunu gördüm.

Kol ağızlarını ilikledim ve duvarlardan birinin içine gömülmüş olan dolabın üzerindeki kadife mücevher kutusunu açtım. En sevdiği kol düğmelerini gördüm; Paul Revere tarafından elde yapılmış olan ve WCT harflerini taşıyan gümüş düğmeler. Onları kol deliklerine geçirdim, ceketi tekrar giydim ve aynada kendime baktım. Genellikle kendi yansımamı özlemezdim ama şimdi özlüyordum. Ama baştan aşağı kendime bakarken ve kadifenin katlarını düzeltirken kumaşın rengi bu kez hoşuma gitti.

Mavi kadife kol ağızlarının altından kar beyazı kumaşın ve kol düğmelerinin görünmesi için, gömleğin kollarını aşağı çekiştirdim. Hiç fena değildi. Connie'nin yüzü düşüncelerimi doldurdu ve aniden bir adım benimkine yaklaştı. Onu istediğim şekilde elde etmeyi hak ediyordum.

Dolabın en üst çekmecesini açıp üzerinde harfler işlenmiş keten bir mendil aldım ve papyonlarla diğer şeyleri bir kenara attım. Beyaz ipek bir cep mendili bularak ceketin göğüs cebine yerleştirdim; tıpkı William'ın yaptığı gibi. Kendimi yine inceledim. Belki bu ceket o kadar da kötü değildi. Gözlerimin maviliğini vurgulayarak kadınları

daha çok etkileyebilirdi. Evet, bu ceket bana yakışmaya başlamıştı. Neden başlangıçta sevmemiştim ki?

William'ın tarak ve fırçalarına uzanıp saçlarımı taradım. Sonra gömlek yakasını ceketin yakasıyla ayarladım. Tıpkı William'ın yapacağı gibi. Giyinmenin inceliklerini bilen, şık, gösterişli bir adamla yüz yıl yaşayıp da bir şeyler öğrenmemeniz mümkün değildir.

Uzunca bir an yine görünüşüme baktım. Şimdi gerçekten malikânenin lordu gibi görünüyordum. İnsanı kıyafetin gösterdiği konusunda haklılar mıydı? Eğer öyleyse, kesinlikle baş döndürücüydüm. Şu anda William'la aramdaki fark neydi ki? Benden daha fazla bilgisi ve parası vardı. Hepsi bu. Büyükbabama göre, o bilgiye bu gece sahip olabilirdim. Ve içimden bir ses, eğer bunu yaparsam, paranın çok daha önemsiz kalacağını söylüyordu. Sonunda kendi hayatımın efendisi olabilir, istediğim gibi yaşayabilirdim.

Kolay olurdu.

Karşılaştığım tercihin ağırlığı bir balyoz gibi yüzüme inerken dengemi kaybetmemek için bir elimle dolaba tutundum. Ne düşünüyordum ki? Böyle bir düşünceye sürüklenmek bile midemi bulandırmıştı. Bu da Reedrek'in etkisi olmalıydı. William'a arkamı dönmek ve Reedrek'in peşinden gitmek, ailemden vazgeçmek anlamına gelirdi; sadece William'dan değil, Melaphia'dan, Renee'de, Reyha ve Deylaud'dan. Melaphia'nın annesinin ve büyükannesinin, şimdi olduğum insan olmama yardım eden mistik kadınların soyuna ihanet etmek!

İnsan mı? Bir an için kendimi görmeyi bekleyerek aynaya baktım. Elbette ki hiçbir şey yoktu. Ben insan değildim; bir insanın doğasına sahip değildim. Artık değil. Bir vampirdim. William'ın sık sık dediği gibi, bunu bazen unutuyordum. İkisine de sahip olmaya, bir ayağımı insanların, diğerini vampirlerin dünyasında tutmaya çalışıyordum. Belki de çitin üzerinde bir o yana bir bu yana sallanmaya son vermemin zamanı gelmişti.

Melaphia'nın paha biçilmez yer altı sunağındaki hazineyi almam gerektiğini hatırladım. Dolaptan çıkıp yatak odasının arka tarafındaki gizli kapıdan geçtim ve mahzenin karanlığına uzanan basamakları ikişer ikişer indim.

* * *

Hava ve ay, William'ın partisine uyum sağlamış gibiydi. Gece serindi ama soğuk değildi ve gökyüzünde sadece birkaç bulut kümesi vardı. Dolunay iri bir parti lambası gibi duruyor, Hamilton House'un avlusunu insan yapımı ışıklarla birlikte aydınlatıyordu. Beyaz masa örtülerinin üzerine yerleştirilmiş mumların alevleri titrerken beyaz gömlekli garsonlar kalabalığın arasında dolaşıyordu. Balo salonunun bir köşesine kurulmuş yaylı dörtlüsü yumuşak bir melodi çalıyordu; William'ın sevdiği züppe müziklerinden biri. Biraz George Thorogood veya Tim McGraw dinlemeyi tercih etmem dışında, gece gayet güzel gidiyor gibi görünüyordu.

Kodamanları karşılamak için ön kapıdaki yerimi almıştım; Melaphia yardımcı olmak konusunda biraz geri kalıyordu. Bunun nedeninin, aynı zamanda William'ı beklemesi olduğunu tahmin ediyordum.

"Hey, nasıl gidiyor? Anneniz nasıl?" Bir Konfederasyon kumandanı gibi giyinmiş bir borsacının elini sıktım; tek eksik, giysinin yırtık ve tozlu olmamasıydı. Orduya yazılmamın ilk günden sonra bir daha temiz veya yeni görünüşlü bir Sesesh üniforması göreceğim aklıma gelmemişti. Bir savaşı kaybetmenin hem insanlar hem de giysiler üzerinde olumsuz etkileri vardır. Ama sonuçta burası savaş meydanı değildi. Borsacının sarışın karısı hafifçe reverans yaptı ve yelpazesinin arkasından göz kırptı.

"Çok iyi, teşekkürler" diye cevap verdi borsacı. "Annem sizin ön tampon konusundaki düzenlemelerinizden sıkça bahsediyor. O kadar çok kaldırıma çıktığı düşünülürse, Caddy'sini size oldukça sık getireceğini tahmin ediyorum."

"Öyle. O benim en sevdiğim müşterilerimden biri."

"Güzel. Güzel. Harika bir parti. Eminim hastanenin yeni kanadı için bolca bağış toplayacaksınız."

"Teşekkürler. Umarım. Temeltaşı hazırlandı." William'ın yeni kanatta yeni ve daha gelişmiş bir kan bankası kurma planlarından haberim vardı. Sadece düşünmek bile ağzımı sulandırıyordu. Son birkaç gündür insan kanından hoşlandığımı fark etmiştim. Ayrıca yine avlanmayı özlüyordum. Uzun zaman olmuştu.

"Söylesene, Jack, bu gece William nerede?"

"Onu son gördüğümde biraz bitkindi. Çok çalışıyor, biliyorsunuz. Ama şu sıralarda özgür kalıp bize katılmasını umuyoruz. Bu arada, ev sahibiniz ben olacağım. Bar hemen şurada, kendinizi evinizde hissedin." Sırtını sıvazladım ve onu sert içkilere doğru yönlendirdim. Şampanya diye dağıttıkları meşrubatları atlayabilirdi. Karısı onun peşinden giderken dünyanın her yerinde "ara beni" şeklinde algılanan işareti vermek için başparmağı ve serçe parmağıyla kulağını sıkıştırdı. Başımla onayladım ve hafifçe el salladım.

Zengin ve sıkkın sosyete kadınlarıyla eğlenirdim ama genellikle beni hizmetkârların kapısından çıkarırlardı ve bunun tek nedeni etrafta şüphe uyandırmak istememeleri değildi. Yataktaki yeteneklerimi takdir ederlerdi ama arabalarıyla ilgili bir sorunla ilgili konuşmak için dükkâna gelmiş gibi yapmadıkları sürece, halk içinde benimle birlikte görülmek istemezlerdi. Aniden sadece halk içinde flört edecek kadar değil, aynı zamanda yüksek sosyete üyeleriyle takılacak kadar iyi olduğumu hissettim.

Tutumumu değiştirdiğimde sosyetik tiplerle ne kadar rahat olduğumu fark etmek beni şaşırtmıştı. Belki de bütün bu yıllar boyunca onları o kadar ürkütücü gösteren şey, kibirli olmaları değil, benim kendimi küçümsememdi; insan babam sağ olsun. Geleceğimi, "Sen yarım sent bile etmezsin" şeklinde tanımlayan adam. Görünüşe bakılırsa, William'la birlikte geçirdiğim bir asırdan sonra nihayet kendimle ilgili düzgün düşünebilmeye başlamıştım. Onun giysilerini üzerime geçirdiğimde, sanki gücünün de bir kısmını almıştım. Değişim çok kolay olmuştu. Kafama koyarsam başka neler başarabilirdim?

Melaphia geleneksel bir Afrika kıyafeti içinde yanıma geldi; altmışlarda ve yetmişlerde "köklere dönüş" modası varken siyahların genellikle giyindiği tarzda. Renkli Afrikalı gömleği, ona uygun başlığı ve boncuklarıyla, gerçekten olduğu gibi bir Afrikalı prensese benziyordu. Voodoo mavisini de unutmamıştı; boynuna gök mavisi bir fular sarmıştı. Bir şeyi anlamaya çalışır gibi bana kurnazca bakıyordu.

"Bu gece oldukça rahat görünüyorsun. Oysa ben sosyal ortamlardan korktuğunu sanıyordum."

"Ah, şey, bilirsin, bazen ben de ortama uyum sağlayabilirim." İyi giyimli sosyetiklerle dolmakta olan salonu taradım. Sadece en iyiler oradaydı. Bazılarının giysileri çok ucuza mal olmuş olabilirdi. Sıradan bir gözlemcinin sadece bir kadeh Bloody Mary olarak algılayacağı içkimi yudumladım. Gerçekte ne kadar kanlı olduğunu nereden bilebilirlerdi ki?

"Neden seni okuyamıyorum, Jack? Bu gece zihninin nerede olduğunu kestiremiyorum."

Muhtemelen bunu kendim de bilmediğim için. Gözlerine baktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Sen neden söylemiyorsun?"

Beni okuyamadığını söylüyordu ama gerçekte bildiği şeyi itiraf edemiyordu: Gerçekten William'dan ayrılabileceğimi.

Kapıda kısaca karşıladıktan sonra, salona dağılarak konuklarla kolayca kaynaşan Iban, Tobey ve Gerard'dan özellikle uzak kaldım. Hamlemi yapma zamanım geldiğinde müdahale etmelerini istemiyordum; o hamle her ne olacaksa. İçim beklentiyle doluydu. Jack için bir değişim zamanı. Bu gece, hayatımın geri kalanının ilk gecesi olacaktı.

William

Hortlakların bile kader anları vardır. Yarım binyıl boyunca süren *eğer* ve *olmalı*ların sarsıcı bir anda birleştiği zamanlar.

Bu, benim için öyle anlardan biriydi. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen esaretimden sonra yine temiz havayı solumak da dâhil olmak üzere duyularım aşırı yoğunlaşmıştı gibiydi. Kendi giysilerimi

giymek lüks gibi geliyordu. Eski İngiliz denizci üniformam, bana İngiltere'yi ve evimi, güçlü ve cesur adamları, fırtınalı okyanus dalgalarını hatırlatmıştı.

Ama dolunay altında Bonaventure'un görüntüsünden daha güzel olan çok az yer vardır. Işık ve gölgeyle aydınlatıldığında, ölüleri onurlandırmak için dikilmiş taşlar ormanı canlanır ve canlı ruhların zengin soyunu ve nihai varış yerlerini hatırlatır: Huzur. (Yeraltında olup bitenler dışında.) Sonuçta, eski mezarlık yaşamın günlük yüksek temposu arasında bir düşünme ve sakinleşme ortamı sağlıyordu. Ama Tüm Azizler yeri değişmişti. Kumlu topraktaki solucanlardan ağaçların tepesindeki İspanyol yosunlarına kadar, biz vampirler dışındaki birçok şey ay ışığında hareket ediyordu.

Birkaç hileci ruh, meraklı sivrisinekler gibi etrafımızda toplanmıştı. Biri babamın omzuna vurup duruyor, Reedrek ondan kurtulmak için döndüğünde hemen uzaklaşıyordu. Bir diğeri peş peşe küfürler yağdırıyordu. Uzakta çok sayıda hayaletten oluşmuş gruplar, gösteriyi izliyordu.

"Neden arabayı kapıda bıraktın?" diye sordu Reedrek, rahatsız olmuş bir tavırla.

Giysilerimi almak için şehrin öbür ucuna gidip geldiğinden beri çok daha yumuşak başlı görünen Werm şaşkın gibiydi. "Kapı kilitliydi" diye cevap verdi.

"Aptal olma, sen bir vampirsin! Hiçbir kapı seni dışarıda tutamaz! Neden kırıp geçmedin?"

"Ve annemin Escalade'ini berbat mı edeyim? Hayatta olmaz, dostum. Beni öldürür."

Reedrek'in yeni yavrumuza bakışını görünce, Werm'i sadece sinirini almak için bile öldürebileceğini düşündüm. Jack de bana birçok kez böyle hissettirmişti.

Kapıya yaklaştıkça daha az hayalet kendini göstermeye başladı. Ağaçlara yöneliyor, mezar taşlarına giriyor veya havada kayboluyorlardı. Biraz daha yürüyünce nedenini anladım. Demir kapının dışındaki kaldırımda ellerinde fenerler, mumlar ve kabak lambalarla yaşayan insanlar dolaşıyordu. Meraklı ergenler ve koruyucu yetişkinlerle dolu Cadılar Bayramı kutlayıcıları. Çoğu muhtemelen bir hayalet görmek istediğini düşünüyordu. Sonuçta Cadılar Bayramı'ydı. Tüm Azizler'in modern insan versiyonu. Orta çağda biri maske takarak kapıları vursa, onu kazığa bağlayıp yakarlardı. Mükemmel kalitede bir balkabağını -o zamanlar Avrupa'da olsaydı- oyup mahvetmek kâfirlik sayılırdı.

Gençlerin birbirlerini parmaklıkların üzerinden atlamaya teşvik edişini gördüğümde, Will'in bir ağaç dalında otururken annesiyle dalga geçişini hatırladım. *Düşmem.* Diana ve ben, ağaçtan düşmesinin gelecekteki endişelerimizin en küçüğü olduğunu o zaman için bilmiyorduk. Fırtınadan önceki sessizlikte, Reedrek'e karşı koymakta zorlanıyordum.

"Will'i öldürmediğini artık biliyorum" dedim ona yandan bir bakış atarak.

Yüzünde şaşkınlıkla sevinç -beklemediğim bir şeydi- karışımı bir ifade belirdi. "Ah, gerçekten mi?" dedi alaycı tavrını yeniden takınarak. "Bunu nereden anladın?"

Omuz silktim. "Önemi yok. O yaşadı. Dünyanın bir yerinde gerçek kanımdan bir akrabam bile olabilir." En alaycı hâlimle gülümsedim. "Hepimizi yok etmeyi başaramadın."

"Hey, bakın! Hayaletler!" diye bağırdı biri. Görülecek kadar yaklaşmıştık.

Ortamın ruhunu hemen yakalayan Werm parmaklıklara doğru koştu ve "Böööl" diye bağırdı.

Kalabalıktakilerin çoğu ne olur ne olmaz diye geri çekildi. Birkaçı bağırarak karşılık verdi. "Asıl sana bööööö, sersem!"

Parmaklıkların üzerinden tırmanışımızı izlerken ve güdüsel olarak gerilerken sessizleştiler.

"Hey, siz de kimsiniz?"

"Vampiriz" dedi Reedrek dişlerini göstererek. "Kanınızı emmeye geldik." Bunu söyledikten sonra Werm'i annesinin arabasının sürü-

cü kapısına itti ve benim için yolcu kapısını açtı.

"Sanırım hiçbirinizin yanında bir kazık yoktur, değil mi?" diye sordum insanlara.

Hiçbiri cevap vermedi.

"Önden buyur" dedi Reedrek beni arabaya binmeye zorlayarak.

Biz uzaklaşırken kalabalık arkamızdan güçlü bir şekilde alkışladı.

Jack

"Ja-ack." Melaphia vazgeçmiyordu. Şimdi daha da şüpheci görünüyordu.

"Hayal gücün seni aldatıyor" diye yalan söyledim. "William yakında gelecek ve bütün bunlar... bitecek."

Cevap vermek için nefes aldı ama boğazı düğümlendi. Şaşkın bakışlarını izlediğimde ben de afalladım. Renee balo salonunun çift kanatlı kapılarından girmişti; Katolik okul forması ve beyaz çoraplarıyla küçük ve savunmasız görünüyordu. Melaphia ve ben salonun ortasında onu karşıladık ve Melaphia onu kolundan yakaladı.

"Senin derdin ne, çocuk? Buraya nasıl geldin?" Melaphia kalabalık yüzünden sesini alçak tutmaya çalışıyordu ama öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu.

"Greyhound istasyonundan Montgomery Caddesi'ne giden otobüse bindim."

"Yani Brunswick'ten buraya kadar tek başına mı geldin?" Eğilere başımı onunkinin seviyesine indirdim. "Tek başına? Gecenin ortasında? Halanla birlikte kalmalıydın."

"Zamanında çok çılgınca şeyler yaptın, seni küçük yaramaz. Ama bu hepsini geride bıraktı!" diye azarladı Melaphia, Renee'yi. Çocuk hem temkinli hem de dikbaşlıydı. İşler bu kadar kötü olmasa, Melaphia'yı bir gün kendi yaramazlıklarının bedelini ağır ödeyeceği konusunda nasıl azarladığımı hatırlayarak gülebilirdim. Melaphia

tiradına devam etti. "Böyle çılgınca bir şeyi neden yaptın?"

Renee, annesinde ve büyükannesinde gördüğüm inatçılığı vurgulayan bir şekilde kollarını dar göğsünde kavuşturdu. "Bir sorun çıkacak. Bunu hissedebiliyorum."

Melaphia zorlukla yutkunurken durduğum yerde doğruldum. "Sen bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun ki?" Birinin duyup duymadığını görmek için etrafıma bakındım. "Ayak bağı olmak dışında?"

Renee küçük yumruklarını sıkarak konuştu. "Hepiniz burada tehlikeli bir şeyle savaşırken ben Brunsweick'te o aptal ve yaşlı halamla birlikte kalmayacağım."

"Savaştan kim söz etti?" diye sordu Melaphia bana öfkeyle bakarak.

"Ben değil" dedim.

Gerçek şu ki neler olacağını ben de bilmiyordum. En iyi durumda, Reedrek istediğini -voodoo kanı- ele geçirince, daha fazla sorun yaratması için bir nedeni kalmayacaktı. Evet, William, Reedrek'e güvenilemeyeceğini söylemişti ama bunu muhtemelen beni kaybetmekten korktuğu için söylemişti. Reedrek'i William da dâhil olmak üzere herkesi rahat bırakmaya ikna edebileceğimi düşünüyordum. Ama Melaphia ve Renee'nin olanları görmesini istemiyordum.

"Dinleyin" dedim boş kadehi bir tepsiye bırakırken. "Bence ikiniz eve dönüp orada beklemelisiniz."

"Yani bir savaş olacak!" dedi Renee.

"Biraz daha yüksek sesle konuşsana. Yan evdekiler henüz seni duymamış" diye tısladım. Bakanlar olup olmadığını görmek için salonu taradım ve sonra doğruca Connie Jones'un gözleriyle karşılaştım.

"Bu savaş konusu ne? Tabancamı çıkarmam gerekir mi?" Connie gülümsedi ve uzun zaman önce ölmüş olan kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu.

Altın ipli sandaletlerinden başlayıp uzun tül eteğinden yukarı çıkarak onu baştan aşağı süzdüm. İnce belinin üzerinde parıltılı göğüslüğüyle dar bir bluz giymişti. Onun üzerinde göğüsleri ve göğüs çatalı görünüyordu. Connie'yi rüyalarım dışında hiç bu kadar güzel

görmemiştim. Gerçek şeyler daha da iyiydi. Ama göğüs dekoltesine uzun uzun bakmak istememe rağmen, yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Asla ağır makyaj yapmazdı ve bu hoşuma giderdi ama bu gece kendisini resimli kitaplardan fırlamış bir Aztek veya Inka tanrıçası gibi gösteren siyah bir göz kalemi kullanmıştı.

Melaphia ve Renee'nin de öyle. Sessizlik huzursuz edici hale gelmeden, nihayet onları tanıştırabilmek için sesime kavuştum. "Hanımlar, bu arkadaşım Consuela Jones. Kendisi polistir. Connie, bunlar da Melaphia ve kızı Renee. Aileden."

"Yanında şu anda gerçekten tabanca mı var?" diye sordu Renee, gözlerini iri iri açarak.

"Evet" dedi Connie göz kırparak. "Ama yerini sana söylemem."

Renee gülerken Connie'nin verdiğim tılsımı takmış olduğunu fark ettim. Savaşçı kadın görüntüsüyle, tılsım gerçekten yerini bulmuş gibi görünüyordu. "Hediyemi taktığını gördüğüme sevindim" dedim. "Son konuşmamızdan sonra, benimle bir daha konuşmak istemeyeceğinden korkuyordum."

"Biliyorum. Bu yüzden geldim. Seni o hâlde bırakmış olmaktan rahatsızlık duydum. Özellikle de... zor zamanlar geçirdiğini söyledikten sonra."

"Teşekkürler. Gelebilmene sevindim. Tanrıçaya benziyorsun."

Melaphia bir şey içmemesine rağmen öksürdü. "Sen iyi misin?" diye sordum. Gözlerinde tuhaf bakışlar vardı. Bir patlama bekliyormuş gibi Renee'yi aceleyle uzaklaştırdı. Ne terslik olduğunu sormaya fırsat bulamadan, Olivia'nın yaklaşıp Connie'ye elini uzattığını gördüm. "Olivia Spenser" dedi. "Giysilerine bayıldım." Connie'den biraz daha uzundu ve karşısındaki kadının göğüs dekoltesine ısrarla bakıyordu. "Ve göğüslerine de."

Connie vampirle tokalaştı. "Consuela Jones. Dostlarım bana Connie der. Siz Memure Jones diyebilirsiniz. Bu arada, sizin de kıçınız o elbiseyle harika görünüyor."

Olivia güldü. "Teşekkürler. Egzersiz yapıyorum. Değil mi, Jack?"

Östrojen bombalarıyla dolu bir mayın tarlasındaydım ve ne yöne gideceğimi bilmiyordum. Tanıdığım en güçlü üç buçuk kadın karşımda duruyordu ve hepsi benden başka bir şey bekliyordu: Renee güvenlik, Melaphia William'a olan sadakatimi, Connie ve Olivia da mülkiyet hakkımı istiyordu. Lanet olsun! Şoku atlatır atlatmaz, bütün bu dişi ilgisi hoşuma gitmeye başlayabilirdi.

O sırada, ön kapının yakınındaki kalabalık dağıldı ve Reedrek, yanında William ve Werm'le içeri girdi. Gözlerini iri iri açmış olan Werm, her an yeni vampir bedeninden sıçrayabilirmiş ve bunu kesinlikle istiyormuş gibi görünüyordu. Şimdi bir kostümlü baloya geldiğinden, deri giysileri, zincirleri ve piercingleri gerçekten uygun görünüyordu; buyurun size Billy Idol.

William'ın üniforması, eski portresindeki takımı, cilalı bakır düğmelerine kadar kusursuzdu ama kendisi çok zor zaman geçirmiş gibi görünüyordu. Solgun yüzünde kırmızı izler vardı. Yaralarına bakarken isimsiz bir duygu seli içimi kapladı.

Reedrek'in kendisi de bir filmden fırlamış vampirlere benziyordu. Tıpkı rüyamdaki gibi üzerinde bir smokin, beyaz bir gömlek ve kırmızı saten astarlı siyah kadife pelerin vardı. Bu hortlağın biraz mizah duygusu olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Salonda ilerlediğinde, bütün sohbetler, kristal şakırtıları ve genel uğultu dindi. Biraz heyecanlandırarak ve biraz da korkutarak salondaki herkesi aynı anda etkilemiş olduğunu anladım. Lanet olsun, bu adam gerçekten iyiydi. Bunu yapmayı bana da öğretir miydi? Bunu düşünmek bile, aniden kanımdaki güç duygusunu artırdı.

Reedrek pelerinin uçlarını tutarak kollarını iki yana açtı ve dev bir yarasaya benzedi. "Jack, oğlum, işte buradasın!" Gerçekten de Bela Lugosi'nin* aksanıyla konuşuyordu. Diğer her şeye ek olarak, gerçek bir şovmendi.

"Söylesene, oğlum" diye devam etti. "Cebindeki bir voodoo kanı şişesi mi, yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?"

* Ünlü vampir karakterlerini canlandıran korku film aktörü.

16

William

Hamilton House, tam olarak söylediğim gibi süslenmiş, Japonya'dan getirtilen kamelya ve şakayıklara ek olarak, mumlar ve kristallerle döşenmişti. Ve müzik: Tchaikovsky. Baş döndürücü bir detaycılık ve gösteriş. Ölümlüleri etkilemek beni eğlendirirdi… ve kendi nedenlerim için ceplerinden paralarını alabilmemi sağlardı.

Bu gece damımın Reedrek olması çok kötüydü. Bunun cehenneme götüreceğim son anı olması da öyle.

Ortamdan zevk almayı bırakıp Reedrek'i durdurmaya odaklanmalıydım. Ya bunu yapacak ya da önem verdiğim herkesin ölümüne tanık olacaktım… bir kez daha. Antrede dururken Jack'in akşam için ne planladığını merak ettim. Babasına tepkisi ne olacaktı?

O sırada bakışlarım Eleanor'u buldu ve temiz havadan zevk aldım. Demek yanmamıştı! Sadece babamın lanet olasıca oyunlarından birine daha kurban gitmiştim. Konu kötülüğe geldiğinde, bir tehdit de onaylama kadar iyiydi. Başarısız olsaydım, onu yakacaktı.

Bütün gece benim o kapıdan girmemi beklemiş gibi, rahatlamış görünüyordu. *Jackie O*'nun gardırobundan harika bir elbise giymiş, uzun saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı. Sakin ve ağırbaşlı duruşu bu salondaki çoğu kişiyi kandırabilirdi. Ama ben o ipek saçların göğsüme düştüğü ve sonrasında Eleanor'un diğer zevklere yöneldiği birçok geceyi hatırlıyordum.

Bu gece sakin, sofistike bir kraliçeye dönüşmüştü; ama bu dünya, benim dünyam, kesinlikle Camelot'tan daha vahşiydi. Belki de değildi. Jackie, Jack'ini kaybetmişti. Eleanor bana bakarken dikkatimi tekrar babama yöneltmeden önce sadece sessizce veda edebildim.

Reedrek elini sallayarak usta bir hipnozcu gibi salondakileri susturdu. İnsan konuklar, geçmişle şimdi arasında son kelimelerinin veya düşüncelerinin ortasında kalmışlardı. Müzisyenler hâlâ devam ediyordu ama ses bozuktu; bir nota fazla uzun sürüyordu. Ben bile istemeden etkilenmiştim. Yavrularından üçü aynı salondayken Reedrek'in gücü son derece yükselmişti.

Zayıf hâlimde dikkatsiz davranmıştım. Eleanor'a bakmayı kesmem gerektiğini biliyordum ama rahatlık beni ele geçirmişti. Bir an sonra, Reedrek bir çiçeğin yakınında dolaşan bir arı gibi ona yaklaştı. Kulağının altından boynunu koklamak için duraksadı ama bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Duman kokuyor. Güzel zevk evinin yanmış olması ne acı." Dramatik bir tavırla iç çekti. "Sanırım seninle işim bittiğinde bunu halledeceğim" dedi. Gülümseyen bir köpek gibi dilini sarkıttı ve noktayı işaretlemek için Eleanor'un boynunu yaladı. "Sence de mükemmel bir seks kölesi olmaz mı?"

Eleanor'un gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum ama kıpırdamıyor, kıpırdayamıyordu. Henüz kötülüğü göremiyordu ama bir terslik olduğunu biliyordu. Korkularını yatıştırabilirdim ama bunu yapmadım. Korkması gerekiyordu. Salonun içlerine doğru ilerlerken zihnimi ona kapadım ve Reedrek'e karşı kilitledim.

"Yavrular yaratmakta bu kadar becerikliysen, neden burada tek başınasın?" diye sordum. "Neden haydutlarından bir grubu buraya getirmedin?" Cevabında hafif bir tereddüt vardı ama kelimelerinin arasındaki duyguları yakalayabildim.

Reedrek başını kaldırdı. "Sen bana aitsin. Senden kurtulmak için yardıma ihtiyacım yok" diye hırladı.

"Bu doğru olabilir ama neden şüphe edilmez tanıklar olmasın? Bir şeyi gizlice yapmak istemiyorsan. Dostlarına gösteri yapmak istiyorsan, neden burada olanlara inansınlar ki?"

"Çünkü küçük kaçırma operasyonun sona erecek. Dedikleri gibi, iflas edecek."

Ve sen de batının kralı olacaksın, diye düşündüm.

Benimle tartışmadı. Beni duymamış gibi, eli Eleanor'un göğsüne dokundu.

"Buna değer mi?" diye sordum. "Beni öldürürsen, güzel öfkemin gücünü kaybedeceksin. En eski servetlerinden birinden olacaksın."

Planım işe yaramıştı. Eleanor'a ilgisini kaybederek bana yaklaştı. "Sanki bu lanet yere geldiğinden beri benim için bir değer oluşturmuşsun gibi. Azalan verim prensibini duymadın mı hiç? İki yüz yıldır sana yatırım yapıyorum. O zamandan beri her yıl giderek daha az kazandım. Senin zamanın geldi, arkadaşların gibi."

Arkadaşlar.

Salonu tarayarak Jack ve Olivia'yı aradım. O anda Melaphia ve Renee'yi gördüm. Hemen gözlerimi kaçırarak tedirginliğimi gizlemeye çalıştım. Bakışlarım bir an Connie'ye takıldı. Onlar salondaki tam insanlar gibi donmamıştı ama Connie son derece yavaş hareket ediyordu; uyurgezer gibi. Reedrek de bunu fark etmişti.

Jack, Melaphia ve Renee'yi salonun ortasında bulduk.

"Cebindeki bir voodoo kanı şişesi mi, yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?" diye sordu Reedrek, Jack'e.

Jack ona aldırmadan bana baktı. Üzerinde ona verdiğim voodoo mavisi ceket vardı ve en iyi gömleklerimden birini giymişti. Bunu düşünürken, farkında olmadan gömleğin el dikimi Fransız kol ağızlarını çekiştirdi ve gümüş kol düğmelerim parıldadı.

Açık bir ihlal. Başka zaman olsa gülebilir veya biraz azarlayabilirdim. Ama artık azarlama zamanı geçmişti; ağırsıklet boks maçının son raundu için zil çalmıştı.

"Beklediğimden daha iyi görünüyorsun" dedi Jack.

"Sen de öyle" diye cevap verdim. "Gömlek sana yakışmış."

Kumaş tenini kaşındırmış gibi yüzünü buruşturdu. Reedrek elini omzuma koydu ve sonra kaydırarak parmaklarını boynuma sardı. Bir uyarı ya da öldürmeye hazırlık; ikisi de mümkündü. Jack ona istediğini verirse, Reedrek'in bana ihtiyacı kalmayacaktı. Tutuşu altında hafifçe kıpırdanarak bir ayağımı öne ve hafifçe onunkinin yanına attım. Beni havaya kaldırmasına veya Jack'e fırlatmasına izin vermeyecektim. Mücadelesiz bunu başaramayacaktı.

"Kan nerede, Jack?"

"Dediğin gibi, cebimde" diye cevap verdi Jack.

Reedrek elini uzattı. "Eee?"

"Ah, önce konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Konuşmamız çoktan bitti." Reedrek'in zihninin Jack'inkine saldırmaya hazırlandığını hissettim. Ama bu kez ben de ona katılacaktım. Neonlar, araba yarışları ve Jack'in polis sevgilisi Connie. Çöl sıcağı, öten lastikler ve kadınların ilgisi. Bir erkeğin isteyebileceği her şey.

Özgürlük.

Demek Jack'e önerdiği şey buydu. Onunla tartışmaya bile isteksiz olduğum bir şey. Baştan çıkarmak, daima Reedrek'in güçlü noktası olmuştu. Binyıldan uzun bir süredir yaşıyor olsaydı, Hristiyan inancındaki Şeytan'ın kendisi olduğunu söyleyebilirdim. Bütün mitlerin bir kaynağı vardır.

Jack, gözlerini bile kırpmıyordu ve hiçbir şey söylemiyordu. Reedrek'in filmini, kendi zihninde izliyordu. Ve gördüğü her şeyi istiyordu. Elbette.

Atmayan kalbim buz gibi oldu. Jack'in gözleri kızıl siyahtan kırmızıya dönmüştü. İstediği şey için öldürebilirdi. Kendi varlığım için endişelenmiyordum. Bunu umursamaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Ben asıl sevdiklerim için korkuyordum; Melaphia, Renee, Eleanor... ve Reedrek'le Jack'in birleşmiş, dizginlenmeyen güçleriyle getirebilecekleri yıkım düşünülürse, insanlığın tamamı için. Ama hepsinden öte, Jack'in kendisi için korkuyordum. Kanımın kanı olan sevgili Will'imi kaybettiğimden beri bildiğim tek yavrum. Bir defasında, Reedrek'e bırakmaktansa Jack'i kendim öldüreceğime yemin etmiştim. Bunu yapabilir miydim? Jack'i Reedrek'in onu dönüştüreceği şeyden kurtarmak için gereken irade gücüne sahip miydim? Bu çabanın bedeli, kendi doğaüstü yaşantım da olabilirdi. Sonsuzluğun geri kalanını, Jack'i kendi ellerimle öldürmüş olmanın acısıyla geçiremezdim. Olabileceklerin acısı, Reedrek'in işkencesinden daha fazla canımı yakabilirdi.

Aniden, uzaktan geliyormuş, bir dumanmışçasına etrafımı sarıyormuş gibi gelen fısıltılar duydum.

Hazırız...

Yalnız değilsin...

Öldür onu...

Reedrek de onları duymuş olmalıydı çünkü görüşü bulanmıştı. Jack'in zihnini bırakarak salonu taradı. Bakışları, flört ederken donmuş üç insan kadın arasında avlunun kapısına yaslanmış olan Tobey'ye döndü. Güçlü, tehditkâr bir tıslamayla, Reedrek dişlerini gösterdi ve boynumu daha sıkı kavradı.

Bir Shaolin tapınağından çıkmış Çinli bir savaş sanatları ustası gibi giyinmiş olan Tobey, beklediğimden daha sakin görünüyordu. Boş şampanya kadehini şimdi hareketsiz duran bir garsonun elindeki tepsiye bıraktı ve salondaki tek harekete doğru yürüdü.

Reedrek'le ve dostlarımla ilgili en kötü ikinci kâbusum gerçekleşiyordu. "Git buradan..."

"Ah, bunun için artık çok geç. Hiçbir yere gitmeyeceksin, değil mi, Tobias?"

Fısıltılar geri döndü. *Onu yenebiliriz... Uzaklaş... Bunu biz halledelim...*

Reedrek etrafına bakındı. "Biz?" Endişelenmekten çok mutlu olmuş gibiydi.

Iban ve Gerard kalabalığın arasından farklı yerlerden çıktılar.

"Ah, işte bu harika değil mi? Hepiniz beni karşılamaya gelmişsiniz."

"Aslında" diye cevap verdi Tobey, "hepimiz seni *yemeye* geldik."

Sonrasında her şey çok hızlı oldu. Reedrek hareket edecek gibi olduğu anda, ayağına bastım ve ayak bileğimi onunkine doladım. Planladığı gibi yükselmek yerine, boynumu bırakmak zorunda kaldı ve bana onu itmek için fırsat verdi. İvmeyle yere yuvarlandı ve dört vampir aynı anda üzerine atıldı. Tobey, dişlerini Reedrek'in şahdamarına geçirirken Iban ve Gerard'ın da rahatça ısırabilmesi için onu çevirdi. "Sen karışma!" dedi Olivia beni geri iterek. Ardından, Reedrek'in kasıklarına saldırdı. Aniden Werm ortaya fırladı ve ayak bileklerinden birine dişlerini geçirerek beşinci oldu. Bütün grup Reedrek'i yakalamış, hırsla emiyordu. Reedrek'in kanı fışkırarak akıyor, dişlere, yüzlere ve parti giysilerine sıçrıyordu. Olivia'nın gümüşi saçları kızıllaşmıştı. Jack'in kendisi de donup kalmıştı.

Ayağa kalkarken ilk kez eğleneceğimi düşündüm. Olivia'nın önerisi dokunaklıydı -babamın ölümüne yardım etmekten görebileceğim zararı engellemek istiyordu- ama dışarıda kalmaya niyetim yoktu. Babam ölene kadar intikam hırsım sönmeyecekti. Tarihteki deneyimlerimin bana öğrettiği bir şey vardı: Bu zafer fazla kolay ve fazla hızlıydı.

Reedrek'in öfkeli çığlığı salondaki pencereleri titretti. Görünüşe bakılırsa, bizimle başa çıkmaya hazır değildi. Bize en yakın duran insanlardan ikisi-üçü, çığlığın ardından gelen patlamayla savruldu. Meydandaki arabalardan alarm sesleri yükselirken uzaktan bir siren duyuldu. Olivia'yı çekmek için elbisesine uzanırken kulaklarım lanet olasıca katedral çanları gibi ötüyordu. Ama Reedrek daha hızlıydı. Vücudu gerildi ve diğerlerinin de ağırlığını taşıyarak yerden yükseldi. Sonra, kişisel yıldırımını kullanarak etrafına yüksek voltaj yaydı ve Olivia'nın giysilerine dokunan parmaklarım bile yandı.

Her şey aniden sessizliğe gömüldü veya ben sağır oldum. Nefes

nefese bir hâlde, yanmış et ve kumaş kokularını algıladım. Arkadaşlarım yanmış ağızları ve gevşek vücutlarıyla ölü böcekler gibi Reedrek'in üzerinden dökülürken giderek artan bir dehşetle izledim. Kanının onlara dokunduğu her yer kararmıştı.

Reedrek elleriyle dizlerinin üzerinde doğrularak ayağa kalktı. Zayıflamıştı ama hiçbir şekilde ölmemişti. Bu, başımızın dertte olduğu anlamına geliyordu; sonunda, başından beri öyle olduğunu anladım.

Grupta ayakta kalanlar sadece Reedrek'e saldırmamış olanlardı: Ben, Jack, Melaphia ve annesinin eteğinin arkasına saklanmış olan Renee.

"Kaçın!" diye bağırdım. "Çıkın buradan!" Melaphia'yı ittim. Sonra, ruhları karartan güçlü bir çığlıkla Reedrek'in üzerine atıldım. Öfkem ona ellerimden önce ulaştı. Şaşkın bir hâlde, ellerim boğazına dolanmadan önce göğsünün etrafında toplanan kırmızı sise baktı. Onu havaya çekerken salondaki avizeler sallanmaya ve dönmeye başladı. Aşağıdakilerden uzakta, Reedrek'in boynuna dişlerimi gömdüm ama onun da dişlerini benim omzuma geçirmesini engelleyemedim. Hırıltılar arasında, üç buçuk metre yükseklikteki tavana çarptık ve en yakındaki kristal avizenin parçaları aşağıdaki davetlilerin üzerine saçıldı. Babama olanca gücümle saldırırken tavandaki sıvalar bir toz bulutu hâlinde aşağı yağdı.

Kanı asit gibiydi ve beni uzun zamandır yerleşmiş olan kötülüğün saf özüyle yakıyordu. Ne kadar içersem içeyim, onu öldüremezdim. Ancak canını yakabilir ve yavaşlatabilirdim. Öfkemin kırmızı sisi etrafımızı sardı ve gücümün son damlasıyla uluyarak yine boğazına saldırdım.

Kısa bir an için, korkusunu tattım. Bir avantaj arayışıyla, ellerimi gözlerine kaydırdım. Küçük bir patlama sesinin ardından, sağ elime akan sıvıyı hissettim.

Reedrek'in pençeleri ceketime gömülerek yün ve keteni parçaladı. Beni yüzünden uzaklaştırırken göğsümü çıplak bırakmayı başarmıştı. Daha fazla riske girmek istemediğinden, babam tek bir hareketle kalbimin üzerindeki deriyi tırnaklarıyla kaldırdı. Kalbimi çıkarmayı

amaçladığı belliydi. Tırnakları derinlemesine gömüldü ve kanım aşağıdakilerin üzerine saçıldı. Ama şimdi kör tarafındaydım ve elinden kurtulmayı başardım. Arkadaşlarımın yanına indim ve yaramı elimle kapadım ama parmaklarımın arasından hâlâ kan fışkırıyordu.

Renee'yi arkasında tutan Melaphia, yan tarafıma geçti. Boynundaki mavi fuları çıkararak kanamayı kesmek için parmaklarımın altına sıkıştırdı.

"Şimdi, Jack. Bana şişeyi ver" diye bağırdı Reedrek.

Voodoo kanı -Lalee'nin kanı- Reedrek'i yine güçlendirecekti; hem de hayal edebileceğinden çok daha fazla. Jack'in farklı sonuçları hesapladığını hissettim.

"Sakın yapma" dedi Melaphia, Jack'e. "O kan bana, aileme ait. Ona vermeye hakkın yok!"

"Kes sesini, kadın!" diye bağırdı Reedrek. "Burada hiçbir gücün yok." Birinin bir sivrisineğe yapacağı kadar kolay bir şekilde, Reedrek elinin tersiyle Melaphia'yı itti. Sonra, kararlılığını göstermek için Renee'ye döndü. Havaya yükselirken Renee şaşkın bir şekilde inledi. Melaphia onun elini yakaladı ama tutamadı. Renee, Reedrek'in önünde havada asılı kalana kadar çırpınmaya devam etti.

Boş göz yuvasındaki kanamayı durdurmak için Reedrek pelerininin bir kenarını kaldırdı. "Ailen mi dedin?" diye sordu Reedrek, bakışlarını Renee'ye dikerek.

"Al, işte." Jack cebindeki şişeyi çıkardı.

Çaresiz durumdaki Renee'ye bakarken Jack'in zihni tedirginliğini hissettirmişti. Ama hâlâ Reedrek'in önerdiği karanlık armağanları istiyordu. Boğazındaki açgözlülüğü hissedebiliyordum; onda en sevdiğim özellik olan geri kalan insanlığının özünden sarsılmaya başladığını da hissediyordum.

Deniz kabuklarından aldığım vizyon, muhtemelen aşırı uzun hayatımın son anları olarak gerçekleşecek gibi görünüyordu. Jack'in üzerinde mavi ceketiyle bana ihanet edişi. Hepimize ihanet edişi. Jack'in başka bir planı yoksa, hepimiz mahvolduk demekti.

"Al işte, anlaştığımız gibi" dedi Jack. "Onları sonra öldürebilirsin."

Demek Jack hem ödülünü alabileceğini hem de Reedrek'in insanları bırakacağını düşünüyordu. Büyükbabasının asla anlaşmalara uymadığını bilmiyordu ki. Ama sonuçta, Jack'i gerçek kötülükle ilgili eğitmemiştim; tıpkı diğer birçok şeyle ilgili cahil bıraktığım gibi. Ve bunun bedeli olarak, şimdiki insan ailem de Diana'mın sonuyla karşılaşacaktı.

"Jack amca..." Renee'nin zayıf yakarışı Reedrek'i memnun etmişti.

"Hayır, dediğin gibi anlaşmamız bu ama onları şimdi sen öldürebilirsin. Bu kan isyanına son vermenin zamanı geldi. Sen ölümlüleri yönetmek, onları piyonların hâline getirmek için doğdun. Artık *vampir* adını hak ettiğini kanıtlamanın zamanı geldi. Önce ufaklığı al. Şarkıda nasıl diyordu? *Daima sevdiğini incitirsin.* Yardım edecekmiş gibi Renee'nin eline uzandı ama bunun yerine, doğal bir tavırla başparmağının tırnağını bileğinin üzerinden geçirerek damarını açtı. Kan fışkırdı ve küçük kızın parmaklarından süzülerek yere damladı. "Sonra babanın işini bitireceksin."

Jack'in dişleri uzadı. Büyük siyah irisleri, daha önce onu hiç görmemiş gibi soğuk ve ölümcül bir şekilde Renee'nin yüzüne dikildi. Aniden, onun zihniyle iletişimim kesildi ve ne düşündüğünü, neye karar verdiğini anlayamadım.

Sonra göz kırptığında anladım. Bana ihanet etme olasılığı her zaman vardı ama Melaphia ve Renee'ye asla ama asla ihanet etmezdi.

Ona hâlâ güveniyordum.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı; bütün gücümü toplayarak onunla zihinsel bağımı tekrar kurdum. Ya onu kurtaracaktım ya da Reedrek'den daha kötü biri hâline getirecektim.

Sonuçları göze alarak zihnimi Jack'e açtım.

Jack

William'ın düşüncelerinin ilk patlaması zihnime o kadar hızlı bo-

şaldı ki dalgayla karaya vuran bir yüzücü gibi nefesim kesildi. Patlamanın gücü beni zamanda geri götürdü.

"Haydi, Jack, daha derin, daha sert ısırmalısın." William'ın sesi anıların ötesinden geliyordu. Bana nasıl ısıracağımı, titreyen dizlerim yüzünden zaman veya kan kaybetmeden nasıl emeceğimi öğretiyordu. Ölmekte olan bir askerin saçlarını tutarak başını arkaya çekti. "Bu zavallı ruhlar zaten acı çekiyor. Onları serbest bırakabilirsin."

Ordu için öldürmüştüm, kendim için neden öldürmeyecektim? Yeni kurtarıcımı memnun etme isteğiyle bir kaplan gibi ısırdım; açlığımı bastırmaya ihtiyacım vardı. Dünyadaki yıllarımın büyük bölümünü aç geçirdiğimi zihnime girerek anlamıştı. Bana daha fazlasını vaat ediyordu.

"Bu daha iyi" dedi, bütün hayatım boyunca beni aşağılamış olan gerçek babamdan daha fazlasını verdiğini bilmeden.

Sonra, St. John's Katedrali'nin basamaklarında dururken gördüm onu. Yeni bölgeyi ele geçirme fırsatlarını bekleyerek karanlıkta saklanan canavarlardan bu şehri korumak istiyordu. Dahası, beni korumaya ihtiyaç duyuyordu. Sadece başka vampirlerden değil, aynı zamanda var oldukları bilgisinden. Savannah'yı savunmak için yardımımı bile istemeden kaç savaşa dalmıştı? Benim haberim bile olmadan? Kısa bir süre için, nefretle dolu ateşli gözleri ve kanlı dişleri gördüm. William'ın benim için duyduğu endişenin gücünden sarsılarak gözlerimi kırpıştırdım.

Onun canlı yüzüne bakarken zamanını ve nedenini bilmek istediğim her şeyi karşımda bulmuştum. Zihnime hızla akarken aynı anda kavrayamayacağım kadar çok şey vardı. Ama bütün bu bilgiler arasında gelen tek şey, bir bilgi ya da gerçek değil, bir duyguydu.

William'ın bana duyduğu sarsılmaz güven.

Reedrek'in sesi dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "İstediği her an seni serbest bırakabilirdi. Ama seni iki yüz yıl boyunca elinde tutmaya kararlıydı."

Seni korumak için yalan söyledim, diye fısıldadı William'ın zihni.

"Neden söz ediyorsunuz?" Korkunç bir gerçeği anlamak üzereydim. Bunu anlamak istediğimden emin değildim ama yine de anladım. Babam beni kandırmıştı. Bütün bu süre boyunca hayallerimi yaşayabilecekken beni hizmete mecbur etmişti.

Uzaklardan iğrenç bir kahkaha duyuldu. Reedrek. "Ah, bu dayanılmayacak kadar acı değil mi?" Bebek gibi bir ses çıkardı. "Sadece seni korumak istedim" diye alay etti ince sesle. "Yardımsever efendiyi oynuyor ama benden daha iyi filan değil. Yapması gereken tek şey, yemininin dolduğunu söylemekti. O zaman küçük vampir kulübümüzün bir üyesi olarak dünyayı dolaşabilirdin. Ona kaderini izlemene izin vermemesinin gerçek nedenini sor."

Yarış arabalarıyla ve Las Vegas kızlarıyla dolu vizyonlar zihnime hücum etti. İstediğim her şey. Ona aldırmamak ve William'a odaklanmak için çabaladım.

Reedrek'in kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Hem ona hem de William'a karşı savaşıyordum. Zihnimde hâlâ Jack olan bir yer, başka bir anıyı geri getirmeye çabalıyordu. William'a değil, bana ait olan bir anı. Olanları anlayabilmek için buna ihtiyacım vardı. Çok eski bir anı; yağ çukurunu delmeye çalıştığım gün yüzeye çıkmaya çalışan, kaçak içki günlerimden kalan bir anı. İyi ve kötü eski günlerde, büyükbabam gibi birinin varlığını bilmediğim günlerde olan bir şey. William bir gece hayalet gibi yanıma gelmiş, beni uyarmak istemişti. Ne demişti?

William'ın kendisi boşlukları doldurdu. *Bilmeni istiyorum ki Jack, gelecekte her ne olursa olsun, sana gerçekten değer verdiğim için... çok ama çok... üzgünüm.*

Reedrek'e güvenme. Hoşça kal, Jack.

Nihayet anlamıştım. Kendi babamdan duymak istediğim bir ifadeyle, William beni ziyaret etmişti. O sözlerdeki gerçeği hissetmiştim; Reedrek'in bana söylediği zehirli yalanların aksine. William bana değer veriyordu ve bu yüzden, beni yanında tutmak için bana yalan söylemişti; beni korumak için. Ama bilmem gereken bir şey daha vardı.

"Neden ben, William?" diye sordum. "Savaş alanlarında ölen bütün o zavallılar arasında, neden yanında yürümem için beni seçtin?"

Reedrek cevabı duymak için kahkahalarını kesti. O anda, büyük salondaki sessizlik canlı bir şeymiş, gerçeği benim gibi duymayı bekliyormuş gibi geldi.

William cevap verebilmek için nefeslenmeye çabalıyormuş gibiydi. "Karnından yaralanan bir askerin daima ne yaptığını bilir misin, Jack?" diye sordu. "Dünya üzerinde yaptığı son şey, azalan gücünü üniformasını açıp yarasına bakmak için kullanmaktır. Bu yüzden savaş alanlarında bulunduklarında, sanki kaşınmaya çalışıyorlarmış gibi üniformaları dağınık hâlde olur. Ama senin yaptığın şey bu değildi."

"Ne yaptığımı hatırlamıyorum ki" dediğimi duydum.

William yorgun bir tavırla gülümsedi. "Bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, hayatının son saniyelerini yanında ölmek üzere olan ihtiyar bir adama yardım etmeye çalışarak harcıyordun. Kanın akarak vücudundan ayrılırken yüzükoyun düştüğü çamur birikintisinde boğulmasın diye adamın vücudunun üst kısmını ve başını yukarıda tutmaya çalışıyordun." William zorlukla nefes aldı ve devam etti. "Sen böyle ölecektin; başka birine yardım etmeye çalışırken. Seni o hâlde buldum... bu yüzden seni istedim. Senin içindeki insanlığın, benim içimde kalanı kurtarabileceğini düşündüm. Sen ve Lalee'nin ruhu, son yüz kırk yıl boyunca beni hep ışığın tarafında tuttunuz."

Saçmalık. Bütün bu süre boyunca kendimi aciz olarak değerlendirmiştim. Şimdi aniden kurtarıcı olarak değerlendirildiğimi öğreniyordum. Ben bunları hazmetmeye çalışırken Reedrek bağırdı. "Şimdiye dek duyduğum bütün süslü laflar içinde, bu gerçekten son noktayı koydu! Artık çeneni sonsuza dek kapama zamanın geldi." William'ı Melaphia'nın yanından uzaklaştırdı ve savaştan kanlı kalan dişleriyle ısırdı.

William fark etmemiş gibiydi. Bakışlarını bana dikmişti. "İşte al sana kan," dedi.

Hepsini iç, Jack, dedi zihnime.

Şişeyi cebimden aldım, kapağını açtım ve babamla büyükbabamın şerefine kaldırdım. "Fondip!" Reedrek tepki veremeden yarısını yutmuştum bile. Kafirce bir çığlıkla başını kaldırdı. "Bunu yapamazsın!"

Başparmağımı şişenin ağzına bastırıp cebime geri koyarken Reedrek üzerime atıldı.

"İşte, al bakalım!" Şişeyi göğsüne savurdum; voodoo kanını değil, Connie'nin bana verdiği kutsal suyu. Hırslı parmakları şişenin üzerine kapanırken cam kırıldı içindeki sıvı hem kendi üstüne hem de William'ın üzerine sıçradı.

Murphy'nin kanunu: Kutsal suyu hedeflemek zordur. Ve bu kutsal su, görünüşe bakılırsa, yüksek oktanlıydı. Reedrek çığlık çığlığa bağırarak, Cumartesi sabahları televizyonda gösterilen Tazmanya canavarı gibi dönmeye başladı. Ama bu canavardan dumanlar da çıkıyordu. William da Reedrek'in ayaklarının dibinde, cilalı meşe zeminde kıvranıyordu. Ona yardım etmek için bir adım attım ama daha fazla gidemedim. Sonrasında olanlar ödümü patlattı. Önce romla karışık tarçın ve vanilya kokusu geldi.

Lalee.

Lalee'nin saf kanı benimkiyle birleştiğinde, damarlarım alev aldı. Mükemmel sağlıklı damarlarına iğne soktuklarında uyuşturucu bağımlılarının başına gelen buysa, "uçmak" teriminin ne anlama geldiğini nihayet anlıyordum. Ruhumdan kalanlar giderek büyürken yumuşak bir ilahi korkumu yatıştırmaya başladı. Bedenim onu barındıracak kadar büyük değilmiş gibiydi. Giderek yükseldim, yükseldim. Çok geçmeden Reedrek'in dönen başına tepeden bakmaya başladım. Lanet olsun! Gerçekten iğrenç bazı karakterlerden her türde tehditle karşılaşmıştım ama daha önce hiç içerideki bir şeyle uğraşmam gerekmemişti. Beni, bedenimi ve ruhumu kontrol altına alıp beni üç metrelik bir yaratık hâline getiren bir şey.

Ama Lalee canımı yakmıyordu. Kuşaklar sonrasındaki torunlarının evlerinin duvarlarında yaşayan ölmüş aile üyelerinin ruhları gibi, derimin altından bana fısıldıyordu. Hayır, canımı yakmıyordu. Ama beni korkudan öldürmesi gerekse bile kendinden olanları koruyacaktı.

Vücudumun bütün hücrelerinde dolaştıktan sonra kısık sesi güç kazandı ve benim ağzımdan çıkmaya başladı. Sesin aşağıdaki sahne

üzerinde tuhaf bir etkisi oldu. Renee'nin ayakları yere bastı ve küçük kız hemen annesine koştu. İkisi de dizlerinin üzerine çökerek ve ağızları kilisede dua ediyormuş gibi hareket ederek bana baktılar. William kıvranmayı bıraktı. Öldü mü, yoksa sadece bayıldı mı, bilmiyordum.

Bir düşünce zihnime takılmıştı. *Onu durdurmak zorundayım.*

Elim kalkıp bir parmağım Reedrek'i işaret ederken inanamayan gözlerle izledim. Parmağımın ucundan yeşilimsi sarı dumanlar yılan gibi kıvrılarak süzüldü ve büyükbabamı baştan aşağı kapladı. Sülfür -ateş ve kükürt- kokusu burnumu yakıyordu. Bu voodoo işi gerçekten etkileyiciydi. Dumanın ne yapabileceğini merak ederken tırnaklarımın altından bir alev yayıldığını gördüm. Minik kıvılcımlar duman boyunca uzanarak Reedrek'i mumlarla süslenmiş bir Noel ağacı gibi sardı. Dönüşü yavaşladı ama alevler giysilerinin birkaç santim ötesinde kaldı. Uyarı açıktı.

Kapana kısılmıştı.

Normal boyuma dönmeye başladım ama hâlâ kendimi yeşil ışık bekleyen bir drag arabası gibi hissediyordum.

Önce William'a koşup onu yerden kaldırdım. Ona yardım etmek zorundayım. Sadece onun gibi olmak istedim; güçlü. Aniden, yarısı dolu kan şişesi cebimden yükselerek gözlerimin önüne geldi. Onu William'ın dudaklarına doğru ittim.

"Geri kalanını iç" dedim tuhaf Fransızca aksanlı bir sesle.

William'ın gözleri açıldı ama bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. "Geri döndün" diye mırıldandı, vizyonlar gören ölmek üzere bir adam gibi. Bir yere gitmediğim için, benimle konuşup konuşmadığından emin değildim. Ve gerçekten kötü durumdaydı. Yüzünün yarısı, kötü kutsal su nişancılığım yüzünden erimişti; boynu ve göğsüyse Reedrek'in saldırısı yüzünden parçalanmış hâldeydi.

"Haydi" dedim, kendiminkine daha yakın bir sesle. "İç şunu."

Şişeyi ağzına tutmama izin verdi ama sadece bir yudum aldı. "Hepsini" diye emrettim. O üç metrelik boya çıkış hoşuma gitse de bir kez yetmişti. Şimdi Lalee zihnindeyken öylesine güçlü biri olmanın ne anlama geldiğini William görmeliydi.

İçmesine yardım etmek için şişeyi ağzına diktim. Sonra, gözlerimin önünde, kutsal suyun verdiği zarar kayboldu ve boynunun etrafındaki deri iyileşti. Göğsünden bir ses geldi; et etle buluşarak iyileşiyordu. Bu inanılmaz bir mucizeydi; o gece William'ın savaş alanında bana yaptığı şeyin tersi oluyordu. Böylece ödeşiyorduk. Kana karşılık kan.

Onu en yakındaki mobilyaya dayadıktan sonra şişenin dibinde kalan kanı Renee ve Melaphia'ya götürdüm. Onların yanına çömelirken ikisi de kollarıma atıldılar; neredeyse beni kıç üstü yere deviriyorlardı.

"Maman..." dediğini duydum Melaphia'nın mutlu bir sesle. Sonunda kollarını gevşetip beni serbest bıraktığında, gözlerinde yaşlar gördüm. Derin bir nefes alarak rahatladı. "Maman; sen ve Jack hepimizi kurtardınız."

Zihnimin içinde ne gördüğünü bilmiyordum ama bir şey söylemem gerektiğini hissediyordum. "Ben... ah..." Sesim çatladı ve daha fazla konuşamadım. Renee'nin küçük kolları hâlâ boynumu sarmış hâldeydi.

"Ben her zaman sizinleyim" dedim o tuhaf aksanla. "O iğrenç yaratık bebeğime ne yapmış bakalım." Nazik ellerle Renee'nin kollarını boynumdan çektim ve Lalee'nin işini yapmasına izin verdim.

Kan, dedi. Parmağımı şişenin ağzının kenarına sürerek ıslattım. Sonra kırmızı kanı Renee'nin yaralı koluna sürdüm. Reedrek'in neden olduğu yara o kadar çabuk iyileşti ki şaşkınlıkla parmağımı geri çektim. Tarçın ve zencefil kokusu her yere yayıldı.

"İşte, hayatım. Artık iyisin."

Renee parmaklarını benimkilere kenetledi. "Teşekkürler, Maman."

"Senin iyi bir kız olduğunu biliyorum; annenin dediklerini yapıyorsun. Bir gün sen de benim gibi olacaksın. Değil mi? Ve uyuyan tanrıçanın yolunu bulmasına yardım edecek misin?"

"Evet, efendim."

"Doğru, korkacak bir şey yok. Kanım seni koruyor; etrafındakileri de koruduğu gibi."

"Jack?" William omzumu sarsıyordu. "Reedrek'i aşağı, tünellere götür. Ben burayı temizleyeceğim. Sonra onu nehirdeki depoya götüreceğiz." Bunu nasıl yapacağımı düşünemeden, şişeyi elimden aldı ve yerdeki beş vampir cesedine doğru yürüdü. Her birinin ağızlarına ve yaralarına voodoo kanı damlattı. Hepsi iyileşerek toparlanmaya başladı.

Beşinin de gittiğini sanmıştım.

Etrafımda cam şakırtıları duydum. Kırık avize William'ın yardımıyla yükseliyordu. Hasarlı tavana yaklaştığında Reedrek'in daha iyi giyimli hâli gibi, William bir elini salladı ve salondaki insanlar normale döndü. Tam o anda avize ikinci kez yere indi. Bu, oradan çıkma işaretimizdi.

Çok geçmeden, Melaphia'nın önderliğinde, William ve Tobey dışında hepimiz kiler merdivenine doluşmuştuk. Reedrek'i bağlı bir uçan balon gibi arkamda sürüklüyordum. Bir duvara ya da tavana çok yakın uçarken kıvılcımlar yağıyordu. Dikkatli olmazsak, bütün evi ateşe verebilirdik. Lalee'nin durugörüsünü kullanarak, kilerin doğu duvarındaki tozlu bir şarap rafının arkasındaki tünel girişini bulmam fazla uzun sürmedi.

Biz beklerken Olivia beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzüme dokundu. "Vay canına! Sanki derinin altında bir fırtına var gibi. Giysilerinin alev almamasına şaşırdım." Yarı ciddi bir tavırla dişlerini gösterdi. "Böyle bir gücü tatmak için neler vermezdim." Sonra bakışları baygın hâldeki Reedrek'e kaydı. "Ama sonuçta yukarıda o kadar da şanslı değildim zaten."

Lalee'nin içimde yükseldiğini hissettim. "Dişlerini kendine sakla. Bunun gibi birine saldıracak kadar aptaldın" dedi. "Sağ kalmanın tek nedeni, Savannah'ya ayak bastığın gece Kaptan'ın sana verdiği kan. Sakın bir daha deneme."

William

Tobey'nin konukları sakinleştirmesi iki saat ve büyük çaba aldı. Onları büyük sihirbazların ve en büyük başarısızlıklarının hikâyeleriyle eğlendirirken ben de şehir yetkilileriyle hızlı görüşmeler yaparak elektrik döşemeleri ve inşaat kurallarındaki hatalarla ilgili konuştum. Ölümlülerden hiçbiri yaralanmadığından, partinin devam etmesini istemişlerdi. Ama bu olayı, onları hastanenin yeni acil bölüm kanadı ve kan bankası konusunda eğitmek için kullandım. Para ve propaganda; oyunun adı buydu. Jack, planları bıraktığım yerden sürdürebilirdi.

Eleanor'u yatıştırmaksa tamamen farklı bir konuydu.

Salondaki tehdidi hissetmişti ama Afrodit kadar sakin ve dingindi. Bütün gece bana dokunabileceği bir mesafede kalmaya dikkat ederken göz göze geldiğimiz her seferinde bakışları her şeyi anlatmaya yetmişti.

Ama onun anlamasını sağlayamadığım gibi, herhangi bir gelecek de vaat edemezdim. Sonsuz sabır ve zamanı olan bir yaratık olarak ben, ölümle yüz yüzeydim. Kaderim beni aşağıda, tünellerde bekliyordu.

17

Jack

Melaphia, Lalee'nin yanımızdan ayrıldığına karar verdiğinde ve biz vampirlerin bu noktadan sonra Reedrek'le baş edebileceğimiz belli olduğunda, bizi tünellerin girişinde bırakarak Renee'yi yatağına götürdü.

Küçük Azıdişi çetemiz Reedrek'i tünellerden geçirerek depoya ulaştırdığında, Lalee'nin sihri zayıflamaya başlamıştı. Voodoo kanı gittiğinden ve artık o gücü nasıl geri getireceğimi bilmediğimden, iki yumruğumun büyüklüğünde halkaları olan uzun bir çapa zinciriyle onu bağladık ve binanın karanlık bir köşesinde, antika bir mobilyanın arkasına bıraktık; William'ın işçilerinden biri güneş doğmadan gelirse, yaşlı birinin yere neden bağlandığını merak etmesin diye. Kutsal su ve diğer vampirlerin ziyafeti yüzünden zayıf düşmüş olan Reedrek, bir süre sorun yaratamayacaktı. Onu öldürmeyi başardığımız takdirde diğer vampirlerin gelip Yeni Dünyalı kıçlarımızı tekmeleyeceği yönünde bitip tükenmez tehditler savurunca, sonunda ağzına yağlı bir bez parçası tıkıştırdım ve sesini kesmesini emrettim.

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu Werm.

Hepimiz birbirimize baktık. Sonunda küresel kan emici durumuyla ilgili hepimizden daha fazla bilgisi olduğu anlaşılan Gerard konuştu. "Neredeyse kesinlikle."

"Biliyor musunuz? Ben artık yarın için endişelenmekten bıktım. Şunu neden hemen halletmiyoruz?" diye önerdim. Lalee'nin kanına maruz kaldıktan sonra, kendimi Yenilmez Hulk gibi hissediyordum ve Reedrek'i ya da başka birini alt etmeye hazırdım. Ve sözünü ettiğim şey sadece fiziksel güç değildi. Çok farklı bir özgüven seviyesine de ulaşmıştım. Voodoo kanından mı, William'ın güveninden mi veya kutsal suyla Reedrek'i kandırmış olmaktan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bu gücün lanet olasıca bir züppe ceketinden değil, kendi içimden geldiğiydi.

Diğer vampirler bile bana büyümüşüm ve kontrol bendeymiş gibi bakıyordu. Olivia, hayranlık dolu bir sesle konuştu. "Evet, Jack. Düşündüğün her neyse bize söyle. Onu yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Pekâlâ, hepiniz dinleyin. Reedrek'in tuhaf tehditlerine aldırmadım ama 'güneş yükseliyor, bu yüzden beni buradan çıkarın' korkusuna kapılmaya başladım. Reedrek'i tünellerden geçirip buraya getirmek o kadar uzun sürdü ki muhtemelen parti artık sona ermiştir, dolayısıyla..."

O sırada William ve Tobey tünellerden depoya açılan geçitten girdiler ve lafım ağzımda kaldı.

"Buraya hiç gelmeyeceğinizi sanmıştık" dedi Olivia, kavuşturduğu kollarındaki gerginliği almak için ovalayarak.

İşte on beş dakikalık ünüm buraya kadardı.

"Bazı şeyleri toparlamamız gerekti" dedi William. Orada olduğunu hissederek, Reedrek'i sakladığımız yere baktı. Sonra çok hafif bir gülümsemeyle bana döndü. "Partide iyi iş çıkardın, Jack. Bir planın olduğunu başından beri biliyordum."

Ondan herhangi bir duygu algılamıyordum. Beni yine engelliyordu. Ama sorun değildi. Gerektiğinde kendini kanıtlamıştı. Şu büyükbabadan kurtulduğumuzda zihnimde düzenlemem gereken çok

şey ve cevaplandırmam gereken çok soru vardı. En azından, artık bana cevapları vereceğini biliyordum. William'ın iltifatını gülümseyerek kabul ettim. Yalanlarına geri dönmüş olsa bile, bunu söylemesi güzeldi.

"Reedrek'le ne yapacağız?" diye sordu Iban.

"Onu öldürmek zorundayız" dedi Olivia. "William bunu yapamaz ve muhtemelen Reedrek'in soyundan gelenler de zarar görür. Ama Tobey yapabilir. Sadece kalbine kazık saplayalım ve bu iş bitsin."

"Bu lanet olasıca ihtiyarın kalbine kazık çakılmasında sakınca görmem. Ama bir kazık yetecek mi?" diye sordum. Daha fazla riske girmek istemiyordum. Lalee bize ikinci kez yardım etmezdi.

William tuhaf bir şekilde sessizdi. Her zaman planı olan biri olmasını beklerdim ama geri çekildi ve Reedrek'in yazgısıyla ilgili diğerlerinin tartışmasını izledi. Ve tartıştılar da.

"Pekâlâ, yaparım" dedi Tobey. "Nasıl..."

"Durun. Onu limana sürükleyip güneşin altında bırakmaya ne dersiniz?" diye önerdi Olivia.

"Tabii" dedi Tobey. "Peki, kim yanında kalıp kaçmadığından emin olacak? Bu riske girmek için su fazla yakın; otuz fit derine inse, güneşten kurtulur. Biliyorum. Sörfçüydüm."

"Benim daha iyi bir fikrim var" dedi Gerard. "Onu laboratuvarıma götürmeme yardım edin. O kadar antik ki sadece genetik yapısını incelesem..."

"Hayatta olmaz!" dedi Olivia. "Alger'i öldürdü o. Cehennemde yanmalı!"

"Bir dakika" dedi Iban. "Onu hayatta tutmanın başka avantajları da olabilir. Ya diğer karanlık babalar onu aramaya gelirse? Belki onu pazarlık kozu olarak kullanabiliriz. Onun karşılığında neler verecekleri kim bilebilir?"

Olivia'nın teni kızarmaya başladı. "Ve Reedrek de onlara sırlarımızı mı anlatsın? Voodoo kanının gücü ve Yeni Dünya kolonilerinin yerleri gibi? Bunu telepatiyle yapabilir. Etkisinin gücünü kendim

gördüm. Zihinlerimizden ne tür bilgiler çalabileceğini kim bilebilir?"

Tartışma uzun süre devam etti. Yine araya girip güneşin yükseldiğini hatırlatmak istedim ama kimse beni dinlemedi. Sonunda, bütün bunları çözümlemek için neden araya girmediğini görmek için William'a baktım. Ama artık orada yoktu.

"William nerede?" diye araya girdim. Diğerleri önce etraflarına, sonra birbirlerine baktılar. William'ı göremiyorduk ve artık Reedrek'in kokusunu da alamıyorduk. Yaşlı iblisi bıraktığımız yere koştum ve gerçekten onun da gitmiş olduğunu gördüm.

"William onu neden götürdü?" diye sordu Tobey.

"Dahası, *nereye* götürdü?" diye sordu Gerard.

"Bilmiyorum" dedim. "Ama her nereye gittilerse, yeraltında olmalı çünkü güneş doğmak üzere. Hepiniz tünellerde geçtiğimiz o büyük kavşağa gidin. Ayrılıp farklı yönlerde arayın. Ben su kıyısına gideceğim ve onları bulamazsam size katılacağım. Haydi."

Bu kez kimse itiraz etmedi. Sadece Werm dönüp son bir kez bana baktı; sanırım güvence için. Başımla onayladım ve o da dönüp diğerlerine katıldı. Dönüştürüldüğünden beri bu zavallı, şaşkın serseme ilk kez acıyordum. Ona vampir olmayı kim öğretecekti? Belirsiz bir gelecekte benim korumama ihtiyacı vardı ve William'ın bana yaptığı gibi, ben de onu koruyacaktım.

Peki, William hangi cehennemdeydi?

Depodan dışarı, iskeleye koştum. Sabahın bu erken saatinde, bir insan sadece sessizliği duyar, kokuları algılamaz ve kendini yalnız hissederdi. Olivia'yla tersine çiftleşmemden sonra iyice keskinleşmiş olan duyularım, bu kıyılarda nefes almış en güçlü voodoo rahibesinin saf kanını içtikten sonra tek kelimeyle patlamıştı. Güç içimde yükseliyordu. Altımdaki suyun içinde solungaçlarından su geçiren balıkların sesini duyabiliyordum. Sabah sisinin arasından, kış uykusuna yatmış amfibileri görebiliyor, nehrin karşı kıyısındaki varlıklarını hissedebiliyordum. En yakındaki -dört mil ötede- karides teknesinin kokusunu alabiliyordum.

Ve konsantrasyonumu yeterince toparlarsam ve William savunmasını bir parça indirirse, değişmiş kanım sayesinde düşüncelerine ulaşabileceğimi de biliyordum. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve zihnimde babama seslendim; sisin içinde onu aradım, sinirlerimle ona uzanan yolu yokladım. Kanımdaki voodoo büyüsü, onun içindeki karşılığını arıyordu. Ve sonunda onu buldum.

Onlarla ilgilen, Jack. İnsanlarımla ve şehrimle. Artık hepsi senin. Sen benim haklı varisimsin. Hoşça kal.

Gözlerim iri iri açıldı. "Hoşça kalmış. Haydi oradan!"

William

Motorun kıçı nehrin cam gibi suyu üzerinde yol alarak denize yönelirken korkudan çok güç ve yücelik hissediyordum. Sabah sisi inceliyordu. Beş yüz yıldan uzun bir süredir ilk kez gündoğumunu görecektim. Yaşasın! Kızarmaya değecekti. Sadece bu değil, aynı zamanda babamın yanışını izlerken de fazladan zevk alacaktım.

Reedrek'le kan savaşım nihayet sona erecekti. Bu fikir nasıl da hoşuma gidiyordu! Birçok neden sayabilirdim. Ama hayır, çok uzun sürerdi. Güneş ufuk çizgisiyle dans ediyordu şimdi. Jack'in muhtemelen diyeceği gibi, bir saat içinde işim bitecekti.

Ah, Jack'i özleyecektim; başka bir şey için olmasa bile sırf beni eğlendirdiğinden... Yani İrlandalı domuzluğu tutmadığında. En azından, birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda bir şekilde zihinlerimiz buluşmuştu. Melaphia ve Renee, Doğu Sahili'nde ya da Batı'da mirasımı iyi bir şekilde sürdürmesine yardımcı olurdu. Seçim ona aitti.

Ve bir de Eleanor vardı. Evet, onu da özleyecektim. Bana, pişmanlık duymadan arkamda bırakamayacağım kadar çok zevk vermişti. Ondan bir yalanla ayrılmaktan nefret etmiştim ama başka çarem yoktu.

Dün gece partide, savaştan sonra, onu dönüştüreceğime söz vermiştim. Bir beyefendi ve bir üstat vampir olarak onurum üzerine yemin etmiştim. Ona sadece istediği şeyi -sonsuza dek benimle

olmak- vermek için değil, korumak için de yemin etmiştim. Ama şimdi daha iyi bir yol bulmuştum. Gündoğumundan sonra artık o da tehlikede olmayacaktı. Akıl hastanesi kaçkını gibi zincire vurulup ağzı kapatılmış olan Reedrek'e bir bakış attım. O da mahvolmuş yüzüyle bana sessizce baktı. Durumuna inanamadığını ve içindeki nefreti hissedebiliyordum.

Reedrek öldüğünde, sevdiğim herkes güvende olacaktı.

Ama kötü babamın son bilinçli saatini boşa harcayacak değildim. Kendimi bir bayırdan aşağı inen koşucu gibi hissediyordum; giderek hızlanıyordum ve çok uzun bir yarışın sonuna giderek daha kolay yaklaşıyordum. Okyanus havasını derin derin içime çekerken bakışlarım aydınlanan gökyüzüne kaydı. Okyanusu ve daha birçok şeyi özlemiştim.

Diana, aşkım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Sonsuzlukta seninle birlikte olamadığım için üzgünüm. Ama bütün bu yıllardan sonra, sonunda intikamın alınacak.

Reedrek'in çirkin, zehirli sesi, karımın ruhuyla sessiz iletişimimi böldü. *O hâlâ hayatta.*

Önce kalbimin olması gerektiği yerde bir acı ve ardından öfke hissettim. Motoru rölantiye aldım. Tekne yavaşlarken yüzümü düşmanıma döndüm.

"Sen lanet olasıca bir yalancısın!" En yakındaki dolapta bir silah aradım ve diğer teknelere karşı savunma amaçlı kullanılan çelik bir zıpkın buldum. "Sinsiliğinle onun anısını kirletmeni dinlemeyeceğim." Zıpkının ucunu zincirin katlarının arasından geçirerek omzuna sapladım.

Acıyla yüzünü buruşturdu ama bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Bu, onun tek iletişim yoluydu. *Yalan söylemiyorum ve eğer beni öldürürsen, nerede olduğunu asla öğrenemezsin.*

Kendimi kontrol edemiyordum. Zıpkını çekip tekrar sapladım. "Yalancı!" Bir daha. "Yalancı!" Bir daha.

Bir kan gölünün içine devrilirken nihayet sustu. Avının kanının boşalmasını bekleyen bir balina avcısı gibi, onun başında bekledim.

Öfkemle yüzleşmek yerine gözlerini kapadığında, zıpkını bıraktım ve teknenin dümenine geri döndüm. Onu öldürmemiştim. Bu işi güneşe saklıyordum.

Jack

William'ın bana limanda bağlı tutturduğu *Gladyatör* hız teknesiyle gidiyordum. Daha bir hafta önce ayarlarını kendim yapmıştım ve o kadar hızlıydı ki ölümlü yaşamı için korkacağından, hiçbir insan bu tekneyi son hızda kullanmazdı. Tek kelimeyle rüzgâra dönüşüyor, her iki dalgadan birinin üzerinden atlıyordu; hızı bana kendimi yine canlı hissettirmişti. Hız daima benim alanımdı ama o anda eğlenceden çok daha fazlasıydı.

William'a yetişmek zorundaydım.

Aydınlanmaya başlayan karanlıktan ya da yüzüme çarpan sulardan değil, babam ve tek akıl hocam William'ın kendini kurban edip beni tek başıma bırakacağı düşüncesinden gözlerim yanıyordu. Kendimi tekrar konsantre olmaya zorladım, olan biteni daha iyi anlayabilmek için. William, Reedrek'i kendi teknesiyle götürmüştü ve denize yönelmişti; ve elbette ki ölümlerine. Ama neden? O aşağılık sersemi öldürmenin başka bir yolu yok muydu?

Hızla ilerlerken, zihnimle yine William'a uzandım. Gözlerim sadece önümdeki sisi görüyordu ve bir tünel vizyonu gibiydi. Sonunda, zihnime ve kalbime saplanan bir sahne gördüm. Cinayet.

Reedrek, William'ın insan ailesini öldürüyordu. Vizyonla birlikte öfke de geldi. William'ı ve hiç dinmeyen öfkesini ilk kez anladığımı hissettim. Kadını ve çocuğu seviyordu. Ve Reedrek, dişleriyle iğrenç pençelerini kullanarak onları elinden almıştı. Bu gerçek bir vampirdi ve onun klanının bir üyesi olduğumu bilmek midemi bulandırıyordu. William'ın dünyasını yok eden canavarı öldürme ihtiyacını hissediyordum; bu, kendi ölümü anlamına gelse bile.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini kim söylemişse, yalancının tekiydi.

Giderek yaklaşıyordum. Kanım, William'ın yakınlarda olduğunu hissediyordu. Teknem sisin içinden çıktı ve William'ın daha yavaş teknesi önümde belirdi. Savannah'da hiçbir teknenin hız açısından benimkiyle yarışamaması iyiydi; buna ihtiyacım vardı. Sadece William'a yetişmek için değil, aynı zamanda güvenli şekilde geri dönebilmek için; tabii William'ı intihar planından vazgeçirebilirsem.

Teknenin yanından manevra yaparak yanaştım ve teknesine çarptım. İkimizi de devirme olasılığım olduğundan, bu riskli bir hareketti ama onu nehir kıyısına çok fazla ittiğimden, çarpmamak için motoru kapamak zorunda kalmıştı. Benimkini de kapatarak, dümeni diğer tekneye doğru sertçe kırdım ve ikimizi de bataklık kıyıya sokup William'ın kaçışını etkili şekilde engelledim.

"Sen bu işten uzak dur, Jack!" diye bağırdı William dişlerini göstererek. Şimdi Reedrek'in yanı sıra bana da yönelttiği öfkesinin gücü, neredeyse beni geri savurdu. "Sana depoya geri dönmeni *emrediyorum.*"

"Hayır" dedim. William'ın teknesine atladım. "Ne yapmayı düşündüğünü biliyorum ve kendini öldürmene izin vermeyeceğim." Hâlâ bağlı bir halde kan gölünün içinde yatan Reedrek'e baktım. Boncuk gibi gözleriyle bizi izliyordu. "O buna değmez."

William beni mavi ceketin yakasından yakaladı ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı. Hiç o anki kadar korkmamıştım; savaş alanında ölümcül şekilde yaralandığım zaman dışında. İntikam şehvetiyle arasına giren herkesle savaşmaya hazırdı. İrisleri parıldıyor, kafasında sadece ölüm olan bir yaratık olduğunu kanıtlıyordu.

"Onun ölümüne değer" diye tısladı William.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim" diye tekrarladım. Geri çekilip voodoo kanının bütün gücünü kullanarak çenesine bir yumruk indirdim ve onu teknenin diğer tarafına savurdum. Bu kesinlikle benim için bir ilkler gecesiydi. Daha önce William'la hiç dövüşmemiştim ama bazen bir çocuğun duruma uyum sağlaması gerekir. "Onu depoya geri götürüyoruz ve onunla birlikte ilgileneceğiz; sen ve ben. Onu öldürüp bu süreçte kendin de ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

William çenesini ovalayarak doğrulup oturdu. O anda, William'ın da voodoo kanının gücüne sahip olduğunu hatırladım. Canı cehenneme! Ayaklarımı açık şekilde yere basarak kendimi yerden fırlamaya hazırladım. Ama her zamanki gibi beni şaşırttı.

"Her şeyi yanlış görüyorsun, Jack. Bir düşünsene. Artık ben sana emirler yağdırıp ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim."

"Nefesini boşa harcama. İşe yaramayacak." Reedrek'e doğru yürüdüm ve onu alıp zincirleriyle birlikte hız teknesine atmaya hazırlandım. Ama döndüğüm anda William'ı önümde buldum.

"Reedrek'in rüyanda sana söz verdiği bütün zenginlik, ün ve hız artık senin olabilir. Sadece gidip al ve beni kaderimle baş başa bırak. Artık özgürsün. *Bırak da ben de özgür olayım.*"

Şimdi yüz yüzeydik ve aramızda sadece Reedrek'in kıvranan vücudu vardı. "Hayır. Bu adamdan kurtulmaya çalışırken kavrulman gerekiyorsa, ben de seninleyim."

"Seni aptal, katır kafalı İrlandalı! Senden kurtulmak için ne yapmam gerek? Sana sahip olduğum her şeyi, hayal ettiğin her şeyi veriyorum. Sana Savannah'yı sunuyorum. Ve resimde ben olmayacağım; istediğin her şeyi yapabileceksin. Hep istediğin şey bu değil miydi?" William geri çekildi ve yüzüme öyle bir güçle vurdu ki başım arkaya savruldu. Reedrek'i elimden düşürdüm; yere o kadar sert çarptı ki tekne sallandı.

"Hep istediğim şey sadece daha fazlasını bilmek, daha fazlasını yapmak, daha fazlası... *olmaktı.*"

Reedrek bağırarak bir şey söylemeye çalışıyordu ama ağzındaki bez konuşmasını engelliyordu; ayrıca, umurumda da değildi. Karnına sert bir uyarı tekmesi indirdim ve William'a odaklanmayı sürdürdüm. "Ama bunu asla yalnız istemedim; gerçekten. Sadece bana güvendiğini, bana ihtiyaç duyduğunu bilmek zorundaydım. Dün gece harika bir takımdık. Ölmeni istemiyorum.

"*Lütfen, lütfen bunu yapma.*"

Vampir ya da insan olsun, bir erkeğin hayatında bazen bütün duygularını ortaya koyması gereken anlar vardır. Bu, öyle zamanlardan

biriydi. "Canı cehenneme" diye homurdandım. "Seni seviyorum, dostum." Kollarımı William'ın boynuna uzatıp ona sarıldım. Sonra geriledim ve erkekçe bir tavırla omzuna vurarak boğazımı temizledim ve bakışlarımı kaçırdım. Bazen bira reklamlarından öğrenilen şeyler yararlı olabiliyordu.

William geri çekilerek gözlerini kırpıştırdı. İçindeki öfkenin çekilen bir dalga gibi dindiğini hissettim. Dostça sarılmak yerine yüzüne yine bir yumruk indirmişim gibi bakıyordu. "Gerçekten mi?"

"Şey... evet. Bu serseriyi nasıl öldüreceğimize birlikte karar vereceğiz." Serserinin -yani Reedrek'in- boğuk ulumalarını duydum ve neye bağırıp çağırdığını anlamak için aşağı baktım. Yüzü suyun içindeydi. William'a döndüm. "Güvertedeki bu delikleri kim açtı? Su alıyoruz."

Ayak bileklerinin etrafını saran suyun soğukluğu William'ı gerçeğe geri döndürmüş gibiydi. "Lanet olsun!" dedi. "Hemen buradan gidelim."

Reedrek'i tekneme indirmeme yardım etti. Ben sürdüğümden, deponun güvenliğine doğru yöneldik. Güneşin ilk ışıkları ufuk çizgisinin üzerinde beliriyor, gökyüzünü çok hafif mor ve pembe tonlarına boyuyordu. William bir branda buldu ve dümenin başında yanıma gelerek ikimizin de sırtını örttü. Reedrek bu arada yerde kıvranarak inliyordu.

"Jack" dedi William, şafağın ışıkları yüzünden gözlerini kısarak.

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum."

18

William

Kendimizi öldürme riskine girmektense, Reedrek'in işkence kitabından bir sayfa seçmeye karar verdik. Onu birkaç yüz yıl boyunca gömecek, ona ne yapacağımıza ondan sonra karar verecektik. Jack ve bana bir şey olursa -bunu bilenler sadece ikimizdik- Reedrek sonsuza dek gömülü kalacaktı. 1940'ların dünya savaşında Amerikalıların bir sloganı vardı: "Gevşek ağızlar gemileri batırır." Ama bizim durumumuzda, gemi (Reedrek) çoktan batmıştı ve onun dipte kalmasını istiyorduk.

Ertesi akşam günbatımından hemen sonra, babamı yeni hastane kanadının inşaatına taşıdık. Bu inşaat için paranın büyük bölümü benim kan bankası vakfımdan geldiğinden, kimse binanın yirmi tonluk granit temel taşının altına bir zaman kapsülü yerleştirme fikrimi sorgulamamıştı. Onlara bu tabut benzeri ilginç çelik kutunun içinde binanın orijinal planlarının, devlet arşivlerinden alınan fotoğrafların ve 1800'lerde Thorne Marinası'ndan indirilen ilk geminin çapasında kullanılan zincirin bulunduğunu açıkladım. Kutu kıpırdadığında içeriden gelen bir takırtı duyarlarsa, nedeninin bu olacağını söyledim.

Tantana yoktu. Sadece buldozerle çalışan iki işçi; Reedrek altı metre derine gömülmüştü. Melaphia'nın sayesinde onu aşağıda tutmak için kendi özel voodoo ayinimizi yaptıktan sonra, beton döküldü ve temel taşı yerine yerleştirildi. Sonuçta, babam Jimmy Hoffa* filan değildi. Yeterince derine ve karanlığa gömülmesi, unutulması için yeterliydi. Ona veda etme zahmetine bile girmemiştim. Zamanımı yeterince boşa harcamıştı.

Vampir dünyasının geri kalanı için, Reedrek 1 Kasım 2005'te gündoğumunda çığlık çığlığa ölmüştü.

Birkaç gündür ortalıkta olmadığımdan, acilen ilgilenmem gereken başka şeyler vardı. Bekleyen e-posta mesajlarıma göre, kayıp yavrulardan diğeri olan Gaelan, Amsterdam'da bulunmuştu ama kötü durumdaydı. Lillith'in tavsiyesiyle, Kaçırıcılar Gaelan'ı dinlenmesi için kendi evinin arazisine gömmüştü. Orada güvende olacaktı. Eski günlerde olduğu gibi, mezarının başında bir çana bağlı uzun bir zincir vardı. Hazır olduğunda çıkmak için zinciri çekip çanı çalacaktı.

Diğer bir mesaj, hem iyi hem de kötü haber veriyordu ve babamın Savannah'ya neden yalnız geldiğini de açıklıyordu. Yeni Dünya seyahatinden önce Avrupa'nın güçlü klan üyelerini öldürmeyi planlamıştı. Ancak bu avlar onu zayıflattığından gücünü tekrar kazanmasına yardım etmem umuduyla bana gelmişti. Şimdi Avrupalı klanlar gruplara bölünmüş, anlaşmaları bozulmuştu.

Güzel. Kendi aralarında istedikleri kadar kavga edebilirlerdi. Bu bize kendi planlarımızı hazırlamak için daha fazla zaman kazandırırdı. Artık gizlenme zamanı bitmişti. Yeni Dünya klanlarından oluşan bir konsey kurmak ve bir savunma planı hazırlamak zorundaydık.

Jack'in sadakatine ve zamanlamasına hayranlık duyuyordum. Bana vazgeçmememi söylemişti ve şimdi bir savaş patlak vermek üzereydi.

* 1975'de birdenbire ortadan kaybolan Amerikalı işçi lideri. Hoffa'nın arkasında iz bırakmadan kaybolması hakkında sayısız komplo teorisi ortaya atılmıştır.

* * *

Bir hafta içinde, hayatımız normale yakın bir hâle döndü. Olivia'yı bana sadık olanlara iletilecek haber ve mesajlarla İngiltere'ye geri göndermiştim. Benim iznimle, dişi arkadaşlarıyla -barışa bağlı olanlarla- yeni bir vampir grubu kuracaktı. Bildiğim kadarıyla bir isim bile seçmişti: Bonaventures. Gitmeden önceki gece bir sohbete kulak misafiri olduğumda, Jack'le ilişkisi hakkında bilmem gerekenden daha fazlası olduğunu öğrenmiştim.

"Hey, eski günlerin hatırına bir çılgınlık daha yapmak istemez misin?" diye önermişti Jack. "Yolculuk sırasında dinlenebilirsin."

"Hayır, yapamam, Jackie." Olivia iç çekti. Kibarlığımdan dolayı Jack'in düşüncelerine girmemeye çalışarak sessizce bekledim. Bir tür bedensel temas kurduklarından emindim. "Klan işiyle ilgilenmem gerek. Gücümü boşa harcayamam. Gelip beni Londra'da bul. Bir şeyler ayarlarız."

Jack bir yere gitmeden önce, hortlaklar arasındaki seksle ilgili ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm. Ve yaşayanlar arasında. Jack hâlâ şu polis memuresi kadınla, Connie'yle görüşüyordu. Kendileri için bir gelecek olmadığını biliyordu ve kendini kaptırmak üzereydi. Kuşlar ve arılarla ilgili bir ders vermek istemiyordum.

Seks konusuna gelince: Bir kadını kandırmanın neredeyse imkânsız olduğunu öğrenecek kadar uzun yaşadığımı biliyorum.

Parti gecesinde öfkeden kaynaklanan deliliğim arasında, Eleanor'u dönüştürmeye söz vermiştim. Ölü vampir yüreğim üzerine yemin etmiştim. Ve şimdi, hâlâ ortalıkta olduğumdan, sözümü tutmamı sağlamaya kararlıydı. Aralık başlarında bir tarih belirlemiştik: Doğum gününde. Sonsuza dek otuz dokuz yaşında kalmanın hoşuna gideceğine karar vermişti. Güzel evini yeniden inşa ettirmek için işlemleri başlatmıştım bile. İşini ve hayatını geri alacaktı ama gecelerinin hepsini benimle geçirecekti.

Bu düşünce bir hayli eğlenceliydi ve duruma uyum sağlayacağımı hissediyordum. Ofis kapım vuruldu ve hayatta kalmak için tek iyi nedenle ilgili düşüncelerimi böldü.

Gelen Deylaud'du. Biraz araştırma ve organizasyon çalışması yapmak için, insan biçimine dönüşerek yanıma gelmesini istemiştim. İttifaklar kurmak için, kimin hangi tarafta olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Otur" dedim. Oturdu.

"Potansiyel müttefiklerin bir listesini yapıyorum. Okuduğun kitabı hatırlıyor musun; şu Olivia'nın kitabını?"

Başıyla onayladı.

"Bana isimleri söyle."

Bir insan için bu istek imkânsız gibi görünebilirdi. Ama Deylaud'un ilk sahibinin bütün kütüphanesini Deylaud'un zihninde sakladığını biliyordum. Ancak, bilgiyi elde edebilmek için kitabın adını veya sahibini bilmeniz gerekirdi.

"Bayan Olivia'nın kitabı..."

"Evet. Halının altına sakladığın."

"İsimler. Yaşayanlar mı, ölüler mi?"

"Yaşayanlar."

Yüzü kızardı ama parmaklarını birbirine kenetleyerek saymaya başladı.

"Lillith, Mezopotamya, M.Ö. 3000; Aronica, Babil, M.Ö. 2800; Boudicca, M.Ö. 1500; Lisbet, M.S. 100..."

"Daha sonrakilere gel; 1500 sonrası." Eski olanların Olivia'nın grubuna katılma olasılığı düşüktü.

Deylaud başıyla onayladı ve devam etti. "Diana, İngiltere, 1528; Sarita, Andalusia, 1575..."

"Ne dedin sen?"

"Sarita, Andalusia, 15..."

"Ondan önce..." Nefesimi tuttum.

"Diana, İngiltere, 1528."

Deylaud devam etmesine izin vermemi kibarca bekleyerek beni izledi. Ama bir an konuşamayarak başımı çevirdim.

"Başlangıca dön. Kitabın ilk sayfasında ne yazılı?"

Deylaud, zihninde sayfaları çevirmesi gerekiyormuş gibi gözlerini kapadı.

"Soyağacı: Dişi Vampirlerin Soyağacı."

Reedrek'in göğsümde açtığı eski yara acı verici bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Sevgili Diana'mın huzur içinde dinlenmek yerine bütün bu asırlar boyunca hayatta kalmış olması mümkün müydü?

Bir vampir olarak?